

ЛИНДА О. ДЖОНСТЪН

КРИСТАЛИНАТА ПАНТОФКА

Част 0 от „Романтични времена“

Превод от английски: Мая Коцева, 1997

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Дребничкият униформен носач се превиваше под тежестта на двата огромни куфара на Пейдж Конър, но продължи да върви. Въпреки това той успя бързо да се промъкне през все още недовършения терминал на летището. Преди тя да опита да му помогне, той с рамо бутна вратата, която се отвори с трясък.

Навън се разнасяше оглушителна врява; шумът от булдозери, чукове и виковете на работници се заглушаваше от далечния рев на отлитащия реактивен самолет, с който тя бе пристигнала в Даргентия. Летището се различаваше напълно от очакванията ѝ, дори за една току-що възникваща държава. Тълпата тук се състоеше от работници строители, не от пътници. Тя бе единственият човек, който пристигаше със самолета.

Нищо не можеше да я накара да се почувства нервна. В края на краищата, това бе един вид покана за нея от самия принц на Даргентия.

Носачът остави чантите ѝ на земята.

— Ісі — изкрещя той, като се опита да надвика шума от целия този хаос. Тогава, след като очевидно предположи, че тя не знаеше френски език, той посочи към мястото, където се намираше тя, и каза на английски с подчертан френски акцент: — Почакайте тук.

Тя побутна с показалец очилата върху носа си. Нима никой нямаше да я посрещне? Не видя никой, освен строителите. Даже не забеляза и такси. Кого би могла да помоли за помощ?

Завладя я неприятно усещане. Тъмносиният пътнически костюм, който носеше, бе съвсем приличен на вид, но твърде дебел за този влажен, горещ пролетен ден.

Изведнъж забоботи някакъв мотор. Ревът му се разнесе толкова високо, че заглуши всички останали шумове. Стресната, тя се извърна да види източника на шума.

Един самотоварач с вилкова хватка се задаваше с трясък към нея. Върху заплашително стърчащите нагоре вили подскачаше яростно

огромен кош.

— Хей! — извика Пейдж. Тя не се изненада, че водачът на самотоварача не я чу. Чудовището не промени курса си, а продължи оглушителния си ход.

По пътя до нея се задаваше голяма, черна кола. Ако слезеше на платното, тя щеше да бъде сполетяна от не по-малко злочестата участ да бъде премазана от автомобила. Багажът ѝ пък блокираше всякакъв опит за бързо отстъпление към сградата на летището.

Колата изравни скоростта си със самотоварача, който се приближаваше все повече. Кошът, който държеше на вилата си, се клатеше все по-бясно и заплашително. С лек писък тя се втурна да бяга назад, а полата се заплиташе около краката ѝ. Косата ѝ, стигаща до рамото, се разпиля върху лицето ѝ.

Чу изскърцването на спирачки. Изведнъж някакво тежко тяло я избута настрани и я прикова към земята, стоварвайки се върху нея. И все пак нещо предпази главата ѝ да не се удари в тротоара.

— Хей! — отново се опита да извика точно когато с периферното си зрение видя как кошът се сгромоляса с трясък на мястото, където само допреди миг тя бе стояла. Разпадна се на трески и от него се изсипаха на купчина, като вдигнаха цял облак прах, късове бетон, дъски и други отвратителни отломъци.

Всякакъв шум заглъхна, освен този на самолета, който се отдалечаваше. Сърцето ѝ биеше лудо от страх и вълнение. Тя се опита да си поеме дълбоко дъх, но тежестта върху нея продължаваше да притиска гърдите ѝ.

— Добре ли сте? — попита един плътен глас на английски, който накара цялото ѝ тяло да потрепери.

Тя се стресна и погледна над себе си в очи с цвят на гъстото, силно френско кафе, което бе опитала на летище „Орли“. Това бяха очите на най-прекрасния мъж, когото Пейдж някога бе виждала.

Тя се опита да кимне, но не може. Вратът ѝ сякаш се бе парализирал. Може би гръбначният ѝ стълб се бе увредил. Може би...

— Сега — обади се мъжът и отново накара тялото ѝ да потрепери. Той измъкна внимателно ръката си, която подпираше главата ѝ, и тя откри, че вратът ѝ беше наред.

— Оу! — изрече тя и за момент се сети за собственото си тяло. Всяка част от него изглеждаше наред. — Добре съм — отвърна тя и се

усмихна. — Чувствам се великолепно.

Точно тогава осъзна, че тялото, което я приковаваше към земята, бе неговото. Гърдите му притискаха нейните по най-интимния начин. Това обясняваше всички тези вибрации, които преминаваха през нея всеки път, когато той започваше да говори. И тогава тя усети под корема си нещо, което се раздвижваше, усилваше и прерастваше в странно, откликващо пулсиране, което преминаваше през нея.

Дъхът ѝ се учести и тя се размърда несигурна, сякаш се опитваше да се измъкне изпод него — или да го привлече по-близо до себе си.

Той се отдръпна от нея, като не изглеждаше ни най-малко засрамен, когато се изправи и ѝ подаде ръка. Прегръдката му бе силна, когато той ѝ помагаше да се изправи на крака.

Тя цялата се бе схванала. Всичко я болеше. Знаеше, че скоро на твърде необичайни места върху тялото ѝ щяха да се появят синини. Но добре че беше жива.

— Благодаря — каза тя и задържа ръката му по-дълго отколкото трябваше. Като осъзна какво вършеше, бързо пусна ръката му, сякаш я бе опарила. По врата ѝ се разля топлина чак до темето на главата. Полата ѝ се бе вдигнала и откриваше бедрата ѝ. Тя бързо я придърпа надолу.

Не можа да се сдържи да не се вгледа в него. Боже, колко красив беше той! Всяка черта на лицето му — всяко тъгълче и сянка бяха изящно изваяни и обрамчваха неговите прекрасни очи.

Той смръщи вежди, докато я оглеждаше от горе до долу, сякаш да се увери, че тя бе останала невредима. Имаше светлокафяви, русоляви вежди, които хармонираха с непокорните кичури дълга, права коса и ниско подстриганата брада, която подчертаваше устата му.

Тази уста. Невероятна, със сочни, изразителни устни, които бяха откренати, изкусителни...

Чак тогава Пейдж наистина разбра, че мъжът ѝ говореше. Той още повече се намръщи, но тя не бе сигурна дали от гняв или от загриженост.

— Сигурна ли сте, че сте добре?

Тя кимна и изведнъж заби поглед в земята. Защо, за бога, когато отправеше поглед към този мъж, вършеше все такива конфузни неща? Това не бе присъщо за нея.

Е, добре, за нея също бе необичайно да я гони някакъв изпуснат от контрол влекач. Може би странното ѝ поведение бе някаква проява на вътрешно ликуване за това, че бе оцеляла.

— И така — поде тя, като се опитваше да каже нещо вежливо на мъжа, който току-що бе спасил живота ѝ. Но, за щастие, той не я гледаше, когато тя започна да трепери като закъсняла реакция на това, което ѝ се случи. Тя стисна здраво устни и захапа краищата им. Може би болката щеше да я възпре да не се разплаче.

Вниманието на мъжа бе насочено към тълпата от работници, които сега ги бяха наобиколили. Той така бързо започна да говори на френски език, че тя успя да долови само няколко думи и фрази: *vide*, което означаваше празен; *personne* със значението личност, някой или въобще никой; *la machine folk*, което означаваше, че или машината бе останала без контрол, или бе полудяла. Тя се справяше с френския език много по-добре писмено, отколкото говоримо. Няколко мъже излязоха напред и разговорът продължи с цветущи фрази и изразителни жестове.

Спасителят ѝ се обърна към нея:

— Съжалявам, госпожице. — Гласът му бе дълбок и плътен, английският му — без акцент, но в него сякаш се долавяха нотки на погнуса. — Никой не знае какво се случи преди малко. Изглежда, самотоварачът сам се е задвижил. Никой не го е управлявал.

Тя се опита да се усмихне.

— Няма значение. Това бе само един инцидент. — Така трябваше да бъде. Никой не би могъл нарочно да задвижи машината, за да я убие с късовете бетон, които сега бяха разпилени на земята. Но видът на тези късове отново я накара да потрепери.

— Така е, разбира се — отвърна мъжът с облекчение при нейния отговор. Под прекалено голямата му селска риза с естествена разцветка, събрана при ръкавите му, се открояваха широките му рамена. V-образният разтвор при врата разкриваше стегнатите му гърди, покрити с плетеница от косъмчета, малко по-тъмни от косата и брадата му. Кафявите панталони бяха втъкнати в обувките му с връзки. Пейдж усети около себе си чудния мирис на есенни листа и цитрусови плодове.

Тя затвори очи и пое дълбоко дъх, като се опитваше да не обръща внимание на прекрасния мирис. Мъжът изглеждаше толкова

красив. Той притежаваше сексапил, който не можеше да остане незабелязан. Беше й направил неоценима услуга. Но тя можеше да остане цял ден да му благодари или да го зяпа глупаво. Нито пък можеше да си позволи да си спомня отново и отново, че едва не бе премазана.

— Ами — поде тя, — сега, след като всичко вече приключи, трябва да отида в града. — Тя се обърна към тълпата работници, които все още се навъртаха наоколо. Каза на френски: — Пристигнах, за да работя за принц Никълас. Някой ще бъде ли така добър да ме упъти къде мога да хвана такси?

Мъжете се спогледаха и всички започнаха да говорят в един глас твърде бързо, за да може да ги разбере. Те, изглежда, се смутиха и объркаха. Какъв бе проблемът? Нима принцът бе някакво страшилище?

— Няма нужда от такси. Ще пътувате с тази кола. — Мъжът, който я бе спасил, посочи към големия, черен автомобил — една лимузина, всъщност — която тя бе забелязала да се насочва към нея, когато самотоварачът я бе последвал. Бе паркирана точно до бордюра. Той трябва да бе скочил от нея, за да я спаси. — Ако вие сте историчката от Съединените щати, тук съм, за да ви откарам.

Трепет на вълнение премина през Пейдж. Тя щеше да прекара малко повече време с този храбър мъж, който бе спасил живота ѝ. Може би той бе шофьорът на принца, американец като нея, ако се съдеше по английския му без акцент и непринуденото му поведение.

— Много добре — каза тя с хладен и сдържан глас, решена да преразгледа отношението си към мъжа. — Багажът ми е ей там. — Тя посочи към куфарите си.

С усмивка, която видимо играеше в ъгълчетата на тези великолепно устни, той сведе леко глава и отиде да събере нещата ѝ.

След миг бе настанена в лимузината. Бе избрала да седне на предната седалка. Тя също бе американка и не искаше да изглежда в неговите очи като сноб. Поне принцът не бе настоял шофьорът му да носи крещяща униформа. Всъщност провинциалните му дрехи напомняха по някакъв начин на Робин Худ. И, о, Господи, те наистина му стояха прекрасно! Пейдж не можеше да си представи нещо, което не би стояло чудесно на неговата фигура. За миг си позволи волността да си го представи без дрехи...

Престани, скара се сама на себе си. За жена, която се отричаше от мъжете веднага щом ги зърваше, тя със сигурност позволяваше на мислите си да достигат твърде далеч.

Но ето, че беше тук и се возеше в лимузина, карана от най-красивия мъж, за да се срещне с истински принц.

Както правеше често през последните седмици, тя отново се зачуди на тази работа, която ѝ бе паднала като от небето. Ако беше малко по-наясно, щеше да си помисли, че цялата ситуация носеше отпечатъка на нечия много по-могъща ръка, отколкото незначителното влияние върху американското правителство на брат ѝ Джо. А може би бе резултат от някаква необикновена магическа пръчка?

Едва ли!

Ето, че беше тук, обикновената Пейдж Конър, готова да започне работа за принца на една новосъздаваща се държава. Цялата тази история приличаше твърде много на вълшебна приказка.

Благодарение на своите безплодни, но пищни фантазии, Пейдж отдавна се бе научила да не вярва на вълшебни приказки. При все че неясният ѝ мотив сега да се намира тук със сигурност приличаше на приказка.

Но не и за нея.

Когато колата спря пред знака стоп в края на пътя за летището, тя се обърна към шофьора и протегна ръка към него.

— Между другото, името ми е Пейдж. Пейдж Конър. Аз съм от Вашингтон. Отново ви благодаря, че ме спасихте.

В тъмните му очи просветна искрица, сякаш той току-що бе чул някаква шега. Или може би тъкмо щеше да каже една. Пое в силната си, стегната ръка предложената му и я задържа.

— Добре дошли — каза той. — Казвам се Никълас, но може просто да ме наричате Никоу. Аз съм принцът на Даргентия.

Пейдж с усилие си пое дъх.

Докато Никоу я бе приковал с тялото си към земята, той бе забелязал твърде много подробности от нея. Тя излъчваше мек и приятен аромат като на бебешка пудра. Тялото ѝ бе изваяно изящно точно на всички изкусителни места, въпреки че тя бе прикрила заоблените си форми под тъмния, твърде затворен костюм. Лицето ѝ имаше сърцевидна форма, широките ѝ скули изпъкваха под ужасните очила. Брадичката ѝ бе малка, изострена и изключително волева.

Следваха очите ѝ. Огромните, черни рамки на очилата ѝ обрамчваха, но не скриваха техния удивително кехлибарен цвят. Сега изкусителният кехлибар в тях потъмня, когато тези изненадани очи се ококориха, а после се свиха. Добре оформените ѝ, но без червило устни се разтвориха в явно изумление и тя цялата поруменя твърде привлекателно.

Но тогава заговори с обвинителен тон, който въобще не беше умоляващ.

— Защо не ми казахте, че вие сте принцът, когато ми предложихте да ме откарате? Нима това бе преднамерено от ваша страна, за да ме унижите?

Той се изправи.

— Нищо подобно. А вие преднамерено ли целяхте да ме унижите, като предположихте, че аз не съм принцът?

Тя запази мълчание за няколко секунди. Тъмните ѝ, златисти очи го изучаваха подозрително. Тогава тя се усмихна.

— Туш — отвърна. — Предполагам, че сме на равно.

Той въздъхна облекчен, премести крака си от спирачката върху съединителя и подкара колата по едно от главните шосета на Даргентия. Това не бе най-краткият път до столицата, но той си имаше основание да тръгне по него.

— Съжалявам — продължи тя. — Никога не ми е хрумвало, че самият принц може да ме посрещне. Искам да кажа, аз съм просто една нова служителка. А и вие не се държахте по начина, по който очаквах, че един принц... имам предвид вашите дрехи...

— Може би трябваше да ви посрещна на летището в смокинг. Имам цяла колекция, знаете ли. Тогава, разбира се, може би нямаше да искам да го изцапам, като ви избутам от пътя на самотоварача.

Той не се опита да прикрие сарказма си. Американците имаха такова обидно отношение към кралските особи. Той бе научил това от детството си и младежките си години, прекарани в заточение в прословутия щат Калифорния. Нещо повече, докато следваше в Харвард, веднъж някакъв проклет репортер бе разкрил истинската му самоличност. Американците искаха да му бъдат другари, а американките — да се омъжат за него, или поне за неговата титла.

— Казах, че съжалявам. — След минута мълчание тя продължи: — Вижте, не възнамерявам да започнем нашите взаимоотношения с

дразги. Не можем ли да опитаме отново?

Погледът му бавно се отмести от пътя към нея. Тя настойчиво се втрени в него. В скута си бе скръстила малките си ръце в привидно смирена молба. Нямаше никакво основание да ѝ се гневи само заради нейното рождено място. Беше безполезно да я тревожи по отношение на работата ѝ.

— Разбира се — отвърна той. — Няма проблеми, госпожице Конър. Аз съм принц Никълас, принцът на Даргентия, и се радвам да се запозная с вас.

— Аз съм Пейдж Конър от Съединените щати, ваше височество. — Тя направи доста несръчно лек поклон от главата до кръста, защото си бе сложила предпазния колан.

Той се усмихна. Двамата щяха добре да се спогаждат.

Пейдж бе такова неблагозвучно, неприсъщо име за жена. Тя не беше жената, която бе очаквал да види. О, наистина предполагаше, че историчката можеше да носи очила и да поддържа косата си в най-отблъскващата възможна прическа — цялата права и с бретон. Но цветът на тази коса! Той бе прекрасен: толкова черен, колкото лебедите, които плаваха грациозно в пълния с вода ров около двореца му, но с по-тъмни нюанси с такъв червеникаво наситен оттенък, какъвто имаха Легендарните, семейните рубини.

А и начинът, по който тя го бе погледнала, докато лежеше на земята под него! Пламъкът в тези нежни, кехлибарени очи бе раздвижил кръвта му. А очите ѝ и досегът до женствените ѝ форми! О, каква възбуда бяха породили у него те!

Но нещата не можеха да стигнат по-далече. Това бе невъзможно, независимо от влечението, което тя бе породила у него. Американките очакваха да им се свалят звезди от небето. Той нямаше никаква причина да не си помисли, че тази американка се различаваше от другите. Освен това имаше и свои задължения.

Сега едно от тях бе да открие какво се бе случило с останалия без контрол самотоварач. Сигурен бе, че работниците не грешаха; това бе нещастен случай. Но той можеше да има трагични последици.

Такова нещо повече не трябваше да се случва. Цената за нанасяне на вреда върху посетител щеше да се окаже твърде висока за Даргентия.

Тя се бе умълчала с поглед, зареян през прозореца. Той се помъчи да разгадае мислите ѝ. Мястото бе осеяно със заоблени хълмове, покрити с разорана земя, където току-що покълващите посеви бяха откликнали на топлото пролетно време. Тук-там се издигаха ферми, много, от които бяха покрити със скелета. Постройките бяха в непосредствена близост до летището.

— Идвали ли сте и преди в Даргентия? — заговори я той. Отговорът щеше да е отрицателен. Много малко чужденци бяха посетили Даргентия.

— За пръв път напускам Съединените щати. — Тя не го погледна, когато отговори. Погледът ѝ бе зареян през прозореца. — Тук се строи усилено.

— Дълго време, докато се разиграваха политическите спорове между Германия, Франция и Швейцария, всички бяха забравили за съществуването на тази страна. Реконструкцията ѝ е част от моята програма за възстановяване на Даргентия, което също е причината вие да сте тук.

Той усети погледа ѝ върху себе си.

— Защо всъщност съм тук?

— За да дарите Даргентия с история. — Гласът му изразяваше безразличие; нямаше нужда от това да разкрива гнева, който обикновено го обладаваше по отношение на трагедията от миналото. Неговата собствена фамилия разполагаше с много малко записи на своята история. И ако неговият план да я запази остана безрезултатен, той също не би могъл да има никакво бъдеще.

— Да дам история на Даргентия ли? Аз не съм белетрист, ваше височество. Аз съм само един историк.

— Зная — отвърна той и отново я погледна. — Моля ви, казвайте ми Никоу, а аз ще ви наричам Пейдж. Става ли?

Тя изглеждаше стресната и се чувстваше малко неудобно, но все пак игриво кимна.

— Разбира се... Никоу.

— Сега, Пейдж, какво ви казаха за вашата задача?

Тя поклати глава.

— Не много. Брат ми Джо работи в Департамента на Съединените щати, в дипломатическия отдел за взаимопомощ. Той чул, че Даргентия се нуждае от историк, и си помислил, че може да

получи повишение, ако препоръча някой добър специалист. Очевидно се е спрял на мен.

— Очевидно. Но вие добър специалист ли сте? — попита раздражено той.

Тя се засегна.

— Разбира се! Аз съм авторка на учебник, който се използва в много колежи. И вие трябва да знаете, че отхвърлих предложение за работа като уредник на музей, за да дойда тук.

— Съжалявам.

Тя отново въздъхна.

— Няма нищо. Това е мое решение. С малко повече късмет, тук ще си създам име, което ще отвори пред мен много повече врати.

— Какъв музей? — заинтересува се той.

— Един току-що новооткрит в Милърс Майн, Ню Мексико.

Къде, за бога, се намираше това? Той я погледна озадачено.

— Това е един малък град — с отбранителен тон отвърна тя. — Но аз щях да управлявам целия музей.

Той не отвърна нищо, но тревогите на плещите му се увеличиха с още една. Много трябваше да се поработи върху плановите му за Даргентия. Ако сега се провалеше, друг човек щеше да пострада.

Но той щеше да успее. Без значение колко усилия щеше да му отнеме това.

Пътят, който първоначално бе обширен и прав, сега бе тесен и лъкатушещ и бе започнал да се изкачва по планините, които заобикаляха столицата, Даргент Сити. Дъбаци и букаци образуваха гъста, сенчеста гора около тях.

И тогава те свърнаха към брега.

Реакцията на Пейдж Конър бе точно такава, каквато очакваше. Зяпнала от учудване, тя си пое дълбоко дъх.

— О, каква красота!

Без да се опита да прикрие широката си усмивка, Никоу се отпусна назад в седалката. Сигурно Пейдж щеше да бъде първата от множеството посетители, които щяха да бъдат впечатлени от великолепната гледка. Всичко щеше да се нареди добре.

Пейдж беше изумена. Гледката на Даргент Сити можеше да я накара отново да повярва във вълшебните приказки. Или поне почти да

повярва в тях.

Те бяха излезли от гората и пътят от нейната страна бе обграден само от тънка като дантела мантинела. А изгледът — о, той бе прекрасен!

Под тях се извиваше величествената река, която даваше името на държавата — Арджънт. Името означаваше сребро. Пейдж можеше да разбере откъде произлизаше името; водата проблясваше и в нея се отразяваше градът, кацнал на планинския склон на отсрещния бряг.

Без обичайните скелета — знак за реконструкцията, градът изглеждаше толкова великолепен, сякаш бе изваден от книжка с картинки. Той представляваше смесица от малки, наполовина дървени постройки, разположени по протежение на речния бряг близо до моста, който се издигаше над Арджънт. Къщите изникваха по склона на планината и изглеждаха очарователно като малки алпийски хижи.

А над всичко това се извисяваше замъкът.

Величествено и гордо, той се издигаше като монарх, който бдеше над своите поданици. Гранитното здание се извисяваше зад назъбените крепостни стени, които го заобикаляха. Стените му бяха прорязани от тесни, с формата на арка, прозорчета, кулите му се свързваха с парапети. Замъкът бе по-величествен, но и по-мрачен от всичко, което Пейдж някога би могла да си представи, без значение колко много замъци бе изучила в своето разследване, за да получи докторската си степен по история.

— Там ли живеете? — прошепна тя.

— Разбира се — отвърна с гордост в плътния си, баритонов глас той. — Вие също ще живеете в замъка, докато се намирате в Даргентия.

— Наистина ли?

Тя се обърна към него. Той наблюдаваше лицето ѝ с усмивка по тези великолепни, чувствени устни.

— Наистина!

Като не можеше да потисне усмивката, която отговаряше на неговата, тя се отпусна назад в удобната седалка на лимузината, без да обръща внимание на болката, която обтягаше мускулите ѝ. Тя, обикновената Пейдж Конър, щеше да живее в замък в продължение на... ами, тя не знаеше колко дълго. Това беше без значение. Винаги си бе мечтала...

Наложи си да забрави това. Тази глупава мечта бе възникнала от детинската ѝ любов към вълшебните приказки. Сега тя бе пораснала, с напълно здрав разум.

Но тя щеше да живее в замък!

Не можеше да си позволи принц Никоу да забележи нейното вълнение. Той бе ангажирал историк, а не инфантилна мечтателка. Добре, че не можеше да чуе нито бесните удари на сърцето ѝ, нито пък да долови копнежа, който се разливаше от пръстите на краката нагоре по прасците. Той дори не подозираше за странния ѝ мотив да приеме тази задача. Никой не подозираше това.

Със спокоен глас тя попита:

— Ще разследвам ли историята на замъка?

Той кимна.

— Да, но има и други неща. Ще запазя обясненията си за вечерята. Просто запомнете, че вашата работа е от жизненоважно значение за Даргентия.

Пейдж се усмихна на себе си. Думите му бяха потвърдили това, което тя си бе казала, преди да приеме работата: тя щеше да прави нещо от огромно значение за тази малка, нуждаеща се страна. Впечатляващо! Само да можеше родителите ѝ да бъдат впечатлени от това... Усмивката ѝ бързо изчезна.

Колата мина покрай два големи хотела.

— Те ще бъдат отворени за посетители само след седмица — каза Никоу. — И двата са луксозни хотели, без да са филиали на нито една световноизвестна верига.

Пейдж отново изпита гордост. Само че този път в нея се долавяше нещо друго. Загриженост? Тревога?

— Нима тук преди не е имало хотели?

— Само малки, но те рядко се посещаваха. Това е основата на моя план за възстановяване: туристите. Ще ви кажа повече подробности довечера, когато ще ви дам напътствия за работата.

Прекошиха моста и минаха покрай старата част на града. На централния площад, където един фонтан разпръскваше водата в продълговат басейн, се бяха събрали хора. Малко знаме с националните цветове на Даргентия — пурпурночервено, сребристо и кралско синьо, се развяваше на пилон в дъното на площада. В центъра

се издигаше статуята на мъж със сурово изражение и гордо вдигната брадичка.

— Това ваш пралядо ли е? — попита Пейдж.

— Да, Никълас Първи. Той е живял преди почти три века. Аз съм Никълас Втори и нито един крал не е властвал тук между нас двамата. Много напразно изгубено време ни отделя един от друг.

Пейдж забеляза горчивината в гласа му и намръщената му гримаса. Тя се надяваше да научи нещо повече за съименника на Никоу — защо страната нямаше крал в толкова дългия промеждутък между тях двамата. Бе чувала много малко за Даргентия. Колко тежки времена бе имала тази малка държавица!

Но тя се бе натъкнала на нещо — само една бележка под черта в историята без значение за никого, освен за самата нея. Но тя едва се съдържаше да изчака да запълни празните страници на познанията си с това, което можеше да научи тук.

Докато прекосяваха града, много от хората им махаха с ръка и Никоу отвърщаше на поздрава. Той отвори прозорците на колата с автоматичния механизъм и вътре нахлуха призивите „Никоу, Никоу!“. Нищо подобно като представители на Тайните служби не притичваха нервно около автомобила. Никаква тревога, предположи Пейдж, за каквото и да било насилие.

Но тя не можеше да се въздържа да не си мисли за призива на собственото си сърце и трепетната вълна, която преминаваше през нея.

Най-накрая лимузината започна да лъкатуши по острите завои на пътя през планината, нагоре към замъка. След миг те се озоваха пред запълнения с вода ров, който обграждаше външната стена на замъка. Наоколо се разгръщаше привлекателен пейзаж. В кристалночистата, зелена вода плаваха почти черни лебеди. Всичките бяха толкова грациозни. Гледката бе очарователна, атмосферата — спокойна. Всичко това създаваше необичайно впечатление, си помисли Пейдж, като се вземе предвид бившата крепост и ровът, който я защитава.

Спирачките на лимузината изскърцаха, когато тя премина по един подвижен, дървен мост. Трябваше да спрат пред спуснатата решетка на крепостната врата. Никоу натисна едно контролно копче върху козирката и решетката започна да се издига.

— Обзалагам се, че в миналото завоевателите с радост биха направили това — отбеляза Пейдж.

— Обзалагам се, че сте права — съгласи се Никоу с усмивка.

Те минаха през тесния отвор в дебелия каменна стена, под щръкналите метални зъбци на вдигнатата решетка и се озоваха сред пищната зеленина на вътрешния кралски двор. Върбите и яворите тъкмо се разлистваха, а разцъфналите храсти придаваха колоритност на криволичещите алеи сред моравата.

В центъра се извисяваше замъкът, висок, увенчан отгоре с кула, и даже по-величествен отблизо. От върха на главната му кула един огромен флаг на Даргентия плющеше от бриза.

Никоу паркира лимузината пред огромна дървена врата и погледна часовника си.

— Сега е твърде късно, за да ви разведа наоколо. След около час ще бъде сервирана вечерята. Ще ви заведе до стаята ви. После ще ви оставя да се освежите, ако желаете, въпреки че изглеждате чудесно. Довечера ще вечеряме неофициално.

Когато той я погледна, тя се опита да спре червенината, която усети да се разлива по лицето ѝ. Сведе глава с движение, което като дете бе усъвършенствала и с което се стараеше да скрие отвратителните си очила, тъй като върху лицето ѝ падаха кичури коса. Не можеше да повярва, че изглеждаше чудесно. Не и при този тъмен, изпитателен поглед върху нея. Цялата бе изпомачкана от пътуването, от това, че бе съборена на земята... Но нещо повече от състоянието на дрехите я безпокоеше. Изведнъж на нея страшно ѝ се прииска да бъде красива, така че този очарователен принц да можеше да я забележи като нещо друго, а не само като своя подчинена.

Но Пейдж бе реалистка. Тя не беше нито висока, нито ниска, нито грациозна, нито пищна, просто средна на ръст... просто обикновена. А и носеше очила, за бога.

Не бе достойна за вниманието на принца.

Скочи от колата само за да се почувства смутена, че не бе изчакала, защото Никоу бе излязъл, за да ѝ помогне. Вдигна пътната си чанта, а той взе куфарите ѝ. Тя се учуди защо един куп прислужници не се втурнаха, за да поемат багажа.

Той отвори с трясък огромната дървена врата. Както се очакваше, тя изскърца, сякаш черните ѝ железни панти бяха автентични. Въведе я в преддверието.

В огромното антре бе изненадващо топло, при все че Пейдж усети мириxa на мухъла от вековете. Тя се зарече да се върне и разгледа многобройните картини и гоблени, които висяха върху облицованите с дърво каменни стени, покрай които минаха, да проучи безбройните великолепни стаи, които бе зърнала по пътя си. Никоу я водеше по едно обширно каменно стълбище, покрито с червена плюшена пътека, преминаваха от зала в зала, докато тя не си каза, че трябваше да хвърля трохи след себе си като Хензел и Гретел, за да намери обратния път.

Най-накрая той спря.

— Това ще бъде домът ви, докато сте тук — посочи към отворената врата.

Намираха се в една от многобройните кули, защото стените на стаята, в която бе влязла, бяха сводести. Тя ахна на глас от удоволствие. Стаята бе толкова очарователна. Античната мебелировка се доминираше от едно изящно, гравирано легло с балдахин. Таванът бе украсен с рисунки от гръцката митология.

— Но това е чудесно — успя да изрече Пейдж.

— Надявам се, че тук ще се чувствате удобно. — Никоу остави чантите на земята и отвори гардероба, който подходеше на леглото. — Строителите на замъци не са предвидили места за дрешници — обясни той.

Никой от тях не разбираше много от канализация и тя почувства облекчение, когато видя, че всичко бе модернизирано. Всъщност банята ѝ бе не по-малко разкошна от спалнята. Вътре всички приспособления от блестящ месинг имаха античен вид, но бяха функционални.

— Ще дойдат да ви вземат за вечеря. — Той се обърна, за да напусне стаята. За миг Пейдж почувства остра болка, като че ли я изоставяха. Копнееше той самият да дойде да я вземе.

Колко смешно! Той беше принцът. Със сигурност разполагаше с цял взвод слуги, които оттук нататък щяха да се грижат за нея. Тя бе, напомни си, просто една негова служителка.

— Междувременно — продължи той, — ако се нуждаете от нещо, само позвънете. — Посочи към изящната масичка до леглото, върху която бе поставен телефон с много бутони. Изглеждаше твърде модерен за старинната подредба. — Разполагаме с модерна телефонна

система, въпреки че невинаги работи така, както би трябвало. — После ѝ обясни как да я използва.

— Благодаря. — Пейдж изпитваше към него благодарност за всичко: за това, че ѝ бе дал работа, че я бе посрещнал, че я бе довел на това вълшебно място — за това, че ѝ бе спасил живота.

Принцът сведе глава и непокорната му руса коса падна върху ушите му. Тя изпита абсурдното желание да я приглади назад.

Просто защото се обръщаше към един принц на малко име... тя, невзрачната, обикновена Пейдж Конър се обръщаше към принц на малкото му име! Принц, много по-красив, отколкото някога си бе представляла даже в най-дръзките си мечти. Достатъчно смел, за да скочи пред огнедишащи самотоварач, за да спаси нейния живот. И, разбира се, безкрайно очарователен.

За щастие, той се бе извърнал към вратата и не забеляза ярката руменина, която пълзеше по лицето ѝ. Очарователният Принц, наистина!

— До скоро, Никоу — му пожела тя, но твърде тихо, за да я чуе.

После той си отиде.

Пейдж се усмихна, когато започна да разопакова багажа си. Тази работа бе твърде хубава, за да бъде истина. Красив принц, замък, възможността да води свое собствено разследване — фантастично! Тя извади от чантата си една изработена по поръчка блуза и я разгъна върху дантелената кувертюра.

— Не е ли просто чудесно? — някакъв сладък, трепетен глас зад нея отговори на мислите ѝ.

— О, не! — прошепна Пейдж.

ГЛАВА ВТОРА

Пейдж не искаше да се обърне. Гласът ѝ бе познат до болка.

Плод на нейното изстрадало въображение.

Така, този път нямаше да се остави да я заговори.

— Ти не си тук — изрече тя на глас, като се взираше в редицата дървени рози, гравирани върху горната част на леглото.

— Не ставай смешна, Елеонора — настоя гласът.

Пейдж рязко се извърна.

— Не ме наричай така. Името ми е Пейдж.

Една възрастна жена седеше на тапициран стол. Тя бе ниска и пълничка, със златиста коса с вече посивели корени. Кожата ѝ бе гладка и нежна като пергамент от древността. Тя се усмихваше приятно и разперваше ръце, сякаш искаше да я прегърнат. — Скъпа ми Елеонора Пейдж Конър. Колко хубаво е отново да те видя.

Пейдж отстъпи назад.

— Върви си, Милисънт. — Гласът ѝ бе нисък и груб. — Точно сега не се нуждая от услугите на вълшебна фея. Единствено се нуждая от нещо напълно действително.

— Няма никаква разлика. — Като отпусна ръце, жената се изправи. Носеше сини джинси и пурпурночервена риза, украсена с извезани златисти букви: **ФЕИТЕ СИ ПАДАТ ПО ВЪЛШЕБНИТЕ ПРЪЧИЦИ.**

Пейдж въздъхна.

— Какво те води насам, Милисънт?

— Ти, скъпа — приближи се Милисънт, а зад нея се разнесе цял облак от нещо блестящо. Вълшебен пращец, предположи Пейдж. За нищо не можеше да се използва в случая. — Сега какво мога да направя за теб?

Пейдж се почувства глупаво, че продължаваше разговора със същество, в съществуването, на което не вярваше. И все пак каза:

— Не съм убедена, че ти с прословутите си вълшебства си в състояние да ми кажеш в какво точно ще се състои работата ми тук.

— Мога да чета само твоите мисли, скъпа, но не и на другите хора.

— Тогава каква полза от теб? — Пейдж се засрами от своето раздразнение, но не направи никакъв опит да го прикрие. Тя извади жакета на костюма си и го захвърли на леглото. — Защо просто не се върнеш там, откъдето си дошла?

Милисът погледна Пейдж в очите. Тя миришеше на люляк. Имаше издължен, тънък нос и блестящи, кръгли очички. При все че краищата на клепките ѝ бяха спуснати, което винаги я караше да изглежда, сякаш че изпитва непрекъснато състрадание към другите, тя винаги се усмихваше.

Пейдж мразеше това повече от всичко друго.

— Не мога да си тръгна, преди да съм ти помогнала, мила. Ти сама знаеш правилата.

— Не желая твоята помощ, Милисът. Винаги се превръща в някаква катастрофа.

— Не преувеличавай, Елеонора. Само един-единствен път ти помисли, че резултатите са катастрофални.

Пейдж остана безчувствена към мъчителния спомен за това.

— Моя дебютантски бал. Стана такова фиаско, че оттогава насам съм ти забранила да ми „помагаш“. — Тя изрече последната дума по такъв начин, сякаш това бе най-вулгарната псувня, за която можеше да се досети.

— Това е истина, бедничката ми. Но ти още не си научила тайната на вълшебните приказки. — Тя притвори клепки с още по-голямо съчувствие.

— Тогава защо не ми я кажеш и не си гледаш своята собствена работа?

— Спомни си правилата, скъпа.

Пейдж ѝ обърна гръб и извади дрехите от куфара. Като отвори огромния гардероб, тя започна да окачва на закачалки блузи с бледи цветове, сако и рокля. Без да пророни и дума, тя продължи да разопакова вещите си, като се стараяше да не обръща внимание на нейната компания, която в действителност не съществуваше. През цялото време обаче усещаше милия поглед на Милисът, вторачен в себе си.

Когато приключи с разопаковането, отиде в банята, за да си измие лицето с надеждата, че въображението ѝ щеше да я остави на мира, когато се върне в спалнята.

Но не стана така.

Тя грабна една черна пола и бледозелена блуза и започна да се преоблича за вечеря. Най-накрая, неспособна повече да издържа на тишината, въздъхна.

— Предполагам, че ще си припишеш заслугите за това мое ново назначение, въпреки че брат ми го уреди.

Като не чу отговор, тя се извърна да погледне Милисът, която премигна с редките си мигли и се усмихна утвърдително.

Това вбеси Пейдж.

— И предполагам, тъй като искаш да ме накараш да повярвам във вълшебните приказки, ти се опитваш да ме направиш следващата принцеса на Даргентия.

— Какво мислиш за тази възможност, скъпа?

Пейдж изскърца със зъби.

— Та това е просто смешно. Едва ли съм подходяща за принцеса. Със сигурност не съм от онзи тип блестящи жени, които могат да привлекат такова готино парче като принц Никоу.

— О, ти си забелязала, че той е готино парче?

— Трябва да съм мъртва и погребана, за да не го забележа. И не се опитвай да променяш темата.

— Няма. Какво мислиш за малкия ми номер на летището?

Пейдж цялата изтръпна.

— Какво искаш да кажеш?

— Самотоварачът? Нали се задвижи?

Пейдж пристъпи към своята крехка мъчителка, сграбчила в юмрук гребена си, който взе от портмонето си.

— Та това е лудост! Нима искаш да кажеш, че ти подкара онова нещо след мен?

— Така че принц Никълас да може да спаси живота ти. А и той го направи. Не беше ли чудесен?

Да, беше, но Пейдж не искаше да признае това. Тя прекара болезнено гребена през заплетената си коса.

— Милисът, можеше да ме нараниш! Да ме убиеш!

— Не и след като аз владеех положението, мила. — Милисът изправи за момент глава, сякаш се заслушваше. После започна да изчезва.

— Почакай, сега! — нареди Пейдж. — Не искам да си отиваш, докато не ми обещаеш, че повече няма да се връщаш.

— Ще се появявам само когато имаш нужда от мен. — Милисът се бе превърнала в една блещукаща сянка. Разнесе се слаб скърцащ звук, внезапен порив на вятъра, а после настана тишина — но само за миг. Някой почука на вратата.

Тя остана неподвижна за момент, като все още се взираше след Милисът. Старата жена вече не бе тук. Тя никога не бе съществувала никъде. Тя бе плод на въображението на Пейдж.

Но защо тогава Пейдж все още усещаше мириса на люляци?

Стана на крака и се заветче към вратата, за да я отвори.

Там стоеше принц Никоу. Носеше бяла оксфордска риза, която откриваше широките му рамене. Русата му коса бе сресана назад и леко навлажнена, сякаш той току-що си бе взел душ. При все че стоеше висок и изправен, главата му бе наклонена. Очите му с цвят на кафе, изглежда, я наблюдаваха с топлота. А тези чувствени, силно изразени устни — те ѝ се усмихваха над късо подстриганата му брада.

Внезапно Пейдж се засрами.

— Здравейте — каза меко тя.

— Здравсти. — Той се опита да надникне в стаята над рамото ѝ. — Има ли още някой тук? Стори ми се, че чух гласове.

Пейдж трескаво затърси отговор.

— Само аз бях. Аз... аз винаги съм обичала актьорското майсторство и когато съм сама, се забавлявам, като изпълнявам сцени от пиеси. Играя всичките роли.

Той повдигна златистите си вежди и тя можеше да си представи какво си мислеше за нея: определено ненормална в крайния стадий на лудостта.

— Каква пиеса? — попита той.

Пейдж изтърси първата с феи, която ѝ дойде наум.

— „Сън в лятна нощ“. Играех Титания и Оберон.

— Разбирам. — Но тези негови скептично повдигнати вежди казваха, че абсолютно нищо не разбира. Пейдж изпита огромно

желание в този момент да потъне вдън земя. Той попита: — Готова ли сте за вечеря?

Готова беше. Изведнъж усети, че умира от глад.

Когато затвори вратата зад себе си, тя отново надникна вътре. Никаква призрачна сянка от Милисът, благодаря на Бога. Дори мирисът на люляци бе изчезнал.

Пейдж трябваше да спре въображението си, особено тук. Между другото, като гледаше Никоу, тя реши, че действителността в това място не изглеждаше толкова зле.

Никоу я превеждаше през влажни, но величествени коридори, които не бе забелязала преди.

— Ще има и други гости за вечеря — каза той. — Леля ми и братовчед ми също живеят тук, въпреки че невинаги вечеряме заедно. А също така и други двама приятели помолиха за честта да посрещнат нашия нов историк.

Докато вървеше, Пейдж погледна към високия мъж, който крачеше до нея. Той никога не се отклоняваше от обичайната червена пътека, която покриваше пода на всяка каменна зала.

Не вярваше на историята ѝ за самотните ѝ актьорски представления. А защо трябваше да ѝ вярва? Това бе една глупава лъжа, съчинена, за да прикрие една още по-абсурдна действителност.

Но Милисът не съществуваше.

Само ако можеше тя да стои настрана.

Пейдж се радваше, че принцът сам бе дошъл да я вземе, вместо да изпрати някой слуга. Изпитваше наслада да го вижда. Крачката му бе стегната, а силната брадичка — гордо издадена напред. Това бе неговото царство и той го знаеше.

Мълчанието им бе нарушавано само от приглушените звуци на стъпките им по безкрайния килим. Пейдж се помъчи да измисли нещо остроумно и каза:

— Още преди да дойда тук, се опитах да проследя миналото на Даргентия. Не открих много — при все че една-единствена бележка със сигурност дълбоко я бе заинтригувала, — но знаей, че неотдавна кралството е извоювало свободата си.

Без да спира, той я погледна. В тъмните му очи проблесна гордост.

— Точно така. Много дълго време моята страна бе васал на Франция.

Когато те свиха зад ъгъла и влязоха в една напълно непозната зала, на Пейдж ѝ се прииска да зададе логичния въпрос защо Франция бе върнала независимостта на Даргентия, но изтърси само:

— Предполагам и вие сте отскоро в този замък. — Когато той кимна, тя продължи: — Тогава как успявате да се ориентирате?

Той се засмя.

— Опит. А как успявате вие да се ориентирате сред всички тези мухлясали архиви? Вашето резюме и отзиви показват, че вие сте твърде умела в откриването на подробности в историята.

Тя отметна главата си напред, така че косите ѝ засенчиха очилата ѝ, и се усмихна. Той, изглежда, очакваше отговора ѝ. Дали случаят изискваше скромност, или призоваваше към истината? Най-вероятно последното.

— Ами да, имам много опит в това.

— Благодаря ти, Боже. Ако ви преведох през целия път до тук само за да науча, че съм станал жертва на измама, трябва да наредя да ви отсекаат главата.

Пейдж едва не се спъна в края на пътеката. Дълбокият му глас бе сериозен. Той бе принц; нима бе обсебен от мания за власт? Осмели се да го погледне точно когато той спря пред една врата. Залитна към него и големите му силни ръце я задържаха, когато тя загрижено надникна в лицето му.

Очите му все още се смееха, но този път ѝ устните му се усмихнаха.

Тя отвърна на усмивката му. Приятелчето имаше чувство за хумор по отношение на своето положение. Тя хареса това. Той също ѝ харесваше.

А как можеше да не ѝ хареса: той бе един прекрасен принц. Но това не означаваше, че проявяваше някакъв друг интерес към нея, освен като към служителка, специализирана в историческите изследвания.

Тя докосна с пръсти гърлото си.

— Така, ваше височество, с радост отбелязвам, че нямате никаква причина да призовавате вашия Велик инквизитор.

Той се засмя, после я докосна леко по рамото и я въведе в стаята.

Бе споменал и други гости, така че Пейдж очакваше да вечерят в Парадната зала. Замъците от тази епоха винаги имаха такава, обикновено с размера на един или два грандиозни старовремски кинотеатри. Вместо това трапезарията бе малка — само с размера на нейния апартамент. По гранитните ѝ стени висяха свещници от ковано желязо с формата на пресечени фенери, които насочваха приглушени снопове електрическа светлина. Свещникът на масата от тъмно дърво гореше с цяла дузина свещи. Те хвърляха призрачна, трептяща светлина сред стаята без прозорци. Въздухът бе наситен с мириса на мухъл, който се долавяше осезаемо въпреки благовонията на цветята и ароматизираните свещи.

Около масата седяха четирима души. Като настани Пейдж на един стол, Никоу представи останалите гости, които станаха на крака.

— Това е леля Шарлот — посочи той жената вдясно на Пейдж.

Тя бе слаба, с неестествено жълт като тиква цвят на косата. Приветливата ѝ усмивка разкриваше ужасно прехапване на устните. Тя подаде голата си ръка на Пейдж и едва докосна пръстите ѝ.

— Добре дошли, мадмоазел Конър — изрече с нисък и топъл глас със силно изразен френски акцент.

От другата страна седеше синът ѝ Рудолф, братовчедът на Никоу, който носеше колосана бяла риза с тясна вратовръзка в пастелни тонове. Беше толкова кльощав и това се подчертаваше още повече от извивката на носа му, който отпред изглеждаше тънък, но в профил се издуваше като корабно платно. Мекото му „Да, госпожице Конър, добре дошли. Моля ви, казвайте ми Руди“ — звучеше, сякаш езикът го болеше да говори.

Следваше един висок господин с посивяла коса, Едуард Кемпиън.

— Едуард е далечен роднина — обясни Никоу, — той и аз също така имаме делови отношения. — Неговата лисича усмивка изглеждаше неискрена.

Пейдж ни най-малко не се усъмни за чувствата, които четвъртата гостенка изпитваше към нея: безкрайна антипатия.

— Това е Сюзън Пелетиър — представи я Никоу. Скованата жена, която излъчваше презрение, бе висока, елегантна и неописуемо красива. Имаше високи скули, за които много световноизвестни манекенки биха ѝ завидели. Бадемовите ѝ очи изгледаха първо Никоу,

после Пейдж и обратно Никоу. Недвусмисленият ѝ поглед казваше на Пейдж, че тя бе хвърлила око на принца, така че — долу ръцете от него.

Пейдж едва не прихна да се смее на това безполезно предупреждение. Тя да привлече вниманието на мъж като Никоу? Едва ли.

— Всъщност Сюзън също е далечна роднина — добави Никоу.

— Много далечна. По сватовство. — Ниският глас на Сюзън бе изпълнен с многозначителност: може и интересът ѝ към Никоу да бе очевиден, но това не бе кръвосмешение. Нейната копринена, гълъбовосива рокля прилягаше съвършено на тънката ѝ като тополя талия. Платиненорусите ѝ коси, които падаха на вълни, показваха, че бе блондинка, която много се забавляваше.

На Пейдж ѝ направи впечатление, че всички говореха на английски език, въпреки че за разлика от Никоу повечето от тях имаха френски акцент. Когато принцът достигна началото на масата, останалите се върнаха по местата си и седнаха едва след като той седна. Добре обучени, отбеляза наум Пейдж. Нейното място бе от дясната страна на Никоу.

Момиче в дълга до земята рокля, прилепнала към тялото, и бяла шапчица с къдри, сервира супата — благоуханен, вкусен бульон. В края на краищата, замъкът разполагаше с прислуга, помисли си Пейдж.

— И така, вие сте тук, за да помогнете за осъществяването на този чудесния план на Никоу — каза леля му Шарлот с толкова силен акцент, че Пейдж бе сигурна, че е чула погрешно. Тя подаде на Пейдж панера с топли козуначни кифлички.

— „Чудесен“ план, мамо — поправи я меко Руди.

— Какъв е този план? — Пейдж поне се надяваше, че ще разбере защо принц Никълас се нуждаеше толкова спешно от историк.

— Нашият скъп Никоу е на път да превърне Даргентия в доходоносен цирк — обади се Едуард. — И аз, от своя страна, също съм за това.

— Разбира се, че сте за това, Едуард — изгука Сюзън. — Но само ако той, със своето, о, толкова красиво лице, е вълшебният. — Тя се обърна към Пейдж. — Никоу е съставил най-превъзходния план, за да покаже Даргентия на картата на света, Пейдж. — Името Никоу се

отрони от устните ѝ като милувка, ала името на Пейдж прозвуча като трясък от счупено стъкло.

— Какво представлява планът?

— Той пръска милиони даргентински франкове, за да превърне това място в нещо привлекателно — отвърна Едуард.

— Вашите даргентински франкове — подчерта Сюзън и после се извърна от Едуард. — Те ни служат, за да развием нашия туризъм.

— Със сигурност мястото е достатъчно живописно за тази цел — усмихна се Пейдж на Никоу. Той отбеляза коментара ѝ с повдигане на русолявите си вежди.

— Семето се крие в природата — вметна Рудолф със слаб и задавен тон. Когато всички погледи паднаха върху него, той целият се изчерви и изпусна шумно лъжицата си в чинията със супа. Но продължи с игрив тон: — Както в „Джак и бобеното стъбло“. Ние сеем семената и от тях ще порасне нещо огромно и пищно. Точно тук идва ред на Сюзън.

— Скъпата Сюзън не е фермерка, а специалист по транспортния отрасъл — усмихна се през масата Шарлот с беззъбата си уста. — Тя притежава своя собствена агенция с клонове...

— „Клонове“, мамо — прошепна Руди.

— ... в Париж и Лондон, а сега открива филиал и тук.

Пейдж забеляза лукавата усмивка, която Сюзън изпрати на Никоу. Този път принцът отвърна на усмивката ѝ. Някаква остра болка премина през Пейдж. Не можеше да го ревнува от тази красива жена. *Порасни, Конър*, помисли си тя. Разбира се, че принцът ще флиртува с някоя толкова сексапилна жена, каквато е Сюзън, без въобще да поглежда Пейдж.

След всяко ново блюдо Пейдж все повече се уверяваше, че ястието е дело на изключителен майстор готвач. Храната бе превъзходна: агнешки котлети, аспержи Бернази, леко задушени в лук картофи.

Разговорът за бъдещето на Даргентия като туристически рай продължи. Всички изглеждаха въодушевени въпреки усещането на Пейдж, че удоволствието на Едуард се основаваше на нещо по-земно от какъвто и да било икономически просперитет на малката държавица. От целия разговор Пейдж разбра, че парите за финансирането на проекта за развитието на туризма бяха заем.

Красивата Сюзън бе изпълнена с идеи: посещения на замъка, разходки из забележителностите на града, маратони с велосипеди, специални традиционни атракции. През повечето време Пейдж слушаше и забелязваше въодушевлението на Никоу.

Чак след кафето и превъзходната торта „Сахер“ с разбита сметана тя се почувства достатъчно удобно, за да попита:

— Как се вметвам аз във всичко това? Защо съм тук, Никоу?

Тя усети върху себе си хладния поглед на Сюзън, който бе достатъчно красноречив за нейното собствено мнение: идването на Пейдж тук не бе добра идея.

Но Никоу отвърна:

— За да превърнем Даргентия в Мека за туристите, тя се нуждае от история. Разполагам с цяла библиотека, пълна със стари книги и семейни книжа, но няма и един том, посветен изцяло на Даргентия. Това ще бъде вашата работа.

Сърцето на Пейдж заби учестено. Това бе работа точно като за нея!

— Тогава аз трябва да направя проучване за миналото на страната и да напиша книга?

— Точно така, а даже и нещо повече: памфлети, статии за пресата, рекламни брошури.

— Докато се занимавате с това — прошепна Руди, който изследваше една лъжица пред порозовялото си лице, — може би ще успеете да намерите скъпоценните камъни на даргентийската корона.

— Наистина ли? Нима има и изгубени скъпоценности? — Пейдж не можеше да прикрие възторга си.

Едуард се намръщи.

— Поне на приказки — изръмжа той. — Но те са така важни за вашите планове, нали, Никоу?

Пейдж се изненада, че Никоу прие без коментар подигравателния тон на Едуард.

— Може би — съгласи се той, — но ще ви помоля за друг, почти непостижим подвиг: вие трябва да пригответе една блестяща рекламна брошура само за две седмици. Трябва да бъде готова за бала.

Всички около масата започнаха да говорят в един глас. Всички задаваха един и същ въпрос:

— Бал ли?... Какъв бал?

Усмивката на Никоу приличаше повече на гримаса, с която, изглежда, се поздравяваше за постигнатия ефект.

— Страна, която има претенциите да бъде вълшебно кралство за туристите, трябва да организира бал, даден от своя принц за неговите знатни приятели и съседи.

— Защо? — попита подозрително Сюзън.

— За да ми намерят подходяща принцеса за съпруга, разбира се.
— Никоу най-безцеремонно отхапа парче от тортата си.

— За какво говорите? — извика Едуард. Той стовари юмрук на масата до празната си чиния. Един огромен диамант проблясваше на безименния му пръст.

— Това не е добра идея, Никоу — намеси се Руди. В малките му бледи очички се четеше тревога.

Сюзън се надигна наполовина от стола си. Сивата ѝ рокля се отвори леко при деколтето, за да открие голяма част от бюста ѝ.

— Как можахте?

Шарлот се начумери.

— Руди е прав, Никоу. Знаете, че на поданиците ви това няма да хареса.

— Не мога да управлявам държавата, като се проявявам като пълен глупак.

Пейдж се зачуди какво ли имаше предвид.

Сякаш бе изказала въпроса си на глас и Руди я погледна, въпреки че той изглеждаше неспособен да я погледне право в очите.

— Госпожице Конър, вие навярно не знаете легендите за Даргентия.

— Не — отвърна Пейдж, — макар че се надявам да ги чуя.

— Руди е нашият специалист по градоустройството — гордо каза майка му.

Руди продължи:

— През цялото време, докато Даргентия бе част от Франция, народът ни се придържаше към старите си легенди. Може би тази, на която най-много се вярва, гласи, че за да се възстанови напълно независимостта на държавата, трябва да бъдат открити диамантите от короната, известни като Легендарните (Ees Fabuleux). И тогава кралят трябва да се ожени за обикновена жена.

— Не принцеса — подчерта Сюзън. Въпреки семейната им връзка с принца, Пейдж предположи, че Сюзън трябваше да е достатъчно далечна роднина, за да се счита за обикновена жена. Иначе не би поддържала толкова ревностно легендата.

— Една булка с кралско потекло ще доведе със себе си много туристи — каза Никоу, — да не говорим за финансовата помощ, която бихме получили. Вече възвърнах суверенитета на Даргентия и без да съм открил *Les Fabuleux*. Не мога да управлявам тази държава, като се ръководя от възгледите на собствените ми наивни поданици. Ще се ожения, за когото трябва. Не е ли това някаква ирония на съдбата? Години наред пренебрегвам всяка жена, която ме преследва заради титлата ми, а сега ще направя същото с някоя нещастна принцеса.

Пейдж дори не подозираше, че бе реагирала, докато Никоу не се обърна към нея и каза:

— Изглеждате шокирана, госпожице Конър. Нима звучи коравосърдечно?

Тя вдигна ръка, за да протестира, но той продължи с тон, който не търпеше възражения.

— Добрият монарх пренебрегва собствените си желания в името на своите поданици — даже когато трябва да се ожени заради тяхното благоденствие, без да получи благословията им. А аз възнамерявам да играя ролята на проклетия добър монарх.

— Сигурна съм, че ще бъдете такъв — промърмори тя. Но със сигурност не и щастлив монарх, помисли си. Стори ѝ се, че зад суровата решителност в тъмните му очи бе доловила сянка от тъга.

— Добре — каза Шарлот, като попи подутата си уста със салфетка, — щом така сте решили, бих желала да ви помогна със списъка на гостите, Никоу. Макар че, предполагам, Алфред скоро ще се върне и ще се заеме с това.

— Всеки ден го очаквам — кимна Никоу.

Като недоумяваше кой бе Алфред, Пейдж попита:

— Името на диамантите означава ли, че те са необикновени или са само измислица?

— По-скоро първото — отвърна меко Руди. — А някои хора вярват и в последното.

Като се замисли за момент, Пейдж се умълча, въпреки че вътрешно усети напрежение. Само две седмици, за да разкрие

достатъчно от историята на страната, че да напише една блестяща брошура? Все още не предполагаше колко важна можеше да се окаже тази задача. Но за Никоу, който прахосваше толкова време и пари, за да привлече от чужбина историк, явно работата щеше да бъде от изключително значение.

И колко смешно от нейна страна бе и за миг да се учуди, че принц Никълас от Даргентия бе готов да избере своята булка. Разбира се, че той заслужаваше някоя с кралско потекло, без значение какво гласеше легендата.

Отвътре я загриза безпокойство. Не можеше ли Милисънт да...? Сигурно не.

Тъй като Шарлот настояваше, Никоу ги запозна с някои подробности, които вече бе уточнил.

— Балът ще се състои след пет седмици, тук, в замъка. Всеки в Даргентия ще бъде поканен. Въпреки това повечето ще бъдат наети като слуги, защото ще поканим и представители на кралските фамилии в цял свят. Туристите ще бъдат добре дошли, разбира се.

— Разбира се — каза раздражен Едуард. — Но може би кралските особи ще запълнят хотелите.

— Ще им намерим подходящи жилища някъде другаде — отвърна Никоу. — Тук, в замъка, например.

Пейдж се учуди защо Едуард смръщи прошарените си вежди.

— Жителите на вашия град няма да се справят — изръмжа той. — Те си нямат и най-малка представа как се ръководят хотели.

— Вече е започнало обучението им, а и те ще се научат достатъчно бързо — каза Никоу. — Поне по този начин ще могат да практикуват.

— По-добре ги накарайте да се поупражняват тук, в замъка — измърмори Едуард. — Имате неотложна нужда от слуги.

— Има много по-важни неща от това да се погрижим за нашето удобство — намеси се с мек глас Шарлот. — Но, Никоу, боя се, че ще се наложи да прекратите работата си, за да убедите вашите поданици да се заемат с всички приготовления за бала.

— И така, нашият принц Никоу ще търси своята Пепеляшка — с ироничен тон каза Едуард. — Колко романтично.

— Изобщо няма да бъде Пепеляшка — тихо отвърна Руди. — Никоу кани кралските особи и ще си избере една от тях. Въпреки че

бих желал да премислите. Поне първо се опитайте да откриете диамантите.

— Няма да забавя бала заради такива глупости — изрече Никоу, — но със сигурност не бих се отказал от тях, за да погася дълговете си. — Той стрелна Едуард с многозначителен поглед.

— Нима наистина ще се осмелите да ги продадете? — саркастично попита Едуард.

— А мога ли наистина да си позволя да не ги продам? — студено отвърна Никоу.

Пейдж остана мълчалива, като се взираше в разбитата сметана върху останалото парче от тортата пред себе си. Със споменаването на Пепеляшка безпокойството ѝ се превърна в ужасяваща сигурност. Не само че пребиваването ѝ в тази възобновяваща се монархия бе нагласено, но такава бе и идеята на Никоу за бала.

Пейдж не проумяваше как Милисънт бе постигнала това. С магия, може би, при все че Пейдж не вярваше в магии. Тя дори не вярваше и в Милисънт. И все пак тази сладка, несръчна фея се готвеше да хване в капана си този принц за Пейдж.

А и в легендата, независимо колко древна бе според тези хора, Пейдж долавяше намесата на Милисънт. Пейдж със сигурност бе обикновена жена. Но, за щастие, Никоу бе решен да си избере принцеса.

Пейдж и преди се бе унижавала поради намесата на Милисънт. Без съмнение, тя отново щеше да изпита това унижение.

И ако Никоу сам избере своята знатна булка... ами, добре, това не ѝ влизаше в работата. Но каква болка ѝ причиняваше тази мисъл!

Гласът на Никоу прекъсна мислите ѝ.

— Искам Даргентия да разполага със своя история преди бала. Да вървим, Пейдж. Ще ви запозная с вашата работа. — Той за последно отпи от кафето си и върна чашката върху чинийката.

Пейдж с радост се извини и последва принца. За момент почти бе забравила за злополучния инцидент на летището, но усещането за скованост, докато вървеше, я накара да си спомни за него. Нима Милисънт наистина...? Пейдж нямаше да ѝ го прости!

Библиотеката се намираше в дъното на залата наблизко. Никоу запали осветлението.

Тук бе дори още по-просторно от трапезарията. Лъскавата дървена ламперия и вградените етажерки, огромната каменна камина, пищните дивани от кафяв плюш, всичко ѝ изглеждаше така познато. Когато Пейдж и Никоу влязоха, стъпките им отекваха по голия дървен под, докато не стъпиха на един от безбройните ориенталски килими. Пейдж долови мириса на прах и това ѝ напомни познатия аромат на древните книги.

Лавиците бяха почти празни. В единия край на стаята обаче, до огромно бюро, бяха наредени една върху друга около дванадесет кутии — пълни, предположи Пейдж, с книги.

Никоу я заведе до масата и остана прав до нея. Изглеждаше царствено в бялата си риза и тъмни панталони. А може би външният му вид нямаше нищо общо с дрехите и всичко се дължеше на начина, по който се държеше.

— Тези кутии съдържат всички тонове на европейската история, които семейството ми е събирало, а също така и семейните документи. В някои от книгите се споменава Даргентия, но в повечето — не.

Пейдж позна по ключените му вежди, че това въобще не го правеше щастлив. Тя се осмели да каже:

— От дълго време изучавам историята на света, но докато не започна да търся нещо определено за Даргентия, не мисля, че ще открия каквото и да било за миналото на този страна. — „С изключение на един интересен факт“ — помисли си тя.

— Вие и останалия свят.

Принцът издърпа един гравирен дървен стол и ѝ го предложи. Пейдж сподави усмивката си. Почувства се странно разглезена. За него обаче това действие може би беше проява на обичайна учтивост. Опъна гънките на меката си черна пола и седна.

Той също седна.

— Нека да ви дам малко информация. — Той поглади замислено брадата си, докато търсеше начин да започне. В дълбините на тъмните му очи се четеше болка. Пейдж изпита желание да можеше да я премахне с милувки.

Съзнанието ѝ отново се изпълваше с такива глупости! Тя едва доловимо поклати глава. Откъде можеха да ѝ идват тези странни желания? Нима това бе резултат от намесата на Милисънт?

Добре, Пейдж нямаше да се поддаде. Тя трябваше да действа разумно по отношение на Никоу, без значение колко впечатляващо изглеждаше той — и без значение, че бе принц.

Но той бе и мъж, който, изглежда, страдаше. Тя разбра, че най-добрият начин да му помогне бе само да го изслуша.

— Ще откриете, че Даргентия е била независима държава до седемнадесети век. Моят предшественик, Никълас Първи, бил силен водач. Някои даже го считали за тиранин. Явно се е борил много, за да запази Даргентия свободна. Но Франция, в края на Седемгодишната война, била по-силна. После, въпреки че хората, които оцелели, съхранили нашата култура, Даргентия останала подвластна на коя ли не държава, стига тя да била силната на деня: на Франция, на Германия, та дори за кратко време и на Швейцария.

— Как извоювахте независимостта си? — Пейдж отдавна искаше да зададе този въпрос. — Зная, че това се е случило наскоро. Обаче всичко, което си спомням, е само една кратка статия в новинарско списание — почти всичко бе свързано с разцеплението на Съветския съюз и обединяването на Германия.

По чудесните месести устни на Никоу заигра усмивка. Тъмните му кафеникави очи се озариха от светлина и тя изтри от съзнанието си болката, която бе забелязала в тях.

— Дипломатичност — отвърна леко той. — Избран е подходящият момент, съчетан с внимателно договаряне, прикрити заплахи и много тактичност. И, хоп! Една стара държава се появява като една от най-новите в света.

Пейдж се присъедини към веселия му смях. Но за момент погледите им се срещнаха и двамата се умълчаха. Внезапно тя се почувства засрамена. Напрежението идваше от погледа на принца, сякаш той се стремеше да открие нещо дълбоко вътре в нея. Тя се уплаши, че той щеше да го намери. По-ужасно от това не можеше да се чувства.

Пита се дали той не е бил посредникът, който бе извоювал свободата на тази страна. Навярно беше така. Вярваше, че не би се спрял пред нищо. Но се почувства твърде объркана, за да го попита. Не и сега. Но трябваше да разбере това за историята.

Взе една книга от пода и се загледа съсредоточено в нея, за да избегне погледа на Никоу. Мъчеше се да поднови разговора.

— И така, разполагам само с две седмици, за да напиша исторически памфлет.

— Да — потвърди той, — и общ преглед няколко дни по-рано за илюстратора. По такъв начин брошурата ще бъде готова за бала.

Балът. Пейдж се сблъска толкова жестоко с действителността, сякаш я бяха залели с ледена вода. Въобразяваше си, че бе необходима на този мъж, а всичко, от което той се нуждаеше, бе тя да свърши работата, за която бе наета. Представяше си, че той се интересува от нея, а всяко негово действие показваше само обичайна учтивост.

— Когато памфлетът бъде готов — продължи принцът, — искам да продължите да търсите подробностите. Най-накрая, бих искал да оповестя миналото на Даргентия чрез всички възможни медийни средства. Един ден, може би, дори ще продуцирам филм за нея в Холивуд.

— Това цели да привлече туристите — отбеляза Пейдж с подчертано професионален глас, в който се долавяше нотка на въодушевление.

— Разбира се. Всичко се крие в маркетинга, а ако има нещо, от което да разберам, това е маркетингът.

Пейдж очакваше принцът да познава изкуството да бъде добър лидер, държавник, дипломат — но да познава науката маркетинг?

— Защо точно това?

— Така планирах — отговори той. — Когато следвах в Бизнес университета в Харвард, аз внимателно избрах първата си специалност.

— Маркетинг ли?

— Да. Имах чувството, че можеше да ми послужи, и сега това стана. — Той внезапно се изправи. — О, проклятие! — Той започна да крачи из стаята като затворен в клетка лъв. Какво точно сравнение, си помисли Пейдж, с неговия царствен произход и с русата му, буйна коса. Той очевидно бе ядосан.

На нея ли? Тя се погледна. Нима бе казала нещо неуместно? Или бе направила нещо нетактично?

— Но не, забравих нещо — каза той.

Пейдж бавно въздъхна. Поне не го бе ядосала.

Той се спря до една купчина с кутии и започна да ги подрежда на масата. Ако можеше да се вярва на етикетите им, те съдържаха

компютърни части.

— Възнамерявах всичко това да е сглобено, когато пристигнете. Първото нещо, което ще направя утре сутринта, е да се погрижа за това.

Пейдж поклати глава, неспособна да сподави усмивката си.

— Защо се смеете?

— Защото съм смаяна. Това място е такъв миш-маш от дванадесети и двадесети век: механизирани подвижни врати, вътрешна канализация в кулата на замък, компютър, телефони...

— Бързо схващате! Тази атмосфера ще привлече туристите. Това е първото нещо... — Гласът му замря, сякаш му хрумна нещо. После продължи: — Но те няма да останат, ако не се почувстват удобно тук, така че ще открият всички удобства. — Той спря да реди кутиите една върху друга. — Елате, Пейдж Конър. Ще ви заведа обратно до вашата стая. Сега сте изтощена, а трябва да започнете с работата си още рано сутринта. После ще ви разведе из замъка.

Тя го последва до вратата на библиотеката, където той изгаси лампите и заключи вратата зад тях.

Преведе я през зали, които, ако не напълно познати, поне имаха картини и украшения, които тя си помисли, че бе виждала и преди това. Скоро спряха пред вратата на стаята ѝ в кулата.

— Благодаря за всичко — срамежливо каза Пейдж. Той се наведе напред, вдигна ръката ѝ и я целуна.

Сладка тръпка премина през нея.

Забрави го, Конър, каза си тя. Това е само проява на прословутия чар на Очарователния Принц.

Все пак, когато затвори вратата зад себе си, тя не можа да възпре желанието си да помечтае да е поне малко по-красива.

Изведнъж усети мириса на люляци. С ръка все още на вратата, тя бавно извърна глава.

Усмивната, Милисът седеше на леглото. Пейдж затвори очи. О, не!

Когато пак отвори очи, Милисът все още бе там. Без да каже и дума на своята въображаема натрапница, Пейдж отвори вратата и избяга в залата.

ГЛАВА ТРЕТА

Залата бе празна, но Пейдж чу приглушените стъпки на Никоу по пътеката на стълбите.

Импулсивно, тя се втурна след него.

Като достигна началото на тясното стълбище, тя го видя да свива в дъното. С ръка, плъзгаща се по желязното перило, тя се завтече надолу по стълбите.

Той трябва да я бе чул, защото я чакаше зад ъгъла.

— Нещо не е ли наред, Пейдж?

Останала без дъх, тя се почувства неловко. Глупаво. Смешно. Не можеше просто да му каже, че бягаше от собственото си въображение. Вместо това каза:

— Всичко е наред. Просто... исках да ви помоля за разрешение сама да разгледам някои от частите на замъка.

Той я дари с покоряваща усмивка.

— Разбира се. Моят дом е и ваш дом.

Мисълта за това я изпълни с безгранична наслада, но тя бързо я овладя. Гостоприемството бе само частица от вродения му чар.

— Нека ви кажа нещо — продължи той. — Не възнамерявам да ви развеждам през нощта, но искам нещо да ви покажа.

— Чудесно! — Какво щеше да стане, ако той си помислеше, че тя намекваше, че копнееше да остане в неговата компания? Добре, в момента не можеше да стори нищо по този въпрос.

Залите, през които той я преведе, бяха облени в светлина от железните свещници. Те започнаха да й се струват познати — това бе същият път, по който бяха минали за вечеря. Между свещниците висяха безброй много картини, повечето от които изобразяваха пасторални или ловни сцени, достатъчно потъмнели, което показваше тяхната старинност и необходимостта от внимателно съхранение. Пейдж почти не бе видяла портрети. Когато Никоу я разведеше из замъка, тя щеше да го попита за портретите, защото в този наследствен

дом те можеха да се окажат важни за разкриване миналото на Даргентия.

Не срещнаха жива душа. Пейдж очакваше, че един такъв замък би бил пренаселен от прислужници, но тя си спомни забележката на Едуард по време на вечерята, че прислугата бе недостатъчна. Навярно Мейбъл не бе единствената прислужница — или пък бе така?

И друго нещо я озадачи.

— Никоу, как замъкът е оцелял през всички тези векове и се е запазил така добре?

— Късмет. И предвидливост на моите прадеди. Най-младите синове на бъдещата кралска фамилия винаги са се връщали тук, за да държат нещата под око, каквато и да е била политическата обстановка. Някак си, винаги са успявали да убедят владетеля в момента да използва замъка като правителствено учреждение или музей.

Прекошиха трапезарията и се спряха в кухнята. Пейдж бе впечатлена, но не и изненадана, да открие, че цялата огромна каменна зала бе оборудвана с модерни електроуреди: кухненска печка, фурна, хладилник с камера, микровълнова печка. В контраст с всичко това в огромното каменно огнище висеше шишът за печене.

Никоу отиде до хладилника и извади няколко останали от вечерята козуначни кифлички. Пантите на огромната дървена врата от външната стена на кухнята проскърцаха, когато той я отвори.

— След вас.

Те излязоха навън и се озоваха върху една павирана пътека.

Светлината на деня бе угаснала. На небето се открояваха няколко ярки звезди.

Нощта бе хладна и във въздуха се усещаше пролетната влага. Лекият бриз премина през копринената блуза на Пейдж и тя скръсти ръце пред себе си, за да се стопли.

— Студено ли ви е? — спря се до нея Никоу и я погледна загрижено.

— Не, обтягам се.

Той се усмихна и продължи, като я поведе към друга павирана пътека, която, изглежда, заобикаляше замъка. Наоколо цареше тишина. Пейдж чуваше само шепота на вятъра и шума от стъпките им.

— Тук е толкова спокойно — отбеляза почти с благоговение тя.

— Да, особено в този късен час. Това е любимият ми час. Обикновено тук се разхождам сам.

Трепетно вълнение премина през Пейдж. Защо споделяше това с нея?

Любезност, помисли си тя и се сви в полумрака. Нищо преднамерено нямаше в това, че сега са тук заедно.

Докато крачеха, мирисът на засенчените пролетни цветя встрани от пътеката я изпълни с благоухания. Засвириха щурци.

След миг пътеката ги отведе зад външната крепостна стена. Пейдж съзря някаква интересна желязна врата в дебелия стена и се зарадва, когато Никоу закричи към нея. Тя го последва. Докато гледаше през дебелия решетки, я удари мирисът на мухъл от древния камък. Зад тях се забелязваше проблясващата вода на обширния ров.

Никоу бутна вратата. За нейна най-голяма изненада тя се отвори прекалено леко; не беше заключена. Минаха през нея.

Тук, зад крепостните стени, пейзажът бе прекрасен, почти неземно красив. Луната и няколко фенери, които се издигаха върху външната стена, хвърляха сноп светлина върху проблясващата повърхност на рова. На променливата светлина Пейдж съзря потъмняла от времето статуя на лебед върху солиден пиедестал. Близко до нея, сред цъфналите храсти, от които се разнасяше сладък аромат, бяха поставени няколко каменни пейки. Наоколо се разнасяше крякането на жабешки хор.

— Ето тук. — След като седна на най-близката до статуята пейка, Никоу потупа някакво петно до себе си. Пейдж се присъедини към него, като не обръщаше внимание на твърдата повърхност под все още бодящите я мускули. Тя предположи, че се намираха точно на противоположната страна на рова, откъдето се издигаше мостът.

Като проследи погледа на Никоу, забеляза пет черни лебеда, които плаваха грациозно по водата.

— О! — прошепна Пейдж, която не искаше да ги уплаши. Нито един от лебедите не приближи брега. Скоро към тях се присъедини семейство гъски — майка с четири малки, плаващи в редица — плюс няколко големи гъсоци.

Пейдж се разсмя на глас.

— Божествени са.

— Те са лакомии. Само гледайте.

За разлика от лебедите, гъските не мълчаха; те крякаха, сякаш искаха нещо. Храна, разбира се. Ето защо се бе спрял в кухнята Никоу. Той хвърли няколко трохи и предизвика фурор сред воюващите гъски.

— Не са най-благовъзпитаните птици, нали така? — попита Пейдж.

— Напомнят ми за моето семейство по време на вечеря. — Никоу ѝ подаде няколко изсъхнали кифли.

— О, но вашите роднини не се борят за трохи. Те са много по-изтънчени, когато ви казват какво да правите. — Пейдж веднага сведе глава. Изстена вътрешно. Бе говорила, без да се замисли. Щеше ли да се ядоса, че бе критикувала семейството му? Но той бе започнал пръв!

Усети погледа му върху себе си и се осмели да вдигне очи.

Устните му се разтягаха в усмивка.

— По-изтънчени ли? Ами да, може би малко по-изтънчени.

Като се изправи, тя успя да отвърне на усмивката му.

Заедно те чупеха късчета и ги хвърляха на оживените гъски. Пейдж се радваше, че птиците бяха така шумни. В противен случай трябваше да поведе разговор с Никоу. О, имаше толкова много да каже! Най-напред колко развълнувана се чувстваше, че бе избрана за тази работа, че остана в замъка... че се намираше тук, навън, сред тази приказна обстановка, с Никоу. Но колко неизискано би прозвучала, ако разкриеше мислите си. А и тя вече бе нагазила лука, като обиди роднините му.

Само ако можеше да блести с красотата си. Къде беше Милисънт сега, когато се нуждаеше от нея?

Не! Тя нямаше нужда от Милисънт. Това противоречиво същество трябваше да си отиде и да я остави на мира!

Лебедите останаха презрително далече от тях, но Никоу започна да хвърля парчета хляб и на тях. Те благоволиха само да протягат дългите си шии напред, за да могат да улавят парчетата хляб.

— Чудесни са! — неволно възкликна Пейдж и после се зачуди дали да не си вземе урок от лебедите и да се държи по-надалече. Никоу вече бе станал свидетел на нейната невероятна несръчност. Тя прочисти гърлото си. — Наистина оценявам това, че ме доведохте тук — поде сковано тя. — Но мисля, че е по-добре да се върна в стаята си. Утре трябва да стана рано, за да започна да работя.

— Вие и в момента работите — каза той. — Вие трябва да развиете нюх към Даргентия. Познаването на нашия дом ще ви помогне да разберете кралското семейство.

— На кого приличате повече: на лебедите или на гъските? — заяде се Пейдж, а после ѝ се прииска да можеше да си вземе обратно думите. Той щеше да я помисли за глупачка, на която напълно ѝ липсва всякакъв професионализъм. Отново, изглежда, бе сгазила лука.

Но той се разсмя.

— И на двете. Семейството ми има склонност да изисква много като гъските, но бих желал да си мисля, че притежаваме грацията на лебедите.

— Може би вие сте грозни патенца — предположи Пейдж, — които ще се превърнат в красиви лебеди.

Той се извърна към нея със засенчено от мъжделивата светлина лице. Внезапното повдигане на веждите показваше, че е сърдит, но Пейдж изправи стойка, за да не се разтрепери. По дяволите навикът ѝ да говори неуместни неща! По някакъв начин го бе обидила.

— Точно така — отвърна с нисък глас той, но нещо в тона му показваше, че е разярен. — Като историята на грозното патенце, което никога не намира своето място, докато расте в чужда страна и приема да върши нещата по различен начин от този в родината му. Но сега най-накрая ние можем да се превърнем в лебеди. — Той протегна ръка, сякаш да обхване както обрулената от времето статуя зад тяхната пейка, така ѝ черните птици във водата.

— Сигурно ви е било много трудно — промърмори Пейдж, разстроена, че бе предизвикала болезнени спомени.

— Да — отвърна тя, — трудно беше.

Никоу не бе възнамерявал да споменава детството си. Той говореше рядко за него.

Но Пейдж го бе накарала да си го припомни.

— Бих желала да чуя за детството ви, ако нямате нищо против — поде тя с толкова мек глас, колкото мъничките облаци, които започваха да покриват луната отпред. Обаче в него се долавяше и някаква дрезгавина.

Той се втрени в нея. Нима тя искаше да чуе болката му? Нима бе по-добра от онези вестникарски чакали, които бяха правили всичко

възможно само за да накърнят достойнството му? Без да извърща поглед, той удари с длан пречките на пейката до себе си.

Но погледът ѝ бе пропит със загриженост и макар че светлината бе оскъдна, той можеше да долови нейното съчувствие. А зад тези абсурдни черни рамки на очилата ѝ, в необикновените ѝ, кехлибарени очи проблясваха сълзи.

Той отново погледна гъските. Бе престанал да им хвърля хляб и те му крякаха от мястото, където плаваха.

— Предполагам — поде студено той, — че вие трябва да научите всичко за мен и за историята на Даргентия.

— Само ако вие желаете. — Мекият ѝ сарказъм показваше, че той бе наранил чувствата ѝ.

Та това нямаше значение. *Дали?* Тя бе просто човек, нает от него да му свърши работата. Но той сви ръцете си в юмруци. Точно това си мислят американците за кралските особи — че са надуты, взискателни, безчовечни. Но въпреки това заслужаващи внимание. Много внимание.

— Детството ми премина без перипетии — каза тихо той, като се опитваше да отпусне буцата в гърдите си, — докато другите деца не знаеха, че аз бях принц. Когато откриха това, започнаха да ме дразнят.

— Понякога децата могат да бъдат и жестоки. — В гласа ѝ звучеше някаква сила, която го накара отново да я погледне. Нима и тя бе изпитала този вид жестокост?

Тя още беше с леката зелена блуза и дългата до колена, развяваща се пола, които носеше на вечеря. Навеждаше се някак по детски, когато хвърляше хляб на крякащите гъски. Сега, докато се вираше в гънките на скута си, тъмната ѝ коса, която той бе сравнил с крилата на черните лебеди, почти напълно скриваше лицето ѝ.

Никоу се бе заставял през годините да се бори срещу предразсъдъците и враждебността, да мечтае и крои планове за свободата, да разсъждава, преди да направи нещо. Той не вършеше нищо импулсивно. Но едва ли разсъждаваше, когато протегна ръка и пръстите му докоснаха тясната брадичка на Пейдж Конър. Той внимателно извърна лицето ѝ и я накара да го погледне. Очите ѝ, с цвят на прекрасен, рядко срещан кехлибар, блестящи зад грозните очила, премигнаха озадачено.

Той се размърда на пейката и бедрото му докосна нейното. Разликата между студения камък и излъчваната от нея топлина бе

стряскаща.

— Госпожице Конър — промълви той едва разбираемо и за самия себе си. — Пейдж.

Той се наведе напред, пръстите му повдигнаха брадичката ѝ. Устните ѝ бяха меки и топли и той я целуна много нежно. Това бе единственото, което искаше да направи — ако въобще искаше нещо да направи. Но устните ѝ се раздвижиха под неговите и изведнъж целувката им се задълбочи. Тя имаше вкус на виното от вечерта в съчетание с нейния специфичен аромат и той впи още по-дълбоко устни в нейните. Езикът му си пробиваше път, докато не докосна нейния в един еротичен, изпълнен с наслада дует.

Ръцете му я прегърнаха, като я привлякоха още по-близо. Той усети как тя се раздвижи, сякаш несигурна какво да прави с ръцете си, но след миг те се обвиха около него. Пръстите ѝ се заровиха в косите му, привличайки го още по-близо до нея, докато той не загуби представа къде свършваше неговата уста и къде започваше нейната. Дъхът, който поемаше, бе нейният дъх.

Ръцете му сякаш сами се движеха. Пръстите му докоснаха леко основата на гърдите ѝ. Тя остро си пое дъх.

Звукът го стресна, разбуди. Той се отдръпна. Тя, изглежда, не искаше да го пусне. С повече сила той се освободи от прегръдките ѝ. Изведнъж осъзна, че сърцето му биеше лудо, сякаш бе тичал на мили около рова. Какво си бе помислил? Тази целувка трябва да изразяваше чувството му на отчужденост, което реагираше на нейната сладост.

Но Пейдж Конър бе негова служителка. Твърде естествена при това, с тези дрехи, прическа, с тези очила.

По-лошо от всичко: тя бе американка, която несъмнено искаше много повече от това да скочи в леглото с принц и после да предяви искане за постоянна връзка с него.

Но това нямаше да стане. Той си бе направил планове за Даргентия, които не предвиждаха той или неговата родина да се заробват от двулични американки. Щеше да си намери знатна булка, присъствието, на която щеше да привлече туристи от цял свят.

Той рязко се изправи и погледна отвисоко Пейдж Конър. Косите ѝ бяха отдръпнати от лицето, като подчертаваха сърцевидната му форма. Бяха разрошени като след ставане от сън. Видът ѝ накара сърцето му да затупти лудо. Устните ѝ се докосваха, сякаш отново се

опитваше да вкуси целувката му. Погледите им се срещнаха и тя незабавно отклони своя в скута си. Отново косата ѝ закри лицето ѝ наполовина.

— Никоу — промълви с мек, треперещ глас тя, — не мисля, че ние трябва...

— Напълно права сте, госпожице Конър. Не трябва да правим това. — Той ѝ обърна гръб и се отдалечи.

Пейдж седеше мълчаливо с поглед, забит в полата. Без да поглежда нагоре, тя знаеше точно в кой момент принц Никоу напусна.

Почувства се ужасно. Унижена. Защо я бе целунал? Нима все пак се бе държала, сякаш молеше за милосърдието му? Тя не притежаваше нищо, което можеше да възпламени каквото и да е чувство у принца.

А целувката? Никога преди не бе изпитвала нещо подобно. Всяка частица от нейното същество се бе съсредоточила върху настойчивостта на неговите устни, върху силната му прегръдка. Досегът с него моментално пробуди у нея мечти за ласки, докосване, ритъм, плам и безброй други еротични усещания. Копнееше за още. Споменът я направи още по-ненаситна и това също я объркваше.

Добре, но тя отказваше просто да седи тук и да се черви. Изправи се, взе от пейката това, което бе останало от кифлите, и се отправи към рова, където гъските все още крякаха към брега.

— Ето — каза тя и войнствено запрати хляба на шумните птици. — Ето ви още малко.

Две от гъските трябва да се бяха обидили. Или все още бяха ужасно гладни. С висок крясък те разпериха криле като ядосани бели чудовища. Заплаваха към Пейдж.

Тя изстена и отстъпи назад, но те бяха по-бързи от нея. Една я клъвна по протегнатата ръка. Друга заби клон в почти голия ѝ пищял.

През пръстите и крака ѝ премина болка. Усети как чорапите ѝ се смъкваха. Прииска ѝ се да избяга.

— Спрете! — изкрещя тя и хвърли хляба на земята.

Гъските спокойно спуснаха крила и прибраха дългите си шии. Оранжевите им човки закълваха остатъците от кифлите. Мъжкарите заедно с малките зацапаха към тях, за да се присъединят към пира.

Пейдж бе оставена да се погрижи за раните си.

Тя се върна на пейката. Първо самотоварачът на летището, а сега и гладните гъски! Тялото ѝ сякаш бе белязано и предизвикваше нападения от всички.

Навсякъде я болеше.

Особено отвътре, когато си помислеше за целувката на принц Никоу.

Остана там дълго време, като наблюдаваше как гъските изкълваха трохите и се върнаха във водата. Не ги винеше; спомни си, че уплашените гъски не се държаха много мило. Потри ухапания си крак. Искаше ѝ се да си бе спомнила по-рано.

Поне принцът бе разполагал с достатъчно време, за да се върне в замъка. Тя не искаше да добави към срама си и възможността отново да се натъкне на него този вечер.

А утре? Тогава трябваше да го види, пък макар и да я уволни. Тя въздъхна, бавно стана и тръгна по криволичещата пътека. Ако се наложеше, тя бе готова да помоли Никоу да забрави случилото се, да ѝ даде още един шанс.

Тя не бе човек, който напускаше. А и тази работа бе мечта за историка — една експедиция през неизследвана територия, която също така предлагаше възможността да открие липсващото парче от нейната собствена историческа мозайка, възможността да помогне за възстановяване достойнството на една малка държава.

А ако собственото ѝ достойнство пострадаше от цялата тази работа? Щеше да се справи с презрение. И преди го бе правила.

От друга страна, тя не го бе молила да я целува. Той я бе довел на това романтично място, при тези гадни, ядосани гъски...

Настроението ѝ се вкисна. Нещо, което наистина можеше да не ѝ покаже! Вината бе изцяло негова. Ако я уволнеше, по-добре щеше да ѝ предложеше достатъчно обезщетение, за да се върне вкъщи и да си намери друга работа. Все пак дяволите да го вземат с цялото негово могъщество и височество принца на Даргентия!

С леко накуцване тя се отправи назад към замъка.

Пейдж се бе вгълбила в мислите си толкова дълбоко, когато приближи замъка, че почти бе забравила как щеше да намери обратния път до стаята си.

Двойно да е проклет принцът за това, че я бе изоставил сама!

Намери вратата, през която бяха минали, и я бутна. За щастие, тя се отвори и проскърца толкова шумно, колкото и преди. В кухнята запали лампите, после внимателно ги угаси, когато я напусна.

Светлината от свещниците изглеждаше още по-приглушена, отколкото преди. Залата бе изпълнена със сенки. Как щеше да успее да открие обратния път?

Не ставай глупачка, Конър, каза си тя. И преди бе минавала по този път. Притежаваше добро чувство за ориентация. Щеше да се справи.

При следващия завой попадна в коридор с две непознати дървени пейки. Върна се обратно. После опита по друг коридор. Изглеждаше ѝ познат, но не бе сигурна, че той щеше да я отведе там, където искаше.

Беше без значение. Щеше да върви по него за момент, а после да разбере какво ще прави по-нататък.

Вървеше по коридора, докато той не я отведе до голямата парадна зала. Спря се в края на залата, като се оглеждаше наоколо, докато се опитваше да реши накъде да тръгне.

Масивната предна врата изведнъж се отвори и я уплаши. Тя изстена с ръка на устата.

Отвън надникна непозната глава. Тя се извърна първо в едната, а после в другата посока.

След момент собственикът ѝ пропълзя вътре.

Който и да бе това, той не бе видял Пейдж. Имаше късмет, защото тя не се съмняваше, че възрастният мъж се прокрадваше в замъка.

И без това сърцето ѝ биеше лудо от изтощителното скитане по коридорите. Сега то се разтуптя още по-бързо.

Трябваше ли да се опита да намери Никоу? Проклятие! Тя дори не можеше да намери обратния път до рова, освен ако не попаднеше в кухнята. А и нямаше никаква представа къде се намираше спалнята на Никоу. Пък и въобще не знаеше дали той бе отишъл там.

Очевидно доволен, че бе сам, мъжът тръгна на пръсти напред и Пейдж се сви до стената, като благодареше на Бога за сенките, които оставаха извън обсега на светлината, разпръсквана от свещниците по стените.

Какво трябваше да направи?

Мъжът се приближаваше. Трябваше ли да излезе напред и да му поиска обяснение?

Или трябваше да постъпи разумно, като го проследи отдалече? Може би най-добре щеше да е, ако постъпи така. Никога не се бе учила на самоотбрана. А какво щеше да стане, ако той бе въоръжен?

Реши да се измъкне незабелязано. С малко повече късмет тя щеше да се натъкне на някой, който знаеше как да се справи с тази ситуация. Никоу, може би.

Тя се обърна и се сблъска с твърда като камък преграда. Някой изсумтя:

— Хей! — Една ръка се стовари тежко върху рамото ѝ.

Тя бе гледала телевизия. Гледала би и филми. Интуитивно, реагира така, както бе виждала стотици героини да правят. Пейдж изпищя и рязко вдигна крак.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Една бърза ръка хвана вдигнатия ѝ крак. Писъкът все още отекваше в ушите ѝ, когато тя се опита да се изскубне — тогава чу глас:

— Какво, по дяволите, става тук?

Тя разпозна този дълбок глас въпреки гнева в него. Принц Никоу.

Пейдж спря с крак, все още вдигнат във въздуха. Не можеше да го свали, даже и да искаше. Някой все още държеше крака ѝ, който се бе заплел в полата ѝ.

— Изплашихте ме — прошепна в своя защита тя, като гледаше тъмните му очи, които блестяха като очите на разярен бик. Той бе стиснал зъби и тя преглътна с мъка, докато се опитваше да му обясни. — Тъкмо исках да ви намеря. Някой се прокрадна в замъка.

Гневът в погледа му премина в изненада.

— Какво!

Той рязко пусна крака ѝ и тя политна към стената, за да запази равновесие.

— Алфред! — възкликна той.

О, не! Тя бе чула това име и преди. Извърна се и видя голямата фигура на принц Никълас, облечена в спортните дрехи, които носеше и по-рано, наведена, за да прегърне кльощавия човек в тъмен костюм, който крадешком се бе промъкнал в замъка.

Колко унижително! Повече от всичко на света ѝ се искаше да се измъкне незабелязано, да се качи горе в стаята си и да се скрие. Щеше да направи точно това — само да знаеше пътя.

Вместо това тя направи няколко крачки напред.

— С... съжалявам — заекна тя. — Помислих...

Дребничкият мъж се изскубна от прегръдката на Никоу. Посивелият му, тъмен перчем бе гъст и непокорен като изцапана изтривалка за крака, забодена на темето му.

— Госпожица Конър? — В гласа му се четеше въпрос, така че тя кимна утвърдително. Той втренчи яркосините си очи в нея. — Аз съм

Алфред, икономът на принц Никоу — продължи той, — и аз единствен трябва да се извиня. Представям си, от вашата гледна точка, съм изглеждал като крадец.

— Ами... да.

— Просто не исках да безпокоя никого, след като се прибирам толкова късно.

— Той иска да каже — намеси се Никоу, — че се е надявал да не налети на мен до утре сутринта. Разбирате ли, имахме малък облог за това, кога наистина щеше да се прибере. Вярвах, че той няма да издържи далеч от мен повече от три месеца, и спечелих баса.

Алфред погледна големия си сребърен часовник на китката.

— Нищо подобно, момчето ми. Вече сме утре.

Пейдж откри, че усмивката ѝ преминава в прозявка.

Това бе нейната възможност да се оттегли, въпреки че не можеше все още да се осмели да попита къде се намира стаята ѝ.

— Късно е. Лека нощ. — Тя погледна нервно към един коридор и реши, че той щеше да я отведе във вярната посока.

— Пейдж! — извика един плътен глас след нея.

Тя се спря и извърна.

— Вървите по погрешен път. — Най-накрая Никоу ѝ се усмихваше. Но тя никога преди в живота си не се бе чувствала понижена отколкото тази вечер.

— Загубих се — призна с тъга.

Той ѝ посочи коридора от другия край на залата.

— Оттук. Качете се два етажа по стълбите и после спрете на третия.

Пейдж избяга по пътя, който той ѝ бе посочил.

Завръщането в стаята ѝ не можеше да се окаже достатъчно бързо за Пейдж. Тя отчаяно се опитваше да запомни някакви отличителни знаци за следващия път — ако въобще имаше следващ път. Молеше се многобройните ѝ провали тази вечер да не бяха убедили принца да я уволни.

Указанията му бяха без грешка: тя намери стаята си без повече трудности. Но ѝ се плачеше. Първо, принц Никоу си бе помислил, че тя го бе съблазнила да я целуне. После тя почти не го изрита в слабините. Как въобще можеше да си представи, че той щеше да я задържи след всичко това?

Искаше ѝ се да можеше да попита някого за съвет? Джо ли? Във Вашингтон щеше вече да е светло, но тя не искаше да звъни на брат си. Какво можеше да направи той така далече оттук? А и той бе достатъчно добър да ѝ намери тази работа. Щеше безкрайно да се разочарова от нея, ако си помислеше, че тя бе напълно неспособна да задържи работата си.

Имаше един-единствен човек — или каквото там беше — с който можеше да говори сега. Пейдж прошепна:

— Милисънт? Чуваш ли ме?

— Разбира се, скъпа — се разнесе познатият, трепетен глас.

Пейдж бавно се обърна. Във въздуха се разнесе ароматът на люляци. Около леглото ѝ се появи вълшебна мъглявина. Тя се оформи и изпълни с плът — Милисънт. Този път носеше бледозелен потник с надпис ФЕИТЕ ВЪРШАТ ЧУДЕСА С КОСМИЧЕСКА ЕНЕРГИЯ.

Пейдж се приближи към нея.

— Тази нощ бе една катастрофа. Принцът навярно беснее от яд заради мен и аз не го виня.

Бръчките на възрастната жена станаха още по-дълбоки, малките ѝ кръгли очички се затвориха, а после премигнаха и се отвориха.

— Радвам се, че ме покани. — Тя подпря глава с месестите си пръсти и трепетният ѝ глас се засили. — Но, скъпа, точно сега в замъка не усещам аура на гняв. Всъщност усещам само мир. И любов.

Милисънт винаги твърдеше, че можела да чете мислите на Пейдж, но не и на друг. Личеше си. Тя бе плод на идиотското въображение на Пейдж, резултат от всички онези сладникави книги, които бе прочела. Но тя твърдеше, че можела да разбира аурите. Любов и мир вместо гняв ли? Звучеше като хипи от шестдесетте години, вместо като фея.

— Искам да си ида вкъщи — въздъхна Пейдж.

— Но ти току-що пристигна — загрижено каза Милисънт. — Сигурна бях, че тук ти е писано да живееш... но как се развиват взаимоотношенията ти с принца?

Смехът на Пейдж бе тъжен.

— Взаимоотношения ли? По-скоро това е една пародия. Само се надявам да не ме уволни.

Милисънт хвана Пейдж за ръцете.

— О, скъпа. Толкова съжалявам. Какво се е случило?

Смаяна, Пейдж откри, че долната ѝ устна трепереше. Реши, че трябваше незабавно да види нещо до големия гардероб, тя отиде до него и захапа силно устната си. След миг прошепна:

— Почти не унищожих единствения комплект семейни диаманти, които той можеше да открие.

Милисънт изстена.

— Не си го наранила, нали?

— Ами, не, но... преди това той ме целуна.

Милисънт плесна с ръце.

— Целунал те е? Та това е чудесно! Защо, за бога, си мислиш тогава, че ще те уволни?

Пейдж се обърна, за да я погледне.

— Трябва да съм сторила нещо, което да го окуражи, но изведнъж и двамата осъзнахме, че това бе грешка. Той... той просто ме остави да седя там сама.

— Е, добре, пътят на истинската любов винаги е трънлив, нали така, скъпа? Въпреки това защо той толкова се противопоставя...

Пейдж заподсмърча.

— Той е един знатен сноб! Между другото, с моята красота и блясък, аз не съм точно неговия тип. Мислех си, че точно тук се намесват феите.

Старата жена поклати глава.

— И преди сме обсъждали това, мила. Част от проблема се крие в това, че ти просто не си научила...

— Тайната на вълшебните приказки — прекъсна я Пейдж. — Точно сега това не ми се слуша. — Въздъхна. — Виж, Милисънт. Сега съм добре. Просто исках да си поговоря с някого.

— Толкова се радвам, че ме извика!

— Трябва да си ида, Милисънт. И ако не успея да убедя принц Никоу да свърша работата си, без да го наранявам или да го карам да ми плаща допълнително под формата на целувки, въпреки всичко ще трябва да напусна.

— Дай си още една възможност, Елеонора.

— Пейдж. Казвам се Пейдж. Милисънт, хрумвало ли ти е, че може би си съсипала целия ми живот с тази нова работа? Работата в музея, която отказах, няма да ме чака, когато се завърна в Щатите.

Съсухреното лице на Милисънт се сбръчка.

— Доведох те тук, за да не пропилееш живота си сред разнебитените мазета на музея „Милърс Майн“, Ню Мексико, Елеонора.

— Но това бе шанс, който само веднъж в живота се предоставя. Милисът започна да избледнява.

— Шансът ти е точно тук, скъпа. Не го отхвърляй. — Последва просъскване като от статично електричество, силен порив на вятъра и тя изчезна.

Тази нощ Пейдж спа, без да сънува. На сутринта тя се събуди скована и веднага си спомни за инцидентите от предишния ден. Предпочете оптимизма пред реализма и се преоблече в работни дрехи: джинси, любимата ѝ черна тениска, на която пишеше с бели букви SMITHSONIAN, и маратонки с черни и зелени лъскави ленти. Облече се бързо. Колкото повече се бавеше, толкова повече щеше да си спомня за събитията от вчера. Между другото, тя трябваше да слезе долу и да се срещне с Никоу. За да се бори за работата си.

Напусна стаята си и забърза надолу по стълбите, като се оглеждаше. Картините, мебелите и даже надписите по каменната стена започнаха да ѝ се струват познати. С малко повече късмет, тя вече знаеше пътя.

Но не бе сигурна накъде да тръгне, когато стигна по-долния етаж. Като сви зад ъгъла, почти не се сблъска с някой.

— О! — изстена с тупкащо сърце. Беше младата жена, която предишната вечер им бе сервирала вечеря. — Здравейте — каза Пейдж. — Казвам се Пейдж Конър и се загубих!

— Аз съм Мейбъл — каза усмихнатата жена на английски език със силно изразен френски акцент. Имаше големи, розови бузи, които изпъкваха над извитата като купидонов лък уста. Отново носеше дантелена шапчица. — Може би ще ви помогна да се ориентирате.

Мейбъл заведе Пейдж в една малка стая с голяма дървена маса и поднос, на който имаше няколко покрити блюда и един сребърен самовар.

— Le petit déjeuner — както наричате закуската — се сервира тук всяка сутрин — каза Мейбъл.

— Другите ще дойдат ли? — попита Пейдж.

— Всеки идва, когато си поиска. Аз ставам рано, защото има много работа за вършене. Но принц Никоу винаги става преди мен. Принцеса Шарлот, принц Руди понякога стават рано, друг път — късно.

— Тогава ще ставам рано — каза Пейдж и после добави: — Тогава принц Никоу вече е закусил, нали?

Мейбъл кимна, докато отиваше към кухнята.

Пейдж предполагаше, че ще почувства облекчение, когато напрежението между тях изчезнеше. Вместо това тя почувства съжаление, че нямаше да види принца на закуска. Смешно! Така можеше да се нахрани на спокойствие.

Изненадана от глада си, изяде повече, отколкото обикновено хапваше за закуска: яйца, гъст немски сос и две малки кифлички, намазани с мармалад. Кафето от самовара бе вкусно и гъсто — и с цвѐта на очите на Никоу.

По дяволите! Не искаше да мисли за него. Докато не я уволнеше, щеше да върши работата си.

Докато тя пиеше втората си чаша кафе, Алфред влезе в стаята. Носеше същия въгленочерен костюм с червена вратовръзка от предишната нощ. Косата му не бе по-малко рошава от момента, в който го съзря за първи път.

— Добро утро — каза тя.

— Добро утро, госпожице Конър. Мога ли да се присъединя към вас?

Тя го увери, че щеше да се радва на компанията му. Щеше да се радва още повече, ако можеше да научи нещо полезно от дългогодишния поддръжник на принца.

За такъв дребен мъж, той си сервира два пъти повече, отколкото бе изяла Пейдж. Принц Никоу сигурно го кара да подскача, помисли си Пейдж, за да поддържа елегантната си фигура.

— Миналата нощ бе първата ви в замъка, нали? — попита Алфред, докато се настаняваше до масата.

— Да. Стаята ми е очарователна.

Той кимна.

— Стаята в западната кула. Радвам се, че Никоу ви е избрал тази стая. Тя би трябвало да ви даде представа за замъка и кралското семейство. — Той си намаза сладко от ягоди върху една кифла.

— Точно от това се нуждая — съгласи се Пейдж. — Цялата възможна информация за принц Никоу и неговите предшественици. — При все че бе наета да напише история, тя не можеше да не си признае, че в действителност искаше да научи повече за самия Никоу. Но защо? Тя не представляваше нищо за него — може би даже не беше негова служителка след предишната нощ.

Като се стараеше да сподави отчаянието, което за момент изпита, тя продължи:

— Разбрах, че вие сте били прислужник на принца, откакто се е родил.

Бузите на Алфред едва не закриха очите му, когато той се усмихна с гордост. Имаше няколко бръчки; възрастта му издаваха повече посивялата коса, бръчките около устните и отпуснатата кожа на гушата.

— А даже и отпреди това. Всъщност един Алфред винаги е обслужвал кралската фамилия на Даргентия, откакто въобще съществува такава фамилия.

Пейдж бе впечатлена.

— Тогава ще открия много неща за вас и вашите предшественици по време на моето историческо проучване.

Алфред ѝ подаде набръчканата си длан и разклати така силно главата си, че непокорната коса падна върху лицето му.

— О, небеса, не. Ако моите предшественици са си вършили работата добре, няма да откриете абсолютно нищо за тях.

Хрумна ѝ нещо.

— Но какво са правили те? Запазили ли са някакви стари семейни книжа? Списания, може би? — Днес всеки човек, свързан, макар и съвсем бегло с богатите и известни фамилии си води бележки, въодушевен, че един ден може да направи цяло състояние от тях, като продаде пикантните подробности на пресата. Предшествениците на Алфред може и да са били по-дискретни. Много хора от миналото са си водили дневници — един възможен, допълнителен източник за историята на Никоу — и нейното собствено историческо изследване.

— Книжа ли... не зная. — Той погледна замислено към тавана, после яркосините му очи се спряха върху нея. — Но ще проверя. Веднага щом разполагам с достатъчно свободно време, възнамерявам да посетя моето собствено наследствено имение.

— И вие ли притежавате имение?

Алфред се усмихна.

— Да, макар че е позанемарено. Отначало баща ми и аз идвахме в Даргентия нелегално, а после — за да подготвим нещата в страната за посрещането на Никоу и семейството му. Чак най-накрая посетихме имението. Къщата все още съществува, макар и в окаяно състояние.

— Наблизо ли е? — Една екскурзия можеше да бъде нещо интересно — особено ако имаше за резултат повече историческа информация.

— Недалеч е от Даргент Сити. Но междувременно има една пикантна новина, която може да използвате...

— Новина ли? Отново ли ядете, Алфред? — попита Никоу от вратата. Пейдж го погледна. Днес носеше облекло, което изглеждаше американско: мека, карирана риза с къси ръкави и жълто кафеникави панталони. Обикновените дрехи ни най-малко не скриваха доброто му телосложение.

Тя срещна погледа му и веднага погледна встрани. Сведе толкова ниско глава, че косите ѝ закриха краищата на очилата ѝ. Преглътна с мъка. Нима бе дошъл, за да я уволни? Поне навярно нямаше да го стори пред Алфред.

Или това имаше някакво значение? Тя предположи, че хората с власт считаха своите прислужници за част от тапетите.

— Готов ли сте за работа, Никоу? — попита Алфред. Той се бе изправил наполовина на крака.

Тази показност на вярност към господаря раздразни Пейдж. Със сигурност Никоу можеше да изчака Алфред да закуси.

— Какво ще кажете за малко кафе, Никоу — предложи тя, — докато Алфред свърши със закуската си? — Ако щеше да я уволнява, какво значение имаше едно провинение повече?

За нейна най-голяма изненада, Никоу си наля една голяма чаша кафе така тъмно на цвят, каквито бяха и очите му. Седна на масата между Алфред и Пейдж.

— Току-що се канех да разкажа на госпожица Конър за моя малък принос към легендата за скъпоценните камъни от короната — каза Алфред на принца.

Нима? Нищо подобно не бе казал на Пейдж.

— Обсъждахме приноса на моето семейство към летописите за Даргентия — продължи той.

— Не смятам, че измислянето на гатанка може да се определи като голям принос — каза Никоу, като прокара раздразнено пръсти през брадата си.

Това бе достатъчно, за да накара Пейдж да прояви интерес към това, което Алфред щеше да каже.

— Докато правя своето проучване — поде тя, — бих могла да открия връзка с липсващите скъпоценни камъни. Ако стане така, трябва да разполагам с всичката възможна информация, която може да ми помогне да открия тези камъни.

— Има много други неща, за които да се безпокоите повече, отколкото за тези легендарни богатства — отвърна Никоу с повелителен жест.

— Но тези „легендарни богатства“ могат просто да ви помогнат да спасите страната. — Чувстваше се достатъчно смела тази сутрин, за да спори с него. Какво значение имаше това?

Той изсумтя.

— За да реализирате легендата на Руди ли?

— Ако не това — каза Пейдж и срещна погледа му, — то поне да върнете заема на Едуард.

За един кратък момент погледът му се смекчи и Пейдж си помисли, че съзря в него искрица възхищение. Въображението ѝ отново се бе развинтило, помисли си тя.

— Вие може и да сте твърде схватлива за ваше собствено добро, Пейдж Конър — отвърна меко той. После се обърна към Алфред: — Продължавайте. Разкажете ѝ вашата гатанка.

Слабото лице на Алфред засия в усмивка, когато той се обърна към Пейдж. Тя почувства, че той вътрешно ѝ благодареше. Всъщност, макар че той и дума не бе казал, тя почувства, че си бе намерила в негово лице съюзник.

— Трябва да разберете, госпожице Конър...

— Моля, наричайте ме Пейдж — прекъсна го тя.

— ... Пейдж, че когато бях малко момче, баща ми ме накара да запомня това, което ще ви разкажа. Обсъждахме го отново и отново, когато пораснах. Баща ми каза, че го е научил от своя баща, а той пък

го е научил от своя баща и така нататък. Но не зная дали въобще значи нещо.

Заинтригувана, Пейдж го попита:

— Какво е то?

— Баща ми каза, че загатката била измислена от Алфред по времето, когато скъпоценните камъни на короната за пръв път изчезнали. Това станало, когато Даргентия загубила независимостта си, по времето на Никълас Първи. Смятало се, че гатанката е ключът към мястото, където са скрити скъпоценните камъни на короната.

— Достатъчно с уводните приказки — скара му се Никоу, който стана отново да си сипе кафе. — Разкажете й гатанката — нареди му той, взе от масата чашата на Пейдж и също я напълни с кафе.

Тя измърмори някаква благодарност, докато Алфред с очи, загледани в някаква точка в отсрещната стена, започна да произнася напевно:

— Нашият крал бяга. Той ще рискува да вземе със себе си Легендарните. От тях ще има най-голяма нужда, когато се възстанови тронът, за да пребъде. О, колко тъжен е денят, в който пълноправните владетели на Даргентия крал Никълас, кралица Ана, принц Стивън и принц Уензъл не могат повече да виждат скъпоценните и прекрасни Легендарни.

Уензъл! Пейдж затаи дъх. Нима това бе свързано със собствената ѝ загатка?

Тя се насили да изслуша докрай думите на Алфред.

— Но техните имена и души ще се запазят заедно с тяхното кралство. Нима душите на всички наши воители също са избягали? Та как иначе би могъл да падне тронът? Така и ще бъдат открити скъпоценните камъни на короната.

Алфред спря да говори. Пейдж се втренчи в него.

— Това ли е всичко?

Той кимна в съгласие.

— Но какво означава?

— Нищо — отвърна Никоу. — Още когато бях съвсем малък, пък навярно и години преди това, цялото ми семейство се опитва да я разгадае. Но не можах да разберат нищо, защото гатанката не означава абсолютно нищо.

— Не е вярно! — запротестира Алфред. — Зная, че означава нещо.

Никоу погледна Алфред със съчувствие.

— Защо? Защото вашият баща вие накарал да я научите, както е сторил и дядо ви с баща ви?

Алфред не помръдна. Той отвори уста, сякаш да каже нещо, после отново я затвори. Пейдж имаше чувството, че верният Алфред криеше нещо от господаря си.

Добре тогава, тя щеше да помогне на новия си съюзник.

— Без значение какво значи, гатанката е очарователна — тактично каза тя. — Да видим... Наистина е съществувал крал Никълас, нали така? Вие ми покажете статуята му, Никоу.

Никоу, който все още стоеше изправен с чаша кафе в ръката си, кимна в съгласие.

— Моят знаменит предшественик, който е загубил кралството.

— Тогава наистина ли са съществували кралица Ана и принцовете Стивън и Уордъл? — Тя нарочно сбърка името, което бе толкова важно за нея.

— Уензъл — поправи я Алфред. — Поне така казват легендите и вие ще трябва да можете да потвърдите, че те са последната кралска фамилия на Даргентия преди Никоу.

— Ще ми напишете ли на лист хартия цялата гатанка, Алфред? — попита Пейдж. — Смятам, че ще открия нещо по време на моето разследване, което има връзка с обяснението на гатанката.

Той се съгласи.

— Сега ще се залавям за работа. — Тя стрелна с поглед Никоу.

Той не протестира.

Тя отпи последната си глътка кафе и после излезе от стаята. Застана пред вратата на трапезарията, за да се ориентира. Проклетата щеше да бъде, ако попиташе Никоу за посоката към библиотеката след фиаското от миналата нощ.

В коридора по-нататък тя разпозна ловната сцена на стената. Вратата до нея трябваше да отвежда в стаята, където бяха вечеряли миналата вечер. От там тя си припомни пътя до библиотеката.

От едната страна на стаята имаше прозорци. През тях се процеждаше мъжделива светлина, защото денят бе облачен. Чудесно време за лебедите и гъските, помисли си тя и се намръщи при спомена

за злополуката ѝ с птиците от предишната вечер. Това ѝ напомни за инцидента на летището — и Милисът.

Свъси вежди. Без значение как бе попаднала в това положение, щеше да свърши добра работа.

И ако Милисът си мислеше, че бе сторила услуга на Пейдж, като я доближи до красив принц... добре, тази вечно бъркаща се, където не ѝ е работата, двучлнa фея трябваше да размисли. При все че... миналата нощ, на лунната светлина, за един миг Пейдж бе имала чувството, че Никоу можеше наистина да я възприеме и като личност.

Но това не бе продължило дълго. И днес той сигурно си мислеше за нея като за своя служителка. Поне все още не я бе уволнил. Като потри устни, сякаш да изтрие спомена за целувката на Никоу, тя въздъхна и натисна електрическия ключ близо до вратата. Стаята се окъпа в ярка светлина.

Пейдж влезе вътре и внезапно спря. В дъното на стаята, на голямата маса, стоеше сглобеният компютър.

Нима Никоу бе решил да не я уволнява? Тя почувства безкрайно облекчение. Може би той бе решил да забрави за целувката от миналата нощ — и ритника ѝ.

Тя се завтече към масата и издърпа един стол по старинния ориенталски килим. Седна и се огледа наоколо. Боже, имаше толкова много кутии! Дланите ѝ се изпотиха и тя потри нос под очилата си. Може би се захващаше с повече, отколкото можеше да се справи. Особено след като принцът изискваше достатъчно информация за една впечатляваща брошура само за срок от две седмици.

Но всеки от кашоните беше пълен с история]

Усмихна се ликуващо. Това бе нейната страст. Целият този недокоснат материал! Кой знае какви чудесни загадки щеше да разкрие?

Между другото отговорът на нейната собствена загадка можеше да се крие тук. Вече бе чула за някой си Уензъл. Беше твърде рано, за да може да каже със сигурност дали той бе същата личност. Но просто може би...

После съществуваха Легендарните. А какво щеше да стане, ако успееше да разгадае гатанката на Алфред, като открие някаква неясна бележка и отгук — изчезналите скъпоценни камъни на тази страна?

Можеше да потвърди легендата, че диамантите на короната трябва да се открият, преди принцът да се ожени, и така страната щеше да оцелее. Можеше също така да задоволи необходимостта от богатства на принца, за да спаси държавата.

Тя можеше да я спаси. И тогава може би Никоу щеше да ѝ е толкова благодарен, че щеше...

Какво? Да ѝ обърне внимание ли? Едва ли. Той просто щеше да се разплати с жената с очила, която бе повикал от чужбина като свой историк, и после щеше да се ожени за своята прекрасна принцеса.

Върни се на земята, Конър, наложи си тя.

ГЛАВА ПЕТА

Пейдж коленичи на пода до една олющена кутия, поставена върху друга. Отвори кашона и се закашля от облака прах, който се разнесе наоколо.

Кутията бе пълна със стари, пожълтели книжа. Тя извади внимателно някои от тях. Съдържаха много стари домакински сметки. Колко щеше да се забавлява, докато ги проучваше!

Не можеше да си го признае пред Милисът, но тези книжа надминаваха във всяко отношение архивите на „Милърс Майн“, Ню Мексико.

Следващата кутия съдържаше книги. Третата също. Тя съдържаше дъха си, когато разкриваше мириса на плесен от всеки един кашон. После се скара сама на себе си, че ги отваряше така безразборно. Щеше да удари в земята шапката си на учен първия път, когато изпиташе въодушевление от своята система.

Тя отвори капака на следващата кутия и вдигна най-горната страница — ръкопис със списъка за гости за парти в Париж от средата на седемнадесети век.

— О, боже! — възкликна тя. — Има толкова много Уензъл!

В главата си чу един мек, сладък гласец да казва:

— Знаех си, че ще си доволна, скъпа!

Пейдж изстена. Като стисна зъби и затвори очи зад очилата си, тя се опита да прогони плода на въображението си. Нямаше нужда от това, нещо — или някой — който в действителност не съществуваше, да ѝ се меси в работата.

За щастие, Милисът не се материализира. Пейдж имаше работа за вършене — и тя не се изразяваше в това да се превърне в бавачка на проклетата си въображаема пазителка.

Сега имаше още един ключ към загадката, която най-много я вълнуваше. Но кой Уензъл, ако въобще беше сред тях, бе този, когото тя търсеше?

Проследи списъка с изискани гости. Точно този период ѝ трябваше. Нейният Уензъл трябва да е бил на двадесет и три години.

— Здравейте — един мек глас от вратата стресна Пейдж. Тя вдигна поглед и видя братовчеда на Никоу, Руди. Носеше бяла риза с къси ръкави, закопчана до врата, и тъмносини измачкани панталони. Той я погледна, наполовина влязъл, сякаш бе готов да избяга, ако тя не го приемеше в библиотеката.

Не бе доволна от това, че я прекъсваха, но не каза нищо, с което да нарани Руди. Знаеше какво бе да се чувстваш непохватен и презиран от другите.

— Влезте, Руди — каза тя и го покани с ръка.

Той направи няколко стъпки, после спря и се огледа наоколо.

— Чекрък — промълви той.

— Какво? — сбърчи нос недоумяващо Пейдж и повдигна очилата си.

— Трябва ви чекрък като в приказката Джуджето, за да превърнете суровия материал от тези кутии в злато.

Пейдж се засмя.

— Може би един чекрък ще ми помогне.

Той все още не я бе погледнал право в очите. Начинът, по който бе извърнал глава, разкриваше издутите му като платна ноздри.

— Съжалявам — каза той. — Преча ли ви?

— Може би ще ми помогнете.

Широка усмивка се разля по устните му и разкри големи, почти равни зъби.

— На това се и надявах. Зная много легенди, особено за Даргентия.

Пейдж не искаше да го разочарова, но тя се нуждаеше от информация за действителната история. За това я бе наел Никоу. Обаче каза:

— Всички те изглеждат прекрасни, обвити в загатката около скъпоценните камъни на короната и жената, за която ще се ожени принцът. Руди се намръщи.

— Никоу прави грешка.

— Имате предвид бала, нали? — Пейдж не искаше да се уповава на собственото си мнение; мисълта, че Никоу щеше да се ожени за

принцеса бе като нож, който я пробождаше. Макар че всичко това не я засягаше.

Руди се приближи до нея. Все още имаше вид, сякаш тя щеше да го изгони, ако се приближеше твърде много.

— Не точно. Балът може да привлече туристи. Но той не биваше да казва, че иска да се ожени за принцеса. Въобще не трябва да мисли за женитба, докато не се намерят диамантите на короната.

Тази мисъл бе някак си изкусителна за Пейдж.

— Елате, седнете тук — посочи тя един стол близо до нейния и масата. Неговата притеснителност я изпълваше със съчувствие. — Кой е измислил всички тези легенди?

Адамовата ябълка на Руди изпъкна силно, докато той търсеше отговор. Светлите му очи се загледаха над рамото ѝ.

— Кой е измислил легендите ли? Просто се предават от уста на уста от векове насам.

— Тогава защо имат такова огромно значение?

— Хората вярват в тях, даже и да изглеждат скептични. А и легендите могат да се окажат истина. Знаете ли, че една от тях наистина предсказа, че Никоу ще освободи страната?

— Наистина ли? — Това привлече вниманието на Пейдж. Тя се наведе към него с лакти, облежнати на масата. — Какво разказваше тя?

Той разпери пръстите си и се загледа в тях, сякаш бяха неговата кристална топка. Бяха толкова кльощави, че на Пейдж ѝ изглеждаха като извити клонки.

— Не си я спомням много добре даже и на френски език, но гласеше нещо като: „Безстрашен принц с по-сладък глас от този на своите предшественици ще владее меча със сила, която надминава тази на най-бързата рапира на френския крал и пурпурночервеното, сребристото и синьото на даргентийското знаме отново ще се развоят.“

Пейдж сподави усмивката си.

— Сега няма френски крал и президентът не борави точно с рапира.

Руди се намръщи:

— Те са само една алегория.

— Зная. Но, Руди, това, което вие цитирахте, може да се отнася за всеки принц, който случайно е възстановил трона. — При все че на

Пейдж наистина ѝ хареса образът на Никоу, който надговаряше и надвиваше в бой с рапира омразния деспот.

Руди въздъхна и се отпусна на стола.

— Може би сте права. Но хората са толкова развълнувани. Вярват, че им е било писано да чакат Никоу през цялото това време.

Когато Пейдж се облегна назад, тя забеляза кутиите, които бяха отворени така изкусително. Трябваше да изследва историческите книги, но не можеше просто ей така да изгони Руди.

Той забеляза накъде бе насочен погледът ѝ.

— Преча на работата ви — умърлушено пророни.

— Радвам се, че ме прекъснахте — излъга тя.

— Вижте — каза с по-голяма увереност в гласа си той, — вие трябва да попитате самите даргентийци за техните легенди. Те са част от нашата история — наистина една важна част. Никоу трябва да разбере колко много народът му вярва в тези легенди. Верни или не, те властват над живота ни.

Пейдж се замисли над прочувствените слова на Руди.

— Вие смятате, че тогава чувствата на неговия народ ще станат по-значими за Никоу, отколкото фактът дали той самият възприема легендите?

— Точно така! — Руди бе развълнуван и очите му почти срещнаха погледа на Пейдж.

В думите му имаше смисъл. Всеки лидер се нуждаеше от това подчинените му да вярват в него. Но той също трябваше да им вярва.

— Говорете с тях, Пейдж — продължи Руди. — Ще видите, че хората вярват в легендите. Тогава можете да кажете на Никоу.

Изведнъж Пейдж осъзна причината на Руди за признанието: искаше му се тя да убеди Никоу. Но в нея имаше един голям пропуск.

— Но, Руди, Никоу няма да иска да ме послуша. Аз съм само негова служителка. — *И не много видна при това.* За момент Пейдж се замисли. — Легендата, която разказахте на вечеря миналата нощ, бе, че Никоу първо трябва да открие Легендарните и после да се ожени за обикновена жена. Какво мислят хората, ако той не обърне внимание на това?

— Да, наистина, Руди — обади се един плътен глас от вратата. — Какво ще стане, ако аз пренебрегна съветите в легендата? — Никоу влезе в библиотеката. Макар и да носеше американски дрехи, те му

стояха царствено, сякаш той наистина бе част от легендите. Следваше го леля му Шарлот.

Само за един миг Пейдж сведе глава, така че косите ѝ се спуснаха върху лицето. Тя със сигурност не искаше принцът да забележи тъпата усмивка, която се бе появила на устните ѝ. Не смееше да покаже задоволството си само от това, че го виждаше.

Тя бързо овладя израза на лицето си и му придаде ведро, приветливо изражение.

Руди измърмори нещо толкова тихо, че Пейдж не можеше да го чуе.

— Какво казахте? — попита мило тя.

— Казват, че кралството отново ще падне в робство — повтори той.

— Сега пък и ти, Руди! — каза Шарлот със силния си френски акцент, когато се спря зад стола на сина си. Носеше рокля и червило с почти същия като на оранжево боядисаната си коса.

Застанал до Пейдж, Никоу протегна ръка.

— Той е прав, Шарлот. Наистина точно това гласят легендите. До някаква степен са верни. Ако не намеря диамантите на короната, ще ми трябва чудо, за да се задържа на трона.

— Защото ви трябва пари ли? — осмели се да попита Пейдж.

— Защото на Даргентия ѝ трябва пари — погледна я отвисоко той. В тъмните му очи се четеше мъка, която предизвика състрадание у Пейдж.

— Тогава трябва да намерим скъпоценните камъни — обяви с решителност тя. — Разкажете ми за тях.

Всички впериха поглед в Руди.

— Казвайте — подкани го Никоу. — Вие сте нашият домашен експерт по легендите.

Руди изглеждаше прикован в стола си от цялото това внимание към него. Пейдж можеше да види какви усилия правеше, за да заговори, но когато започна, той целият се преобрази.

— Казват, че Легендарните изглеждат невероятно! Аметисти, рубини и диаманти, с цвета на държавния трибагреник, всички те в златен обков. Има, разбира се, един скиптер и две корони — за краля и за кралицата. И украшения като колиета, гривни и пръстени. Просто... приказни! — Той замълча. — Трябва да бъдат намерени от краля, който ще запази независимостта на страната. — Той наблегна на

последните думи и изгледа Никоу почти право в очите. После погледът му отново падна върху пръстите на ръцете му.

— Много добре, Руди — каза нетърпеливо Никоу и постави единия си крак върху стола, като облегна ръка на него. — Чували сте и загадката на Алфред, която е била разпространявана през вековете от неговите предшественици, нали?

Руди кимна енергично с глава.

— Цялото семейство я е чувало — измърмори Шарлот.

— И така, кажете ми как да я разбирам. Ще се радвам да открия скъпоценностите, за да запазя кралството си, но как?

— Убедена съм, че ще открия нещо в моето разследване — окуражи го Пейдж, а после ѝ се прииска да си бе прехапала езика. Не биваше да предлага нещо, което можеше и да не бъде в състояние да изпълни. Откъде знаеше какво можеха да съдържат тези стари, прашни кутии?

— Направете го тогава — каза Никоу. — Междувременно аз ще продължа да търся скъпоценностите, докато правя приготовления за бала.

— Това е добре, Никоу — обади се Шарлот. — Аз ще ви помагам както поискате...

— „Поискате“, мамо — поправи я Руди.

Без да обръща внимание на забележката, Шарлот продължи:

— Но да се ожените за принцеса... — Тя погледна към сина си, който още повече се сви в стола си.

— Не можете — помоли го Руди със задавен глас.

— Ще направя каквото трябва, за да спася това кралство! — извика Никоу. — И ако трябва да сключа политически съюз с кралство, което ще сподели богатствата си с тази просияшка държава, нека така да бъде, проклети да са всички легенди! Не съществува никакво свръхестествено разрешение на проблемите. Изобщо не съществуват свръхестествени сили!

Пейдж изведнъж усети силен мирис на люляци.

— Не! — извика тя.

— Радвам се, че сте съгласна с мен, Пейдж — каза принцът.

— Да съм съгласна ли? — Мирисът на люляци се засили. Но какво бе намислила Милисът? Тя не се появяваше, когато Пейдж не

бе сама. — Не, не говорите сериозно, нали, Никоу? — Пейдж говореше повече на въздуха наоколо, отколкото на него.

Той отвърна през стиснатите си зъби:

— Казвам точно това, което мисля. Смятах, че вие също сте съгласна с мен...

Пейдж го прекъсна.

— Сигурно принцовете трябва да имат широки възгледи.

— За какво? Че някаква си легенда ще спаси моето кралство ли? Тя не е сторила това в продължение на цели триста години.

— Трябвало е да мине време, Никоу — каза Руди с вид, сякаш очакваше да бъде ударен за това, че противоречеше на някой друг. — Това е част от легендата. — Той вдигна главата си назад. Странният му нос, изглежда, душеше въздуха.

О, не? Помисли си Пейдж. Тя не бе единствената, която усещаше аромата на люляци.

— Както и да е — каза тя, като търсеше начин да разреши проблема — какъвто и да бе той — няма значение в какво вярвате вие, Никоу, стига да почитате убежденията на вашите поданици.

— Да уважавам техните суеверия ли? Никога! Всъщност ако направя точно това, което искам, и кралството не падне, може би те ще напуснат времето на тъмните сили и най-после ще дойдат в двадесети век. Легендите са за глупаците, а и всичко останало, което се гради на свръхестествени сили.

Докато мирисът на люляци се стъстяваше около нея, Пейдж се завъртя в стола си. Със сигурност плодът на нейното собствено въображение не можеше по никакъв начин да обори Никоу. Въображението ѝ не можеше да играе номера на друг човек. Само за всеки случай, тя прошепна:

— Не, Милисънт. Той не мисли нищо от това, което говори.

— Но той трябва да се научи, скъпа — отвърна ѝ Милисънт в нейното съзнание.

Изведнъж Пейдж забеляза стълб пушек да излиза от кутията, която бе най-отдалечена от нея. Беше бял и се извиваше, докато нарастваше.

Руди също го видя:

— Пожар! — извика той.

— Не! — каза Пейдж. — Това е... това е... — но и тя не знаеше какво бе това. А и не можеше да се закълне, че това нямаше да унищожи кутията — или книгите вътре. Милисънт, извика тя в съзнанието си, спри! Моля те!

Само гледай, скъпа, бе отговорът.

Никоу, както се очакваше, не остана да бездейства, докато пожарът се разпространяваше.

— Ще донеса вода! — извика той и се втурна към вратата.

— Чакайте! — извика Пейдж. Тя се сви от страх, когато белият стълб дим се извиси до първия ред лавици на дървената библиотека до близката стена.

И тогава димът се превърна в молци. Белите им крила проблясваха на слънцето въпреки оскъдната светлина в библиотеката. Половината от тях литнаха към огромното каменно огнище на стената срещу стола на Пейдж, останалите се завъртяха в противоположната посока. Прозорецът бе отворен и скоро те излетяха през него навън.

Никоу, който сега се намираше до вратата, гледаше с невярващ поглед. Същото смаяно изражение имаха лицата на Руди и Шарлот.

Пейдж се опита да изглежда също изненадана. Тя бе изненадана. Но също се чувстваше и объркана, виновна. Сякаш самата тя бе причинила цялото това объркване.

Косвено беше така.

Знаеше, че съзнанието разполага с голяма сила, но нима нейното въображение наистина можеше да извърши такова чудо?

За да скрие объркването си, тя изтича до димящата допреди миг кутия. Бръкна вътре и извади купчина пожълтели книжа — всички бяха невредими.

— Всичко е наред — каза тя с облекчение.

Никоу се приближи до нея.

— Нищо не е наред — противопостави се той. — За какво бе всичко това?

— Какво? — попита Пейдж, като се опитваше да прозвучи недоумяващо.

— Пушекът. Тези странни молци. — Той се извиси над нея, а огромното му, стегнато тяло изглаждаше заплашително.

Макар че потрепери леко, Пейдж успя да запази невинното изражение върху лицето си и срещна сърдития му поглед. — О, това

ли? Не зная, може би са живели от векове в кутията.

— Такова нещо случвало ли се е с някоя от другите кутии?

— Ами... не — призна Пейдж, — но аз все още не съм отворила всичките.

Все още седнал до масата, Руди меко се намеси:

— Вие отричате съществуването на свръхестествените сили, Никоу. Може би в замъка има духове, които сега се появяват.

Пейдж почувства облекчение, че тежкият като олово поглед на Никоу вече не бе насочен към нея. Руди се сви плахо под него.

— Като се превръщат в цяла кутия пеперуди ли? — невярващо попита Никоу. — Между другото — обърна се той към Руди, — вие сте живели в замъка няколко месеца повече, отколкото аз. Забелязвали ли сте някога и признак за съществуването на предполагаемите духове?

— Не — призна си Руди.

Никоу се обърна към Шарлот, която стоеше зад сина си.

— А вие?

Тя поклати глава толкова енергично, че всичките ѝ, оранжево боядисани къдри заподскачаха.

— Тогава да престанем с тези глупости. Не зная за какво беше всичко това. — Той обърна смръщения си поглед към Пейдж, която се сви на мястото, където почти бе коленичила. Той я подозираше. Сега щеше да я изгони оттук.

Очите ѝ се насълзиха, без да желаете това, и тя се зае да ги избърше.

— А сега — продължи той, — по-добре да оставим Пейдж да работи на спокойствие. Аз трябва да се заема с приготовленията за бала, а тя — да напише брошурата — а може би и да поизчисти няколко кутии, ако има още от тези проклети молци.

Пейдж почувства такова огромно облекчение! Тя не бе уволнена!

Но само почакайте, докато пипнеше в ръчичките си тази ужасна фея Милисът!

ГЛАВА ШЕСТА

Когато вратата се затвори зад другите, Пейдж се изправи в украсения си дървен стол. Изсъска:

— Милисънт!

Не последва отговор.

Кой би повярвал в една проклета фея?

Кой би повярвал във феи изобщо? Особено във фея, която вършеше ужасни пакости.

С въздишка, Пейдж се огледа наоколо. Препълнените с книги дървени рафтове на библиотеката не бяха засегнати нито от пламъка, нито от молците. Компютърът бе пред нея и тя бе заобиколена от кутии — неопушени, благодарение на Бога.

Тя със сигурност имаше работа за вършене.

Включи компютъра. На монитора се появиха няколко съобщения, които показваха, че компютърът бе включен, докато малкият принтер до него изжува. За щастие, машината бе заредена с текстообработваща програма, която тя добре познаваше.

Изправи се на крака и вдигна тежката кутия, която бе станала предмет на цялата тази неразбория. Спомни си разгневения поглед на Никоу, когато от кутията бяха изхвърчали пеперудите.

Добре, без значение какво той си мислеше за нея, не беше точно... нейна вината. Тя не бе пуслала Милисънт нарочно срещу него.

Нито пък преднамерено бе пуслала Милисънт срещу себе си.

Милисънт вършеше всичко на своя глава. Ако тя бе наредила нещата така, че храбрият и красив принц Никоу да се влюби в обикновената Пейдж Конър — малшанс! — Сега със сигурност той нямаше да го направи, след като мислеше, че тя бе отговорна за тези странни събития в замъка.

Нещо повече. Пейдж знаеше, че щеше да ѝ трябва още по-голямо чудо, отколкото тези, на които бе способна Милисънт, за да накара Никоу да я възприеме като нещо повече от една обикновена

служителка. А освен това, тя въобще не възнамеряваше да пленява никакъв мъж — било то принц или не — с магия.

Тя отвори крехките капаци на картонената кутия. Може би просто имаше свръхестествена причина, поради която Милисът я бе избрала. Нима тази кутия можеше да съдържа тайната къде се намираха Легендарните?

Сега това щеше да накара Никоу да я забележи.

— Глупачка! — каза си тя на глас и разтърси глава. Как можеше да намери скъпоценностите на короната за краткото време, което навярно щеше да прекара тук, когато цяла дузина служители на монарха не са успели в продължилото векове търсене?

А даже и да ги откриеше, тя щеше да си остане обикновената, очилата Пейдж Конър, геният на тромавите и груби действия.

Тя внимателно започна да изважда нещата от кутията, като отбелязваше на монитора древните книги, които кашонът съдържаеше. Водеше си бележки за предпочитания ред, в който щеше да ги разгледа. Точно правеше същото с една друга кутия, когато Мейбъл влезе, за да я покани на обяд.

— Има ли още молци, мадмоазел? — попита със смирен тон прислужницата и докосна нервно дантелената си шапчица.

Очевидно тук, в замъка, новините се разпространяваха със скоростта на горски пожар.

— Няма никакви проблеми — насили се да се усмихне Пейдж.

— Добре — каза Мейбъл с облекчение. — Принц Никоу ви чака за обяд.

Точно сега Пейдж бе твърде объркана, за да се занимава с Никоу. Беше твърде изнервена. А също и обезверена. И без това му се бе набила в очите.

— Мога ли просто да получа един поднос тук?

— Разбира се, мадмоазел. — Но слугинята прехапа долната си устна, разтревожена.

— О, и моля, извинете ме пред принца, но съм затънала в проучването, което той ме накара да направя.

Лицето на прислужницата отново светна и тя излезе от стаята. Веднага щом тя се скри от погледа ѝ, Пейдж се сви на стола си, отчаяна от собственото си решение. Тя се втренчи с почти невиждащ поглед към огромното каменно огнище на отсрещната стена. Може би

щеше да съумее да разсее раздразнението на Никоу. Може би го бе накарала да разбере, че каквото и да се бе случило, тя бе невинна — почти — страничен наблюдател като него.

Добре, нямаше смисъл да съжалява за вече пропуснати възможности. Тя седна изправена пред компютъра и се вгълби в работата си.

До края на следобеда бе направила предварителен преглед на повечето кутии. Повече от дузина съдържаха книжа, които не можеха лесно да бъдат картотекирани. Книжата сами по себе си бяха очарователни — едно своеобразно доказателство за това, как се променяше материалът през вековете. Някои от по-старите листове, но с по-високо качество на хартията, изглеждаха по-запазени даже от страниците с по-малка възраст.

Но тя трябваше да прегледа много книжа. Един ден вече бе почти изминал, а пред нея стояха още тринадесет кутии, преди да започне да пише брошурата. А и все още нямаше никакъв признак, че собственото ѝ проучване щеше да се увенчае с успех.

Тя излезе за вечеря, но само след като Никоу повдигна повелително брадичката си към нея от вратата.

— Правете каквото искате на закуска и обяд, но искам да вечеряте с нас.

Пейдж се съгласи. Нямаше избор. Друго и не би предпочела.

Първо тя се върна в стаята си да вземе един душ. Ръцете ѝ бяха много мръсни, покрити с праха на вековете. Поне се учеше да се ориентира сред познатите стаи без колебание. А и възпалението на крака ѝ от инцидента на летището и нападението на гъските почти бе преминало, така че тя можеше да се движи бързо.

Когато пристигна, надникна в стаята. Милисът не бе вътре. Добре — засега. Тя трябваше да се скара на пакостливата фея, но сега нямаше време. Облече си жълта блуза, шита по поръчка, и бежова пола.

Тази вечер Шарлот и Руди се присъединиха към тях в малката трапезария. И Алфред беше там. Очевидно той не бе обикновен прислужник. Отново носеше тъмен костюм, но този път с консервативна вратовръзка с индийски десен.

Никоу бе останал с неофициалните си дрехи отпреди — карирана риза и тъмни панталони. Всички останали отново седнаха, едва след

като той зае мястото си начело на масата. Пейдж се опита да прецени настроението му.

— Докъде стигнахте с работата си този следобед? — попита той, като ѝ подаде панера с хляб.

Като усети, че меко зададеният въпрос бе както изпитание, така и израз на интерес, Пейдж си пое дълбок дъх и му разказа после за своя компютърен каталог. Най-накрая заключи:

— Мисля, че постигнах много днес.

Той кимна. Тя не можеше да прецени дали той хареса или не отговорите ѝ и реши да приеме това като добър знак; ако не одобряваше отговорите ѝ, той със сигурност щеше да ѝ го каже.

Ястията бяха също така вкусни, както преди.

— Предайте комплиментите ми на готвача — каза Пейдж на Мейбъл, която отново им сервираше.

Прислужницата се усмихна широко и направи реверанс.

— Благодаря, мадамозел. — После побърза да излезе от стаята.

— Тя ли е готвачът? — изненадана попита Пейдж.

— Тя е учила в училището „Кордън Блю“ в Париж. — Никоу отпи глътка червено вино от изящна висока чаша.

— Бащата на Никоу основа образователен фонд за подпомагане на младежите в Даргентия — обясни Алфред. Прошарената му буйна коса образуваше ореол като от захарен памук около главата му.

С периферното си зрение Пейдж забеляза, че Руди се размърда и се обърна към него. Бялата му риза отново бе закопчана до врата. Той извърна главата си встрани, така че пред нея се разкриха издутите му като корабни платна ноздри. С втрепен поглед в чашата си с вино той каза меко с лек френски акцент: — „Ботушите от седмата лига“.

— Моля? — попита Пейдж.

— Както с онзи приятел от историята „Ботушите от седмата лига“, така и делата на монарсите на Даргентия в заточение се простираше надалече. Всички те сториха каквото могат, за да помогнат на народа си. Бихте могли да помислите и да отбележите това в брошурата.

— Ще го направя — каза Пейдж, а после попита Руди: — Къде сте живели преди освобождението на Даргентия?

Майка му, която попиваше подутите си устни с ленена салфетка, отговори вместо него:

— Iсі. В град, искам да кажа. Разбирате ли, съпругът ми Уензъл бе чичо на Никоу...

— „Чичо“, мамо — поправи я Руди.

Както обикновено, Шарлот продължи, сякаш не я бяха прекъсвали:

— Той бе вторият син на Никовия дядо. Само този син, който щеше да наследи престола, замина в чужбина. Другите членове на семейството тайно се завърнаха, за да служат като...

— Регенти, мамо — помогна ѝ Руди.

Тя кимна.

— Руди израсна тук.

— Не го ли забелязаха? — попита Пейдж. Знаеше, че този Уензъл, който Шарлот бе споменала, не можеше да бъде личността, която ѝ трябваше, но за миг стаи дъх, когато чу името му. — Искam да кажа, френското правителство знаеше ли кои сте вие?

— Вярност — каза Руди. — Даргентийците никога не ни предадоха. — Светлите му очи се вгледаха в храната пред него. — Даже и французите да подозираха нещо, те нищо не казаха, докато даргентийците мълчаха.

— Все пак били сте много храбър — отвърна Пейдж, която искаше да поласкае нещастното срамежливо его на Руди. И тогава тя случайно погледна към Никоу. Щеше ли той да си помисли, че тя го считаше за страхливец, задето бе живял далеч оттук? Това бе последното нещо, което би си помислила за храбрия мъж, който бе спасил живота ѝ от самотоварача. Макар да знаеше, че животът ѝ в действителност не е бил в опасност.

Или е бил?

За щастие, Никоу не изглеждаше обиден. Вместо това, той забode с вилицата си едно парче телешко Уелингтън.

„Ставам абсурдна“ — каза си Пейдж. Той бе просто неин работодател. Не трябваше да се безпокои за реакцията му на всяка своя дума.

След вечеря Пейдж се преоблече отново в работните си дрехи и се върна в библиотеката. Тя бе погълната от съдържанието на един кашон, когато леко покашляне я накара да скочи на крака и да се обърне уплашено към вратата.

Беше принцът.

— Съжалявам, Пейдж. Не исках да ви уплаша.

— Няма нищо — каза тя. Нямахте друг човек, от когото така желаете да се уплаши.

Тя погледна нагоре и срещна погледа му. После незабавно сведе глава, така че косите ѝ закриха рамките на очилата ѝ, докато събираше мислите си. Щяха да говорят по работа, разбира се. Като се обърна назад към кутиите на масата, тя каза:

— Тук има много книги. Все още нямам представа как да се добера до изкусителната информация, от която вие така спешно се нуждаете.

— Изкусителна ли?

Тя цялата се изчерви. Искаше ѝ се да не се смущаваше толкова лесно.

— Атрактивна. Такава, която да привлече туристите.

— Зная какво искахте да кажете, но вие се изчервихте толкова бързо.

Тя се престори, че подрежда някои от книжата, натрупани едни върху други до компютъра. Ласкателствата може би бяха нещо толкова естествено за този красив мъж, каквито бяха за него храненето и спането. Но флиртът му не я ядосваше. Предпочиташе това пред сериозното му отношение от предишната нощ, в която бе станала незабравимата, но злощастна целувка. Сега тя трябваше да промени темата. Без да го погледне, тя каза:

— Доколкото разбрах от малкото, което прочетох, вашето семейство е властвало над Даргентия, откакто страната съществува. Това е твърде необичайно.

— Да, наистина — съгласи се той. — Тъй като не разполагахме с пълна история, когато бях дете, баща ми ме караше да рецитирам имената на всички даргентийски крале от единадесети век до Никълас Първи от средата на седемнадесети век. Като дете, той също ги е учил наизуст.

Развълнувана, тя се обърна, за да го погледне.

— Наистина ли? Все още ли ги помните?

Той погали с ръка брадата си и се замисли.

— Мисля, че си ги спомням, но вие трябва да проверите дали не греша. — Той приближи един от гравиранието столове до нея и го възседна. Тя отново се настани пред компютъра. Тогава с втрепен в

рафтовете над рамото ѝ поглед, той започна да изрежда поредица от имена.

— По-бавно — каза тя, като се засмя. Бе отворила нов файл в компютъра и се опитваше да запише всичките.

Имаше много хора с имената Фредерик, Стивън, Уензъл и Хенри, което показваше влиянието на Германия и Франция. Пейдж обърна изрично внимание на Уензъл-овците от седемнадесети век, въпреки че не бе сигурна дали някой от тях бе човекът, за когото трябваше да научи нещо повече. Когато той свърши, тя подметна:

— Не предполагам, че сте запомнили имената и на кралиците.

— На жените ли? Разбира се, че не.

Пейдж усети как в гърдите ѝ се надигна гняв, докато не го чу да се смее.

— Да ви дразни човек, е толкова голямо забавление, Пейдж Конър, защото вие сте толкова сериозна. Не, при все че това е отвратителен пропуск, образованието ми не включваше и имената на почетните половинки на владетелите. Сега ще ви оставя да работите, освен ако няма нещо, с което да мога да ви помогна.

— Има едно нещо. — През целия ден Пейдж мислеше какво би ускорило работата ѝ и не бе измислила нищо. — Ако ми позволите да свържа компютъра с базите от данни на останалите световни компютърни мрежи, може и да се добера бързо до необходимата информация, което ще ускори разследването ми. Но това ще струва много пари.

— Направете го — каза Никоу.

— Тогава ще се обадя на брат ми във Вашингтон, за да ми изпрати няколко компютърни програми, може ли?

— Разбира се. — Той стоеше изправен и я гледаше отгоре. Сърцето ѝ заби лудо в гърдите. Със сигурност нямаше отново да я целуне. Но той се наведе бавно. Тя затвори очи и вдигна брадичката си само за да усети устните му върху челото си. Тя отвори очи, унижена, че не го бе разбрала.

— Ако имате още някакви въпроси, ще бъда в покоите си с Алфред. Трябва да обсъждаме много неща за бала, така че ще стана рано сутринта. Може да се свържете с мен чрез всеки телефонен апарат, като наберете единица. Не работете до късно.

Пейдж нямаше никакво намерение да работи до късно. Но когато най-накрая картотекира и последната книга за тази нощ, тя не знаеше колко късно бе станало.

Очите ѝ бяха уморени, но усещаше тялото си изпълнено с енергия. Все още не искаше да си ляга. Трябваше първо да призове Милисът, за да ѝ се скара; сигурно своеволната фея щеше да я чака в стаята ѝ, за да обсъди първия цялостен ден на Пейдж в замъка.

Освен, разбира се, ако здравият разум на Пейдж не бе победил въображението ѝ и не бе изпратил Милисът обратно в страната на фантазията.

Във всеки случай спалнята ѝ все още не я привличаше. И тогава тя осъзна какво я влечеше — прекрасната природа около рова, която Никоу ѝ бе показал миналата нощ.

Не че тя искаше да отиде там отново с него. Не и след тази прочувствена, но подарена ѝ като благодарение целувка. Но той ѝ бе казал, че щеше да работи до късно с Алфред. Тя сигурно щеше да бъде сама, ако излезеше сега.

Първо отиде до кухнята, където намери малко хляб. После излезе навън в нетипичната за сезона, топла, влажна, пролетна нощ, където щурците ѝ пееха серенади, докато преминаваше през вратата в крепостната стена.

Започна да я бутва, за да я отвори — и после спря. На слабата светлина, хвърляна от фенерите по външната стена, тя забеляза неясна фигура да седи на пейката, където тя бе седяла с Никоу миналата нощ.

Това не можеше да е Никоу. Той беше зает вътре в замъка. Освен това, който и да беше, той не притежаваше изправената и царствена осанка на самоуверения принц.

Кой можеше да бъде? Пейдж се загледа за момент.

Човекът се бе навел напред от кръста надолу. Имаше широките рамена на Никоу, но те бяха отпуснати напред. Не приличаше на заплаха за замъка, но Пейдж вярваше, че бе задължена пред своя работодател да го разпознае.

Тя се запромъква напред, като се стараше да стъпва безшумно. Искеше ѝ се гъските да крякаха към мъжа за трохи; те щяха да избягат при всеки звук, който тя направеше. Но въпреки че няколко от тях се въртяха в кръг на брега на рова, мъжът сякаш не ги забелязваше, сякаш

бе седял тук достатъчно дълго, за да го считат гъските за част от пейзажа.

След минута тя се бе доближила достатъчно, за да го разпознае: Никоу.

Но не онзи Никоу, който бе виждала. Бе облегал лакти на колената си с глава, отпусната в ръцете. В позата му се долавяше дълбока тъга.

Объркана, Пейдж се обърна да си ходи. Принцът имаше право на усамотение в любимото си място, което бе достатъчно мил да ѝ покаже миналата нощ. Трябваше да го остави сам.

За нещастие обаче гъските я забелязаха. Една двойка се насочи по пътеката към нея, а оранжевите им клюнове издаваха ужасни звуци.

Принцът се обърна и Пейдж замръзна на мястото си.

— Аз... аз съжалявам — каза с достатъчно висок глас тя, за да я чуе сред крясъците на гъските. — Не очаквах да ви видя тук.

Той се изправи. Сега отново бе облечен в провинциалните дрехи, които подчертаваха едрото му тяло, потъмняло от слънцето.

— Приближете се насам, Пейдж — нареди ѝ той.

Тя се подчини, като държеше в ръце пълна шепа с трохи.

— Реших да нахраня гъските, преди да си легна.

— Това ще им хареса.

Той се върна на пейката и тя се присъедини към него. Нахраниха гъските, както бяха направили това миналата вечер. Обичайната му арогантност се възвърна и той изправи стойката си. И сега красивите, черни лебеди стояха далеч във водата, като от време на време благоволяваха да протягат шии и да улавят с клюн трохите на пътя си.

Докато и двамата мълчаха, Пейдж си спомни в какво състояние бе видяла принца преди няколко минути. Толкова отчаян. Очевидно имаше нужда от приятел.

Тя не бе най-импулсивният човек, но изведнъж осъзна, че го попита:

— Никоу, нещо не е ли наред?

— Да не е наред ли? — каза той с явна обида в гласа, при все че тя долови някаква молба в него и продължи.

— Зная, че това не е моя работа, но вие изглеждахте... ами, нещастен, когато се появих тук.

— Права сте — отвърна той с измамливо мек тон, което разкриваше царствения му произход. — Не е ваша работа.

Като наведе глава, за да позволи на косите ѝ да покрият лицето ѝ като преграда между тях двамата, Пейдж простена унижена. После рязко стана.

— Вземете — тя му подаде остатъка от трохите. — Лека нощ, Никоу.

Той сграбчи ръката ѝ, когато тя се опита да тръгне. Силата му я накара да изстене и да се обърне.

— Съжалявам, Пейдж — промълви той. — Оценявам това, че се интересувате от мен.

На слабата светлина от външните фенери, тя се втренчи в дълбините на тези омагьосващи тъмни очи — и бързо премигна при болката, която съзря в тях. Импулсивно сграбчи ръката, която все още я държеше.

— Никоу, ако има нещо, което мога да направя за вас...

Спря. Колко ли глупаво звучеше отстрани. Тя, обикновената Пейдж Конър, предлагаше да разреши проблемите на един принц.

Но той също така бе и мъж. При това тъжен. Тя се опита да се освободи от ръката му, но той я стисна още по-силно.

— Останете тук с мен, Пейдж, само още за миг.

Какво друго можеше да стори тя? Седна. Гъските, изглежда, усетиха, че няма да получат повече трохи за тази вечер и зацапаха обратно към водата. Вече се чуваха само жабите, които крякаха над блъбукането на водата, и шепотът на лекия вятрец.

На Пейдж ѝ се прииска да можеше да успокои умълчания мъж, пръстите, на които все още притискаха нейните. Въпреки влажната горещина на нощния въздух, на нея ѝ беше приятно да усеща топлината, която тялото му излъчваше. Тя се загледа във вълничките на водата и с периферното си зрение забеляза, че Никоу правеше същото.

След минута ръката му се напрегна.

— Трябва да направя това, което е най-добро за моя народ — започна той, — даже и да не ме разберат. Преди малко говорих с Алфред за някои решения, които взех. Сега трябва да се справя с последиците от тях.

Говореше с недомлъвки, макар че тя усети неговото желание да ѝ обясни.

— Какви решения? — попита направо.

Гласът му едва се чуваше.

— Заложих душата на моята страна.

— Как...

— Едуард. — Тази единствена дума бе изречена с агония, която Пейдж не разбираше. — Бях толкова уверен, че нямаше да загубя. Цялата държава беше зад мен. Но възстановяването на една съсипана култура отнема време. А аз не разполагам с повече време.

— Никоу... — Той се бе умълчал и тя се опитваше да запълни тишината с нещо, което можеше да му помогне. Но без да разбира нищо, какво можеше да каже?

Той стана и я привлече след себе си. Отправиха се бавно към брега на рова. Той вдигна един камък и го запрати във водата. Пейдж долови едно плъос-плъос-плъос, когато камъкът отскочи три пъти.

Принцът се обърна внезапно към нея. Лицето му оставаше в сянка на оскъдната светлина. Беше безизразно.

— Заех пари от Едуард, за да построя хотелите. Много пари. Падещт за първата вноска по заема е след шест седмици.

Пейдж вече знаеше отговора на въпроса, който щеше да зададе.

— Можете ли да изплатите вноската?

— Сделката предвижда или много пари в брой, или доказателство, че хотелите ще бъдат рентабилни. Това означава да се напълнят деветдесет процента до деня на първото плащане и да останат пълни поне един месец.

Сега Пейдж го разбра.

— Вие нямате парите, така че въпреки това, което гласят легендите, трябва да организирате бал, за да си намерите булка с царствена кръв. Една приказна ситуация като тази ще привлече много туристи, а обещанието за романтика ще продължи да привлича нови и нови туристи.

— И преди съм ви казвал, че сте схватлива. — Усмивката му бе прекрасна, но тя не премахна скръбта в очите му.

— Но ако откриете Легендарните, нали ще ги продадете, за да покриете плащането?

Всякаква следа от усмивка изчезна от лицето му.

— Ако те наистина... да. Ще трябва да ги продам. И тогава ще остана в историята като принца, който е пропилял най-безценните

съкровища на страната.

Пейдж долови болката му.

— Но какво ще направи Едуард, ако не успеете да платите първата вноска, Никоу? Ако той стане собственик на хотелите, също ще трябва да открие начин, за да привлече посетители в тях. Нима това наистина ще е толкова лошо?

Никоу се усмихна с горчивина.

— Лошо ли? По-добре кажете направо ужасно. Той ще отнеме мечтите на народа ми за светло бъдеще на Даргентия, ще ги захвърли в забвение като боклук.

— Какво искате да кажете?

— Първо, той ще доведе от чужбина опитни служители за хотелите, така че даргентийците ще останат без работа.

Пейдж сдържа нетърпението си да зададе следващия въпрос. Отговорът изглеждаше очевиден.

— Но вие сте принцът? Не можете ли да предотвратите това, като издадете закони срещу имиграцията?

— Сега мога, но не и ако не изпълня задължението си по първото плащане към Едуард.

Може би даже и независимите решения не бяха толкова прости.

— Но защо?

— Обещах му, че ако не мога да платя, ще го провъзглася за премиер. Тогава той ще може да диктува както фискалната, така и останалите политики на държавата.

Пейдж бе шокирана. Никоу притежаваше власт. Едуард несъмнено щеше да му я отнеме с охота.

— А и той няма да разчита само на туристите.

— Скъпият Едуард иска да превърне тази страна в Мека за финансовите среди на света, с ниски данъци, безброй банкови сметки и всичко останало, което ще превърне Даргентия в нещо по-лошо от Швейцария и Каймановите острови. — Никоу сви ръцете си в юмруци, когато се обърна с лице към водата. — И ако тук се обслужват някои по-малко почтени интереси... ами, още по-добре. Той няма да позволи законите за имиграцията да ги пропъдят оттук. В края на краищата, те ще разполагат с повечето финансови средства. И като съдя по жизнения стандарт на Едуард, подозирам, че той вече си присвоява

инвестиции чрез поставени чужденци в страната само защото гори от желание пръв да започне да пере мръсни пари в Даргентия.

— Но нали той е банкер? Неговият жизнен стандарт над...

— Той е свикнал на черен хайвер и шампанско в една затънала до шия в дългове икономика — отвърна принцът. — А и политиката на банката му за отпускане на заеми просто не окуражава развитието на дребния бизнес в страната. Той ще стане чудесен министър-председател за всеки друг, но не и за даргентийците.

— Разбирам. — Пейдж замълча, а после изтърси: — Тогава вие разчитате много на бала.

— Прекалено много. Даже заради титлата ми, тъй като принцът на Даргентия може да бъде коронован за крал само ако е женен.

— Тогава — каза тя и го погледна окуражително в тези дълбоки, тъмни, отчаяни очи — това трябва да се превърне в един грандиозен бал.

Той горчиво се усмихна.

— И — продължи Пейдж — ние трябва да привлечем много туристи на него. — Тя се извърна за момент към рова и се загледа в един прекрасен черен лебед, който плаваше безшумно във водата. Изведнъж я обзе внезапно вдъхновение. — Нико, мисля... ако ми дадете малко по-голяма свобода на действие, мисля, че брошурата ми ще привлече хора за повече от един месец.

Когато отново се обърна към него, изражението на лицето му бе повече от скептично.

— Как?

— Руди ми даде част от идеята, въпреки че не бях сигурна как да я използвам. Тревожех се, че ще ми отнеме повече време, отколкото разполагам, за да разпределя историята в стройни дялове за вашата брошура. Но Руди каза, че Даргентия е пълна с легенди, които разказват не само за скъпоценностите и за задължението на принца да се ожени за обикновена жена.

При това тя отново трябваше да отклони поглед от него. Не искаше той да си помисли, че тя сама предлагаше да се заеме с тази роля.

— Но и много други също — продължи тя. — Хората навсякъде обичат приказките и легендите и вашата страна може да им ги даде, ако дойдат да я посетят. А има и нещо друго, което обичат хората.

— И какво е това?

— Състезанията. Можем да позволим на туристите да ви помогнат да си изберете принцеса!

ГЛАВА СЕДМА

— Та това е смешно! — удиви се Никоу. Как можеше тази странна млада жена да си помисли, че той щеше да се съгласи група чужденци да изберат булката му?

Досега тя се бе държала почтително към него и положението му. Всъщност на моменти бе изглеждала очарователно срамежлива, когато не бе сигурна как да се отнася към кралската особа.

Или и това бе просто част от играта ѝ? Нима бе нов номер от опита на американката да сложи ръка на принца? Можеше просто да си представи как тя организираше да покани хиляди свои приятели на бала, за да гласуват за нея и тя да му стане съпруга. Обикновена жена до мозъка на костите си, за да изпълни предсказанията на легендата.

Той обаче се съмняваше, че тихата Пейдж Конър имаше достатъчно приятели, за да запълнят хотелите за един месец.

Имаше нещо около нея, което можеше да го накара да възприеме идеята, че тя се опитваше да се домогне до него, като нещо почти приятно. Ако тя, разбира се, бе родена принцеса, която можеше да напълни съкровищницата на държавата с пари и хотелите ѝ — с туристи.

Тя бе показала желанието си да му помогне, да облекчи товара му на народен водач.

Добре, със сигурност беше я осенила една абсурдна идея. Туристите да изберат булката му, как пък не:

Но колкото повече той се противопоставяше, толкова повече тя го увещаваше.

— Размислете, Никоу — каза тя. — Това ще привлече туристите. Може би дори ще промени живота ви.

— Никога! — Той почувства такъв гняв, че можеше да я хвърли в рова. Вместо това застана на ръба му, като едва не падна в него. Гъските изкряхаха и се разпръснаха, за да му сторят път. Трябваше да се върне в замъка, но нещо вътре в него му казваше, че може би беше права.

Не изглеждаше уплашена от гнева му. Малко по-встрани от него тя опъна полата под себе си и седна на тревистия бряг с крака, отпуснати в рова. Като ги протегна напред, тя потопи пръсти във водата.

Нейното хладнокръвие го разяри още повече.

— Как ще се почувствате вие — попита той, — ако някой ви предложеше да се омъжите по приумица на някой...

Тя му хвърли поглед, изпълнен с недоумение — и болка. Той имаше неясното усещане, че не за пръв път са ѝ правили такова предложение.

Но кой можеше да се опита да се ожени за Пейдж Конър срещу волята ѝ?

Тя се надигна бавно и каза с пресеклив глас:

— Вие сте напълно прав, Никоу. Нямам право даже да го споменавам.

Противоположно на очакванията му, сега той не искаше да изостави идеята. Пейдж вървеше по пътеката към крепостната стена и той се забърза, като я настигна близо до порутената статуя на лебед. Той я прегърна през рамото и така я накара да се обърне и да го погледне с тези чудни кехлибарени очи под отвратителните ѝ очила. Усмихна ѝ се:

— Нека да обсъдим възможностите.

По обратния път за замъка и двамата даваха идеи. Той се стараеше да се съсредоточи върху думите ѝ, за да не си мисли за очарователното ѝ, меко тяло, притиснато близо до неговото. Стъпките им автоматично се изравниха, така че хълбоците им се поклащаха в унисон; подхождаха си много добре. Вдъхна свежия ѝ аромат на бебешка пудра. Спомни си как лежеше върху нея на летището и какво бе почувствал под себе си.

Но това бе безразсъдно. Бе достигнал до подобна идея за състезание. Беше смайващо проста и все пак учудващо изкусителна. Тълпи от туристи със сигурност щяха да прииждат.

— Ще използваме вашата брошура, за да разкрием съществуването на безбройните легенди на Даргентия, включително и тази за липсващите скъпоценности на короната. Хората обичат загадките. После ще ги привлечем тук да ми помогнат да избира моята булка чрез рисунка.

— Какво?

Тя се спря на пътеката, потънала в храсти, и той се засмя на изненадата ѝ.

— Много е просто. Всеки посетител на бала и Даргентия ще разполага с един глас, ако остане повече от месец, въпреки че аз сам ще избира победителката. Но имената на всички онези, които гласуват за принцесата, която аз наистина ще си избира за булка, ще бъдат записани на една рисунка. Победител ще бъде този, чието име се изтегли произволно. Той ще се върне тук за сватбата, всички разходи ще му бъдат заплатени и ще участва в сватбеното тържество.

— Тогава ще изберете принцесата, която искате — каза Пейдж, — но всички, които се съгласят с вас, ще имат шанса да бъдат възнаградени за своя добър вкус. Като при лотарията. Обичам такива неща! — Вълнението проблесна в очите ѝ, които отразяваха светлината от горния прозорец на замъка.

Някъде вътре в него думата любов затрептя за момент. Какво ли щеше да е чувството един ден тя да я използваше за него? Какво ли щеше да е усещането, ако някой ден той самият я използваше за нея?

Глупости! Със своята идея за рисунката той бе изключил всякаква мисъл, че тя би могла да се домогне до него на собствения му бал. А и състезанието със сигурност щеше да привлече туристи в Даргентия.

Влязоха в замъка през вратата на кухнята. Той се смая на колебанието на Пейдж, когато достигнаха оскъдно осветения коридор.

— Оттук — каза той, като посочи надясно.

— Зная — прошепна тя. А после каза още по-тихо: — Лека нощ, Никоу.

— Благодаря, Пейдж — каза той, — че се опитахте да ми помогнете.

Пейдж изтича през коридора. Чувствата и се блъскаха в нея, сякаш се намираха в перална машина.

Никоу се бе объркал да стори нещо против волята си като това, че се бе съгласил друг да избере булката му. Знаеше колко ужасно се чувстваше той.

Но какво щеше да стане, ако той узнаеше, че цялата идея за бала бе резултат от намесата на Милисът?

Разбира се, че тя можеше и да греши. Пейдж се молеше идеята за бала да бе просто едно съвпадение с хрумването на Никоу.

Но баловете със сигурност са традиционно средство на феите.

В библиотеката по-рано в този ден Никоу ѝ бе дал ясно да разбере какво мислеше за свръхестествените сили.

Може би тя трябваше да го накара да забрави бала, преди той да осъзнаеше, че му е подготвена клопка от фея.

Тя стигна вратата на спалнята си. Друга неприятна мисъл да се загнезди в съзнанието ѝ. Милисът.

Но след историята с молците от сутринта Милисът все още се криеше. Пейдж си помисли дали да не я извика; искаше ѝ се добре да се скара на палавата фея.

Глупаво бе да се опитваш да се скараш на някой, който дори не беше там. Тя се отказа от идеята.

Искаше само да можеше така лесно да се откаже да мисли за Никоу.

Седна в края на балдахиновото легло. В огледалото над бюрото видя отражението на една жена с очила и права, тъмна коса. Беше невзрачна. Обикновена. Просто никоя.

Но жена, на която принцът се бе доверил! И не само някакъв принц, а Никоу. Отражението ѝ се усмихна, защото тя поне за миг се почувства по-особена.

Тази нощ навън при рова той не се бе опитал да я целуне. Радваше се, че беше така.

А дали?

Той ѝ бе разкрил проблемите си, а после се противопостави на предложените от нея разрешения. Брат ѝ бе вършил същото стотици пъти. По-добре да си мислеше за Никоу като за брат, отколкото да си представяше, че той изпитваше някакъв интерес...

Брат ѝ! О, боже, тя почти бе забравила, че трябваше да се обади на Джо. Погледна колко е часът. За щастие, във Вашингтон бе с шест часа назад. Там щеше да е привечер. Можеше и да успее да се свърже с него.

Както ѝ бе казал Никоу, телефонната система на Даргентия бе модерна, въпреки че вътрешната система на замъка бе объркваща. Преди това никога не бе поръчвала международен разговор. Повече от разговорите ѝ, докато водеше преговори за тази работа, бяха с

американски дипломати в Щатите, последвани от потвърдително писмо от принца. Въпреки първите си два неуспешни опита, най-накрая успя да се свърже — само за да чуе телефонния секретар на Джо. Остави съобщение с молба да ѝ се обади колкото бе възможно по-скоро. Това, че той не си бе вкъщи, бе добре, защото следващият разговор щеше да бъде за негова сметка.

Когато си легна в гравираното балдахиново легло, тя погледна към сводестия таван на стаята. Кой ли мит пресъздаваше сцената с тъжната горска нимфа, която с копнеж наблюдаваше един красив младеж? Тя не се занимаваше с гръцка история. Преглътна с мъка и отмести погледа си. Представи си как се чувстваше тази пренебрегната нимфа.

Спа добре тази нощ, но бе разбудена рано на другата сутрин от звъненето на телефона.

— Ало? — Тя се опита да прозвучи колкото бе възможно по-свежо.

— Пейдж. Аз съм.

Джо! Тя се изправи и хвана слушалката с две ръце, сякаш беше брат ѝ.

— Здравсти. Не се ли обаждаш твърде късно? — Можеше да си го представи в апартамента си във Вашингтон, висок и слаб, приличащ твърде много на техния красив татко. За щастие, неговата личност представляваше един отделен свят; той бе добър брат.

— Бях на дипломатическа среща, която продължи през цялата нощ. Помислих си, че е по-добре да ти се обадя рано, за да те хвана. Как вървят нещата при тебе? Благополучно ли пристигна в Даргентия? Каква е работата ти? А страната?

Пейдж се разсмя.

— Задръж малко! Да видим: пристигнах в Даргентия без проблеми. Страната е красива, всичко е наред. Обадох се заради моята работа. — Тя му обясни за нуждата си от модем и определени програми, за да може да се свърже с Европейската университетска мрежа, която да ѝ предостави достъп до Интернет. — Принц Никоу иска от мен да намеря достатъчно информация за рекламната брошура на бал, който ще се състои след няколко седмици. Ще се спра предимно на народните легенди, но ми е необходим и достъп до всички източници на информация колкото се може по-скоро.

— Принц, който организира бал. Звучи познато. Да не би да говоря с Пепеляшка?

Пейдж се засмя.

— Принцът вече ме срещна, но не ме подгони със стъклена пантофка. Аз съм просто негова служителка.

— Много лошо.

— Въобще не е лошо — каза Пейдж. — Живея в замък, макар и за съвсем кратко време. — Тя се поколеба. — Чул ли си мама и татко?

— Разбира се. Все още говорят за новата ти работа.

— Мога да си представя какво казват.

— Сега, Пейдж...

Тя не обърна внимание на болката. Достатъчно лошо бе, че не се бе научила да привлича вниманието на своите привлекателни родители... Баща ѝ бе рекламен директор, а майка ѝ — телевизионна говорителка. И двамата бяха красиви. И двамата бяха сторили всичко по силите си да я разкрасят — и нея, и личността ѝ, докато растеше: скъпи дрехи, училище за манекени, уроци по актьорско майсторство, контактни леци. Но всичко се оказа напразно.

Джо и тя говориха още няколко минути и той обеща да ѝ изпрати необходимите програми колкото бе възможно по-скоро.

— Благодаря ти, Джо.

— Пази се, Пепеляшке.

Тя се засмя пряко волята си. Когато той затвори, все още държеше слушалката до ухото си. Не искаше да прекъсва връзката. Скъпият Джо; липсваше ѝ.

Когато започна да усеща мириса на люляци, тя тресна слушалката.

— Е, добре, Милисът, къде си?

Един стълб светлина започна да проблясва близо до прозореца. След миг Милисът се появи.

Тя стоеше изправена с ръце, скръстени пред себе си. Изглеждаше смирена като ангелче въпреки вишневочервения си потник, на който бе изобразена една ухилена летяща фея с две крила и вълшебна пръчица. Надписът върху нея гласеше: КОГО ЩЕ ИЗВИКАШ? ПРИЯТЕЛЧЕТАТА СТРАШИЛИЩА! Тъжните ѝ очи светнаха, когато се спряха върху Пейдж, а обичайната ѝ усмивка се разля още повече.

— Здравсти, скъпа — каза тя.

Голяма част от гнева на Пейдж от предишния ден бе отминала. Това отново я ядоса. Знаеше, че Милисът я бе избягвала толкова усърдно с надеждата Пейдж да забрави пакостливата лудория на своята фея.

— Не съм забравила, Милисът — предупреди я Пейдж.

— Никога не съм си и помисляла, че ще забравиш, скъпа. Нали пушекът ми бе просто великолепен? И начинът, по който се превърна в пеперуди... Господи, просто трябваше да се върна у дома и да покажа това на приятелите си. Въпреки че — добави тя замислено, — когато опитах това там, пушекът ми просъска и се превърна в слугести гъсеници. А приятелката ми Гленда се ужасява от пълзящи гадинки. Тя не престана да пищи. Но мисля, че ти ми действаш положително, Елеонора.

Пейдж въздъхна. Точно както бе изпитала съчувствие към принца заради меланхолията му, така и сега почувства съжаление към Милисът.

— Номерът ти бе чудесен.

— Наистина ли смяташ така? — Тя започна да размахва малките си сбръчкани ръце, докато пръстите ѝ не започнаха да пропускат струйки дим.

Пейдж я наблюдаваше изумена — но само за момент.

— Но, Милисът, все пак вчера не трябваше да вършиш своите магии. Не бях сама.

— Точно за това, Елеонора. Ти даже каза на принца, че за него е важно да има широки възгледи. Ако той няма такива, ти няма да станеш принцеса.

— Не искам да ставам принцеса, Милисът. Искам само...

Но Милисът вече изчезваше заедно с пушека от пръстите ѝ. Треперещият ѝ гласец отекна от стените.

— И ти също трябва да имаш широки възгледи, скъпа.

Широки възгледи, си мислеше Пейдж, докато се обличаше в джинси и тениска. Колко широки трябваше да бъдат? За бога, тя продължаваше да вижда феи!

Спусна се по стълбите колкото можеше по-бързо.

— Добро утро — каза Пейдж, когато влезе в трапезарията. Ароматът на канела и бекон изпълваше въздуха.

Шарлот и Руди не се бяха присъединили за закуска.

Едуард, Алфред и Никоу се изправиха. Никоу носеше същите дрехи, както когато за пръв път го бе видяла: свободна бяла риза, която разкриваше косматите му мускулести гърди, тесни панталони и ботуши. Изглеждаше дяволски красив и тя се учуди как човек с неговата царствена външност можеше да бъде взет за шофьор.

Като срещна погледа му, Пейдж се замисли как да се държи към него през този ден. Освен ако той не кажеше нещо, тя нямаше да спомене нищо от това, което той ѝ бе доверил миналата нощ. Тя просто му се усмихна и сведе глава.

Алфред изглеждаше както винаги в тъмносинята си, плетена жилетка, спусната над бялата му риза.

— Добро утро, госпожице Конър — поздрави я той.

Прошареният Едуард изглеждаше безупречно в черния си, делови костюм, а Сюзън носеше зелена, тясна рокля без колан, която покриваше всички привлекателни части на тялото ѝ и все пак бе твърде неприлична. Или може би Пейдж намираше роклята още по-зелена, тъй като ревнуваше. Жената, елегантна, с бадемови очи и пищни форми, бе смайващо красива.

Единствената утеха на Пейдж бе, че Сюзън трябваше да преглътне горчивия хап; агентката по пътешествия скоро щеше да загуби Никоу заради една царствена, макар все още непозната, булка. Малка утеха. Тази мисъл не повдигаше настроението на Пейдж.

— Надявам се, че спяхте добре миналата нощ, Пейдж — каза Никоу. Да, по-добре отколкото през първата ѝ нощ в замъка. Тъкмо щеше да му каже това, когато той изрече: — Аз със сигурност спях добре. — В погледа му към нея имаше такава признателност и топлота, че тя цялата се изчерви.

Понеже не искаше да види изражението на Сюзън.

Пейдж се обърна и взе една чиния от шкафа. Чудеше се как ли щеше да се почувства Сюзън, ако знаеше, че Никоу се канеше да разиграе избора си на булка на лотария. С усмивка тя сложи в чинията си омлет и кифла.

Едуард се бе върнал на мястото си и се хранеше с очевиден апетит. Никоу и Алфред бяха останали прави. Никоу настаня Пейдж на един висок старинен стол, което накара Пейдж да се усмихне към пода пряко волята си. Тя просто трябваше да привикне към тази учтивост.

Като седна до нея, Никоу каза:

— Ще ходя до града около единадесет часа днес. Вие трябва да ме придружите.

Тя се зарадва. Почувства, че краката ѝ се подгъват, когато заби пети в пода.

— Съжалявам, Никоу. Първо искам да сортирам всички онези кутии. Нямам време.

С периферното си зрение тя забеляза шокирания поглед на Алфред. Очевидно той бе свикнал всички да се подчиняват на любимия му господар.

Никоу прехапа чувствените си устни.

— Трябва да дойдете.

Разговорът с обикновените хора за Даргентия имаше жизненоважно значение за нейните планове, но той първо трябваше да я попита за нейното мнение. Така тя щеше да си спести спора за нещо, което имаше значение.

След кратък разговор Никоу отпи последната глътка от кафето си.

— Пейдж, ще ви очаквам на парадния вход в единадесет.

Той се сбогува и напусна стаята, последван набързо от Алфред и Сюзън.

— О, Никоу, има нещо, което забравих да ви кажа — каза Сюзън.

Пейдж остана сама с Едуард. Той все още изглеждаше безупречно. Дори не бе разхлабил вратовръзката си, за да се нахрани. Искаше ѝ се да му се подиграе за нещо отвратително — някоя дума или закуската му, нямаше значение. Вместо това тя сподави отмъстителните си помисли и попита:

— Не вярвам, че можете да спделите нещо интересно за историята на Даргентия?

Той изсумтя и я погледна лукаво под посребрените си вежди.

— Историята на Даргентия ли? Важно е само бъдещето на Даргентия. А аз възнамерявам да се погрижа за това.

Както Пейдж добре знаеше, той наистина го мислеше. Но щеше да падне на гладкото си надутото лице, ако оставеха на нея да определи бъдещето. Тя набързо изпи кафето си и забърза към библиотеката.

Пейдж въодушевено се зарови в първата кутия, но не можа да я прегледа изцяло заради очакваното прекъсване. В десет и тридесет тя се втурна в стаята си да се измие и преоблече в пола, прасковеночервена блуза и обувки с ниски токове. Като се взираше в огледалото на банята, тя среса правата си тъмна коса. Няколко кичура докоснаха върховете на очилата ѝ и на нея ѝ се прииска да се бе подстригала, преди да напусне родината.

Принцът, все още в привлекателните си провинциални дрехи, чакаше точно в единадесет часа пред парадния вход. Този път караше малък „Фиат“. Той заобиколи колата и ѝ отвори вратата, като я изгледа от главата до петите с одобрение.

— Не сте с джинси?

— Ще ги обуя по-късно, когато се върна към работата си.

— Скъпа ми Пейдж, само работа и никакви забавления ще ви превърнат в скучно момиче. — Тъмните му очи заблестяха от възмущение; нетърпящият му възмущение вид от сутринта бе изчезнал и тя се опита да му отвърне с усмивка.

Не успя.

— И без това вече съм скучна. А само усилената работа ще ми помогне да спазя вашия срок.

— Искате да ви направя комплимент ли? Е, добре. Вие, прекрасна Пейдж, никога не можете да бъдете скучна.

Тя не отвърна нищо. Той просто се държеше любезно.

Денят бе по-слънчев, отколкото предишния, и светлината проблясваше по забързаната река. Надолу по течението ѝ плаваше шлеп, натоварен с въглища.

— Какво мислите за разходка по реката, за да привлечете туристите? — попита Пейдж. — Може би едно вечерно пътешествие с местния оркестър?

— Великолепно! — Пейдж се зарадва на похвалата му. — Ще накарам Съюзън веднага да се заеме с това.

Паркираха близо до площада със статуята на Никълас Първи и продължиха пеша. Наблизо знамето на Даргентия плющеше от един пилон. Пейдж ускори ход, за да не изостава от забързаната крачка на Никоу. Изведнъж цяла тълпа хора ги заобиколи и това забави крачката им. Жените в града, изглежда, обичаха полите на цветя и дантелените блузи, а ризите на мъжете бяха с ярки, наситени цветове. Пейдж

отново не успя да разбере повече от няколко бързо изречени френски думи на по-гърления даргентийски диалект — но измежду тях се повтаряха бал и танци. Говореше се за бала на принца.

При все че повече от хората изглеждаха силно привързани към своя монарх, виждаше се, че бяха загрижени, защото поклащаха глави и разменяха бързи погледи помежду си.

Двама мъже в работни облекла си проправиха път през тълпата. Те привлякоха вниманието на Никоу; Пейдж разбра, че работеха за възстановяването на единствения универсален магазин в града и се нуждаеха от указанията на Никоу за климатичната система.

— Трябва да отида с тях — каза той на Пейдж. — Ще дойдете ли?

Разбира се, че щеше да дойде. Тя бе забелязала постройката, когато преминаваха през града — много стара, с каменни стъпала, цялата изпълнена със следи от историята. Беше само на няколко преки от площада, така че те се отправиха към нея пеша.

Изправена отвън на топлия пролетен ветреца, Пейдж се питаше какво биха ѝ казали за историята на даргентийската столица фантастичните, готически фигури на водоливника с втречените си, грозни лица, ако можеха да говорят. Тя не се интересуваеше особено от климатици, така че когато влязоха вътре, пожела да говори с управителя на магазина.

Той се казваше мосю Полон и изглеждаше като свети Клаус без брада — нисък, закръглен, с червено лице и кичури побеляла коса зад ушите. Ризата му с копчета тик-так беше яркозелена. Носеше и хлабаво завързано шалче около врата си.

— Не, мадмоазел — отвърна ѝ той, — съжалявам, но не зная нищо за историята на Le Grand Magasin — това точно, но прозаично име на магазина означава „големият магазин“ — преди да започна да работя тук, а аз съм тук само от около trente — тридесет — години. О, mais ma mere — моята майка — може би мадмоазел ще поиска един ден да я посети, за да научи какво знае тя за историята на Даргентия?

Мосю Полон бе навярно на около шестдесет години и Пейдж си помисли, че майка му трябваше да е с близо двадесет години по-възрастна от него.

— С радост ще я посетя. Някой от вас двамата знае ли нещо за народните легенди?

Кръглото му лице блесна въодушевено.

— А, да, мадмоазел. Малцина са тези, които знаят повече по въпроса от моята мама.

След като покани Пейдж на чай в украсения ресторант на първия етаж на магазина, мосю Полон тържествено представи няколко души от персонала си, които също бяха в напреднала възраст. Обаче бабата на един от тях все още бе жива.

— О, да, мадмоазел — каза слаба жена с тъмна рокля от креп, която бе почти толкова намачкана, колкото бе сбръчкано и лицето ѝ. — Ма grand mere е много жизнена и говори толкова много, че човек би си помислил, че никога няма да спре. А и легендите, които ни разказва за Даргентия — о, боже, в тях има даже рицари и дракони, които обикалят около нашия чудесен замък.

— Това е фантастично! — Пейдж си уреди среща с всеки един от тях, който можеше да ѝ разкаже нещо — истинско или митично — за историята на Даргентия. Все още се дразнеше от това, че Никоу така твърдо ѝ бе наредил да остави кутиите и да го придружи в града, но сега осъзна, че той бе прав. Тя трябваше да подготви рекламна брошура — базирана на местните легенди, — а как по-добре щеше да стори това бързо, ако не изслушаше приказките на даргентийските жители?

Колко забавен ставаше този проект!

А и колко прочувствен също! Някак си тя трябваше да стори всичко възможно, за да помогне на принца да спечели своите туристи и булката си, да осигури запазването на трона си.

Докато се занимаваше с това, тя щеше даже да потърси изчезналите скъпоценности.

Мосю Полон донесе на Пейдж в чудесна порцеланова чаша прекрасен билков чай с дъх на канела, карамфил и други сладки и тръпчиви аромати, които тя не можа да разпознае. Когато цялата свита от служители на управителя си отиде, Пейдж вдигна чашата и с възхищение разгледа рисунките на рози върху нея. Наля си още чай в подходящата чаша, като внимаваше да не разлее и капчица върху изгладената бяла покривка.

Тя продължи да разглежда сводестата врата и стените на ресторанта с необикновен светложълтеникав цвят. Залата започна да се изпълва с посетители и Пейдж се почувства виновна за това, че

заемаше цяла маса, без да яде. Тя тъкмо бе помолила за менюто, когато Никоу пристигна.

— О, значи тук сте били — каза той.

— Как е климатичната инсталация? — попита го тя, докато той сядаше.

— Безкрайно упорита като пословична жена. — Тъмните му очи просветнаха и той, изглежда, се бореше със себе си да не се разсмее. Отново ѝ се подиграваше. Въпреки първоначалното си раздражение, това ѝ бе приятно; предпочиташе шеговитото му настроение пред надменното му поведение на принц.

По препоръка на Никоу и двамата поръчаха говежди бульон, гарнитура от известни местни сирена и хляб.

Той бърбеше за реконструкцията.

— Всички работят заедно. Наоколо цари такова другарско чувство; просто е чудесно. Те в действителност не се нуждаят от моите съвети за подробности като климатика, но ми харесва, че ме правят съпричастен към всичко това.

Приятелското отношение между Пейдж и Никоу също нарасна, или поне така се струваше на Пейдж. Тя му разказа за хората, които бе срещнала, и за легендите, които се надяваше да чуе от тях.

Но въпросът, който искаше да му зададе от закуската насам, най-накрая бе засегнат.

— Никоу, защо приемате Едуард да живее в замъка, след като не го харесвате?

Изразението му помръкна точно когато сервираха супата. Той погледна към гъстата червена смес и започна да яде.

— Съжалявам. Това не е моя работа. — Пейдж опита от своята супа. Беше силна и пикантна.

— Не. След онова, което ви разказах миналата нощ, трябва да знаете всичко. — Той замълча. Огледа се наоколо, сякаш да се увери, че никой нямаше да ги чуе. Дългата му коса се заплете в яката на провинциалната му блуза. Въпреки че другите посетители често поглеждаха към него и му се усмихваха, шумът в залата бе достатъчно висок, за да заглуши разговорът им. — Самият Едуард е част от своята сделка. Разбирате ли, той е отраснал тук и е станал много печеливш френски бизнесмен. Той бе против освобождаването на Даргентия и говореше много за това.

Пейдж не можеше и да бъде по-шокирана от поведението на човек, когото и без това вече смяташе за аморален.

— Но той е член на вашето семейство, нали?

Смехът му бе горчив.

— По линия на съпругата. А той също притежава влияние. Трябваше да обещае, че той може да прекарва колкото време иска в замъка, като прави впечатление на хората, че вече е спечелил моето доверие, докато аз не покажа дали мога или не да посрещна своите задължения към него.

— Разбирам. — Пейдж се умълча, а после изтърси: — Тогава вие трябва да разкажете истината на всички, след като му платите. Даже и да не успеете да намерите скъпоценностите, вие ще напълните хотелите. Даргентия ще се превърне в най-голямата туристическа атракция от откриването на Уолт Дисни.

Никоу я погледна отново. Блестящата усмивка, която разкриваше мрежа от бръчици около очите му и усмихнатите му устни, които тя толкова обичаше да гледа, я накараха да се почувства така, сякаш някой бе засилил осветлението на ресторанта с няколко хиляди волта.

— Въпреки това не като Еуро Дисни, надявам се. — Пейдж знаеше, че Европейската версия не бе достигнала успеха на прототипа си. — Забравете за това!

Двамата се вгледаха един в друг за един безкрайно дълъг момент. Краката на Пейдж се подкосиха. О, небеса, даже хиленето на този мъж бе изпълнено с чувственост! Слава богу, че не я докосваше, особено по начина, по който я бе прегърнал преди няколко нощи.

— Никоу, скъпи, радвам се, че ви открих. — Гласът, който идваше над рамото на Пейдж, ѝ се стори шокиращо познат.

Върната към действителността, тя отклони погледа си от Никоу, който се изправи.

— Колко хубаво, че ви срещам тук — каза той на Сюзън. Погледът му отново бе станал безизразен и Пейдж не можеше да прецени дали той се радваше, или се дразнеше да види стройната, сексапилна пътна агентка.

— Надявам се, че не прекъсвам нищо — изгука тя, докато той я настаняваше на стол до тях. Тя седна, като метна русата си коса, така че тя погали ръката на Никоу. Все още носеше тясната зелена рокля, която разкри голяма част от красивите ѝ бедра. — Има няколко

въпроса, които трябва да обсъдя с вас, скъпи Никоу. — Тя извади купчина с книга от кожена чанта — кожа на акула, предположи Пейдж — и ги постави на масата пред принца, докато блюдата им пристигнеха.

Никоу поблагодари на сервитьорката, която им сервира, и събра всички книга.

— Какво е всичко това? — попита той Сюзън.

— Подготвих си домашната работа. По-скоро, домашната работа на Даргентия. Тъй като вие се надявате, че туристите ще резервират стаи във вашите хотели, ще се нуждаете от подходящи жилища за една нощ за кралските особи, които ще пристигнат за бала... — Тя не можа да скрие презрението си, когато изговори тези последни няколко думи и Пейдж сподави усмивката си. — И така, поразпитах наоколо. Всички тези хора с достатъчно прилични домове желаят да помогнат на своя принц, почти всеки, който досега помолих...

— Чудесно!

— ... въпреки че по-богатите и влиятелни хора са съгласни, че трябва да уважите мнението на обикновените хора. Трябва повече да зачитате нашите легенди и да забравите идеята за този злополучен бал.

— А вие трябва да забравите за вашето възражение — каза Никоу с толкова повелителен глас, че Сюзън замълча.

Тя се усмихна бързо и продължи:

— Дойдох тук с други идеи за забавленията на нашите царствени посетители. Обиколка на замъка, разбира се. Изискан турнир по крокет, може би. И тенис също.

— Пейдж предложи пътешествие по река Арджънт. Мисля, че това е добра идея както за кралските особи, така и за редовните туристи.

— Разбира се. — Сюзън погледна Пейдж с такова пренебрежение, сякаш бе проговорила хлебарка.

Пейдж не можа да остави това без отговор. Тя напъна мозъка си за друга блестяща идея.

— А какво ще кажете за състезание по готварство? Помолете гражданите на Даргентия да сготвят и продават най-хубавите местни ястия и накарайте посетителите да гласуват за тях. — „Още едно състезание с участие на публиката“ — помисли си Пейдж, като погледна Никоу.

Той схвана намека и се засмя.

— Великолепно!

— Но, Никоу... — Сюзън звучеше разтревожена и Пейдж я погледна. Красивото ѝ лице скриваше гнева, който бушуваше в нея. Не се ли ядоса просто защото тя не се бе сетила за това? Или идеята не ѝ харесваше?

Или мразеше Пейдж?

Това беше без значение, но Пейдж не искаше да си създава врагове даже и сред хората, които тя самата не харесваше.

— Обзалагам се, че Сюзън е изпълнена с много други идеи за привличане на туристите — каза тя с окуражителна усмивка към своята красива отмъстителка.

Вместо да успокои Сюзън, забележката я накара да погледне Пейдж с още по-голяма омраза. Пейдж бързо откри нещо много важно, което да изследва в центъра на чинията си със сирене.

Сюзън се обърна към принца.

— Никоу, скъпи, с всички тези чудесни идеи за туристически атракции едва ли се нуждаете от нещо толкова банално и детинско като този бал.

— Банален, детински и необходим — противопостави ѝ се той. — Балът ще е кулминацията на туристическата програма. И ако срещна също подходящата принцеса на него... ами, още по-добре. Не е като да имаш малко черно тефтерче, пълно с имената им.

— Разбирам, Никоу. Едно детство, прекарано в Съединените щати... — тя процеди думите, сякаш бяха отровни, и хвърли обвинителен поглед към Пейдж, като очевидно считаше нея за виновна за всички беди, сполетели страната — няма да ви позволи да се срещнете с подходящите хора. Но сега сте си у дома. И легендата казва, че вие трябва да се ожените за обикновена жена.

— Даже и така да е, трябва да направя това. В името на Даргентия.

Пейдж го разбра. Целият свят щеше да разбере за бала на Никоу. Романтиците щяха да се втурнат да видят красивия принц, който щеше да ухажва принцесата, а после щеше да се ожени за нея. Тогава те щяха да похарчат много пари, за да дойдат тук с надеждата да зърнат щастливата двойка.

И ако Никоу оставяше разбити сърца... е, добре, нейното нямаше да бъде сред тях. Тя нямаше да позволи това. И тя не съчувстваше на Сюзън.

В мислите си Пейдж си представяше как Никоу танцува с красива принцеса, поглежда я с тези смолисточерни очи, казва ѝ любовни думи с устните, които Пейдж намираше за толкова съвършени, толкова чувствени... по дяволите! Тя отпи от чая си, сякаш билките в него съдържаха нещо успокояващо. После си наля друга чаша от порцелановата каничка.

Скоро Никоу реши, че бе станало време да се връщат в замъка. За щастие, Сюзън имаше работа в града.

Докато вървяха към колата на Никоу, Пейдж забеляза Шарлот и Руди сред тълпа работници от другата страна на улицата. Групата, която ръкомахаше и говореше оживено, бе заобиколила скелето на двуетажна каменна сграда. И двамата роднини на Никоу носеха на главите си дебели шапки. Даже срамежливият Руди изглеждаше, сякаш си беше у дома.

Никоу вдигна ръката си в поздрав към тях, докато Руди им кимна срамежливо.

— Баща му работеше тук като строител — обясни Никоу с усмивка. — Детронираната кралска особа трябва също да работи, за да живее. Чичо Уензъл бе много добър в работата си. Той научи Руди на много неща. Сега хората го молят за съвет.

За момент се спряха до новите хотели на Никоу. Единият бе модерен и лъскав с фасада от бял хоросан и червени тухли; вторият бе в по-стар, европейски стил, от камък и дърво. И двата хотела бяха огромни. Луксозни. Пейдж се надяваше, че и двата щяха да се харесат на туристите. На много туристи.

Едуард стоеше в почти завършеното фойе на втория хотел сред няколко строителни работници с каски на главата до скелето на стената, която се боядисваше в бяло. Работниците се смееха гръмогласно. Едуард просто се усмихваше лукаво. В тази сцена Пейдж усети нещо повече от мириса на незасъхнала боя.

— Какво прави той тук? — попита Пейдж с раздразнение.

— Без съмнение, следи за инвестициите си — отвърна сухо принцът.

Пътуването обратно до замъка бе приятно изживяване. Пейдж задаваше въпроси за Даргентия, за нейната очарователна столица, за блестящата като сребро река Арджънт, за предстоящия бал. По никакъв начин тя не възнамеряваше да се държи като Сюзън, сякаш балът я безпокоеше.

Но колкото повече опознаваше Никоу, толкова по-голямо влечение към него изпитваше. Но единственото бъдеще на това чувство бе да бъде наранено. Тук имаше много неща, които тя желаше. Всички те включваха само история, но не и разбиване на сърцето ѝ. Тя щеше да се стегне.

Когато пристигнаха до последния завой на пътя преди моста над рова, Никоу попита:

— Искате ли да ви разведа из замъка този следобед?

Пейдж се поколеба. Беше изкушена. Но тя реши да се пази.

— Може би по-късно. — Когато той спря пред замъка, тя изхвърча от колата с бързото — благодаря — а после изтича в стаята си да се преоблече.

Имаше нещо, което тя искаше да узнае. Заклучи вратата след себе си и после се обърна.

— Милисънт!

ГЛАВА ОСМА

В същия миг тя почувства аромата на люляци. Мъглив стълб дим внезапно проблесна пред стената близо до гравираното балдахиново легло. Оформи се и се появи Милисът.

— Извика ли ме, Елеонора, скъпа?

Пак Елеонора. Пейдж прехапа устни, за да не се разкрещи на златокосата стара жена, съчувствени очи и дразнеща усмивка. В крайна сметка този път тя самата я бе извикала. Искаше да ѝ зададе един въпрос.

— Милисът, ти ли съчини даргентийската легенда, че принцът трябва да се ожени за обикновена жена?

— Не ми се наложи. Не е ли просто чудесна? Съвсем подходяща е за принца да се влюби в теб.

Пейдж изрева подигравателно.

— Правилно. Е добре, направила си си труд за нищо, Милисът. Подозирам, че ти си насадила идеята за бала в главата на принца, но той е разбрал твоята измама. Иска само да си намери принцеса, присъствието, на която ще привлече много туристи, а семейството ѝ — много пари. Нямам шанс да му осигуря нито едно от двете.

За първи път Милисът изглеждаше разтревожена. Малкото ѝ чело се прорязва от повече бръчки, които Пейдж някога бе виждала там, и тя вдигна пръст към напуканите си устни.

— Ами, скъпа, предполагам, че мога да те превърна в принцеса.

Пейдж реши да я иронизира.

— Разбира се, само ако е красива. Вечно красива. А също и блестяща.

В слънчевите ѝ очи, погледнали надолу, се появи тъга.

— Елеонора, скъпа, това не влиза в правилата. Тайната на вълшебните приказки... ако можеше да я разбереш. Изисква само малко съсредоточаване.

— Зная повече, отколкото да се съсредоточавам във вълшебни приказки, Милисът. Правех го, когато бях в гимназията, и това бяха

най-нещастните ми години, които някога мога да си представя.

Милисът потъна в леглото и поклати глава.

— Много добре си спомням това време.

Пейдж погледна към малката фигурка. Дюшекът под нея не потъваше. Разбира се, че не. Не съществуваше такова нещо като вълшебна фея. Тогава нямаше да има значение, ако тя излееше яда си на някой, който въобще не присъстваше.

Обаче тя не можеше да си обясни своя гняв — как Никоу я привличаше и как тя в действителност, дълбоко в себе си, копнееше с цялото си сърце да можеха приказките да се сбъдват. Милисът щеше да си помисли, че нейното вълшебно кръщелничество бе довело до нещо, назряло за промяна. Може би вече си го бе помислила, ако можеше да разчита на развълнуваната аура на Пейдж или на вътрешното ѝ въображаемо съзнание. В своя самозащита Пейдж започна отново да се оплаква, за което винаги бе обвинявала Милисът. Тя седна на леглото до старото същество, което не бе там.

— И аз помня. Толкова се срамувах, че няхах кавалер за абитуриентския бал, докато брат ми не ми уговори Робърт Кокс, най-високомерното момче в училище.

— Най-хубавото също — измърмори Милисът.

Господин Всичко, спомни си Пейдж. Приятелката му се бе разболяла от дребна шарка.

— Не бе ли това интересно съвпадение?

— Престани да ми четеш мислите, Милисът! — скара ѝ се Пейдж. Тя се умълча. — Винаги съм си мислила, че всичко бе вълшебство.

Милисът изглеждаше шокирана.

— Но тогава аз ти обясних, мила...

— Няма значение. — Пейдж се надигна и прекоси стаята. — Всичко бе цяла катастрофа. — Имаше втора среща в същото време с най-добрата си приятелка, Лия. Как се казваше нейният кавалер? Новото момче в училище, което печелеше пари, като продаваше стръв за риба ли?

— Той бе такъв хубав младеж.

— Милисът! — Пейдж се опита да насочи мислите си към нещо друго, но след като се бе върнала към болезнените си спомени, те се

отприщиха като кална вода — отвратителни, натрапчиви и много лепкави.

Тогава не можеше да реши дали кавалерът на Лия миришеше повече на изкуствен тор или на умрели червеи. Тя знаеше, че Робърт никога повече нямаше да я покани на среща, но поне се надяваше на една прекрасна вечер.

Поради някаква причина, която и тя самата не можеше да си обясни, бе започнала всичко, като седна на леглото. Главата ѝ бе отпусната в ръцете и тя се молеше да си има вълшебна кръстница.

За нейна най-голяма изненада Милисънт се бе появила.

Сега Милисънт се изправи и застана до Пейдж като облак вълшебен прашец.

— Възползвах се от възможността, скъпа. Ние, кръстниците феи, разполагаме с най-приятните здания за почивка след пенсиониране, а сега почти никой не вярва в нас. Басейни, фонтани, градини и всички онези пасти, които можем да ядем. Но колко по-прекрасно е да се почувстваш желан. Когато ти ме викаше, аз се почувствах щастлива, че съм избрана от теб. — Тя прегърна Пейдж. Усещането беше, сякаш я обвиваше меко бебешко одеялце.

Очите на Пейдж се замъглиха от сълзи при любовта, която това същество излъчваше. Тя се отдръпна, като си спомни, че бе ядосана.

— А аз не бях толкова щастлива — процеди тя. — Наистина, ти ми помогна с дрехите: красива рокля, високо вдигната коса, даже ми помогна да изтърпя онези проклети контактни лещи, които родителите ми бяха купили. През цялата вечер очите ми не се насълзиха. Тази част от вечерта бе свършена!

После кавалерът ѝ я взе от къщи и катастрофата започна. Робърт бе изглеждал впечатлен, но когато я питаше, тя не знаеше какво да му отговори. Искаше ѝ се да блесне, но единствената блестяща личност бе Лия.

Тя се обърна към старата жена.

— Проклятие, Милисънт, защо не можеше да скриеш малко блясък в онази красива рокля? Всичко, което исках, бе само една чудесна вечер.

— Но ти просто не разбираше...

— Тайната на вълшебните приказки. И все още не я разбирам, но съм ненаситна за наказания. — Оттогава насам тя рядко бе викала

Милисът, само в случаи на дълбоко отчаяние, но тя никога не ѝ бе давала точно това, което Пейдж си би пожелавала — при все че външният ѝ вид със сигурност се бе подобрил за една или две вечери. — А сега — защо ми намери тази работа? Даже някак си да успееш да накараш Никоу да ме забележи — нещо твърде невероятно, — той никога няма да се ожени за мен. Той иска принцеса.

— Зная. — Милисът изглеждаше толкова тъжна, че Пейдж си помисли дали да не я успокои. Колко абсурдно; тя беше кръстницата. Предполагаше се, че тя трябва да се грижи за Пейдж.

— Съжалявам, Милисът. Не можеш да ми помогнеш, след като магията ти не е наред. По-добре да се връщам към работата си.

Милисът започна да избледнява.

— Магията ми е в ред, скъпа Елеонора. Нещата все още могат да се оправят.

— Само в твоите мечти, Милисът.

С лек пукот и мирис на люляци старата жена изчезна. Пейдж остана сама с глупавите си мечти.

Тя бързо се преоблече в тениска и джинси и забърза към библиотеката. Този следобед си води бележки в компютъра. Хрумнаха ѝ много идеи. Планираше и да говори по-подробно с хората, които бе срещнала през този ден. Въведе в компютъра местните народни приказки, които бе чула, разпечата ги и ги съхрани на диска. После се върна към първата кутия с книжа.

Когато Никоу дойде, за да я разведе из замъка, тя му отказа: твърде много документи; твърде малко време. И твърде силно, но напразно влечение към Никоу.

Особено когато го видя да влиза с царствената си осанка, все още в провинциалното си облекло с разпусната риза, която подчертаваше ширината на раменете му, и тесните панталони, които подчертаваха тесния му ханш. Като затаи дъх и потисна възбудата си, Пейдж все пак намери сили да му откаже. Тя преглътна с мъка, когато той я погледна. Чувствените му устни бяха стиснати. Ако имаше някаква болка в тъмните му очи, то тя не искаше да я види. Но тя се замисли — само за миг — дали да не промени решението си.

И навярно щеше, само ако бе показал и най-малък признак на уязвимостта си от предишната нощ. Но не стана така.

— Ще вечеряме след два часа. Искам да ми правите компания. — Отново бе в едно от повелителните си настроения.

Тя бе негова служителка, не подчинена. А и също не приемаше заповеди от никого.

— Аз искам да продължа работата си. — Тя погледна към него, както се издигаше застрашително над нея. — Вижте, Никоу, прав бяхте за пътуването до града днес. Хареса ми, че се срещнах с някои хора и всички те бяха готови да ми помогнат. — Освен Едуард, помисли си тя. — Но вие ме наехте за работа с прекалено кратък срок. Трябва да наваксам изгубеното време.

Дълбокият му строг глас можеше да замрази водата в рова.

— Ще изпратя Мейбъл с един поднос. — Той напусна залата и остави Пейдж с някакво празно усещане отвътре. Може би тя трябваше да прекара с него още няколко минути. Щеше да се зарадва на една разходка из замъка... Не! Ставаше смешна.

Работи до късно, свърши първата кутия и се зарови във втората. Благодареше на Бога за легендите, които все още не бе научила. Съмняваше се, че ще може за по-малко от две седмици да състави достоверна история на Даргентия. Народните приказки не бяха специалността ѝ. Тя бе историчка. Разчиташе на достоверни факти, а не на красиви измислици.

Пейдж се умори. Знаеше, че по-добре щеше да се съсредоточи върху разследването си, ако започнеше бодро на следващата сутрин.

Тя не отиде право в леглото, а се отби в кухнята. Там отчупи малко хляб.

Искаше ѝ се да отпочине на някое спокойно място, където нямаше никой. Не в спалнята си, където Милисът всеки момент можеше да се появи. Искаше да се разходи до рова.

Може би искаше също така да бъде и до Никоу.

Той отново можеше да бъде там. Сигурно ходеше там всяка нощ.

Добре, тя не възнамеряваше отново да му се натрапва. Ако той беше там, просто щеше да го попита дали няма нещо против нейното присъствие. Той не се притесняваше да ѝ казва какво да прави. Ако пожелаеше тя да си върви, щеше да го направи.

А и тя самата щеше да се оттегли, ако се почувстваше неудобно в негово присъствие. Но той дори не бе намекнал, че искаше да я целуне отново миналата нощ. Тя беше в безопасност.

Защо това не я караше да се чувства добре?

С няколко филии италиански хляб в ръце тя излезе от кухнята и пое по пътеката. Нощта бе по-хладна, отколкото предишната вечер. Но тя не се нуждаеше от топлина; имаше нужда от спокойствие. Все пак тениската ѝ едва ли я предпазваше от студа. Тя достигна до вратата в крепостната стена и се промъкна през нея.

Никой не седеше на пейката. Единственото забележимо движение идваше отрова, където водата потреперваше от лекия бриз.

Пейдж си отдъхна с облекчение. Беше сама.

Както си седеше на студената каменна пейка пред статуята на лебед, тя потрепери. Можеше да се върне в замъка, където беше топло... но все още не.

Светлината, която идваше от замъка, бе неясна. Сърпът на луната хвърляше блед, треперещ лъч върху водата. За момент Пейдж се учуди дали не бе дошла твърде късно.

— Тук съм — извика тя.

Вдясно чу плясък и крякане. Сякаш я бяха разбрали. Появи се майката гъска, следвана от малките си гъсета и два гъсока. Пейдж се засмя.

— Насам — извика им тя и започна да им хвърля парчета хляб, като внимаваше да не се скупчват към нея и пазеше пръстите си настрана.

Изведнъж чу стъпки. Замръзна на мястото си. Нямаше нужда сърцето ѝ да се разтуптява така яростно бързо. Може бе дълбоко в себе си се бе надявала да види Никоу, но той не можеше единствен да знае за това съвършено спокойно убежище. Може би това бе Алфред, или Шарлот, или Руди. Може би даже противният Едуард.

Но не беше никой от тях. Тя не бе сигурна по какво познаваше — може би от стройната походка. Но беше сигурна. Това бе Никоу.

Беше вече достатъчно сигурна, когато се обърна и той стоеше в сянката на отворената врата.

Никоу бе наблюдавал Пейдж в продължение само на минута, преди тя да се обърне. През това време бе чул как тя зовеше гъските, слушаше мелодичния ѝ смях, когато те шумно се разкрясваха и боричкаха, наблюдаваше плавните ѝ движения, когато хвърляше хляб във водата.

Тъмната коса се спускаше по слабите ѝ рамене. Тя бе съчетание от грациозни, подвижни сенки на неясната светлина, които превръщаха всичко в сиво и черно и смекчаваха впечатлението от работните ѝ дрехи и грозните очила.

Той не бе излизал тук всяка нощ, преди Пейдж Конър да пристигне. Сега да храни водните птици му изглеждаше най-естественото нещо на света. Тя очакваше това от него.

Не бе възнамерявал да излива мъката си пред нея предишната вечер, но с нея се говореше толкова лесно. Тя, изглежда, се интересуваше от болката му — а и от нещо повече. Бе му предложила решение, което би могло да се окаже ефективно, макар и с леки изменения.

Сега той седна до нея на пейката.

— Здравейте — каза меко той.

— Здравсти — прошепна тя.

Гласът ѝ му носеше наслада, съчетана с някаква неувереност. Неговото присъствие смуцаваше ли я? Той със сигурност се смуцаваше от нейното.

— Донесох ви още хляб. — Той ѝ показва хартиената салфетка в дясната си ръка. В нея имаше няколко кифлички от вечерята.

— Откъде узнахте, че ще бъда тук?

Той се усмихна.

— Така си пожелах.

Тя бързо отмести поглед.

— Не виждам лебедите тази вечер.

— Ще дойдат. — Той ѝ подаде хляба. Пръстите им се докоснаха, докато тя го поемаше, и това леко докосване го развълнува. Той се приближи до нея на пейката. Седалката бе твърда и студена, но нейната близост го стопли. Той спря, когато лактите им се докоснаха.

Тя се напрегна, но не се отдръпна, въпреки че трябваше. Нима и тя бе докосната от пламъка вътре в него, който го караше да желае нещо повече от това леко докосване?

Прииска му се да се потопи в този пожар. Но за да може да стори това, той първо трябваше да го разпали още повече. Завъртя се, взе хляба от ръцете ѝ и го остави на пейката.

— Но вие сте прав — запротестира тя. — Лебедите идват.

— Ще почакат. — Нощта стана още по-хладна, когато бризът връхлетя върху тях. Той видя как зърната ѝ настръхнаха под тениската. А можеше ли тяхното напълване да бе реакция от топлите му ръце, които сега разтриваха лактите ѝ? Погледът ѝ проследи неговия. С лек вик на смущение тя се опита да се отдръпне.

Той не я пусна. Привлече я по-близо до себе си, като я държеше непохватно на каменната пейка, тъй като тя остана скована. Но напрежението ѝ изчезна, когато пръстите му започнаха да гаят хладната ѝ буза. Той докосна края на устните ѝ. Тя се отпусна към него и отвори устни, а той сведе глава и потърка устни в нейните.

Ръцете му продължиха да я милват по-надолу. Най-накрая сграбчиха задните ѝ части и той я привлече по-близо до себе си.

Държеше се непристойно. Беше принц, а времето на правото на първа брачна нощ отдавна беше отминало. Той не можеше да предложи на тази жена нищо повече от работата, която скоро щеше да приключи.

Обаче бе и мъж, който се почувства пленен от присъствието на Пейдж Конър. То бе почти вълшебно, ако въобще вярваше във вълшебства. Което обаче не беше така. Но той наистина повярва в своето желание...

— Пейдж — прошепна срещу устните ѝ. Устните ѝ се раздвижиха, когато тя отвърна:

— Никоу, аз...

Той я накара да замълчи, като я целуна още по-силно. Овлажняваше я с езика си, изследваше вътрешността на устата ѝ, сякаш той бе един от далечните си прадеди, който бе открил ново кралство.

Тя докосна брадата му с пръсти и въздъхна. Звукът го окуражи да продължи още по-навътре. Ръката му се раздвижи нагоре-надолу, за да хване най-накрая една твърда, заоблена гърда. Палецът му галеше и без това вече настръхналото зърно, което втвърди още повече.

Устните му се откъснаха от нейните и оставиха следа от горещи целувки надолу по бузата ѝ, по извития ѝ врат, през мекия плат на тениската ѝ.

Тя се отдръпна назад. Дишаше учестено. Вдигна поглед към него. Кехлибарените ѝ очи зад черните рамки на очилата бяха единственият цвят в сивотата на мъжделивата светлина.

— Съжалявам, Никоу. Вие не трябва... Аз не мога... — Тя се изскубна от прегръдката му, после се изправи на крака и избяга към отворената врата.

Като тичаше безразсъдно по едва осветената пътека, Пейдж не обръщаше внимание на студения, пролетен бриз, който я караше да трепери.

Или губеше горещия допир на Никоу, който се превръщаше в лед?

Не бе искала да избяга. Отчаяно искаше да остане с Никоу. Да сподели тези невероятни целувки. Да чувства ръцете му върху тялото си, да позволи меката му брада да я гъделичка по брадичката, да вкуси от изгарящите му устни.

Но чувството ѝ за самосъхранение бе надделяло.

Как се осмеляваше да я дразни с това свое бягство отпреди няколко нощи, да я кара да се чувства желана, когато тя напълно знаеше, че не бе така?

За него това бе само игра.

За нея това бе една страстна, невероятна действителност.

Пейдж отвори външната врата на замъка, която едва доловимо изскърца.

Наостри уши при зловещата тишина на празната кухня. Почти се надяваше да чуе Никоу. Да я сграбчи, да я завърти в прегръдките си, да я целуне, докато не забравеше защо не биваше да бъде близо до него.

Нищо не чу.

Трябваше да се почувства облекчена. Но вместо това бе разочарована. Ядосана. Защо отново я бе целунал?

Тя забърза през кухнята, а после надолу по червената пътека на първия каменен коридор.

Сама в стаята си, тя заключи вратата. Само ако можеше да заключи и чувствата си извън себе си.

Като седна на леглото, затвори очи и се опита да поддържа гнева си. Вместо това си припомни всеки миг от появата на Никоу при вратата до нейното бягство: стегнатото му, разгорещено тяло, ръцете му, неговите устни...

Да върви по дяволите! И тя също. И Милисът. И даже брат ѝ Джо. Ето къде беше: сред една модерна, вълшебна приказка, която никога не можеше да се сбъдне.

Тя мразеше вълшебните приказки.

В действителността простата, обикновена героиня, която се бе влюбила в красив принц, щеше да си остане проста, обикновена... и пренебрегната.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Пейдж се събуди рано на другата сутрин и планира да проведе малък разговор с принц Никълас от Даргентия. Тя си припомни как бе отвърнало тялото ѝ на ласките му предишната нощ и си сложи една провиснала памучна риза над безформена, тъмна пола.

Откри го сам в трапезарията, където въздухът бе наситен с аромата на бекон и кафе. Той стана на крака при нейната поява, величествен и красив в обичайните си провинциални дрехи. За да избегне погледа му, тя се втрени право напред само за да се почувства отново неудобно, защото откри, че се взира в разголените му гърди. Потъмнели на слънцето златисти косми се подаваха от отворената му риза. След като заекна:

— Добро утро — тя се поколеба, а после каза твърдо: — За миналата вечер...

— Да?

Думите ѝ прозвучаха като изстреляни от картечница.

— Осъзнавам, че паркът до рова е специално място за вас. Извинявам се за това, че ви безпокоях там през последните две вечери. Няма да го правя повече.

— Не мислете за това — каза принцът. Изразът му бе толкова студен, че тя мислено благодари на Бога, че тъмната брада скриваше лицето му. — За мен е без значение дали вие сте там или не. Обаче аз не посещавам мястото всяка вечер, така че вие може да продължите да ходите там — до края на договора ви.

С тези няколко думи той я сложи на мястото ѝ. Целувката от миналата нощ не значеше нищо повече за него от първата му целувка. Тя бе само една временна служителка.

Това я устройваше чудесно. Щеше да сложи в ред чувствата си след една почти безсънна нощ. Чувствата ѝ към принц Никоу бяха само едно глупаво увлечение, което всяка американка би почувствала, изправена пред очарователен принц от Европа. Тя щеше да сподави това чувство. На карта стоеше нейният професионализъм.

Но все пак я болеше при спомена за действителността — че един мъж, толкова вълнуващ, колкото Никоу, само за една нощ бе забравил целувките на една незабележима жена.

Тя си сервира храна и се присъедини към него на масата. Сподавяйки болката си, се помъчи да завърже разговор, като му изказа една молба, свързана с работата ѝ.

— Ако нямате нищо против, бих желала да използвам една кола. Уредих си посещения на хората, които срещнах вчера, за да науча нещо повече за даргентийските легенди.

— Разбира се. — Надменността му се намали, когато одобрителна усмивка разкри свършените му зъби под безкрайно привлекателните устни. — Не си губите времето.

Сърцето ѝ подскочи чак до гърлото. Тя не можеше да се сдържи да не му се усмихне на свой ред, но усмивката ѝ бързо се скри. Дръж се на положение, предупреди се тя. Стой настрана, безчувствена.

Когато приключиха със закуската си, той ѝ показва конюшната — една огромна каменна постройка в края на пътя за замъка от вътрешната страна на крепостните стени. При все че имаше няколко коня в безупречно поддържаните ясли, голяма част от конюшната бе превърната в гараж. Мирисът вътре бе приятна смесица от коне, бензин, боя за коли и дезинфекционни средства.

Минаха покрай голям черен жребец, който се раздвижи неспокойно пред яслата си. Пейдж си представи Никоу яхнал този жребец, галопиращ през полята, а тъмнорусата му коса се развява зад него. Стои със свършена стойка, широките му рамена са изправени назад, докато с лекота управлява юздите. Бедрата му са стегнати и овладяват необуздания кон, копитата, на който отекват с буен ритъм...

Хубаво беше, че принцът караше кола. И че Пейдж се бе упражнявала да контролира въображението си.

Тя премина бързо покрай яслите, за да застане пред автомобилите.

— Ето — каза ѝ Никоу. Подаде ѝ ключовете за малък „Фиат“ и ѝ показва копчетата за автоматичната врата на гаража.

— Предполагам, че няма да имате време за вашата обиколка из замъка — добави той с равен глас.

— С нетърпение я очаквам, но не днес. — Тя не смееше да остане и час сама в компанията му. Въпреки самообладанието ѝ той

все още предизвикваше глупави фантазии. — Трябва да се залавям за работа.

Но докато се обръщаше, тя сподави една въздишка. Може би за нея щеше да е по-добре да предприеме обиколката, като даде воля на любопитството си.

Или, страхуваше се тя, като засили интереса си към принца още повече.

Преди да се отправи към града, Пейдж трябваше да се качи в стаята си, за да си вземе чантата и бележника.

Когато доближи вратата, чу гласове в стаята. Въздъхна, отпусна, а после изправи рамена, като се приготви за срещата си с Милисът.

Вместо нея, тя се изненада да види Алфред. Прислужникът на Никоу носеше дълга престилка върху панталоните и бялата си риза. В ръката си държеше четка от пера за почистване на прах, а прошарената му коса стърчеше повече от обикновено. Може би той бе донесъл стълбата, на която стоеше изправен, тъй като слабият мъж протягаше четката далеч над върха на гравираната рамка на леглото.

Тя не искаше да го стряска, докато се навеждаше толкова опасно. Вместо това остана да го наблюдава за момент. Беше гъвкав за възрастта си. Той си тананикаше нещо, което звучеше като марш.

Пейдж се огледа неспокойно наоколо. За щастие, нямаше никакъв признак за присъствието на Милисът, нито даже най-слаб аромат на люляци. Добре. Последното нещо, което й трябваше, бе всички да разберат, че тя бе пристигнала в замъка с въображаема придружителка — ако след инцидента с пушека и пеперудите вече не я подозираха, че вършеше детински пакости.

За миг Алфред се изправи и постави ръка на бедрото си. Огледа работата си. Очевидно доволен от себе си, той слезе по стъпалата, после се обърна и видя Пейдж.

Ахна и вдигна ръката си толкова рязко, че едно перо от четката падна на пода.

— О, Пейдж — каза той. — Не ви чух да влизате. Надявам се, че нямате нищо против, че съм тук, но така помагам на Мейбъл, която е много заета.

— Нямам нищо против. — Знаеше, че не звучи много убедително, и за това продължи: — Съжалявам, че ви уплаших. Вижте, не бих искал нито вие, нито Мейбъл да си навличате неприятности

заради мен. Защо просто аз не се грижа за стаята си, докато съм тук? И, моля ви, наричайте ме Пейдж.

Яркосините му очи се ококориха под сбръчканите му клепачи, сякаш бе скандализиран.

— О, не, Пейдж. Гостите на принца на Даргентия не чистят собствените си стаи.

— Аз не съм гостенка, Алфред — напомни му тя. — Аз съм само една служителка.

Той упорито вдигна брадичката си с жест, който напомни на Пейдж за господаря му. Отпуснатата кожа на гушата му се изпъна.

— Но докато сте тук, вие също сте гостенка.

Пейдж си припомни, че когато бе срещнала Алфред, си бе помислила, че той можеше да ѝ бъде съюзник. Тя със сигурност не желаше да го отблъсне от себе си, като не приемаше неговата любезност. Тя се усмихна:

— Благодаря, Алфред. Вие ще ме разглезите.

— Такава млада, хубава дама заслужава да бъде разглезена — отвърна галантно той.

Глупости! Пейдж откри, че бе взимал уроци по ласкателство от очарователния си господар. С поклащане на глава тя започна да събира това, което ѝ бе необходимо за пътуването до Даргент Сити.

— В града ли отивате? — попита Алфред.

Пейдж кимна утвърдително.

— Ще събирам легенди.

Малката му уста се разшири в усмивка, подчертана от двете бръчки отстрани.

— Добре! Тогава трябва да се видите с някои от най-добрите ни разказвачи — освен младия Руди. Може би той е специалистът по народно творчество в страната. Но вие трябва да чуete и истории от другите; тогава той ще ви помогне да ги сглобите. — Алфред ѝ даде няколко имена. Едно или две ѝ бяха познати; останалите не бе чувала.

— Благодаря — каза тя. Докато поставяше чантата си през рамо, ѝ се стори, че долавя мириса на люляци. — О, не! — нареди шепнешком тя. — Само да посмееш!

— Съжалявам, Пейдж — каза Алфред. По лицето му се забелязваше объркване. Той току-що щеше да премести стълбата от

другата страна на леглото. — Не искате ли да избърша прахта от другата страна на леглото?

Пейдж размисли бързо, а после каза, сякаш довършваше изречението си:

— Не смейте да правите нищо, с което можете да се нараните, Алфред. Видях как се надвесвате, когато влязох в стаята.

Слава богу, вече не усещаше мириса на люляци. Може би бе сбъркала. Или може би за пръв път Милисът се бе подчинила на Пейдж.

Алфред се усмихна:

— Ще внимавам, Пейдж.

Пейдж напусна замъка, без повече да зърне принц Никълас, принца на Даргентия. Сама караше малкия „Фиат“. За пръв път изминаваше пътя сама, за пръв път отиваше в града без Никоу.

Така се чувстваше по-добре. Много по-добре, защото съзнанието ѝ играеше коварни номера, като я караше да си спомня за целувките му.

Възнамеряваше да се възползва от поканата на мосю Полон да се срещне с майка му. Първо спря до „Големия магазин“. Неговият управител, отново облечен в яркозелената си риза, я въведе в каменна къща на няколко преки от магазина.

Мадам Полон бе приятна, осемдесетгодишна жена с побелели коси. Имаше малък, безупречно подреден дом. Тя настоя Пейдж да заеме почетното място — един прекрасно украсен с гравюри диван с кадифена дамаска и извити крачета. Облечена в традиционните за Даргентия дантелена блуза и пола на цветя, тя сервира плодова торта, която сама бе приготвила. С висок, силен глас започна да ѝ разказва на френски език великолепни приказки — всички до една верни, настоя тя.

— Разбирате ли, семейството ми е толкова даргентийско, колкото и това на нашия скъп принц Никоу.

Докато Пейдж си водеше бележки, мадам ѝ разказа приказката за първия крал на Даргентия, Уензъл Първи, който сплотил местните граждани, за да изгонят нахлуващите нормандци.

След това на трона се възкачил крал Мишел, който спасил народа си от чумата. Яздил много дни на своя жребец, докато не стигнал

Долината на мрака. Там победил Ангела на смъртта. Когато се завърнал в Даргентия, оцелелите от поданиците му, вече се възстановявали.

А и сегашният им принц също бе легендарен герой. Той собственоръчно, без да се брои верният му съветник лорд Алфред, освободил Даргентия от последните нашественици.

— Той е толкова храбър, толкова чудесен — промълви крехката мадам Полон и сипа още една чаша чай на Пейдж.

Пейдж не можеше да отрече, че Никоу беше храбър. А колкото до това, че е чудесен... ами, това просто си беше така. Неговият външен вид. Тялото му. Даже привлекателната му личност, ако се изключеше арогантността му. Но нямаше нищо особено чудесно в това, че ѝ се подиграваше с нищо незначещи за него целувки.

Тези целувки обаче... те бяха чудесни.

— Но нашият принц е толкова заблуден, мадам — каза синът ѝ, който приличаше на свети Клаус. Той се настани на един стол, твърде малък за размерите му.

— А, да — въздъхна мадам. — Балът. Това трябва да е нещо толкова вълнуващо, но...

С чувството, че сякаш сама забиваше нож в гърдите си, Пейдж попита:

Нима даргентийците не се радват, че принц Никоу си търси булка? — Тя отпи от чая си, устните ѝ внезапно бяха пресъхнали.

— О, Господи! — изрече мосю Полон. Мъжът с поруменяло лице стана и закрачи в гостната стая. — Идеята на принц Никоу да превърне тази страна в рай за туристите е великолепна. Той ни възвърна свободата, а сега иска да осигури нашето оцеляване. Все пак той подхожда към това толкова погрешно...

Майка му го прекъсна с жест на ръката, който сякаш изтриваше лоша помисъл.

— Принцеса. Това иска той. Но трябва да си намери обикновена жена.

Пейдж премигна. Все пак тя долавяше следите от вълшебните пръсти на Милисънт в тази толкова почитана легенда. Но несръчната ѝ вълшебна кръстница сигурно не бе успяла да втълпи приказката в толкова много умове. Не, по-вероятно беше, както ѝ бе казала, че тя е

знаела за съществуването на тази легенда още преди Пейдж да израсне и тя да я доведе в това невероятно приказно царство.

— Чух тази даргентийска легенда — каза Пейдж. — Тя е прекрасна история, но...

Дребната мадам се изправи с достойнство.

— Единствено нашите легенди, мадмоазел, крепяха даргентийците векове наред, докато нашата родина не бе освободена. Те бяха верни, защото предсказаха връщането на нашия принц. Но сега той също трябва да ги зачете или иначе над Даргентия ще надвисне опасността отново да бъде съсипана.

Пейдж се замисли за момент.

— Убедена съм, че принц Никоу може да си намери подходяща обикновена булка, ако реши така. — Пейдж си спомни красивото подигравателно лице на Сюзън. Тя си помисли дали да не се изплези на въображаемия образ, после превърна вътрешната си гримаса в усмивка към домакините. — По-трудното условие в легендата е да се намерят Легендарните. Наистина ли вярвате, че съществуват?

Дали вярвах! Мадам и мосю Полон заговориха в един глас. Разказаха й толкова истории за красотата на скъпоценностите. Легендарните наистина съществуваха.

А казваха ли историите къде могат да бъдат намерени скъпоценностите?

Мосю Полон й представи една изопачена версия на стиховете на Алфред, но нито една от тях не споменаваха нещо по-конкретно.

— Може би, мадмоазел, вие ще научите повече, докато съставите историята на Даргентия. — Мадам Полон прозвуча толкова обнадеждана, че на Пейдж й се прииска да не бе подхващала темата. Никой за нищо не бива да разчита на нея — със сигурност не и да спаси държавата.

Тя си спомни отново за Никоу, който бе толкова подходящ за ролята на принца. Той сигурно щеше да стори това, което беше добро за неговия народ.

Най-накрая Пейдж попита за всички членове на кралската фамилия с имена Уензъл от периода, който най-много я интересуваше. Семейство Полон обаче не знаеше кой се бе оженил за Летисия Адамсън от Уилямсбърг в края на седемнадесети век.

Нито никой от тях подозираше за тайната, която криеше в себе си Пейдж за Летисия и Уензъл и за противоречивата връзка с мечтите ѝ, които я вълнуваха от дете.

Когато майката и синът ѝ разказаха всички истории, които можаха да си спомнят, мосю отведе Пейдж до вратата на съседната къща със сламен покрив.

— Моите съседни, Лебланкс — те ще ви разкажат такива истории...

Преди да се върне вкъщи, той представи Пейдж на френски език на двама братя с тъмни коси. Единият беше слаб мъж на средна възраст с дебели очила; другият, също така слаб, щеше да изглежда с няколко години по-млад, ако си бе обръснал рошавия мустак. И двамата носеха светлосини ризи, въпреки че първият брат изглеждаше по-чист.

Лебланкс също я поканиха на чаша чай. Домът им не бе така подреден както този на семейство Полон, но въпреки това износените им мебели също бяха старинни. Миришеше на стари пури и неизхвърлена пепел, а тук-там Пейдж забеляза следи от изгаряния по ръбовете на дървените маси.

Андре, мъжът с посивелия мустак, разказа нова история на Пейдж. Имаше така тънък гласец, каквото бе и тялото му.

— Преди много години един от нашите принцове, мадмоазел, беше смел ловджия. Но един ден той отишъл в гората и намерил голяма мечка с трън в лапата.

Историята напомняше на позната вълшебна приказка. Мечката така се мъчила, че на принца му дожаляло за нея, извадил ѝ тръна и си отишъл. Няколко години по-късно мечката му се отплатила, като спасила живота му.

— О, да, мадмоазел — заключи той, — историята е истинска. Тя ми бе разказана от моята пралеля, вторият братовчед, на която я научил от потомъка на камериера на самия принц.

Може би камериерът също е знаел къде се намираха скъпоценностите, помисли си Пейдж, докато прилежно си водеше бележки. Тази история бе също така пословична.

Жан, другият брат, ѝ разказа първо приказката, която предсказваше връщането на независимостта на Даргентия. Той

приключи с историята, която сега вълнуваше повечето от даргентийците. После се наведе към нея със стиснати в юмруци ръце.

— Мадмоазел, балът на нашия принц ще бъде чудесна идея, ако той си избере обикновена жена за булка.

Той поклати юмрук, сякаш да подчертае своята убеденост. Погледът му бе суров, даже заплашителен, въпреки смешните му рошави и посивели мустаци. Пейдж едва не се разтрепери.

— Да, мадмоазел — потвърди Андре също така решително. Сивите му очи проблясваха с плам. — Народът му няма повече да го уважава.

Със сигурност това се отнасяше за Лебланкс. Дали и другите даргентийци бяха така непоколебими?

Пейдж промени темата. Но и тук нищо не научи за любимия си Уензъл.

Семейство Лебланкс приключи с разказването на приказките, които знаеха. С предупреждението, което Пейдж трябваше да предаде на принца — да се вслушва в легендите, — те я заведоха до дървената къща от другата страна на улицата. Там те я представиха за своя приятелка на пълничка вдовица на име мадам Дефо. Тя носеше престилка с много волани върху роклята на цветя. Румената мадам сервира на Пейдж вкусен хляб с лек дъх на босилек и розмарин — и още чай. Пейдж едва не се срина върху предложения ѝ стол. Досега не бе осъзнала колко много я бяха уплашили Лебланкс.

Мадам Дефо разказа на Пейдж една история, подобна на тази за Робин Худ, за смела група мъже, които победили французите, след като Никълас Първи избягал, за да се увери, че даргентийците разполагали с достатъчно храна.

— Казват, мадмоазел, че техният водач, Орела, бил брат на краля, изпратен на заточение.

— Какво се е случило с него? — попита Пейдж.

— След като направил всичко по силите си да установи хората си и да им намери храна, казват, че избягал.

Пейдж не се разсмя. Щеше да е проява на грубост от нейна страна.

Разбира се, и мадам Дефо също ѝ изказа опасенията си за бъдещето на кралството.

— Толкова хубаво е да бъдеш свободен, мадмоазел. Но нашата свобода може да отлети също така бързо, както и дойде, ако нашият скъп принц Никоу не успее да изпълни съветите на нашите легенди.

Пейдж и нея попита за този Уензъл, който заминал за Америка. Тя поклати глава, докато овалните ѝ бузи се разтресоха.

— Съжалявам, мадмоазел, но нищо не зная.

Когато свърши, мадам Дефо преведе Пейдж през пищната зелена градина с билки в задния ѝ двор, цялата изпълнена с чудни аромати. Вратата в оградата водеше до друг съседски двор — семейство Мартинс, една млада двойка, която също покани Пейдж вътре.

Очевидно бяха по-модерни от всички хора, които Пейдж бе срещнала досега. Семейство Мартинс бяха открили удобството на тениската и джинсите. Всекидневната им изглеждаше като всеки порядъчен дом — с красиви мебели, тук-там по някоя и друга антика, но не изпълнена с цялото онова даргентийско очарование, на което Пейдж се радваше през целия ден. Настаниха я пред масичка за кафе, а после седнаха един до друг на дивана срещу нея.

На моменти даваха ясно да се разбере, че макар да бяха на възраст около тази на Пейдж, те също се тревожеха за бъдещето на своята родина. За разлика от останалите, те говореха с нея на английски език.

Анет Мартин с тъмна, късо подстригана, къдрава коса погледна Пейдж с искрените си, сиви очи.

— Аз съм учителка, госпожице. Живях в Париж около година. Аз съм, както вие американците бихте могли да кажете, космополитка. Но аз съм също и даргентийка. Израснах с легендите. Вярвам в голямото им значение за нашия народ. Принцът трябва да запомни това.

— Намирам легендите за очарователни — каза Пейдж. Съпругът ѝ Марсел бе учил хотелиерство в Лондон.

Беше нисък на ръст и емоционален. Той държеше ръката на Анет на коляното ѝ и Пейдж можеше добре да прецени чувствата му от побелелите кокалчета на ръцете му и потрепването на жена му.

— Но вие навярно мислите, че даргентийците са малко луди заради огромното значение, което придават на легендите, нали така?

Пейдж се раздвижи неловко.

— Не бих се изразила точно така...

— Легендите могат да бъдат и наивни, но никой не бива да ги подценява. — Кокалчетата на ръцете на Марсел станаха още по-бели. — Чрез завръщането на нашия принц една от тях вече се сбъдна. И не мога да ви изразя удоволствието и радостта на нашия народ. — Кокалчетата му отново възвърнаха цвета си.

— Това ще се превърне в чудесен анекдот сред историческия материал, който събирам — съгласи се Пейдж.

— Но Никоу трябва да открие Легендарните. Само тогава той може да се ожени за обикновена жена. Народът му го очаква от него. — Ръката му побеля и хубавичкото лице на Анет се изкриви от болка.

От семейство Мартинс Пейдж научи две истории, разказвани им като приказки за лека нощ, докато бяха расли под френското господство в Даргентия. Любимата приказка и на двамата бе Laigle, Орела.

Пейдж отново стигна до задънена улица, когато ги попита за Уензъл.

Когато стана да си ходи, Анет пресече стаята и я докосна по рамото.

— Госпожице, вие сте служителка на принца. Трябва да го накарате да се вслуша в легендите.

Пейдж случайно погледна към съпруга на Анет, който също стана да я изпрати.

— Но аз съм само негова служителка. — Почувства се отчаяна, обезсърчена. Хората тук изживяваха историята, която тя изучаваше. Те бяха отворили домовете си за нея. Бяха споделили най-скъпото си на света — своите легенди.

Тя им беше длъжна.

Дължеше много и на Никоу също за това, че я бе довел тук. Ще успееш ли да му помогне да заживее в спокойствие? Единственият начин бе да намери Легендарните. Преди да настане часът да се разплати с Едуард. Преди да си избере булка. Преди бала.

Тя попита импулсивно:

— Можете ли да разберете от вашите приказки къде могат да бъдат открити Легендарните?

— Говорихте ли с мосю Пелерин? — попита Мишел.

— Кой е той?

— За бога, та това е градският златар, мадмоазел. Семейството му от векове се занимава с този занаят.

Според семейство Мартинс златарският магазин се намираше във втория блок на юг от „Големия магазин“. Блоковете бяха ниски; Даргент Сити, макар и столица на една нова държава, беше все още малък град. Той все още блестеше с очарованието на стария свят, на което Пейдж се възхищаваше, докато се опиваше от историческата му атмосфера.

Тук едноетажните постройки нямаха скелета. Магазините бяха малки, с бели витрини, които преобладаваха до обветрените от вековете каменни фасади. Пейдж мина покрай една месарница. През витрината тя видя един мъж в изцапана с кръв престилка, който със сатър разсичаше едно голямо парче месо на пържоли. Тук не се забелязваха никакви модерни електрически резачки на месо. Но в замъка старинната атмосфера се нарушаваше от модерни електроуреди като хладилник например, но докато минаваше покрай месарницата, тя не усети миризмата на развалено месо.

Тук също не се усещаше никакъв пушек. Обаче на тесната улица с две платна имаше малко задръстване, тъй като един камион се опитваше да заобиколи един паркиран форд. Пейдж си представи, че улицата беше пригодена повече за конете и каретите от дните на далечното минало.

Като срещаше погледа на други пешеходци, тя им кимаше и отвърщаше на приятелските им Bonjours. Всички те носеха обичайните даргентийски блузи и поли за жените, ярки ризи и тъмни панталони за мъжете.

В центъра на блока имаше малка банка. Пейдж надникна през големия прозорец отпред.

Едуард Кемпиън стоеше пред гишетото. Неговият елегантен черен костюм караше още повече да изпъкват яркосините ризи на хората, с които той разговаряше — Жан и Андре Лебланк, мъжете, които така силно изплашиха Пейдж, когато бяха настояли Никоу да се вслуша в даргентийските легенди.

Каква работа имаха те с Едуард?

Своя собствена работа, напомни си Пейдж. В края на краищата, банката бе отворена за всички.

Едуард я забеляза. Той се извърна твърде преднамерено, за да я изгледа. Посребрялата му коса бе както винаги безупречно пригладена — а лукавата му, тайнствена усмивка я накара да потрепери. Пейдж бързо продължи напред.

Бижутерията на Пелерин беше близо до края на ниския блок. Пейдж надникна във витрината, на която наред с няколко прости брачни халки бяха изложени ръчни часовници и будилници. Никакви по-разкошни бижута не бяха изложени. Но Пейдж подозираше, че гражданите на Даргент Сити, въпреки че той бе столица на държавата, нямаха достатъчно пари, за да си купуват диаманти — не и докато Никоу не развиеше икономиката.

Пейдж отвори вратата на магазина. Едно звънче оповести влизането ѝ. Тя потръпна, когато високият звук отекна в малката стая, а после се усмихна на привлекателните неща, които видя там.

В стаята тиктакаха голям брой стенни часовници с кукувици, закачени на едната стена. Един разхвърлян тезгях зад щанда показваше, че собственикът на магазина поправя часовници.

Висока, тясна витринка до тезгяха излагаше различни видове пръстени и гривни. Пейдж се приближи до нея и надникна вътре. Един лъч във витрината осветяваше блестящите камъни. Повечето от тях се сториха на Пейдж като диаманти — много малки. Нищо изключително скъпо. Със сигурност не бяха Легендарните.

— Bonjour, мадмоазел — изгърмя един глас, собственикът, на който Пейдж в началото не бе забелязала. — Мога ли да ви помогна с нещо? — попита той на френски език.

От отворената врата зад тезгяха се появи един огромен човек, който се наведе, за да не удари главата си в рамката на вратата. Той бе толкова едър, че изпълваше цялата врата. Носеше яркочервена риза, а сивите му панталони, напращели от корема му, се държаха от тиранти с ярки бродерии.

Пейдж не очакваше, че такъв огромен човек можеше да работи с фини диаманти и крехки часовникови механизми.

Тя се представи.

— Тук съм като служителка на принц Никоу — обясни тя. — Той ме нае, за да събера исторически данни за Даргентия.

Пълното лице на мъжа подходдаше на дебелото му тяло. Месестите му устни се изкривиха, докато говореше Пейдж, а неговите

рошави, черни вежди с формата на диагоналните ударения над френските гласни звукове, подчертаваха намръщената му гримаса.

— Вие ли сте Мосю Пелерин? — попита тя. Мразеше, че гласът ѝ прекъсваше и трепереше, но мъжът с враждебен вид не допринасяше много, за да успокои нервите ѝ.

Той кимна утвърдително и така кожата на гушата му се нагъна още повече.

— Анет и Марсел Мартин ме изпратиха. Моята първа задача е да подготвя рекламна брошура за бала на принца. — Мосю Пелерин още повече се намръщи — тук все пак имаше още един опонент на плановете на Никоу, помисли си Пейдж. Тя продължи забързано: — Ще съсредоточа вниманието си върху легендите и особено онази, която казва как принцът трябва да намери Легендарните — скъпоценностите на короната, — преди да се ожени. Търся всякаква информация, която даргентийците могат да ми предоставят за тази легенда, и семейство Мартинс си помислиха, че вие може да разполагате с такава. Те ми казаха, че вашите прадеди са били градските златари и...

— Крайно време е! — изгърмя ядосаният глас на златаря. — Да, имам информация за Легендарните. Чаках да я кажа на някого. Но вие предайте на нашия принц да не ми праща своите слуги да чуят това, което той и единствено той, трябва да знае.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Никоу седеше в градината пред замъка. Тук беше по-хладно, отколкото в кабинета му и той можеше по-спокойно да обмисля потискащите цифри на даргентийските данъци.

Не можеше да се съсредоточи върху тях. Може би твърдият бял железен стол го караше да се чувства неудобно.

Или може би мислите му за Пейдж Конър.

Чудеше се как тя се справяше с проучването си в града, с опитите си да научи повече за народните легенди.

Защо мислите му се връщаха към нея толкова често? И защо отново я бе целунал там, при рова, миналата нощ? Нещо повече, защо така се бе засегнал, че тя избяга от него?

Сякаш беше я повикал, фиатът ѝ тъкмо влизаше в двора на замъка.

Пейдж бързо слезе от колата и се затича грациозна в грозната си тъмна пола и ниските си обувки с равна подметка. Лицето ѝ бе поруменяло, а необикновените ѝ кехлибарени очи зад очилата блестяха от възлание.

Останала без дъх, тя спря до него. Изглеждаше толкова развълнувана, че едва говореше.

— Златарят има информация за Легендарните — успя да изрече тя. — Само за вас.

Сърцето му подскочи. Но той избягваше да си прави прибързани заключения.

— Той навярно иска да ми продаде дубликати.

Тя му се скара.

— Не ставайте циничен. Трябва да дойдете.

Той също никога не бе приемал заповеди, или със сигурност не от своите подчинени.

— Няма да стане.

Тя го хвана с двете си ръце и го задържа. Той усети желанието ѝ да го надвие. Въпреки че изглеждаха толкова крехки, тя бе вдигала с

тези ръце големи кашони, пълни с книги. А и кракът ѝ бе готов за действие както когато пристигането на Алфред я бе уплашило... Той реши да я изслуша.

Тогава тя му разказа за откритията си през деня. Народът му очакваше от него да живее с предсказаното в легендите.

— Без значение за коя ще се ожените — му каза тя, — поне това им дайте, ако въобще е възможно. Първо открийте Легендарните за тях.

През него премина вълна на отвращение. Достатъчно бе слушал за въображаеми скъпоценности, скрити в заблатения ров.

— Те са измислица — изсумтя той.

— Наистина съществуват.

Тя упорито вдигна брадичката си, което заинтригува Никоу.

— Откъде знаете? — настоя той. — Вярвате ли в легенди? Във вълшебства?

Тя го погледна с кехлибарените си очи. Той можеше да си направи замразено дайкири с леда в тях.

— Това, в което вярвам аз, Никоу, няма значение. Ако съм права, вие ще разполагате с достатъчно пари да спасите кралството си от Едуард, ако въобще решите да продадете скъпоценностите. И нещо повече, в очите на вашия народ вие ще запазите правото си да го ръководите.

Няколко часа по-късно Никоу удари фиата, като се опитваше да му намери място в тесния паркинг. Какво, по дяволите, правеше той?

Със сигурност искаше да намери Легендарните. Ако въобще още съществуваха — в което той се съмняваше. Може би бяха само една измислица.

Видя само как Пейдж преглътна с усилие, без да каже и дума. Очите ѝ бяха разширени под очилата с черни рамки. Беше се уплашила, че се е блъснал в колите отпред и отзад на мястото, където се опитваше да паркира колата. Точно пред бижутерията на Пелерин.

Ами това беше негово право, нали така? Той беше принцът.

Той също така беше и много добър шофьор. Не че не можеше да удари нечия скъпа кола. Но бе много по-внимателен, докато управляваше своята собствена кола.

Много часове бе прекарал в разсъждения дали да дойде или не. Въпреки настойчивото натякване на Пейдж.

Легендарните ли? Невероятно.

Ако беше така, защо Пелерин бе изчакал да разкрие, че знае за тях чак когато Пейдж го бе попитала за скъпоценностите? Защо не бе отишъл при Никоу, който се намираше в страната от три месеца? Защо не бе казал на братовчед му Руди, който живееше в Даргентия през всичките тези години?

Все пак семейство Пелерин бяха златарите на страната, откакто тя самата съществуваше. Навярно откакто прадедите на Никоу са били крале, а тези на Алфред — техни слуги. Традициите в Даргентия бяха оцелели през всичките тези години.

Пейдж беше права! По дяволите упоритото ѝ сърце на историк. Той трябваше да дойде.

— Пристигнахме — измърмори той и спря мотора.

Пейдж изглеждаше облекчена.

— Сигурен ли сте, че искате и аз да дойда? — Развълнуваното ѝ изражение го молеше да каже да. — Мосю Пелерин каза, че само вие трябва да узнаете това, което той има да ви казва.

Въпреки раздразнението му, нейното външение го завладя. Тя беше една настойчива дръзка историчка, която търсеше упорито в миналото.

Неговото минало. Неговите скъпоценности. Неговият триумф.

— Хайде, елате. — Той се протегна към дръжката на вратата. — Да видим какво има да ни каже Пелерин.

Заобиколи колата, за да отвори вратата на Пейдж, която го очакваше. Първия път, когато бе направила това, тя бе смаяна от неговата вежливост. И сега все още гледаше срамежливо към земята, сякаш той се бе отнесъл по специален начин към нея.

А той не правеше нищо специално. Тя не очакваше безупречни маниери, както повечето жени, изглежда, очакваха от един принц. И сега тя още веднъж седеше засрамена пред него. Той поклати глава. Тази жена беше загадка.

Той погледна към златарския магазин. Какво ли знаеше Пелерин? Навярно нищо, което си заслужаваше пътуването до града.

Все пак, колко хубаво би било да можеше да открие скъпоценностите преди бала. Това щеше да се понрави на неговите

поданици; част от легендата им щеше да се сбъдне. Тогава той ще може да се ожени, както самият възнамеряваше — за благото на поданиците му, независимо дали те осъзнаваха това или не. Никога нямаше да разберат, че щеше да продаде скъпоценностите, за да не позволи на лешояда Едуард да разграби тази страна, за да запази жив спомена за управлението на Никоу.

Но щеше да се чувства, сякаш си продаваше дясната ръка.

Отвори вратата на бижутерията с ръка, протегната, за да даде път на Пейдж, и забеляза, че тя отново се усмихна към пода.

Звънчето на вратата отекна, но никой не отговори.

— Пелерин! — извика Никоу.

Изведнъж огромното тяло на златаря се появи на вратата в задната част на магазина.

— Ваше височество — каза дебелият мъж на френски език и се поклони. Но главата му отново се изправи, когато малките му очички под гъстите тъмни вежди съзряха Пейдж. — Съжалявам, ваше височество, но трябва да говоря с вас насаме.

— Госпожица Конър е дискретна личност — каза Никоу с тон, нетърпящ възражение. — Тя е моят историк и ако вие трябва да ми кажете нещо, което отразява миналото на страната, тя трябва да го знае. — Той замълча за момент. Нима беше изявил авторитета си твърде силно? Той бе принцът, но също и чужденец за тази страна. Поданиците му вече негодуваха заради нежеланието му да се подчини на техните глупави суеверия. Ако твърде често налагаше волята си над тях, те можеха да заобичат повече френското господство.

Но Пелерин изглеждаше смутен със забит в пода поглед.

— Както кажете, сир. Бихте ли ме последвали... Вие също, госпожице Конър. — Последните думи бяха казани на английски език с твърде почтителен тон.

Тя погледна Никоу. Лицето ѝ изразяваше благодарност и вълнение.

— Благодаря — промърмори тя.

— За нищо — отвърна той студено, като не желаше да разкрива колко добре го караше да се чувства този поглед. Подкани Пейдж да го последва и тръгна след Пелерин.

Каква можеше да бъде тази следа, която мосю Пелерин имаше за Никоу, чудеше се Пейдж.

Във всеки случай, тя не биваше да бъде тук с двама мъже — единият огромен, дебел като мечок, а другият — с широки рамене, тесни хълбоци и въобще... толкова привлекателен. И двамата, мислещи само за скъпоценности.

Пелерин ги въведе в задната си стаичка. Това се оказа неговият дом, защото вътре имаше диван, телевизор, малка кухничка с походно легло до стената. За разлика от магазина му, тук не бе разхвърляно. Не се виждаха дори никакви часовници. Леко намирисваше на някакво рибно ястие, остатък от вечерята му.

— Моля, седнете тук — посочи им той към кушетката.

Любимото място на Пелерин върху дивана лесно се различаваше, защото там бе оформена една дълбока, широка вдлъбнатина. Пейдж първоначално седна от другата страна, после се зачуди дали не бе направила гаф. Може би принцът щеше да оправи нещата.

Той се появи безразличен и седна във вдлъбнатината. И двамата наблюдаваха как Пелерин излиза през задната врата.

— Мислите ли, че семейството му е пазило Легендарните през всичките тези години и той отиде да ги донесе? — прошепна Пейдж, като не искаше Пелерин да я чуе.

— По-вероятно е да ни изрецитира загадъчния стих на стария Алфред.

Но въображението на Пейдж се бе пробудило.

— Ако наистина те са у него, тогава как ще съобщите на вашия народ? Ще отидете ли на площада, за да им покажете, че тяхната легенда е истинска? Те ще се развълнуват толкова много, че...

Смехът на Никоу я възпря. Засрамена, тя се обърна към него. Тъмните му очи проблясваха на слабата светлина в стаята, а усмивката му разкриваше неговите съвършени зъби.

— Нека да изчакаме и да видим какво ни е приготвил Пелерин, пък тогава да броим скъпоценностите, става ли?

Пейдж наведе глава незабавно, докато косите ѝ не скриха руменината, която пълзеше от врата ѝ нагоре. Отново се бе изложила. Как можеше да бъде толкова непохватна?

Почувства облекчение, когато след миг се появи Пелерин. Погледна го. Изглеждаше както преди — огромен, в червена риза с тиранти, враждебно настроен. Ръцете си държеше зад гърба.

Той се спря пред принца.

— Ваше височество, това е за вас.

Той показа ръцете си, като протегна една от тях напред.

Беше изненадващо слаба ръка за такъв огромен човек. Пръстите му бяха дълги, красиво оформени. Пейдж се озадачи, че не беше забелязала преди. Те обясняваха как човек като мечок, какъвто беше Пелерин, можеше да работи с изящни малки диаманти и сложни часовникови механизми.

В средата на дланта му имаше малка дървена кутийка. Боята върху нея с цвят на махагон проблясваше, сякаш кутийката бе току-що полирана.

Никоу протегна ръка да я вземе, но преди да успее, Пелерин отдръпна ръката си назад. Той отвори кутийката с другата ръка.

В нея имаше пръстен с печат. Беше от блестящо сребро в бароков стил. Пелерин трябва и него да бе излъскал, защото той блестеше. Пейдж усети аромата от лака на златаря, съчетан с мириса на мухъл от потъмнелия метал. Миризмата на метал трябва да идваше от кутийката, защото пръстенът изглеждаше в отлично състояние. В обкова имаше три големи камъка. Този в центъра бе най-голям, четвъртит диамант, който, Пейдж предположи, тежеше повече от два карата. По-малките му събратя от двете страни бяха също четвъртити: рубин в лявата му страна и аметист отдясно. Над тях се издигаше арка от малки лилави камъчета; също аметисти, предположи Пейдж.

Беше прекрасен. Вероятно безценен. Но сигурно това не беше всичко от Легендарните. Никоу изказа същата мисъл.

— Руди ми е описвал Легендарните скъпоценности — каза той. — Не си спомням да ми е споменавал, че между тях е имало и такъв пръстен.

— Не — съгласи се Пелерин. — Нито пък на мен го описаха баща ми и неговият баща. Но те ми обясниха, че от векове този пръстен се е предавал на всеки новороден Пелерин. Ние го пазихме, за да го предадем на първия принц на Даргентия, който си възвърне трона. Това сте вие, ваше височество. Имам честта да ви го връча.

— Благодаря — прие кутийката Никоу. Той извади пръстена и го постави на дясната си ръка. Изглежда, точно му прилегна и въпреки големия си размер, на пръста му изглеждаше великолепно. — Винаги ще го пазя. Но ако той не е един от Легендарните — това не означава ли, че скъпоценностите на короната наистина са измислица?

Пелерин вдигна сръчните си гладки ръце, сякаш се пазеше от демон. Главата му буйно се разтресе, докато този пристъп не обезпокои Пейдж. Какво ли го бе прихванало?

— Не, ваше височество. Не се изразих ясно. Този пръстен е ключът. Ако успеете да го дешифрирате, той ще ви отведе до Легендарните.

Пейдж гледаше втренчено скъпоценните камъни, които блестяха на слънчевата светлина, прокрадваща се през предното стъкло на колата. Силната ръка на Никоу бе отпусната на таблото на фиата — единственото място в Даргент Сити, където можеха да бъдат сами, за да размислят върху загатката на пръстена. Той тупкаше с показалец неспокойно.

Никоу бе свил зад магазините в една затворена за движение улица, където можаха необезпокоявани да разгледат пръстена.

През отворените прозорци нахлу бризът, който ги разхлади от задуха в колата. Но тук Пейдж долови вонята на развалено месо, който идваше от боклукчийските кофи зад месарницата. Все пак, след като разбираше желанието на Никоу да бъдат само тримата — Никоу, тя и пръстена — не се оплака.

— Начинът, по който камъните са обковани, не означават ли нещо за вас? — попита тя. С върха на пръста си посочи скъпоценните камъни, като в същото време внимаваше да не докосва Никоу — въпреки че с радост би успокоила дразнещото треперене на пръста си. Камъните бяха гладки и толкова топли от слънцето и топлината, излъчвана от тялото на Никоу, че тя си помисли, че те също имаха душа. Особено след вибрациите в тях, докато Никоу продължаваше да тупка с пръст.

— По този начин са подредени цветовете на нашето знаме — пурпурночервено, сребристо и лилаво. — Никоу едва сдържа вика си. Пейдж не можа да разбере дали този странен обрат на нещата не бе събудил или сломил надеждите му. Пръстен. Той означаваше, че Легендарните наистина съществуваха. Че можеха да бъдат открити.

А не беше ли цялата тази работа само фарс?

Пейдж не можеше да повярва в това. Та не искаше да повярва. Никоу бе върнат на трона. Той се нуждаеше от Легендарните, за да се задържи там — независимо дали поради паричната им или поради

легендарна стойност, или и двете. Те съществуваха. Никоу и тя щяха да ги открият.

Като стисна зъби, за да изтърпи непрестанното тупкане на сърцето си, тя се замисли за момент.

— Някаква идея за това, какво може да означава арката от аметисти?

Никоу поклати глава така енергично, че гъстата му коса се разпиля върху раменете.

— Ако имах някаква представа, не бих висял тук.

Пейдж не се съмняваше, че Никоу не бе свикнал да седи и чака отговорите сами да дойдат; той сам ги намираще.

— Ами, добре тогава — каза тя, — ще работим с това, което имаме. Да помислим върху начина, по който са подредени камъните. Вие казахте, че е същият, както при знамето на Даргентия. Всякакви знамена от времето, когато са изчезнали скъпоценностите, навярно вече са изгнили. Може ли някой стар флагщок все още да съществува?

Никоу застина. Той се изправи на седалката, за да я погледне. Чувствените му устни се разтегнаха в усмивка.

— Пейдж Конър, вие сте гений! — Без предупреждение той се наведе напред върху седалката. Ръцете му обвиха лицето ѝ и той решително и бързо я целуна по устата.

Тя затаи дъх в очакване той да скочи от колата и да се втурне към ключа, за който нейните разсъждения го бяха подсетили — но той не го направи. Ръцете му продължиха да държат здраво лицето ѝ.

Целувката му като че ли продължи вечно. Тя вкушаше от сладката влага на устните му. В начина, по който той търсеше отговора ѝ, имаше някаква болезнена нежност. Езикът му смело настъпваше след нейния, после отстъпваше с изкусителна срамежливост, приканвайки нейния да го последва.

Тя трябваше да го отблъсне. Но не го направи. Не можеше да го направи. Не и ако животът ѝ зависеше от това. Без значение какви можеха да бъдат последствията, тя искаше да се наслади на тази целувка.

Ръцете ѝ го обвиха, притегляйки го по-близо. Той само това и чакаше. Пусна лицето ѝ. Едната му ръка се плъзна по гърба ѝ и я притисна несръчно. Сърцето му затупа бясно срещу нейното, когато

гърдите му посрещнаха нейната гърд. Другата му ръка се зарови в косите ѝ и я привлече по-близо, за да не избягат устните ѝ от неговите.

Сякаш точно това желаше тя.

Устата му отново се впи в нейната, където езикът ѝ очакваше неговия за още игри. О, колко прекрасна и сладострастна беше тази игра! Тя промърмори нещо срещу него, но и самата не знаеше какво.

Ръката му върху гърба ѝ започна да се плъзга първо надолу. Тя се възбуди, когато той докосна задните ѝ части. Изви се към него въпреки неудобното си положение в тясното купе. Копнееше да потрие тялото си в неговото, да...

Тук? В колата? Пред смаяния поглед на неговите поданици, които идваха да си изхвърлят боклука?

Тази мисъл трябва да бе минала и през неговата глава, защото изведнъж всичко свърши. И двамата се отдръпнаха на местата си.

Пейдж се опитваше да си поеме дъх. Тя го погледна крадешком — и видя, че той ѝ се усмихваше. Почувства се озарена от великолепието на тази усмивка.

— Мисля — каза той, — че търсенето на това съкровище е твърде стимулиращо.

— Много — съгласи се тържествено тя и усети как нейните собствени устни потрепват. Искаше ѝ се още сега да му се усмихне.

— Ами отсега нататък трябва да внимаваме за това, скъпа ми госпожице Конър. Мисля, че трябва да проследим една-две улики.

Той бе взел ръката ѝ в своята, докато я превеждаше през късите, тесни улици на Даргент Сити. Не се спря да говори с хората, които го приветстваха, но неговите поздрави звучаха в ушите на Пейдж толкова сърдечно. Надяваше се и поданиците му да мислят така.

Спряха пред малка, куполообразна сграда. Беше от бял мрамор на петна, а обширно стълбище водеше тържествено към входа ѝ. Точно пред купола на сградата се развяваше знамето на Даргентия.

— Това — каза Никоу — е сградата на законодателната власт в Даргентия. Тя е била издигната от французите точно след като изритали моите прадеди от престола. Те не искали да използват замъка за правителствени дела, не и докато все още не бяха зараснали в съзнанието на даргентийците раните от загубената независимост. Каква ирония ако Легендарните са скрити точно тук?

— Мислите ли...

— Не мисля нищо — отвърна той и тръгна напред. — Но флагщокът е от същия век.

Стъпките им отекнаха по износените стълби. Отвътре зданието изглеждаше официално, с мраморни стени, колони и под в голямата галерия, която заемаше целия първи етаж. Куполовидната ротонда се издигаше по средата на залата. Вътре бе хладно и миришеше леко на плесен. Можеха да се видят малко хора, а тези, които бяха вътре, бързаха, сякаш по своя собствена работа, като се усмихваха и кимаха на своя монарх.

— Градският съвет на Даргент Сити ще продължи да се свиква тук — отекна в обширната зала гласът на Никоу. — Тук се намира и кабинетът на кмета. А аз ще се заема с държавните работи от национално естество в замъка.

Той я заведе до едно стълбище в дъното на галерията. Качиха се на втория етаж, където чиновническите канцеларии следваха в кръг формата на зданието. Пейдж долови неясни гласове зад затворените врати. Един балкон в центъра гледаше надолу към галерията и нагоре — към купола.

Имаше и друго стълбище, което водеше до заключена врата. Никоу извади ключа от нея и я отвори. Тя водеше до покрива, който бе заграден с перила.

Като я държеше все още за ръка, Никоу я побутна да излезе навън.

— Хайде елате — каза той.

Тук горе бризът духаше по-силно, отколкото на земята. Той развя полата на Пейдж около колената ѝ. Точно в момента, в който забеляза флагщока, тя чу плющенето на знамето. То се издигаше от другата страна на мястото, откъдето бяха дошли, отвъд купола. Забързаха към него.

Флагщокът, макар и не много дълъг, се издигаше достатъчно високо над стряхата на покрива, за да се виждаше отдолу. На него гордо се развяваше даргентийското знаме — в пурпурночервено, сребристо и лилаво. Бе поставено върху пирамидална каменна основа, почти толкова висока, колкото и самата Пейдж. Камъните изглеждаха старинни и обветрени от непрощаващото време на вековете — но циментът между тях очевидно бе сменен наскоро.

— Ще трябва ли да разглобите всичко? — попита загрижено тя. Това щеше да отнеме време, а принц Никоу не беше от хората, които чакаха каквото и да било.

— Да проверим.

Той стъпи на покрива и Пейдж не можа да не забележи как тесните му панталони се впиваха в стегнатите му задни части. Тя се застави да погледне към силните му ръце — и особено към онази, на която бе поставил блестящия пръстен с печат.

След продължително търсене той намери място, откъдето можеше да извади един от камъните на повърхността. Опипа откритата дупка и после върна камъка на мястото му. Още дълго време изследваше пиедестала, мъчеше се да издърпа потъмнелите камъни и почукваше с ръка върху издадения навън цимент. После спря и се изправи. Огледа се критично.

— Какво не е наред? — попита Пейдж.

— Нищо, с изключение на това, че цялата основа е ремонтирана, предполагам през последните двадесет години. Камъните сега са просто фасада. Зад тях основата, изглежда, е от цимент.

— Сигурен ли сте?

Той погледна нагоре към флагщока, а после към неговия пиедестал.

— Не зная със сигурност, но за да държи изправен такъв пилон, невероятно е основата да бъде кука.

— Може ли скъпоценностите да са били скрити там, а после да са преместени, когато основата е била ремонтирана?

— Може би, но се съмнявам, че откритие като това би могло да се запази дълго време в тайна. Във всеки случай аз съм убеден в едно нещо.

— В какво? — попита Пейдж.

— Няма да открием Легендарните тук.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— И така, къде са те, госпожице Лековерна Конър? — попита Никоу, като включваше двигателя на колата.

— Къде е вторият ви по старинност флагщок? — отвърна остро тя. Той не биваше да я обвинява заради неуспеха им.

Спря колата и се втренчи в нея. Лицето му си бе възвърнало обичайното изражение. Тя си помисли дали да не отскубне косъм от златистата му коса само за да го накара да реагира.

Но той пръв се отпусна.

— В замъка има един старинен флагщок, който можем да прегледаме — каза той. — Аз съм този, който вдига и сваля знамето. И трябва да си призная, че никога не съм се сещал да разглобя пиедестала му, за да видя какво има вътре.

Докато пътуваха, Пейдж колебливо запитва:

— Има ли и други флагщокове, които са достатъчно стари?

Той удари спирачките.

— Има още едно място, което трябва да посетим, преди да напуснем града.

Той откри друг паркинг — този път по-голям. После заведе Пейдж в парка, където едно даргентийско знаме на висок пилон плющеше на вятъра.

На Пейдж ѝ хрумна нещо. Статуята със сигурност не изглеждаше нова.

— На колко години е тази статуя? — попита тя.

— На векове. Тук е, откакто Никълас е бил изгонен от страната.

— Но защо французите са разрешили да се построи паметник, след като са го изгонили?

Никоу изсумтя.

— Построили са го за наказание. Моят скъп предшественик не е бил обичан много от народа си. Той ограбвал поданиците си с високи данъци, които използвал за личните си нужди, а после нямал пари да плати на войниците, които се биели за свободата на Даргентия.

— О! — Тя трябваше да се опре на нещо здраво в съставянето на историята на тази страна, но този, който бе загубил трона, Никълас Първи, се различаваше по делата си твърде много от благородните герои в легендите. Никоу се засмя, очевидно схванал нейната дилема.

— Придържайте се към истината за него, Пейдж. Това ще бъде по-интригуващо, отколкото да кажете на света, че всички даргентийци са чудесни.

Тя трябваше да се съгласи с него.

— Защо статуята още се издига тук?

— За да напомня.

— На гражданите за това, колко лесно може да се изгуби едно кралство ли?

— На мен за същото.

Пейдж нямаше отговор на това.

Каменният пиедестал тук бе по-крехък отколкото онзи в столицата. Пейдж помогна на Никоу да извадят старинните камъни. Скоро цяла тълпа се насъбра около тях.

— Предохранителни мерки — обясни Никоу. — Проверяваме здравината му. Не искам да падне и да нарани някого.

Няколко приятелски настроени работници им помогнаха. С кирки те махнаха остарелия хоросан, преместиха пиедестала камък по камък и после свалиха флагщока на земята. Даргентийското знаме бе поверено на грижите на една жена на средна възраст с насълзени очи, докато го вдигнат отново.

Пиедесталът беше празен.

— Може ли да се скрие нещо в основата на статуята? — прошепна Пейдж.

— Не и щом французите са я построили — отвърна Никоу. — Освен това как свързвате пръстена със стария Никълас?

Пейдж нямаше идея.

Върнаха се при колата. Никоу протегна ръката си на седалката и погледна Пейдж.

— Благодаря — каза просто той, като докосна рамото ѝ.

Пръстите му я накараха да потрепери.

— За какво? — Тя се наведе напред, така че косата закри лицето ѝ; това бе по-лесно, отколкото да срещне погледа му.

— За това, че днес бяхте тук. Че ме накарахте да дойда и да разбера какво искаше Пелерин. Че ми помогнахте да потърсим скъпоценностите. Че ви е грижа за тази страна — и за мен — независимо дали аз искам това или не.

— Пак заповядайте — прошепна тя.

Той се обърна напред, подкара колата и те потеглиха обратно към замъка.

Пейдж искаше да каже нещо. Моментът изискваше нещо учтиво. Нещо студено. Блестящо.

Не можа да измисли нищо такова. Тишината продължи и тя се почувства безкрайно нещастна.

Той бе такъв сладък мъж, помисли си тя, за да бъде такъв арогантен принц. Признателността му изглеждаше искрена.

Тя го харесваше. И при най-малкото окуражаване можеше да се влюби в него.

Откъде ѝ беше хрумнала тази мисъл? Огледа се наоколо. Никоу, за щастие, не подозираше нищо. Шофирането му бе плавно и стабилно.

Е, добре, тя не си бе дала и капчица кураж. Нито милиграм дори. Това нямаше бъдеще. Той щеше да иска за жена — принцеса — блестяща личност. А даже и да пожелаеше обикновена жена, това нямаше да бъде тя. Не можеше да бъде тя. Бе забранила на Милисънт с магията си да ѝ купи принц. Ако някой някога се влюбеше в нея, това трябваше да е заради самата нея.

Една твърде малка възможност.

Звукът на спирачките по моста над рова я стресна; не бе очаквала да стигнат до замъка толкова бързо.

Този прекрасен ден клонеше към края си. И през целия обратен път не бе казала нищо на Никоу.

Но докато паркираше фиата пред голямата дървена врата, той каза:

— Сигурен съм, че Мейбъл скоро ще е готова с вечерята, и не искам да я карам да чака. След това ще отидем да проверим пиедестала на знамето върху крепостта, макар да се съмнявам, че ще открием нещо там. После ще ви разведа из замъка. Съгласна ли сте?

Отказът ѝ беше на устата. Но реши да рискува да остане в негово присъствие толкова дълго време. За него това не беше нищо. Щяха да

продължат да търсят съкровището, после да поразгледат наоколо.

Той скоро щеше да придружава в обиколките им из замъка напълно непознати дами, които щяха да подпомогнат икономиката на Даргентия. Вече нямаше да ѝ обръща внимание. А тя? Тя щеше да се бори с влечението си към този вълнуващ, очарователен мъж на всяка своя крачка.

Поне за вечеря щеше да има и други хора; винаги имаше. А след това... ами, тя просто можеше да помоли да бъде освободена. Трябваше да помоли да бъде освободена точно в този момент. Но вместо това се чу, че казваше:

— Звучи прекрасно!

— Милисънт! — изсъска Пейдж, като се втурна в стаята си. Разполагаше само с няколко минути да си вземе душ и да се преоблече за вечеря.

Беше на път да стори нещо глупаво. Но това щеше да бъде само за тази нощ, обеща си тя. И след това пътуване от Даргент Сити тя трябваше...

Блестящ облак се завъртя до балдахиновото легло. Той се превърна в стълб дим и въздухът се насити с аромата на люляци.

— Ти ли ме извика, скъпа? — попита трепетен гласец. Тялото ѝ се появи чак след няколко секунди.

Този път потникът на Милисънт бе яркооранжев. **ВНИМАВАЙ КАКВО СИ ПОЖЕЛАВАШ**, гласеше той и показваше една лъскава купчина златни монети. От центъра на купчината се подаваше главата на един хванат в капан, обезумял демон.

— Да, наистина те извиках — заяви със силен и уверен глас Пейдж. — Милисънт, това е: докажи способностите си. Само за тази нощ, искам да ме направиш блестяща.

— Но Елеонора, скъпа...

Пейдж се завтече към нея. Тя взе малката ѝ топла сбръчкана ръка в своята и я стисна силно. Усещаше я като истинска.

За пръв път се надяваше съществото, на което тази ръка принадлежеше, да беше истинско.

— Не започвай пак с онези истории за тайните на вълшебните приказки. Милисънт, ако наистина съществува, направи го.

Очите на старата жена станаха още по-тъжни. За пръв път тя забрави да се усмихне. Решителността на Пейдж започна да се

изпарява. Въздъхна.

— Добре. Всичко е наред. Все пак ти не съществуващ. Не зная защо дори те помолих за това. — Тя се отдръпна от нея и се хвърли на леглото. — Как искам да не ме бе довеждала тук. Никога не съм искала да привличам вниманието на принц. Даже и не съм си мечтала за такова нещо.

— Освен когато беше дете, скъпа. — Милисът седна на леглото до нея, без да потъва в него. — Тогава вярваше във вълшебните приказки и сега трябва да повярваш. Разбираш ли...

— Единствено вярвам, Милисът — оправда се Пейдж, — в това, че трябва да напиша брошурата на Никоу, да не го изоставям в най-критичния момент, а после да се върна вкъщи. Не мога да намеря изгубените скъпоценности за него, освен... — Тя погледна с надежда към Милисът.

Но застаряващата фея поклати глава.

— Това не влиза в магията ми, скъпа.

— Тогава аз просто не принадлежа към това място. Милисът стана.

— Не е вярно. Ти наистина принадлежиш. Твърде скоро ще намериш съкровището.

Пейдж сви рамене. Тя погледна надолу към персийския килим и въздъхна.

— Погледни ме, Елеонора — заповяда ѝ Милисът.

Пейдж бавно вдигна глава.

— Добре — каза Милисът.

— Добре какво?

— Ти си пожела нещо тази вечер и то ще се сбъдне.

Пейдж се изправи незабавно. Усети, че устата ѝ се отваря.

— Искаш да кажеш, че съм блестяща ли?

— Това ли искаше?

Пейдж хвана Милисът за ръцете и започна да танцува из стаята. Сякаш танкуваше с нещо като пух, само че още по-леко. — Наистина ли? Ще го направиш ли?

Милисът се отскубна от нея.

— Сега, нека се заемем с подробностите. Искаш ли да променя външния ти вид?

— О, не. Не, той ще забележи промяната. Ще нося и някоя от дрехите, които донесох със себе си. Искam само да изглеждам блестящо.

— Разбираш ли, че и тук важат обикновените правила?

— Като...?

— Правилата във вълшебните приказки. — Милисънт прозвуча леко раздразнена. — Всяко вълшебство продължава само до полунощ.

— О! — Пейдж се спря за момент. Погледна малкия си ръчен часовник. Седем и половина. Четири и половина часа блясък. — Това трябва да е достатъчно време за вечерята, флагщока и обиколката. Да. О, да, благодаря ти, Милисънт. Не забравяй това.

— Само се надявам ти да не забравиш, скъпа. — Милисънт завъртя ръцете си във въздуха като перките на хеликоптер. Удари я вълна от нещо като талк, който изпълни въздуха в стаята. Пейдж се закашля и затвори очи.

Когато отново ги отвори, Милисънт си бе отишла.

Вечеряха сами. Шарлот и Руди бяха отишли на вечерята по случай освещаването на сградата, в ремонтирането, на която бе участвал Руди, а Алфред бе в града по поръчение на Никоу.

Те седяха в единия край на дългата маса — той в началото, а Пейдж от дясната му страна. Стаята се осветяваше единствено от огромен свещник с проблясващи свещици.

— Харесват ли ви аспержите и супата от праз лук? — попита той. Чувстваше се като домакин на красива жена, вместо като работодател на историчка.

— Чудесни са — отвърна тя, като отхапа от една. Носеше копринена, жълта блуза, която караше правата ѝ, черна коса да изпъква предизвикателно. Кехлибарените ѝ очи, които отразяваха бледите проблясъци на свещите, сякаш излъчваха към него вълни от магическа светлина, която го хипнотизираше. Тя първа отклони поглед. Въпреки това той имаше чувството, че следващата супена лъжица, която тя с изтънчен жест напълни, не бе предназначена да достигне устните ѝ. Тя погледна към часовника на китката си, а после вдигна очи към неговите. — Ваше височество, мисля да ви помоля да ме изпратите в училището „Кордън Блю“, както баща ви е изпратил Мейбъл.

Той се смая на официалните ѝ думи, в които само едва се долавяше шеговитият ѝ тон.

— И защо е всичко това, мадмоазел Конър?

— Ами, всичката тази храна ме подсеща за една стара поговорка.

— Каква е тя?

— „Пътят към сърцето на мъжа минава през стомаха.“ — Гласът ѝ заекна леко при последната дума и погледът, който тя случайно му хвърли, беше почти панически след предишните ѝ ласкателни погледи. Но после тя възвърна самообладанието си. — У дома има мъже, които ще бъдат пленени от гозбите на Мейбъл, и аз възнамерявам също да ги пленя, когато се завърна. Въпреки това разбирам, че пътят към сърцето на даргентийския принц е много по-объркан.

Той се присъедини към шегата ѝ.

— И какъв е според вас този криволичещ път?

— Убедена съм, че него може да го извърви само една истинска принцеса. Такава, която разполага със знатен произход и пари. И която се окаже достатъчно умна, за да успее да завладее вниманието ви на бала. Принцеса, която е... блестяща.

Той се замисли върху думите ѝ. Какво би харесал в една жена? Ако не му се налагаше да мисли за бъдещето на страната си, не би се безпокоил за титли и богатства. Но умна? Да. Той не се виждаше до някоя глупачка, пък макар и с пари.

О, да, и ако е блестяща личност, това ще е чудесно.

Някоя, може би толкова умна и блестяща, колкото беше Пейдж Конър.

Преди никога не бе му хрумвало да свърже думата блестящ с Пейдж. През повечето време тя изглеждаше скована и срамежлива. Но тази вечер... тя наистина бе блестяща.

— Да — каза той. — Някоя, която е прелестна и ме забавлява непрекъснато. Която може постоянно да ме изненадва. — Той се вгледа втренчено в тези очарователни, златистокафяви очи, като се опитваше да я накара да премигне. Но всичко, което тя направи, бе да му се усмихне. Някъде дълбоко в себе си той потрепери от копнеж.

Цялата тази абсурдност на ситуацията го озадачаваше. Като следващ крал на Даргентия след две седмици той щеше да си избере жена сред всички неомъжени принцеси в света. Но той откриваше, че бе увлечен по една обикновена американска историчка. Не само тази

вечер, но и през деня също, когато му бе надула главата, докато той не склони да търси изгубеното съкровище заедно с нея.

И вчера при рова, когато я бе целунал и тя избяга. И предишната нощ, когато тя го предразположи да излее цялото си сърце пред нея, всичките си надежди и страхове за Даргентия. Даже и когато бе уплашена, тя се опитваше да успокои болката му.

Обикновената Пейдж Конър бе цяло море от противоположности.

Обикновена ли? Тя бе необикновена. Толкова изразителните ѝ, кехлибарени очи се подчертаваха от глупавите ѝ очила на библиотекар. Тъмните ѝ коси бяха прекрасни, кожата — гладка и мека, устните ѝ — пълни и изкусителни въпреки острите думи, които толкова често се сипеха от тях. Може би те бяха причината. Тя бе цяло предизвикателство.

Бе отвърщала страстно и всеотдайно всеки път, когато я бе целувал. И той на нея. Слабините му запулсираха само при спомена за това. Може би трябваше да направят нещо по въпроса.

— Значи вие обичате изненадите, ваше височество, така ли е? — попита тя. — Но, обзалагам се, че родителите ви не са могли да ви изненадат с подаръците за Коледа или рождения ви ден, когато сте били дете. Обзалагам се също, че вие винаги сте знаели къде крият подаръците.

Той усети, че необичайно за него целият се изчерви. Откъде тя можеше да знае това?

С радост би завел в леглото това очарователно, объркващо същество. Разбира се, не можеше да се ожени за нея; не и когато бъдещето на родината му бе заложено на карта. Трябваше да осигури икономическото възстановяване на страната си. Туристите обичат кралските особи, или поне славата. Принц Рейние от Монако, при все че не се бе оженил за принцеса, си бе избрал Грейс Кели — американска кинозвезда, която мнозина копнееха да видят. Никоу също щеше да се ожени за подходяща жена.

Но той можеше да си позволи любовница. И други монарси го правеха.

Да, вижте само докъде ги бе довело това. Великобритания, например, с всички тези скандали на принц Чарлз и принцеса Даяна.

Освен това не знаеше какво чувстваше Пейдж към него. Може би се интересувахе само от титлата му?

Обзет от внезапен гняв, той попита:

— Кажете ми честно, госпожице Конър, вие наистина ли мислите, че можете да откриете Легендарните?

Пейдж тъкмо, се готвеше да си вземе от салатата от краставици, която Мейбъл току-що бе сервирала. Но изпусна вилицата си с трясък. Втренчи се в него, но само за миг. Когато отново сведе поглед по този отворителен начин, който се бе превърнал в неин навик, тъмните ѝ коси паднаха върху лицето ѝ и частично закриха тези противни очила. Той бе наранил чувствата ѝ. Но какво значение имаше сега това? Втренчи в нея.

Тогава тя отново вдигна поглед. По устните ѝ играеше тайнствена усмивка, която озари лицето ѝ като звездна светлина.

— Да, ваше височество и величество. Дори бих могла да продължа да ви позволявам да ми помагате в разследването, ако се държите добре. И благодарение на мен вашето кралство може просто да бъде спасено.

— Какво ще спечелите вие от това? — стрелна я обратно той.

— Вътрешно удовлетворение — отвърна тя. Облиза устните си и продължи да си похапва от салатата, без да отмества поглед от неговия.

Тогава Мейбъл им поднесе основното ястие — вкусно пилешко, гарнирано с ориз. Пейдж отново погледна към часовника си. Отегчаваше ли се от него? Тя със сигурност го интригуваше. Никоу реши да не продължава разговора им по този неловък, но толкова очарователен начин, по който бе започнал.

— Разкажете ми останалите легенди, които научихте — помоли я той.

Действаше! Пейдж бе смаяна колко лесно ѝ се отдаваше възможността да блесне. Нещо повече от блясък — един вид флиртуване.

В действителност тя не бе вярвала, че след всичкото това време Милисът ще се да успее и да направи такова вълшебство за нея. Но тя бе успяла.

Благодаря ти, помисли си тя с безгранична благодарност. Погледна към часовника си. Осем и петнадесет. Разполагаше с

достатъчно време.

Начинът, по който Никоу ѝ отвърна, ѝ показваше, че и той я намираше за блестяща. Тя радостно отвърна на молбата му да му разкаже народните легенди. Забеляза пръстена на един от дългите му, силни пръсти — източник на може би една от най-привлекателните легенди, ако въобще някога успееше да разкрие тайната му.

— Най-вълнуващата за мен легенда е Робинхудската история за Орела. Обикновено този вид легенди се базират на фактите и аз с нетърпение очаквам да разбера кой всъщност е Орела.

Никоу подпря брадичка на ръката си и се наведе към нея.

— Разкажете ми нещо повече. — Очите му разкриваха, че изцяло бе завладян от нея.

Старата Пейдж би се изчервила и отместила поглед, но не и тази нова, блестяща Пейдж. Пейдж вмъкна свои, собствени щрихи в историите, които преразказваше. На няколко пъти Никоу се заливаше от смях. Нито за миг не обърна очи от нея. Тя се чувстваше на седмото небе.

Скоро вечерята приключи.

— Да отидем в укреплението, да видим дали няма да открием нещо в пиедестала на знамето — предложи Никоу.

Пейдж погледна часовника си: 8:45.

— С удоволствие — каза тя.

По покрива на замъка нямаше светлини, но Никоу носеше ярък фенер. Като замота поли около краката си, Пейдж коленичи до него. Пиедесталът на весело плющящото на вятъра знаме изглеждаше даже по-нов, отколкото този в града. Дори не бе покрит с фасада от стари камъни. Ако бе изграден по времето на Никълас Първи, той явно бе ремонтиран няколко пъти оттогава насам. И ако някога бе крил в себе си Легендарните, то вероятно те вече не бяха тук.

Никоу не изглеждаше особено разстроен.

— Зная, че далече се целим. Трябва да помисля по друг начин да разгада тайната. — Той извади пръстена, който заблестя на светлината от фенера. Шлифованите страни на скъпоценните камъни отразяваха светлината в червено, бяло и лилаво. — А сега какво ще кажете да ви разведе из замъка?

Това не бе добра идея, каза си Пейдж. Но тя бе твърде заета да изглежда прелестна, за да мисли разумно. Имаше ли още време? Тя

погледна часовника си. Девет часът. Разполагаха с почти три часа. Това бе добре.

Слязоха по всички стълбища надолу, за да започнат обиколката от първия етаж. Беше огромен и миризмата на препарати за почистване едва скриваше наслоения от вековете мирис на мухъл. Пейдж бе забелязала много коридори и затворени врати по пътя си, но не бе разполагала с възможността да ги изследва. Това, което ѝ показва Никоу, бе така драматично, както и очакваше — впечатляващо убежище за впечатляващ принц.

— Не е лошо — отбеляза тя, когато той бе светнал лампите в един пишно украсен салон. — Може би ще пороботя тук някой ден. Промяната в атмосферата ще ми помогне в проучването.

Там беше и неизбежната Парадна зала, с балкони с гравирани дървени перила. Подът ѝ от гранитни блокове наподобяваше на гладко сиво море.

— Нямаме отделна бална зала — каза Никоу, — така че балът ще се състои тук.

Пейдж не отвърна. Въпреки че се замисли какви блестящи неща можеше да каже — о, колко прекрасна бе тази нощ! — идеята за бала можеше да я накара да загуби своя блясък.

Но не за дълго.

Той я въведе в една стая, която приютяваше цяла колекция от ловни спомени. Трофеите — глави от диви мечки и елени, надничаха безмълвно от поставките си по стените. Пейдж, която бе спасила живота на много наранени птици в детството си, потрепери.

— Не много хубава гледка — отбеляза тя.

Никоу я прегърна през раменете.

— Вече съм продал пушките. И тези трофеи ще продам, стига да намеря кой да ги купи.

Трябваше да има нещо в този мъж, което да я отблъскваше. Пейдж трябваше да го открие и да се опре на него. Иначе тя отиваше към едно ужасно разбиване на сърцето.

Без да го бе молила, той ѝ показва портретната галерия. Това бе огромна зала на първата площадка от парадното стълбище. Един по един, той я представи на своите прадеди, включително на баща си и майка си. Те изглеждаха мили хора, а не надути монарси, и Пейдж

имаше чувството, че щеше да ги хареса. Чудеше се какво им се бе случило и го попита.

— Автомобилна катастрофа — сухо отвърна Никоу. Питаше се на колко ли години е бил той тогава. Поне някой бе останал да се грижи за него; имаше си Алфред, който му бе определен за прислужник по рождение. Никоу винаги говореше с любов за Алфред и след като срещна прислужника му, тя откри, че тази привързаност си имаше основание. Тя промени темата.

— Защо тук има толкова много портрети? Мислех си, че след като скъпият Никълас Първи е бил детрониран, не е имало повече нужда да се рисуват портрети.

— Традиция. Всяко следващо поколение се е надявало, че ще се завърне на трона, така че, докато са били на заточение, на всеки един са направили портрет. Много от платната се съхраняваха в Съединените щати. Всичките ги върнах у дома.

Когато напускаха портретната галерия, Пейдж си остави знаци. Искаше да може да се върне тук и да изучи прадедите на Никоу. Мисълта да научи нещо повече за тези хора, от които е произлязъл мъжът до нея, я накара да се усмихне.

Смешно, разбира се. Тя трябваше да се запознае с произхода на Никоу за своето историческо проучване и да научи нещо за Уензъл. Нищо повече.

Погледна към часовника си. Бяха прекарвали почти един час в портретната галерия. Трябваше да внимава.

Остатъкът от обиколката включваше каменните зали със старинна мебелировка. Имаше салони, килери за провизии, всекидневни стаи, помещение за обувки, оръжейна и даже галерия с цял ред средновековни оръжия.

— Всички тези наистина ли са използвани тук? — попита Пейдж, като разглеждаше едни рицарски доспехи с пика, стисната в метална ръкавица.

— Вероятно, макар че някои може и да са донесени по времето, когато замъкът е изпълнявал ролята на музей.

— Когато се завърнахте, той още ли се използваше като музей?

— Частично. Даргентия беше отделна провинция на Франция и нейният управител живееше тук.

— Трябва да ви е било много тежко. — Това не бе особено блестяща мисъл, но тя почувства състрадание към мъжа до себе си, който бе загубил родителите си в някаква катастрофа и виждаше по какъв начин се отнасяха към родината му в негово отсъствие.

Усмивката му бе тъжна.

— Не толкова тежко, колкото моето заточение.

Никоу хвана ръката ѝ в края на стълбището. Започнаха да се изкачват. Тя се опита да не си мисли за докосването му, при все че всеки нерв от тялото ѝ, изглежда, се бе съсредоточил в топлите ѝ, трепетни пръсти.

Трябваше отново да го заговори.

— Посещавали ли сте Даргентия, преди да се завърнете като неин принц?

— Няколко пъти. Баща ми идваше колкото се може по-често, за да види своята родина и брат си, съпруга на Шарлот, който наглеждаше страната. Водеше ме със себе си, за да видя родината си. Винаги ще си спомням онзи миг, когато достигнах мястото, откъдето за пръв път може да се види замъкът.

— Единствено тази гледка трябва да привлече хиляди туристи. — Въодушевлението на Пейдж бе искрено.

Точно когато стигнаха края на стълбището, тя се препъна. Очите ѝ се насълзиха. Обичайната ѝ несръчност надделяваше дори над магията.

— Добре ли сте? — попита Никоу.

Може би тя щеше да успее да превърне това в нещо, което би искала да запомни.

— Добре съм — прошепна тя и го погледна в очите.

Изведнъж Пейдж се намери в ръцете му и така той изкачи останалите стъпала.

Цялата изгаряше отвътре. Искаше ѝ се стълбището да не свършва, така че Никоу никога да не я поставя на земята.

Глукаво. Това не беше вълшебна приказка. Тя не бе прекрасна принцеса, която се бе препънала. Под временния си блясък тя все още бе една никоя.

Сподави въздишката си, когато в края на стълбището той я изправи внимателно на крака.

— Можете ли да вървите? — Тонът му бе изпълнен с желание и тя осъзна, че го гледа в очите изкусително.

Не можеше да откъсне поглед от него. Устата ѝ пресъхна.

— Разбира се, ваше много кралско височество.

— Без съмнение. — Вълнението в тона му бе приглушено от дрезгавината на гласа му. Тя преглътна с мъка, все още в плен на впечатляващия му поглед. Устните му се открянаха и на нея ѝ се прииска да проследи с пръсти техните очертания и под брадата му. Имаше такава прочувственост в начина, по който той я гледаше! В очите му се четеше копнеж, който бе изпълнил и душата ѝ.

Щеше ли да я целуне? Тя нямаше да може да устои на това. Не и отново. Не и без да иска много повече.

Изведнъж се уплаши, че Милисът бе права. Не биваше да си пожелава блясък. Залъкът бе прекалено голям за устата ѝ.

Тя прочисти гърлото си.

— И така — започна тя. — Колко спални има на този етаж?

Трябваше да си отреже езика. Последното нещо, което искаше при това необуздано желание в погледа на принца, бе да му споменава за спални.

Тогава какво правеше с него на този етаж? Освен галерията с портрети и балкона към Парадната зала, тук навярно нямаше много други стаи, освен спалните в горните етажи на замъка.

Но въпросът ѝ бе развалил магията.

— Никога не съм ги броил — отвърна Никоу. — Вие можете да направите това за нашата история.

Отведе я в галерията, която гледаше отгоре обширната Парадна зала.

— Тук ще бъдат туристите по време на бала — каза той. — Нека и ние надникнем оттук. Не мога да ви кажа колко пъти през младежките си години съм си представял разкошно парти в замъка. Не мога да се сетя за по-подходящо място за наблюдаване на всички действия долу.

Тя можеше да се качи тук и да гледа от любопитство, защото най-вероятно нямаше да присъства на бала, даже цяла Даргентия да бъдеше поканена. И той можеше също да се качи тук горе с една от изящните си знатни принцеси. Но не можеше да има ние. Тя не възнамеряваше да слага още сол в раната си. А във великия ден принц

Никълас от Даргентия нямаше да знае дали една от служителките му е тук или не.

Той отново я хвана за ръка и я преведе през една галерия в друга. Минаха през толкова спални, че тя не можеше да ги преброи. Всички те бяха просторни, но с мирис на мухъл, с тапицирани стени и каменни подове, покрити с дебели килими, с изрисувани тавани: всички пълни със скъпа, старинна мебелировка, която се нуждаеше от добро полиране. И Никоу обърна внимание на това:

— Още в началото на другата седмица цял взвод жители на столицата ще почистят стаите. Всички те, разбира се, са наети и за бала.

— Разбира се — не се съмняваше в това Пейдж. Целият свят бе пълен с принцеси, които нямаха търпение да танцуват с Никоу.

Докато преминаваха от стая в стая, тя започна да се пита дали не съществуваше някаква електрическа верига от страстно желание, която идваше от ръцете на две несъвместими личности, докосващи се една друга, и ги караше да се привличат. Тя откри, че правеше огромни усилия да не обръща внимание на тези огромни, украсени, старинни легла.

Нещо повече, тя се чувстваше неспособна да изтегли ръката си от неговата. Верижката я привличаше толкова силно, сякаш бе електромагнит.

Той посочи към коридора, който водеше до покоите на Шарлот и Руди.

— Няма да ги безпокоим, но може би те ще се съгласят да ви разведат из своето крило.

Пейдж трябваше да се досети, че сред безбройните стаи трябваше да се намира и апартаментът на принца. Той бе в дъното на обширна зала, по едната стена, на която висяха някои от най-старите картини. Първо разгледаха всекидневната му — една просторна стая, която бе и негов кабинет. Върху огромното му, тиково бюро бяха изрядно подредени папки с книжа. Върху прекрасния, ръчно изработен килим на пода бяха разпръснати почти толкова кутии, колкото и в библиотеката.

— Все още се установявам — обясни ѝ той.

Стаята създаваше впечатление на нетърпение и нюх за добра организация. Пейдж предположи, че това отразяваше вътрешния мир

на принца.

— Не мога да си представя всичко, което трябва да се направи, за да се установи едно новоосвободено кралство — каза тя. — Разбира се, ще направя всичко по силите си да помогна... — Спря се. Тя бе негова служителка. След тази нощ нямаше да бъде така блестяща. Глупаво беше да се преструва на приятелка, която му предлагаше помощта си. И да предположи, че тя, една никоя, можеше да помогне за установяването на неговата нова страна — колко самонадеяно от нейна страна!

Той бавно я притегляше към една врата в дъното на залата. Като я отвори, спря се и я погледна.

— Благодаря, Пейдж. — Гласът му бе по-мек от пуха на гъсетата в рова, по-нежен и от копринените завеси на прозорците. — Оценявам предложението ви, но вие вече правите за мен повече, отколкото мога да ви позволя.

Тя се страхуваше да срещне погледа му, страхуваше се от това, което можеше да види там. Обаче погледът ѝ бе привлечен нагоре, сякаш той безмълвно ѝ бе наредил да направи това. Както се страхуваше и както се надяваше — в тъмните му очи бушуваше огън. Или това бе водовъртеж — една въртяща се бездна от страстно желание? Сякаш то я привличаше все по-близо до него.

Ръцете му силно я притеглиха до стегнатите му гърди. За частица от секундата тя си спомни какво усети, когато той бе я предпазил на летището. В нея се надигна вълна от огромно желание. Безуспешно, тя се опита да я потуши.

Точно тогава осъзна, че бяха стигнали до спалнята му. Надникна през рамото му. Беше по-обширна от всекидневната му. Мебелите бяха солидни, от тъмно дърво, със семпли, прости гравюри. Имаше здрава ракла с чекмеджета и дрешник от същото дърво; огромен германски шкаф вместо тоалетка... и леглото. С изящно гравирани табла и рамка за балдахин, то заемаше почти цялата стая върху извезания килим на пода.

— Добре, добре. Наистина е чудесно. — Гласът на Пейдж бе плътен.

— Ти си чудесна, Пейдж Конър — каза принц Никоу. — Всъщност ти си... — Той не завърши и тя го погледна, като се питаше какво щеше да ѝ каже.

Тя не притежаваше умението да разчита изражението на хората. Той свъси вежди, стисна чувствените си устни, мъчително бавно отвори и затвори очи... Всичко това я объркваше. Ако трябваше да предполага, би си помислила, че е зърнала странна сплав от гняв и нерешителност, арогантност и топлина — и всичко това забулено от дълбоко, безгранично желание.

— Пейдж, не бих...

Смаяна от собствената си дързост, Пейдж постави пръст на устните му. Те бяха толкова гладки и влажни! Целунаха пръстите ѝ, а после леко се открегнаха, за да позволят на езика му да я докосне.

Пейдж потрепери. Затвори очи и бързо отдръпна ръката си, сякаш я бе опарил с целувките си.

Но все още не бе свободна. Тези невероятно чувствени устни се впиха в нейните. Както на летището, тя усети пулсирането, но този път срещу устните си, когато той тихо изстена. Тогава той я взе в обятията си.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Пейдж се почувства, сякаш се носеше на пухен облак, когато Никоу я положи леко на леглото. Тя отвори очите си дотолкова, че да забележи тежката дърворезба от вътрешната страна на балдахиновия свод: пчелни килийки, потънали в ластарчета и цветя. Цялата бе покрита от аромата на Никоу на есенни листа и цитрусови плодове. Затвори очи, сякаш опиянена.

Твърдият дюшек се огъна под нея и тялото на Никоу до нея.

Той внимателно свали очилата ѝ. Тя си помисли да се възпротиви, но той бе толкова близо до нея. Твърде близо. И тя можеше да забележи всичко, което ставаше, в леката мъглявина през нежната завеса на миглите си.

Мъчеше се да измисли някоя блестяща забележка. Тогава осъзна, че въобще не бе нужно да говори. Не и сега. Тя щеше да разкрие блясъка си чрез своите действия. Грациозни. С финес.

Колко прекрасно бе човек да можеше да блести! Това я бе довело тук, с Никоу.

Но тя трябваше ли да бъде тук? В момента не можеше да разсъждава.

Устните му откриха нейните. Първо се впиха леко, а после с най-голяма настойчивост. Езикът му внимателно ги раздели, после се потопи вътре и започна да си играе с нейния, докато той не се присъедини в играта, която изпращаше вълни от желание през цялото ѝ тяло. Меките косми на брадата му я галеха по брадичката.

Разполагаше с малко време. Трябваше да внимава кога щеше да стане полунощ. Трябваше да запомни... колко часът беше сега?

Едната ръка на Никоу я галеше по гърба и я притискаше по-близо до себе си. Другата ги разделяше, за да обхване цялата ѝ гръд.

Тя се почувства във възторг. Объркана. Никоу беше неин работодател. И какво щеше да се случи, когато блясъкът ѝ изчезнеше? Може би тя щеше да каже или да направи нещо така несръчно, както

обикновено? О, това не можеше да се случи. Не и когато тя трябваше да остане...

Целувката му ставаше все по-разгорещена. Устните му ставаха все по-настойчиви. Езикът му се огъваше ритмично срещу нейния и въпреки лошите си предчувствия, тя простена срещу него. Усети как свободната му ръка обхождаше гърба ѝ, докато най-накрая не сграбчи задните ѝ части и я притегли по-близо.

Тя трябваше да запази здравия си разум.

Обаче не можеше да остане спокойна. Позволи на собствените си ръце да го галят под ризата, надолу по панталоните му, отстрани и отпред. Тя си пое дълбоко дъх, когато той силно се притисна към любопитната ѝ ръка.

Но нали имаше нещо, което тя трябваше да запомни? О, да!

— Никоу — изстена тя срещу настойчивата му уста. — Колко е часът?

— Какво? — Ръцете му започнаха да разкопчават блузата ѝ.

— Почакай — настоя тя. — Моля те. Трябва да зная колко е часът.

Никоу се успокои. Тя искаше да знае колко е часът. Той искаше да знае къде си бе изгубил ума.

Като се претърколи да погледне часовника на нощното шкафче, той се почувства глупаво. Бе позволил на хормоните си да надделеят над здравия му разум. Искаше да прави любов с Пейдж. Ако тя не го бе попитала за часа, той нямаше да се спре.

Как, по дяволите, тя можеше да се промени толкова рязко и да се тревожи за времето?

— Дванадесет часът без две минути е — измърмори той.

Жената до него простена.

— О, Господи. Аз... аз съжалявам. Трябва да тръгвам.

— Да хванеш влака ли? — попита саркастично той. Но защо го изоставяше?

Тя скочи от леглото. Пръстите ѝ започнаха да закопчават блузата. Открехна подпухналата си от целувки уста, сякаш искаше да каже нещо.

Но нищо, което можеше да каже сега, нямаше да има значение. Тя, изглежда, знаеше това. Изправи гънките на полата си, после изтича

до вратата и с трясък я отвори. Като се извърна още веднъж към него, тя каза:

— Никоу, аз... — Спря. Поклати бавно глава, сякаш съжаляваше. И тогава тя изчезна.

Той вдигна възглавницата, на която бе лежала главата ѝ, и я запрати с всичка сила към леглото. По дяволите Пейдж Конър. Не трябваше да си мисли, че неговата срамежлива малка служителка изпитваше някаква любов към него. А че беше умна, това да: тя бе измислила онова глупаво състезание, което със сигурност щеше да привлече туристите. Инат човек, разбира се; тя го бе накарала пряко желанието му да посети Пелерин през този ден. От целувките им при рова той знаеше, че страстта не ѝ беше чужда. Но такава чувствителност...

Тя очевидно не само я притежаваше, но бе открила, че у него липсваше такава.

Това нараняваше неговото его.

Нямаше значение. Той се бе спасил от самия себе си, от борбата си срещу евентуалните жалби на тази жена, че я бе съблазнил, от типичните за американките претенции, че след секса следва и женитбата.

Или това бе само част от нейния план? Да го развълнува до такава степен, че той да направи всичко, за да я има в леглото — даже да се оженеше за нея?

Е, това нямаше да се случи.

Той нямаше да ѝ се даде.

Започна да се надига от леглото, при все че бе изтощен. Тялото му бе схванато, не му се подчиняваше. Закопча панталоните си на кръста и разпусна краищата на ризата си. А може би трябваше да се съблече? Това, от което наистина се нуждаеше, бе един студен душ.

Тъкмо се бе съблякъл, когато долови шум в стаята. Бързо навлече ризата си през главата.

Пейдж се бе върнала. Стоеше до вратата с наведена глава, а тъмните ѝ, прави коси закриваха лицето ѝ. Смееше ли му се?

— Съжалявам — прошепна тя с поруменяло от срам лице. Не посрещна погледа му, а, изглежда, се взираше в голите му гърди.

Нима тя се бе върнала да продължи да го дразни? Или може би бе осъзнала какво бе изпуснала. Той със сигурност бе раздразнен

заради това, което бе изпуснал. Трябваше ли да ѝ даде нова възможност?

— Е, Пейдж? — попита с хладен глас, но откри, че се приближаваше към нея.

Очевидно тя се бе върнала към притеснителността си, защото не направи нищо, не каза нищо. Не и докато той не приближи до нея. Гръдта му почти докосваше зърната на тези нейни изкусителни гърди. Той вдъхваше аромата ѝ на бебешка пудра. Усещаше дълбокото ѝ, неспокойно дишане.

Ръката му се протегна. Сграбчи я за рамото, после премина по врата ѝ и се зарови в косите ѝ.

Тя го погледна с измъчен поглед. После се отдръпна от него и изтича през стаята. Почти не се хвърли на леглото, после избърза да се свие в най-далечния му край — при нощното шкафче — където се протегна.

Отново префуча покрай него към вратата.

— Забравих очилата си — изстена тя и си отиде.

Пейдж тичаше по оскъдно осветените коридори, на два пъти се загуби, преди да намери пътя си. Отново срещна Алфред. Както обикновено, той бе облечен официално — в костюм с вратовръзка. Този път не се прокрадваше.

Последното нещо, което ѝ се искаше, бе да говори с него. Или с когото и да било другиго.

Но той я видя, преди тя да успее да избяга.

— Добър вечер, Пейдж.

Тя помисли дали да не го попита какво ѝ беше доброто. От загриженото му изражение бе сигурна, че според него нещо не беше наред. Но той бе твърде благовъзпитан, за да пита. Вместо това, той прокара ръка през рошовата си коса и каза:

— Искате ли да ви отведа до стаята ви?

— И сама мога да я намеря — промърмори тя и продължи в погрешна посока. Разбра това веднага щом изкачи три стъпала.

Една здрава ръка я държеше за лакътя.

— Моля, позволете да ви заведа.

Тя вървеше бавно с Алфред. Неговото безмълвно присъствие ѝ действаше успокояващо.

Скоро стигнаха стълбището към стаята ѝ в кулата. Той настоя да дойде с нея.

На вратата каза загадъчно:

— Винаги има изход и в най-лошите ситуации.

Той едва ли наистина подозираше, че току-що си бе играла любовни игрички в будоара на шефа си и че принцът навярно щеше да си помисли, че го бяха превърнали в клоун.

Но в края на краищата Пейдж бе тази, която се бе провалила.

— Мога ли да се погрижа да влезете в стаята си? — Алфред се опита да надникне покрай нея, когато тя отвори вратата на стаята си.

Като долови аромата на люляци, Пейдж бързо препречи пътя на погледа му, като застана на вратата.

— Благодаря ви. Не, сега ще се почувствам напълно добре. Благодаря ви, че ме придружихте.

Тя побърза да влезе вътре, като му се усмихна мило. Алфред, изглежда, се колебаеше, сякаш искаше още нещо. Най-накрая той се обърна и тръгна към стълбите.

Пейдж заключи вратата след себе си, а после се облегна на нея. Изведнъж тя изгуби самообладанието, което пазеше до този момент. Тялото ѝ се разтресе от ридания.

Блясък, ха! Всичко бе провалила.

Въпреки запушения си нос, все още долавяше мириса на люляци.

— Върви си! — прошепна тя. Само думите на Милисънт — *Казах ли ти, че така ще стане* — ѝ липсваха сега.

Милисънт се появи в облак бляскаща мъглявина в средата на персийския килим. Тя мина покрай Пейдж, отключи вратата и после погледна навън.

— Стори ми се, че чух гласове.

— Прислужникът на принца ме придружи до тук — каза Пейдж апатично. Тя издърпа вътре Милисънт, а после отново затвори вратата. — Последното нещо, което ми трябва, е някой да те види тук. Особено след като аз не искам да си тук. Моля те, остави ме на спокойствие.

Но Милисънт се обърна към нея, като остави цял облак вълшебен прах зад себе си.

— Ти го направи! — възкликна тя и плесна с ръце. — Казах ти, че принцът ще се влюби в теб и сега ти се люби с него. О, Елеонора, колко чудесно е всичко това!

Поразена, Пейдж изстена:

— Нима си ни гледала?

— Разбира се, че не. Поне не до края. — Тя последва Пейдж през стаята. На яркосиния ѝ потник пишеше: **НАПРАВИ ГО С МАГИЯ!**

— Ами магията ти свърши твърде скоро. Ние бяхме заедно. Стана почти полунощ и... и...

— И ти избяга от него? — Милисът звучеше ужасена.

— Ти бе тази, която наложи глупавите правила.

Милисът поклати глава, докато русата ѝ коса не щръкна.

— Не ги наложих аз, скъпа. Аз само ти напомних за тях. А и това нещо за блясъка...

— Все пак не бих успяла без блясъка — развика се Пейдж. — Не искам принцът да се влюби в мен заради магията ти. Въобще не искам да се влюби в мен.

Тъжните очи на Милисът се насълзиха. Две малки сълзички се появиха в ъгълчетата им. Когато се търкулнаха надолу по лицето ѝ, те уловиха светлината и се завъртяха в различни цветове, проблясващи през стаята.

— Съжалявам, Елеонора, скъпа. Как искам да можеше да ме разбереш? Не моята магия накара принца да се увлече по теб. — Тя започна да изчезва с лек пукот във въздуха.

— Не, разбира се, че не — процеди Пейдж със сарказъм. — Само заради моята собствена блестяща личност.

— Елеонора, ти трябва — прошепна един глас от стената — да научиш тайната на приказките.

Пейдж не спа добре през нощта. Седя на един стол в продължение на часове. Леглото ѝ напомняше твърде много за Никоу.

Не смееше да погледне към часовника, докато нощта се изнизваше. Времето ѝ напомняше твърде много за Никоу.

Какво си мислеше той за нея сега? Какво щеше да ѝ направи на сутринта? Уволнението ѝ навярно нямаше да бъде достатъчно наказание. Ако беше в стари времена, той навярно щеше да нареди да я удавят. Да я сварят в гореща мазнина. Да я даде като храна на гъските.

Човек не можеше да се подиграва с чувствата на принца.

Тя не бе искала да му се подиграва. Тя също бе станала жертва на своята собствена лоша преценка.

Този прекрасен ден бе довел до всичко това. Тя бе чула легендите, изпита вълнението на неговия народ, получи ключа към скривалището на Легендарните.

После те бяха прекарали толкова дълго време насаме, като се опитваха да разгадаят значението на пръстена. Проверяваха хрумванията си за празни флагшоци, докато тези идеи не се окажеха безплодни.

Нима имаше нещо чудно в това, че тя бе пожелала денят да завърши по един блестящ начин?

Да се наложи да спре по средата на такова невероятно любене, въпреки че...

Е, добре, достатъчно. Тя си имаше работа... ако все още я имаше.

Най-накрая надзърна към ръчния си часовник. Шест и петнадесет. Може би щеше да свърши част от работата си, преди Мейбъл да сервира закуската.

Облече се в любимото работно облекло, за да подхожда на настроението ѝ — тениската си от Смитсън, сините джинси и ярките маратонки.

Щеше да се подготви за всяко наказание, което Никоу решише да ѝ наложи.

През този ден Пейдж не видя Никоу, не и даже когато той можеше да я постави на мястото ѝ. Поне не я уволни.

Цяла сутрин тя работи в библиотеката, после взе малкия Фиат и следобеда отиде в града, за да посети повече жители на града и да чуе историите им. Вече бе събрала много легенди; скоро щеше да успее да напише рекламната брошура без чувството, че е пропуснала някои от най-привлекателните народни приказки.

Вечерта, след като вечеря с Шарлот и Руди, започна да се безпокои. Нима Никоу щеше да я избягва до края на престоя ѝ в Даргентия? Може би така щеше да бъде най-добре. Но тя заслужаваше възможността да му се извини, при все че не можеше да му обясни какво точно се бе случило.

Реша да излезе при рова. Никоу може би беше там. Просто щеше да му изкаже своето съжаление и после щеше да се оттегли.

Как да му го изкаже? Съжалявам, че ви се подиграх, ваше височество...

Съжалявам, че спрях по средата на най-прекрасното правене на любов, което мога да си представя, но след миг щях да се превърна в грозното обикновено същество, което виждате пред себе си. Съжалявам, че използвах магия, за да ме видите като някоя специална жена.

Пейдж въздъхна. Може би тя трябваше да държи противния си език зад зъбите. Но въпреки това тя жадуваше за спокойствието при рова.

Първо отиде в кухнята да вземе малко хляб.

— Пейдж! — Тя се обърна. Алфред бързаше да я настигне. — Никоу ми разказа как обичате да храните през нощта огромните ми пернати приятели. Мога ли да дойда с вас?

— Да, моля. — Без значение какво бе сегашното мнение на принца за нея, но бе много мило от негова страна, че бе помислил за това. Тя жадуваше за компания, а Алфред бе идеален за събеседник. Друг, а не Никоу... *Спри!* — нареди си тя. Без съмнение той я презираше.

Взеха малко корав хляб, и излязоха навън. Пролетната вечер бе гореща и влажна. Небето бе обвито в облаци, които се надпреварваха да покрият луната.

Когато двамата стигнаха при рова, Алфред избра любимата й пейка. На неясната светлина от електрическите фенери по външната стена той посочи към древната статуя на лебеда.

— Тук винаги са плавали лебеди, откакто замъкът съществува. Нашите легенди ги сравняват с гарваните при Лондонската кула. Ако лебедите напуснат, страната ни отново ще падне в робство.

Гъските заплуваха весело към тях. От далечните сенки черните лебеди също започнаха предпазливо да се приближават. Водата започна да се плиска по тревистите брегове на рова.

— Лебедите напуснаха ли Даргентия по времето на Никълас Първи? — попита Пейдж и хвърли парче хляб към едно изостанало гъсе. Ароматът на цветята до рова се усещаше натрапчиво в хладния, нощен въздух.

— Такава е легендата. Вие трябва да чуете и тази. Но по някое време по-късно лебедите се върнаха — добро предзнаменование за управлението на Никоу. Знаете ли, че лебедите са верни един на друг до гроб?

Тя не искаше да разговаря за вяръност, даже и при лебедите, така че промени темата. Първо попита Алфред какво знаеше за всички благородници на име Уензъл от седемнадесети век.

Нима тя си въобразяваше или той наистина настръхна? Напрежението му трая само за миг, после той отново се протегна да хвърли зальци хляб на птиците. Гласът му прозвуча както обикновено, когато ѝ отвърна:

— Боя се, че не зная много. Защо питате? Да не би да сте се натъкнали на някаква интересна история за един от древните роднини на Никоу?

Бяха си разменили местата. Не бе сигурна как да го накара да говори, без да сподели собствената си тайна причина, поради която бе тук. Въпреки приятелските чувства, които изпитваше към възрастния мъж, усети, че той криеше нещо.

Както и тя.

Затова промени темата.

— Колко години сте били откъснат от Даргентия?

— Последното ми пътуване трая само няколко месеца. Но в действителност от много години. Семейството ми спаси това на Никоу преди тяхното заточение. От време на време можехме тайно да се промъкваме в страната, за да посещаваме роднините си, но едва сега смятам, че наистина съм се завърнал в Даргентия.

— Колко чудесно! Можете ли да ми разкажете нещо повече за Даргентия?

Алфред потвърди повечето от историите, които Пейдж бе научила от жителите на града. Всеки най-голям син на наследника на трона бил отгледан в чужбина и възпитан така, че да приеме трона един ден.

— Точно тук се намесвам и аз. Семейството на Алфред винаги е учило младите принцове на кралски етикет и държавническо изкуство. Между другото, винаги най-малкият син или друг роднина от мъжки пол се изпращаше тайно да бъде отгледан обратно в Даргентия, за да се погрижи за страната и нейната политика. Гражданите пазеха своята тайна, защото това крепеше надеждата им за евентуалното им освобождение. И най-накрая това се случи!

Алфред хвърли хляб на лебедите, които се държаха на разстояние. С едно-единствено отклонение той ѝ разказа как Никоу

освободил Даргентия.

— Той използва на практика изкуството да управлява, на което го научих. Но не всичко е моя заслуга. Той разви собствения си талант да вижда в душите на хората, да им обещава това, което те желаят, но и да постига това, което той иска.

Да, Пейдж вече се бе убедила в тази негова способност.

Лицето на Алфред стана тъжно.

— Но сега страната е в нестабилно състояние. Тя отново ще загуби свободата си, ако не успеем да подобрим икономиката ѝ. Идеята за туризма беше на Никоу. А тази за бала — моя.

Пейдж с мъка си пое въздух, като по този начин позволи на болката, която я глождеше от вътре, да се притъпи.

— Колко добро предложение — отбеляза тя — да накарате Никоу да покани всички кралски особи на света, за да си избере булка измежду тях.

Алфред я стрелна със странен поглед.

— Първоначално и аз си помислих така. Но може би има и други начини бързо да се привлекат туристи. Такива, които няма да настройват поданиците на принца срещу него.

— Или Никоу срещу тях — въздъхна Пейдж. — Той... искам да кажа, много ли ми е сърдит? — Тя не му остави възможност да попита защо. — Миналата нощ се скарахме и аз се надявам, че той няма да ме уволни.

— Не — отвърна Алфред. — Той нищо не спомена за вашето уволнение. Но обикновено виждам кога нещо го тревожи. Мисля — продължи неловко той, — че вие го разстройвате.

Пейдж стана и хвърли последния зальк хляб на лебедите, несигурна как да отговори. Промени темата.

— Той показва ли ви пръстена?

— Какъв пръстен? — Дребният човечец я погледна с интерес.

Пейдж преглътна с усилие.

— Не исках да ви го казвам без неговото съгласие, но мислех, че той винаги ви се доверява. Вижте, не му казвайте, че съм ви споменавала за това, но ние открихме ключ към Легендарните. Или поне това ни казаха.

Тя му разказа за посещенията си при мосю Пелерин с принца и разследването им на флагщочовете.

— Мисля — каза Алфред, — че искам да видя този пръстен.

Когато те се върнаха в замъка, Алфред отново я изпрати до стаята ѝ. Още веднъж той искаше да влезе вътре, но тя мило го отпрати. Нима този сладък старец я ухажваше? Беше невероятно, но само за всеки случай тя щеше да се държи приятелски, но твърдо с него.

Тази нощ Милисънт не я посети. На следващата утрин на закуска видя само Мейбъл, която бе любезна към нея. Тя картотекира съдържанието на няколко кашона, а после се отправи към града.

Следобедът бе дъждовен. За пръв път във вълшебното кралство на Даргентия времето бе лошо. Фиатът пълзеше бавно по завоите, тъй като Пейдж се тревожеше за спирачките по стръмните склонове. Порой заливаше колата, но тя не искаше да пропусне и един ден за своето разследване.

Сивото небе и бушуващите води на бързата Арджънт бяха в тон с лошото настроение на Пейдж. Гневният му поглед, когато тя се бе върнала за очилата си...

Тя се съсредоточи върху работата си — и собственото си разследване по отношение на този неуловим Уензъл.

По-добре да беше останала сред уюта на замъка. Настроението на жителите на града, които бе дошла да посети, бе също толкова раздразнително, колкото и времето. Посети няколко души, които бе срещнала в чайната на „Le Grand Magasin“, но не научи някоя нова история, преди отново да поеме по планинските склонове обратно към замъка.

Паркира колата и за момент остана в нея, за да размисли. Бе пропиляла половината ден — нещо, което не можеше да си позволи. Разполагаше само с още една седмица, за да завърши рекламната брошура за бала на принца — балът, на който той щеше да си избере булка, която щеше да дари с тези свои невероятно пламенни милувки. Някоя, която можеше да прекарва с него всеки ден, всяка нощ, без да се тревожи, че ще загуби блясъка си.

Някоя, която Никоу щеше да обича.

Пейдж удари волана и поклати глава. После се измъкна от колата.

Тя притича до замъка, но все пак се измокри до кости. На входа налетя на Руди.

— Принцът жаба — каза той с мекия си, срамежлив глас.

— Моля? — Пейдж бе свикнала с коментарите му, които, изглежда, бяха нелогични изводи, но все още рядко веднага разбираше значението им.

— Времето — отвърна той. — То е подходящо само за принц, който същевременно е и жаба.

Тя се засмя с него. После той попита:

— Как върви разследването ви?

— Не е зле — до този ден.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — Бедният човечец изглеждаше оживен, но не я погледна право в очите.

— Разбира се — отвърна тя. — Елате с мен в библиотеката.

В края на краищата денят не бе напълно пропилян. Руди ѝ помогна да свърже всяка приказка, която тя бе чула, с другите. Той самият бе изучил повечето от тях и знаеше за произхода им, независимо дали се основаваше на действителни исторически личности или митове, взети от други култури.

Пейдж проявяваше по-голям интерес към хората, които наистина са живели и чиито истории надрастваха собствените им дела. Това бяха личностите, на които щеше да се съсредоточи в рекламната си брошура. Кой турист не би устоял на изкушението да посети страната, където някога е летял Орела? Където изгубените съкровища на короната съдържат ключа за оцеляването на новия принц?

Където посетителите бяха поканени да участват в състезание, в което да помогнат на принца да си избере царствена булка, без значение колко против можеха да бъдат неговите поданици?

И без значение също какво страдание можеше това да причини на една невзрачна негова служителка.

През следващите няколко дни Пейдж не видя принца. Това добре я устройваше — нали така?

Тя почти не видя и Алфред. От време на време се чудеше дали той бе накарал Никоу да му покаже пръстена с печат, дали познанията му за Даргентия и нейното минало не му бяха дали чрез скъпоценните камъни на пръстена ключ към скривалището на Легендарните.

През цялото това време бе заета със своето разследване. Все още картотекираше съдържанието на кутиите, посещаваше даргентийците въпреки продължителното мрачно време и работеше върху брошурата често с безценната помощ на Руди.

От време на време Шарлот и Алфред също се отбиваха при нея. Но никога Никоу. Но това бе чудесно за Пейдж. Тя не знаеше какво да му каже. Особено сега, след като го бе възбудила с блясъка си.

Въпреки това искаше ѝ се той да бе обсъдил с нея по-нататък какво би могло да бъде значението на пръстена. Времето неуморно напредваше. Как можеше тя да му помогне да намери Легендарните преди бала? Алфред със сигурност щеше да я уведоми, ако вече ги бяха открили.

Бе разпитала всички — роднините на Никоу и поданиците му за всичко, което можеха да знаят за четвъртитите скъпоценни камъни с цветовете на даргентийското знаме. Никой не можа да ѝ каже нещо, което да ѝ помогне.

Придоби навика да поръчва на Мейбъл подноси с храна. Очевидно принцът се бе разпоредил, че това бе приемливо, защото никога не молеше за присъствието ѝ, даже и на вечеря.

Докато не изминаха няколко дни от фиаското в спалнята на Никоу.

Беше се потопила в съставянето на чернова на брошурата, когато един плътен дълбок глас я прекъсна.

— Време е за вечеря, Пейдж — каза принцът.

Тя изтръпна. Дъхът ѝ спря. Какво трябваше да каже? Как трябваше да се отнесе към него?

С прехапани устни, тя продължи да се взира в монитора с немиждащ поглед. Пръстите ѝ трепереха върху клавиатурата. Потрепването им, макар и не толкова ритмично сега, не престана.

— Благодаря, но не мога да прекъсна.

Стъпките му отново отекнаха върху дървения под по ориенталските килими.

— Достатъчно ме пренебрегвахте. Присъединете се към нас тази вечер. Може да се върнете към работата си след вечеря.

Кой кого бе пренебрегвал? Пейдж рязко сведе глава, затвори очи и забави пръсти. Мисълта и без това вече бе прекъсната. Погледна към него. Никоу се надвесваше над нея с големите си ръце, положени на

тесния ханш. Забеляза, че той не носеше пръстена с печат. Както винаги неговата мъжественост, подчертана от мириса му на есенни листа и цитрусови плодове, я възбуди. Но като пренебрегна радостта си, че отново го виждаше, тя се съсредоточи върху раздразнението си заради арогантността му. Това бе единственият път за самосъхранението ѝ.

— Разбира се, ваше височество. — Тя стана и направи абсурден реверанс, като хвана края на тениската си поради липсата на пола.

Дълбоките му, тъмни очи се присвиха, когато той авторитетно вдигна брадичката си напред.

— Бързате да използвате титлата ми.

Тя почувства, че цялата се изчервява. Преди няколко нощи бе назовавала титлата му и различните ѝ варианти по един блестящ начин, за да го впечатли. Сега я бе изрекла със сарказъм.

— Разбира се, че съм впечатлена, че сте принц.

Той се намръщи и когато отново заговори, тонът му бе леден.

— Радвам се да чуя това. Толкова се радвам, че ви давам избор: ще дойдете ли на вечеря или не?

Разбира се, че него не го бе грижа дали тя присъстваше там или не — освен като доказателство, че той упражняваше своята власт над нея.

— Благодаря — отвърна със спокоен глас тя, когато една вълна на тъга внезапно я задави. — Ще остана тук. Имате ли нещо против да помолите Мейбъл по-късно да ми донесе поднос?

— Да, имам. — Той напусна стаята.

Пейдж отново погледна към монитора, но не виждаше от стичащите се по лицето ѝ сълзи. Изтри ги, докато препрочиташе последните изречения, които бе въвела. С огромно усилие се върна към работата си.

По-късно, когато очите ѝ отново се размазаха от изтощение, осъзна, че бе гладна. Верен на думата си, Никоу не бе наредил на Мейбъл да ѝ донесе поднос. Нямаше значение; тя щеше да хапне каквото бе останало в кухнята, после щеше да отиде при рова, за да нахрани гъските и лебедите.

Когато стигна до кухненската врата, откри, че бе заключена. Червата ѝ куркаха от глад. Тя излезе през главната врата, заобиколи замъка, но външната врата на кухнята също бе заключена.

По дяволите този праисторически, полудял принц! Той я наказваше за неуспеха си да я подчини на желанията си.

Или може би така ѝ отмъщаваше за това, което се бе случило преди няколко нощи.

Може и да си заслужаваше шамара. Все пак тя не възнамеряваше да се качи при него и да хленчи за храна.

Реши, че нямаше да му достави това удоволствие. Избяга в стаята си.

Беше гладна. Как щеше да заспи с празен стомах?

— Милисът! — извика тя.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Един стълб блещукащ звезден прах се завъртя до леглото. Разнесе се ароматът на люляци.

— Здравей, Елеонора — каза сладък трепетен гласец.

Веднага щом старата фея се появи, Пейдж пристъпи към нея и я хвана за студените ръце. Ярkozеленият потник на Милисънт гласеше: **ВЪЛШЕБСТВО ЛИ? БИС!**

— Милисънт, ще те помоля за една огромна услуга.

Малките ѝ кръгли очички гледаха мило, макар и подозрително.

— Каква е тя, скъпа?

— Гладна съм. Можеш ли да ми дадеш храна?

Сбръчканото ѝ чело се смръщи.

— Това не влиза точно в задълженията ми на вълшебна кръстница, но...

— По дяволите! — Пейдж пусна ръцете на Милисънт и се изправи на пръсти, за да сплаши крехкото същество по начина, по който Никоу обичаше да надвисва над нея. — Осмелих се да не се подчиня на заповедите на принца, който ти ми избра, и той ме изпрати да си легна, като ме лиши от вечеря. И всичко, защото... защото аз се осмелих да разчитам на магиите ти. Всичко, което искам сега, е да си свърша работата и да се върна вкъщи. Твоята вълшебна приказка е пълна с...

— Престани! — Милисънт се намръщи и се отдръпна от Пейдж. Протегна ръце. От върха на пръстите ѝ заблестя лилава светлина. Изведнъж върху нея се появи цвъртящо наметало от слънчеви лъчи.

За миг Пейдж се сви от страх. Тя бе свикнала да се кара на Милисънт, но никога не я бе виждала истински ядосана. Може би сега Пейдж бе стигнала твърде далеч, като изкара Милисънт извън нерви.

— Ако искаш храна, ще ти дам храна!

Пукането се засили. Въздухът около Пейдж се сгъсти. Около нея се образува гъста влажна мъгла и започна да се върти като загрят

масло, завито в палачинка. Тя се сгъсти дотолкова, че заприлича на бонбон от бяла ружа.

— Милисът — прошепна Пейдж. Тя си пое дълбоко въздух, неспособна да сдържи дъха си. — Съжалявам, аз...

Изведнъж някаква ярка светлина заслепи Пейдж, но само за миг. Когато отвори очи, откри, че седеше сред море от храна, която стигаше до гърдите ѝ. Захар, шоколадови пръчици, фъстъчено масло и макарони — всичките ѝ любими лакомства.

Пейдж протегна ръка и си взе една шоколадова бисквита. Отхапа от нея.

— Ммм. Вкусно. Но не е точно здравословната храна.

— Това е най-доброто, което мога да направя в момента. — Милисът стоеше по средата на планината от лакомства. Усмивката ѝ се разпростираше от единия ъгъл на малкото ѝ гладко лице, до другия. И тя си взе една бисквита. — А сега какво мислиш за магията ми?

Пейдж изяде бисквитата и си взе друга, този път захарна.

— Сладко е. Винаги ли си можела да правиш това?

— Не знам. Но със сигурност това излиза от предела на моите задължения. Но предполагам, че върви заедно с приказките.

— Няма да ми разкриеш тайната, нали?

— Съжалявам, скъпа, това е срещу...

На вратата се почука. Милисът притихна, докато Пейдж се взираше с ужас по посока на звука. Кой можеше да бъде? Какво щеше да си помисли, ако я откриеше тук с живия плод на въображението ѝ и сред цяло море от курабийки?

— Шшшшт! — прошепна тя панически: — Кой е? — попита на глас.

Дълбокият глас, който толкова я ужасяваше, отвърна:

— Аз съм, Пейдж. Моля ви, отворете.

— Един момент. — Тя избираше пътя си към вратата през планината от лакомства. Едва откряна вратата.

Никоу се изправяше там с поднос храна на ръце.

— Да не би да играете друга сцена? Стори ми се, че чух гласове.

— Сцена ли? — Пейдж се озадачи, но не си спомни последния път, когато Никоу едва не я хвана с Милисът. Тогава извинението ѝ бе, че репетираше пиеса, като сама играеше всички главни роли.

Мислеше бързо. — О, да. Този път е Питър Пан. Играех Уенди и капитан Хук.

— Разбирам. — Невярващото повдигане на веждите противоречеше на думите му; изобщо не разбираше нищо. — Пейдж, съжалявам. Когато казах на Мейбъл да не ви нахрани, имах предвид да не ви донесе поднос. Но тя трябва да си е помислила, че съм възнамерявал да ви забраня въобще да ядете. Помислих, че може би сте при рова и отидох да ви видя. Когато спрях пред кухнята, нейната врата бе заключена. — Той побутна подноса към нея. — Ако ме поканите вътре, ще оставя това и може да се нахраните.

Пейдж преглътна с мъка.

— Благодаря — отвърна тя с фалшиво веселие. — Само ми подайте подноса и аз ще...

— Тежък е. Аз ще го внеса.

Тя долови заповедта в тона му. Какво можеше да стори?

Паникьосана се обърна, за да нареди на Милисът да направи нещо — и откри, че стаята изглеждаше както обикновено. Нямаше възшебна кръстница, нито море от бисквити.

— Благодаря — каза тя, като се молеше краката ѝ да не се подгънат от облекчение.

Той влезе вътре с царствената си походка, която тя толкова добре познаваше, и постави подноса на тоалетката. После се обърна към нея с искреност, която разсичаше силното му чело. Широките му свити длани се обърнаха с извинителен жест.

— Пейдж, съжалявам. Никога не съм искал... — Гласът му заглъхна.

Тя се обърна, за да проследи погледа му. В края на тоалетката имаше две чаши с мляко и чиния с две шоколадови бисквити.

Тя сви рамене и се опита да се усмихне.

— Купих ги от града сутринта — излъга тя. — Искате ли?

— Разбира се. Благодаря.

Двамата стояха там — тя ядеше сандвича, който той ѝ бе донесъл, а той хрупаше бисквити. Пейдж се забавляваше на начина, по който челюстта на Никоу се движеше под брадата му, докато дъвчеше. Тя усети, че се взираше в тъмните му очи. Все още я гледаха озадачено и тя тайно се усмихна. Харесваше ѝ идеята той да разбере, че тя

разполагаше с храна, без обаче да може да се досети откъде. Искаше да му докаже, че не разчита на помощта му.

Така бе по-добре. И какво ако бе привлечена от огромния му комат? Можеше и да е достатъчно Ъшл да я нахрани, но правеше същото и за своите поданици. Тя може и да имаше своя вълшебна кръстница, но едва ли беше блестяща сирена, която можеше да привлече принц.

Мисълта за това я накара да въздъхне за хиляден път, докато лежеше в леглото си през нощта дълго след като Никоу беше напуснал стаята ѝ.

Пейдж закусваше в малката трапезария, когато Никоу влезе с царствената си походка. Тя предположи, че досега трябваше да е свикнала да вижда прекрасните му широки гърди в ежедневната, провинциална риза, но както обикновено сърцето ѝ лудо затупа, като го видя.

Гордееше се с това, колко спокойно прозвуча:

— Добро утро.

Той не изгуби и минута с любезности.

— Има отговор на това, Пейдж. — Той протегна ръката си към нея.

Пръстенът с печат отново бе на пръста му. Камъните блещукаха въпреки оскъдната светлина на трапезарията. Нима знаеше какво означаваше пръстенът?

— Кажете ми — настоя тя.

Преди да може да отговори, Алфред се втурна в трапезарията, като оправяше бледосинята си вратовръзка.

— О, виждам, че вие и госпожица Конър вече обсъждате нашето поклонение.

— Вашето поклонение — каза Никоу. — Аз просто си тактувам за забавление.

Пейдж не можеше да проумее шегата.

— Какво искате да кажете?

Докато Алфред си наливаше кафе, Никоу седна на масата до Пейдж.

— След безплодното ни претърсване на флагшоците осъзнах, че пръстенът е просто една реликва. Скрих го, но разбрах, че вие сте

споменали за него на Алфред.

Пейдж сведе глава. Пак бе позволила на голямата си уста да говори твърде много.

— Съжалявам. Зная, че вие си имате доверие, и предположих...

— Не му позволявайте да ви се кара, Пейдж — прекъсна я Алфред и взе чашата ѝ, за да я напълни отново. — Права бяхте, че ми казахте за пръстена. Но едва вчера успях да убедя това инамо младо магаре да ми го покаже.

— Говори ли ви нещо пръстенът? — Пейдж се обърна оживено към Алфред.

— Може би — отвърна прислужникът и седна. — Доколкото си спомням, в моето собствено наследствено имение има един свод, където камъните са така подредени, че да наподобяват даргентийското знаме. А над тях се издига арка от лилавникави камъни. Това, което се получава, прилича на пръстена.

— Тогава точно там може да са скрити Легендарните! — Пейдж стисна здраво ръцете си една в друга.

— Никога няма да разберем, докато не проверим — каза Алфред. — От години не съм посещавал имението си. Пътуването ще бъде едно своеобразно посещение на светите места.

— А за мен — една приятна разходка сред провинцията на Даргентия. — Никоу отпи от кафето си. — Имам малки надежди, че проклетите скъпоценности са там.

— Но мосю Пелерин каза, че пръстенът е ключ към съкровището! — Пейдж не можеше да сподави вълнението си. — Легендарните трябва да бъдат там.

— Легендарните едва ли съществуват — строго изрече Никоу. — Но сега ние ще проверим тази възможност.

— Мога ли и аз да дойда? — избърза Пейдж, преди Никоу да можеше да отговори. — Ще стане чудесен анекдот за рекламната брошура, ако добавим към него една история как новоиздигнатият принц възвръща легендарните скъпоценности на своето кралство.

— Точно това ни трябва да привлечем туристите — съгласи се Алфред. — Гласувам да вземем и Пейдж с нас.

Никоу постави чашата си на масата.

— Предполагам, че и аз съм за.

Пейдж почувства двойно облекчение: първо, Никоу не бе казал не, и, второ, те нямаше да са сами. Алфред щеше да служи за преграда между тях.

По дяволите този проклет стар прислужник, който се месеше в неща, които не му влизаха в работата. Така си мислеше Никоу, докато насочваше фиата по спуснатия мост този следобед. Пейдж седеше безмълвна на седалката до него. Палците ѝ нервно играеха в скута. Главата ѝ бе сведена напред — маниер, който той сега добре познаваше; чудесната ѝ, черна коса се разпиляваше по лицето ѝ. Тя, изглежда, искаше да закрие не само лицето си от него, но и цялото си тяло.

Слава богу, че не бе успяла да направи последното. Макар все още да ѝ беше толкова сърдит, колкото котка, хвърлена в Арджънт, той се наслаждаваше да я наблюдава.

Но Алфред не бе на задната седалка. Предполагаше се, че бе там. Такъв бе планът.

Стенанията на прислужника започнаха точно след закуска.

— Ооооох, стомахът ми! — Той се бе хванал за корема и превил на две от кръста надолу, като мачкаше сакото на обичайния си костюм, а вратовръзката му падна напред по един нехарактерен за него, не дотам безупречен начин. Бяха останали сами в кабинета на Никоу. Такова представление не би станало никога в присъствието на Мейбъл; бедната готвачка би се ужасила при мисълта, че е сготвила нещо, което бе накарало някого да се почувства толкова зле.

Никоу бе уверен, че единственото болно нещо у Алфред е заговорническият му мозък. Той бе пожелал Никоу и Пейдж да заминат сами.

Очевидно човекът бе взел твърде присърце легендите и смяташе, че единствената обикновена жена, която можеше да изкуши Никоу, е Пейдж.

Но той не можеше да бъде съблазнен. Особено не и от трудната, смущаваща Пейдж Конър.

Мислите му се върнаха към последния път, когато двамата търсеха съкровището. Тогава той така се бе забавлявал в компанията на Пейдж.

Колко много бе искал да я има в леглото си през онази нощ. Но тя бе избягала. Дяволите да я вземат! Едва ли той бе човекът, който обичаше да се подиграват с него. А и нейните подигравки наистина нараниха силно чувствата му.

Той погледна към нея. Последвала съвета му, тя носеше работни дрехи; нямаше ни най-малка представа какво щеше да се окаже имението на Алфред. Той също носеше сини джинси и тениска. Тя, изглежда, предпочиташе тази риза на Смитсън и ярките си маратонки. Тя гледаше през прозореца, обърнала му гръб. Не би се изненадал, ако и нейните мисли се въртяха около онази нощ — и как тя го бе направила за посмешище.

Не изглежда да се бе зарадвала, че ще отпътува сама с него. Когато я бе посрещнал до колата без Алфред, бе предложила да почака, докато старият човек се почувства по-добре.

— Подозирам — бе казал сухо Никоу, — че моят нещастен прислужник няма да се почувства по-добре, докато вие и аз не се отправим към нашата експедиция.

Тя го бе стрелнала с поглед едновременно любопитен и предпазлив, но се бе качила в колата.

Трябваше да пътуват повече от час, за да пристигнат в имението на Алфред. Твърде дълго пътуване, за да бъде прекарано в неловка тишина.

Когато стигнаха до подножието на планината, той спря колата.

— Пейдж?

Тя се извърна бързо. Сочните ѝ влажни устни бяха откrexнати, сякаш готови да отговорят на всички възможни въпроси. Но прекрасните, кехлибарени очи бяха сведени надолу, нежелаещи да срещнат погледа му.

Като се протегна, за да хване малката ѝ ръка, той с изненада откри, че тя трепереше.

— Нека се помирим! — предложи той. — Това само ще ни помогне при търсенето на съкровището. И без това вече няколко дни двамата се пренебрегваме един друг. Но ние научихме урока си. Никакви извинения. Сега нека се придържаме само към деловите ни отношения. Съгласна ли сте?

Напрежението в тялото ѝ видимо се отпусна. Ръката ѝ се обърна в неговата, хвана я и я стисна здраво.

— Съгласна.

Усмивката ѝ накара сърцето му да подскочи.

Загрижен, че сам не се подчиняваше на заповедите си, както Алфред правеше, включи климатика на колата си, за да поохлади страстите си.

Пейдж трябваше да се почувства по-добре след сделката, която бе сключила с Никоу. Тя просто щеше да го придружи този ден в търсенето на Легендарните. Щеше да се държи сдържано. Нямаше нужда нито от блясък, нито от магия. Щеше да бъде просто себе си.

Но, о, колко много ѝ се искаше да поведе интелигентен разговор с принца.

Интелигентен? Точно така! Щеше да опита с нещо, което добре познаваше.

— Бихте ли искали да чуете какво научих за историята на Даргентия? — попита тя.

— Само ако това е действителната история на моята страна. Омръзна ми да слушам тези проклетни легенди.

— Но, Никоу, за вашите поданици те са историята на Даргентия.

Той я погледна и тези великолепно устни се извиха в язвителна усмивка, която повдигна страните на прекрасната му брада. Сърцето на Пейдж се разтуптя, докато тя не положи огромни усилия, за да забави ритъма му. Глупаво бе да изпитва такова вълнение заради една нищо незначеща усмивка.

— Може би вие сте прекарали прекалено дълго в Съединените щати — продължи тя. Смелостта ѝ се подхранваше от усмивката му, макар и суха. — Там хората са се научили да отрязват крилата на въображението си.

Като нея, помисли си тя. Тя бе спряла да вярва във вълшебни приказки преди много години. Сега само ако можеше да спре да вярва в Милисът...

— Тогава вие подкрепяте наивните убеждения на народа ми, така ли? — Тонът му бе мек, но тя усети такова напрежение в него, сякаш бе затворен извор.

— Кой казва, че са наивни? Една от легендите наистина е предсказала вашето завръщане.

— Но...

Тя го прекъсна:

— Ако започнете слепешком да изпълнявате вашите планове без подкрепата на народа ви, те ще се изправят срещу вас и ще поемат по свой собствен път.

Той не каза нищо. Дали не бе стигнала твърде далеч? Тя само бе повторила истината, която бе чул и преди.

Погледна го. Той замислено изследваше пътя.

— От години насам планирам как ще защитавам моето кралство, когато си го възвърна — изрече най-накрая той. — Никога не съм предполагал, че митовете ще ме провалят. Повечето от даргентийците са суеверни, необразовани. Те са като децата. Нуждаят се от някой, който да се грижи за тях.

— Децата не се подчиняват на родителите, които прекалено ги покровителстват. — Освен това неговите поданици не й приличаха на деца. Очарователно доверчиви, да. Но наивни — не. — Те ви обичат, Никоу — каза умоляващо тя. — Само ги послушайте и те ще ви позволят да ги ръководите.

Той нищо не отвърна. Фиатът свърна по тесен криволичещ път, който следваше завоите на реката. Дъждовното време от предишните дни се бе сменило с великолепието от слънчеви лъчи. Докато Никоу въртеше волана, светлината, която се спускаше през прозореца, се отразяваше от камъните на пръстена с печат, който той носеше. В колата потрепкваха дъги, които проблясваха в червено, сребристо и синкаво.

Отдолу реката бавно се носеше — една блестяща, сребърна панделка, която преминаваше сред разкошната зеленина на бреговете.

Минаха покрай обширни акри лозя.

— Вино? — попита Пейдж, която жадуваше да подхване по-лека тема.

Никоу също, изглежда, бе склонен да намали напрежението в колата.

— Не и вино — отбеляза остроумно той. Те се разсмяха. — Да — отвърна той, — докато бяхме част от Франция, това не бе най-предпочитаният район, но тук са съществували лозари от много години. Това е другият отрасъл, който се надявам да разработя.

— Лозето се нуждае от мотика — съгласи се Пейдж.

Усмигнаха се един на друг.

След като бяха постигнали споразумение помежду си да не спорят, Пейдж откри, че ѝ бе по-лесно да говори с него.

— Повечето от материалите, които картотекирам, са много интересни — каза тя.

— Например?

— Списъци за покупки, за вина, за гости на партито. Даже има и списъци за прането. — Тя го погледна. Устните му потрепераха, сякаш тя бе изтърсила най-голямата глупост. — Предполагам, те са очарователни само в очите на наблюдателя — призна тя.

— Ами ако сред тях има бюджети, баланси, а даже и един или два листа за кралските отношения с обществеността, точно те ще ме развълнуват.

Отново се разсмяха. Денят сякаш изведнъж стана още по-ярък.

Тя започна да описва историческите факти, които бе събрала, като внимателно избягваше всичко, което изглеждаше измислица. Голяма част от историята се основаваше на неговите прадеди и начина, по който те са живели.

— Никоу — импулсивно приключи тя, — как беше? Искам да кажа, когато сте били по-млад? Вие сте пораснали със знанието, че сте важна личност. Имали сте история зад вас. Съдбата ви е предопределила за велики дела.

Изразителните му тънки вежди се свъсиха.

— Винаги съм знаел какво искам да постигна — призна той. — Моята родина бе част от мен, въпреки че не можех да се върна вкъщи. Посещавах родината си, но мразех тези посещения. Чувствах се, сякаш завръщането ми бе нещо срамно. Но по-лошото бе съзнанието, че и баща ми бе също като мен завладян, въпреки че не успя да освободи нашата родина.

— Светът тогава бе различен — каза Пейдж с желанието да не бе засягала тази тема. Тя му причиняваше болка.

Никоу кимна.

— Дядо ми се би на страната на Съюзниците през Втората световна война, после се опита да освободи Даргентия, когато войната приключи. Но Съюзниците не желаеха да се лишат от една от своите територии. После по време на Студената война баща ми мислеше, че щеше да е неразумно Даргентия да се отцепи от Франция и да остане беззащитна.

— Трябвало е вас да изчакат! — искрено го похвали Пейдж.

Погледът, който той й отправи, изглеждаше нежен, и тя трябваше да се насили да не погледне надолу към скута си. Въпреки това усети, че както обикновено започна да се изчервява от гушата нагоре. Харесваше този мъж. Неговата уязвимост я затрогваше. Ако й се предоставеше даже и половин възможност, тя можеше да се влюби...

Не. Нищо подобно. Не съществуваше дори половин шанс. Нямахме въобще никаква възможност, без значение какво кроеше Милисът.

Но навярно можеха да бъдат приятели.

Обикновената Пейдж Конър, приятелка на един чудесен принц? И също така чудесен мъж... Можеше да живее с тази мисъл. Поне така се надяваше.

Пейдж се наслаждаваше на природата през остатъка от пътуването им. С разрешение на принца тя изключи климатика. Отвори прозореца, за да се наслади на свежия, макар и топъл въздух. Тази част от Даргентия бе красива: една планинска провинция, която криволичеше по бреговете на Арджънт. До лозята се простираха гори, а отвъд тях — ниви. И Никоу изглеждаше хипнотизиран от променящия се пейзаж.

— Оттук съм минавал само два пъти. — Гласът му бе приглушен. Красиво е.

Пейдж долови неизказаните му слова: това бе неговият дом.

Най-накрая се отклониха от главното шосе и поеха по широк път.

— Пристигнахме — каза той.

Къде пристигнаха? Всичко, което можеше да види, бе отдолу — порутен път, целият обрасъл с корени на върби, а отгоре — надвиснали над тях клони, фиатът се друсаше толкова силно, че тя усещаше как вътрешностите й се преобръщаха.

Най-накрая спряха. Пред тях се издигаше огромна къща — наистина едно имение от сиви камъни, подобни на тези, от които бе изграден замъкът на Никоу. Но приликата стигаше дотук. Сградата представляваше триетажна кутия без никакви чупки. Много от прозорците зееха отворени, без стъкла и с мрачен вид. Къщата бе обрасла с множество храсталаци, които още повече подсилваха чувството за изоставеност.

— Бедният Алфред! — прошепна Пейдж.

И Никоу му съчувстваше. Продължиха по обраслия път, като колата все така силно подскачаше. От това, което Пейдж може да види, отстрани къщата не изглеждаше по-добре, отколкото отпред. Както се оказа, зданието бе с формата на U. Поне от външната част повечето прозорци бяха остъклени и непокътнати.

После стигнаха задната част.

— О! — възкликна Пейдж.

Даже Никоу замръзна на мястото си.

Ако говорим за вълшебни приказки, мястото изглеждаше толкова зловещо, колкото всичко, сътворено от ръцете на зла вещица. Двата края на U-то се свързваха посредством една огромна стена, изградена от същите като на къщата потъмнели камъни. Част от парапета бе порутен в горната си част, но като цяло изглеждаше невредим. Стената едва се забелязваше от пищната растителност от дървета, храсти и други растения, чиято височина надхвърляше тази на парапета. В средата на стената се издигаше огромна желязна порта.

— Да погледнем ли по-отблизо? — попита Никоу. Гласът му предполагаше, че въодушевлението ѝ се бе изпарило.

Но Пейдж не се даваше лесно. Бяха стигнали толкова далече. Скочи от колата, без да чака този път принцът да отвори врата откъм нейната страна. Разглеждаше листата на растенията, които препречваха пътя ѝ, после се промушваше между храсталаците и под дърветата. За щастие, нямаше къпини, за да я убодат, но от време на време тя се молеше на Бога да не се натъкне на змии.

Въздухът сред храстите ухаеше на свежа зеленина. По ръцете я удряха клонки, дърпаха късите ръкави на тениската ѝ, изпукваха, когато се закачаха за нея. В ентусиазма си да намери Легендарните, тя почти не им обръщаше внимание.

Хор пойни птици ѝ правеха серенада, докато тя си проправяше път през шубрака. При появата ѝ отлитаха, а листата на дърветата под тях прошумоляваха. Като стигна до портата, тя хвана грубите ѝ ръждясали пречки, затоплени от лятното слънце, и надникна през тях като дете във витрината на затворен магазин за играчки. Бурените по протежение на оградата скриваха каквото и да ги очакваше вътре. Тя се опита да отвори вратата, като я дръпна, но безуспешно. Катинарът ѝ бе също толкова ръждясал, колкото и останалите ѝ части. Тя се обърна, за да извика Никоу, но видя, че бе точно зад нея.

— Алфред ми даде ключа — каза той и бръкна в чантата, която бе взел от багажника на колата. От вътрешния джоб извади голям старовремски ключ. Мина покрай нея, за да сложи ключа в ключалката. Обърна го, но вратата не помръдна.

— По дяволите! — измърмори той и после отново опита. Този път Пейдж чу металическо щракване и катинарът се отвори.

— Велико! — плесна с ръце тя.

Никоу откачи катинара, а после бутна ръждясалата от годините порта. Тя също заяде, но след като напъна всичките си мускули на здравите си ръце, Никоу забута вратата в продължение на няколко минути и най-накрая тя се откряна със скърцане като врата на къща, обитавана от духове.

Пейдж влезе първа. Намери се в заден двор, също обрасъл с буйна зеленина, макар и открит отгоре. В единия ъгъл се издигаше фонтан с фавни и лудуващи нимфи и Пейдж се втурна към него да го разгледа. Стъпките ѝ уплашиха огромен черен гарван. Високият му грак уплаши на свой ред Пейдж и тя отскочи назад.

Мраморът на фонтана бе потъмнял от годините и като двете нимфи, които изпразваха стомни във фонтана, бе в добро състояние. Басейнът бе пълен с повече солена вода, отколкото би се събрала след неотдавнашните дъждове. Мирисът на плесен във въздуха заедно с покривката от мъх от едната му страна и огромното количество вода в басейна показваше на Пейдж, че фонтанът се подхранваше от подземен извор!

Тя чу стъпки зад гърба си и се обърна.

— Някога трябва да е бил прекрасен — каза тя.

Никоу кимна.

— Изглежда, може отново да се възстанови, но работата на Алфред при мен го откъсва от това.

Зад фонтана Пейдж видя, че една разрушена, павирана пътека разделяше двора на две части. Камъните по нея бяха обрасли с мъх.

— Оттук ли? — попита тя.

Никоу кимна.

— Алфред каза, че си е спомнил два свода, които наподобяват този. — Той протегна ръката си и погледна пръстена. — Има една арка вън и няколко вътре.

Никоу показваше пътя. Пейдж усети острия мирис на бурените, които той стъпкваше по неравната пътека, и се закашля. Първата арка, която видяха, се издигаше над вратата в гранитната стена на къщата. Арката обаче не бе оцеляла през годините; половината от заоблените ѝ форми все още се подаваха внушително отгоре, но по-голямата част от тях бе паднала на пътя им. Пейдж не можеше да прецени дали в свода имаше нещо, което наподобяваше на скъпоценните камъни в пръстена с печат; всяка прилика отдавна бе заличена.

Никоу разгледа арката, като прокара ръце по грубата, изронена стена. Докосна каменната част. Под пръстите му се разпадаха късове.

— Съмнявам се, че това е тя — каза най-накрая той.

Обиколиха арката, после продължиха нагоре по пътеката, докато не стигнаха до дървена врата. Не бе издържала на годините; част от нея бе изгнила. Без да я отключва, Никоу пхна ръка в дупката и бутна с всички сили. Вратата се отвори лесно.

— Искате ли да ме изчакате навън? — попита той и надникна вътре. — Не изглежда много приятно.

— Не и докато съм жива! — Пейдж не възнамеряваше да бъде откъсната от търсенето на съкровището, когато беше вече стигнала твърде далече. При все че... — Какво виждате вътре? — попита с трепетен гласец тя.

Той ѝ се усмихна лукаво.

— Паяжини. Надявам се, че не ви е страх от паяци. Трудно ще ни е да ги различим в тъмното. Дано поне са по-малки от плъховете.

Пейдж сподави трепета си и отказа да се хване на въдицата.

— Няма проблем. Просто ще ви следвам.

Той се засмя, но влезе пръв вътре.

Мястото бе изпълнено със сухата, задавяща миризма на прах, натрупан през вековете. Никоу не бе я излъгал за паяжините; те бяха навсякъде. Дебел слой мръсотия покриваше пода и Пейдж подозираше, че Никоу бе също прав и за плъховете.

Но сега не беше време да се плаши. Плъховете щяха да се изплашат повече от нея, отколкото тя от тях... поне така се надяваше. И тя бе много по-голяма от паяците. Те нямаше да я закачат — но все пак тя постави ръка на главата си, за да узнае точно кога я нападнаха отгоре.

Двамата бяха влезли в някаква огромна зала — тя се огледа наоколо в мъжделивата светлина, хвърляна от почти счупените стъкла на прозорците. Не можеше да вижда надалеч в сивия мрак.

— Ето. — Никоу бръкна в чантата и извади два големи фенера. — Едно полезно нещо от престоя ми в Съединените щати бе членството ми при скаутите. Винаги съм подготвен.

Пейдж само се молеше да беше така. Но тя с радост взе предложеното ѝ фенерче. Включи го и насочи насам-натам само за да освети плътната пелена от паяжини, която се простираше навсякъде наоколо.

Може би идеята да дойдат тук все пак не бе добра.

Но Никоу я хвана здраво за ръката, така че и двамата сграбчиха дръжките на чантата.

— Хайде! — Със свободната си ръка той си проправяше път през паяжините. — Мисля, че виждам нещо.

Поведе я към врата, която водеше извън залата. Черното пространство зад нея изглеждаше отблъскващо. Може би, си помисли Пейдж, той трябваше сам да разгледа наоколо. Тя можеше да пази на вратата срещу мародери, огромни чудовища и други подобни.

— Тук — каза той. — Това може да бъде! — Той се откъсна от нея и извади фенерчето си от чантата. Насочи лъча му нагоре. Вратата беше висока и широка — и украсена с дебела каменна арка.

Пейдж успя да различи формата ѝ под светлината на фенерчето. Вместо черните камъни, използвани за останалата част на арката, най-отгоре се забелязваха цветни камъни. Бяха квадратни — червени, бледо сиви и лилави. А над тях се извиваше ред от по-малки, лилави камъчета.

— Хей! — извика Пейдж. Тя сграбчи ръката на Никоу, вдигна я високо и насочи своя лъч към пръстена. Нямаше никакво съмнение; беше със същата форма.

Тя се отскубна от него и огледа наоколо.

— Къде могат да бъдат скрити Легендарните? — прошепна тя.

— На някое място, което не бие твърде много на очи — отвърна Никоу. — Иначе Алфред, който ги е скрил, не би ги държал на приземния етаж, който е така достъпен за непознати.

Той прокара ръцете си по формите от едната страна на арката. Тук камъните, които не бяха изложени на стихииите на времето, се бяха

запазили.

Като преглътна отвращението си да докосва каквото и да било, покрито с паяжини, Пейдж също започна да опипва стената. Тя бе груба, студена, покрита с лепкави паяжини.

Не бе сигурна колко време стоеше там и изследваше стената. Бе изгубила представа за времето. Навярно и Никоу също.

Отиде до едната страна на арката, после застана точно под арката и започна да разглежда вратата.

И тогава тя го напипа — тесен процеп. Само човек, който би милвал камъните, можеше да го забележи. Но Пейдж успя. Пъхна два пръста вътре и напипа гладка метална издатина.

— Никоу, тук има нещо!

Той веднага дойде при нея и я хвана за рамената.

— Какво има?

— Не съм сигурна... — Тя се мъчеше да отмести малкото резе. Не се помръдваше. Провря трети пръст вътре — само три можеха да влязат. Като успя да премести пръстите си до горната част на резето, тя се съсредоточи да го бутне надолу. И стана! Разнесе се дразнещ, стържещ звук, сякаш една скара се търкаше в друга.

— Там! — Никоу посочи към един камък няколко стъпки над мястото, където беше ръката на Пейдж. Беше се отместил няколко инча. Той с лекота го измъкна от стената, после протегна ръка в дупката, която се откри зад него. — Тук има нещо!

След миг извади дълга метална кутия. Беше достатъчно голяма, за да побере една корона, а може би и две. Малко беше тясна за цял скиптър — но може би тук бе скрита само главата му със скъпоценните камъни.

Пейдж изчака, докато Никоу положи кутията на земята, а после се наведе до него. Тя го хвана за ръката с желанието да почувства поне далечен контакт с кутията, когато я отвореше.

Ръждясалото резе не поддаде на грубото дърпане, но очевидно Никоу бе твърде нетърпелив, за да позволи на едно малко резе да препречва пътя му. Той го изтръгна и резето проскърца.

Пейдж насочи своето фенерче в кутията — и тогава и тя изстена. Никоу бръкна вътре и извади единственото нещо, което кутията съдържаше: златна верижка. На нея висеше украшение с формата на лебед.

— Само това е останало от вашите измислени Легендарни —
промълви Никоу.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Пейдж отказа да си тръгне.

— Не може да е това — настоя тя. Потискайки отвращението си от окаяното състояние на имението, тя грабна Никоу за ръката и го повлече от стая в стая. Те следваха светлината на фенерчетата си през тъмни, горещи коридори. Помитаха цели завеси от гъсти паяжини по пътя си. Пейдж едва си поемаше дъх от прахоляка, който вдигаха. Влизаха в стаи, където мебелите, които миришеха на птичи гнезда и мишляци, се накланяха, почти изгнили. Изкачваха се по стълбища, покрити с изпокъсани пътеки. В тишината на огромната къща отекваха единствено техните стъпки.

Те откриха още няколко арки, но нито една от тях не бе украсена както пръстена на Никоу.

— Откажете се, Пейдж — изрече той най-накрая, докато надничаха в огромна спалня на втория етаж.

— Никога не се предавам.

— Зная. — Тонът му бе толкова нежен, че Пейдж стресната го погледна. Той я гледаше с тези негови великолепни, дълбоки, тъмни очи. В тях блестеше нещо, което, ако Пейдж не знаеше по-добре, щеше да възприеме като възхищение.

Тя преглътна с усилие. Гледаше като хипнотизирана, сякаш тя бе една уплашена сърна, осветена от фарове на тъмен селски път. Тя прехапа долната си устна, прочисти гърлото си, а после се изкашля в ръката си.

— От праха е — обясни, при все че това бе явно начин да се избави от неловкото положение. Отмести поглед.

— Готова ли сте да тръгваме? — попита с мил глас той.

Тя бавно кимна. Ядосваше се само при мисълта за отстъпление.

— Това не може да е цялото съкровище. — Тя подръпна медальона с лебеда, който висеше на шията ѝ. Никоу я хвана за свободната ръка и я поведе след лъча на своето фенерче към стълбището, което щеше да ги отведе на първия етаж.

— Само това е останало от съкровището — настоя Никоу.

— Не вярвам.

— Нямате причина да вярвате в друго.

— Легендите — не отстъпи Пейдж. — Вашият народ вярва, че Легендарните съществуват. Все още съществуват. А вие трябва да вярвате във вашия народ.

Никоу не каза нищо повече, докато не се върнаха в задния двор. После хвана Пейдж за лакътя и я завъртя към себе си, така че да я погледне в очите.

— Легендите са просто истории — каза строго той. — Лъжи, в които хората искат да вярват повече, отколкото вярват в действителност. Точно като всички други суеверия — невероятни и нереални.

Пейдж уплашено се отдръпна и погледна над рамото му. Последния път, когато Никоу изразяваше своето неверие в невероятното, Милисът си бе отмъстила. Тя не можеше да ги е последвала през целия този път. Наистина ли не можеше? Но тя бе последвала Пейдж до Даргентия. Дали и тук щеше да ги уплаши с вихрушка от пеперуди?

За щастие, нищо не се случи. Все пак Пейдж не се отпусна, докато не се настани на седалката във фиата. Никоу затвори вратата на колата зад нея. Чувстваше се мръсна. Почти се срамуваше да пътува дори в най-обикновената от колите на Никоу. Но и той не се колеба да влезе в колата. Неговите джинси и тениска бяха също толкова мръсни, колкото и нейните.

Тя го наблюдаваше, докато той завъртя ключа и подкара колата. Седеше изправен с поглед, вперен право напред. Широките му рамене опъваха тениската му, а мускулите му се издуваха, когато обръщаше волана и насочваше колата покрай къщата, чиито разпадащи се стени сякаш отразяваха техните рухнали надежди.

— Много ли сте разочарован? — попита меко тя.

— Тези проклетни скъпоценности трябва да са изминали дълъг път към спасяването на страната — отвърна той на предното стъкло и насочи колата обратно по запустелия път.

Пейдж се натъжи. Тя също беше разочарована — но и нещо повече, чувстваше се жалка и победена, сякаш бе предала Никоу. Може би беше така. Може би не биваше да го окуражава към това

безнадеждно търсене. Той и без това си имаше достатъчно питомни гъски, за които да се грижи в замъка.

Отново си спомни гатанката на Алфред, а после за пръстена с печат, който златарят Пелерин им даде. Те са били предавани от ръка на ръка през вековете като ключове към Легендарните. Трябваше да означават нещо.

Само да можеше да разбере какво беше това.

— Не унивайте, Пейдж — нареди ѝ Никоу до нея.

— Не съм унила — отрече тя и вдигна гордо брадичката си. Ако той можеше да се държи храбро, тя бе способна на това не по-малко от него.

— Денят все още не е загубен — каза той. — Ние все още не сме изяли закуската за пикника, която Мейбъл ни приготви. Гладна ли сте?

Тя с изненада откри, че наистина бе гладна. Но не бе убедена, че ще може да яде, след като се чувстваше така нещастна.

— Ще можем ли някъде да си измием ръцете? — попита тя.

— Да, толкова сме мръсни — съгласи се той и се наведе към нея да избърше нещо от бузата ѝ. Тя затвори очи. Чудно, как това леко, незначително докосване накара цялото ѝ тяло да потрепери. — Имам идея. Алфред ми разказа за това местенце...

Вместо да подкара към главното шосе, той пое по един още потесен път към планината. Пейдж само се молеше да не срещнат друга кола; въпреки че и от двете страни на пътя имаше достатъчно дървета, които да омекотят удара им, много от тях бяха опасно надвиснали от страната към пропастта.

Тя си помисли да помоли Никоу да се върнат обратно, но защо трябваше да го тревожи? Нямаше как да обърне назад, а тя не искаше да го кара да прави опасни опити.

Освен това той се бе съсредоточил в управлението на колата.

— Да видим — каза той. — Алфред не е посещавал това място от години, но неговите наставления изглеждат много точни. Ако е прав, ще стигнем до мястото след около... сега!

Това беше един тесен път през гъста борова гора.

— Сигурен ли сте, че ние трябва... — Пейдж спря да говори, когато усети, че гласът ѝ трепереше.

— Ако това, което Алфред ми описа, е тук, заслужава си пътуването.

Пътят скоро свърши и те се озоваха на горска поляна. От едната ѝ страна стръмно нагоре се извисяваше планината, а другата се оказа нащърбеният край на една скала.

— Елате — каза Никоу.

Този път Пейдж го изчака да ѝ отвори вратата. Мястото не изглеждаше особено привлекателно. Всъщност сега, след като имаше достатъчно място да обърне колата в обратната посока, може би тя трябваше да му намекне...

Но Никоу не ѝ остави време за възражения. Той я хвана за ръката и я отведе към края на скалата.

— Гледката оттук се предполага да е...

— Прекрасна е! — възкликна Пейдж. Далече, далече долу гледката спря дъха ѝ: мънички ферми, живописни поля, а между тях криволичеше Арджънт.

Долината бе покрита с лека мъгла, която превръщаше пейзажа в нещо нереално. Слънцето им се усмихваше отгоре, а неговото отражение проблясваше през мъглата надолу в Арджънт.

Тя искаше да разгледа колкото се може повече от този своеобразен покрив, толкова висок, сякаш на самолет. Това бе част от Даргентия, която преди не можеше да си представи, далечна, съществуваща само в приказките: имало едно време едно вълшебно кралство, чийто мил и любезен народ построил красиви ферми, а между тях текла величествена река от единия край на кралството до другия.

Внезапно бе обхваната от силен копнеж. Само ако можеше да принадлежи към това място. Само ако можеше да се осмели да помечтае, че някой ден ще може щастливо да постигне...

Тя погледна Никоу. Той наблюдаваше нея, не гледката. Тя бързо се извърна. Може и да вярваше повече от него в неща, които не можеха да се обяснят, но не бе луда. Вълшебните приказки не се сбъдваха. Не и за нея.

Тя внимателно пристъпи по-близо до ръба на скалата. Чу шума от лекия бриз. По-хладен, отколкото когато започнаха да се изкачват в планината, той разпиля косите ѝ върху лицето. Имаше и друг звук, който тя не можеше да разпознае. Приличаше повече на бучене.

— Позволете ми да ви покажа и още нещо — обади се Никоу.

Пейдж му позволи да я хване за лакътя и да я отведе към безопасната, извисяваща се нагоре планинска стена. По нея не се забелязваше никаква растителност, а скалната формация, в червени и сиви слоеве с различна дебелина, говореше за вулканична дейност в този район в праисторически времена.

Никоу се насочи към най-далечния край на сечището, където се издигаха вечно зелени дървета толкова нагъсто, колкото и от двете страни на пътя. Докато се приближаваха, бученето се усилваше.

— Там — каза той и спря.

— О! — беше възторженият отговор на Пейдж. Тя стоеше мълчалива до Никоу и се възхищаваше на необикновената гледка.

Блестящ поток вода падаше от стръмния планински склон. Величественият водопад се изливаше в каменен вир близо до мястото, където стояха. Пейдж прикри очите си с ръка срещу слънчевите лъчи и погледна нагоре, като се опитваше да види извора, но той бе твърде високо в планината. Въпреки че планината се извисяваше с остри като ками зъбери, водната стихия бе изваяла скалите във вира в един шедъовър от подредени един върху друг и сортирани по големина, заоблени речни камъни.

Тя направи няколко стъпки към вира, докато почти не стъпи в него. Никоу застана до нея.

Близо до основата на ревящия водопад водата се разбиваше в пенливи пръски. Обаче близо до мястото, където двамата стояха, водата забавяше устремения си бяг, за да почине. Беше толкова бистра, че кафявите гладки камъни на дъното лесно се забелязваха. Даже и на разстояние, Пейдж усети пръските вода по лицето си.

— Така е — каза Никоу. — Помолихте ме за място, където да си измиете ръцете. Ето, принцът изпълни вашата молба.

Пейдж се засмя.

— Това е като да предоставите на някой цяла текстилна фабрика, когато той ви е помолил само за една хавлиена кърпа.

— О, но аз никога не върша нещата наполовина. — Усмивката му бе така самодоволна, че тя не можа да я остави без отговор.

— А, така ли?

Той кимна.

— Ами и при мен е така.

Преди да успее да си каже колко неразумна беше, тя го ритна по крака. Земята около вира бе влажна и разкаляна — и достатъчно хлъзгава. За момент принцът разпери силните си ръце, за да запази равновесие, но падна във водата.

— Хубав ден за плуване — подхвърли Пейдж, когато Никоу се изправи.

— Не е лошо. — И преди тениската му се опъваше по мускулестото му тяло, но сега бе залепнала по него като втора кожа. Пейдж не можеше да откъсне поглед от него.

Тя се вгледа в него даже по-внимателно, като търсеше признаците на справедливия му кралски гняв. О, защо бе сторила нещо толкова глупаво? Какво щеше да стане с работата ѝ сега?

— Но денят е още по-хубав за един душ — продължи Никоу. Нима тя щеше да повярва, че усмивката му бе искрена? Преди да осъзнае, той я сграбчи със силните си ръце и я дръпна. След миг тя се намираше върху него по средата на планинския вир, цялата мокра и неспособна да вижда през очилата си.

— Хей! — опита се да извика тя, но успя само да се нагълта с чиста, кристално бистра вода.

Той не спря до тук. Изви се до нея, сграбчи я със силната си ръка и започна да плува със свободната си ръка. Пейдж се опита да се отскубне, но опитите ѝ да го изрита бяха прекратени от гладките, уверени движения на краката му във водата.

След минута те стигнаха до основата на водопада.

— Време е за душ — извика Никоу и после леко побутна Пейдж към водопада.

Пейдж сдържа дъха си и седна в средата на разбиващите се в скалите буйни струи. Върху главата ѝ се изливаше вода, по-обилна от всеки душ, който си бе взимала досега. Тя въздъхна и поклати глава, докато мокрите ѝ кичури коси не я плеснаха по бузите.

Беше изненадана. Шокирана. После се разяри като мокра кокошка. Защо негово кралско височество подкопа и без това вече подронения ѝ авторитет?

И тогава, както си седеше там под струите падаща вода, тя започна да се смее. Задави се, когато водата нахлу в устата ѝ. Заслужаваше си го, но все още не бе готова да се предаде.

Бързо свали очилата си и се огледа. Въпреки че виждаше всичко твърде размазано, зад водопада забеляза някакво място... Плъзна гърба си по гладките камъни. Когато излезе, пое дълбоко влажния въздух, който миришеше на мокри скали. Размаха очилата си, за да изтърси от тях водата, и си ги сложи отново. Не можеше да види Никоу през завесата от вода пред нея. Това означаваше, че и той не можеше да я види.

Щеше да си помисли, че се е удавила.

Тя щеше да го остави да се тревожи няколко минути, после щеше да изскочи и да извика „Изненада“.

Тя седеше в дълбоката сянка от скалите зад водопада. Хладната чиста влага ѝ се струваше приятна след този ден на ровене в прахоляка на древното имение на Алфред.

Ако поседеше тук достатъчно дълго, щеше да се изчисти напълно.

Ако поседеше тук достатъчно дълго, щеше да се превърне в истинска глупачка! Какво си мислеше тя? Какво щеше да стане, ако Никоу наистина си помислеше, че се е удавила? Щеше да избяга и да я изостави тук, в тази пустош, докато търсеше помощ.

— Хей! — извика тя и стана толкова бързо, че се плъзна назад и падна по дупе. Тя отново се изправи. — Хей, Никоу! — Но думите ѝ се заглушаваха от рева на водопада.

Тя се паникьоса и тръгна назад към завесата от падаща вода — и когато влезе под ревящия душ, се натъкна на една плътна, силна стена. Никоу.

Силните му ръце я хванаха здраво.

— Пейдж! Пейдж, добре ли сте?

Опита се да отговори, но ревят заглушаваше думите ѝ. Той я вдигна с лекота на ръце и я прегърна, докато излязоха от водопада.

После, като я държеше все още на ръце, той я погледна. Очите му бяха потъмнели още повече от безпокойството.

— Боях се...

Той не доизказа мисълта си, защото, докато говореше, устните му се приближиха до нейните и той прекъсна собствените си думи.

В целувката му имаше някаква свирепост, сякаш той искаше да ѝ нареди да живее, да диша. Устните му бяха хладни и влажни и все пак не съвсем изстинали поради топлината, излъчвана от тялото му. Тя

обви ръцете си около врата му, за да посрещне по-удобно решителната му уста. Вече не я интересуваше дали отново щеше да падне във вира; Никоу я държеше със силните си и сигурни ръце.

Езикът му се потопи в устата ѝ, сякаш се опитваше сам да се спаси. Той откри нейния език и тя посрещна настойчивите му тласъци, сякаш го уверяваше, че бе жива — напълно жива — и се чувстваше добре.

Тя усети меката му мокра брада върху брадичката си. Целувката стана по-нежна, езикът му се вдигна и тя въздъхна. Нима това бе всичко?

Не. Тя не искаше да спре. Обхвана с ръце главата му, зарови пръсти в мокрите му коси и го придърпа към себе си. Движеше главата си в бавни, прочувствени кръгове, за да може да вкуси от него. Докосна леко устните му с езика си.

Той ѝ отвърна с още по-голяма страст. Пейдж загуби представа за това, къде се намираше, коя беше тя, тъй като се отдаде на хипнотичната сила на устата му, която се впиваше в нейната.

Въпреки това, твърде скоро всичко свърши. Никоу отдръпна главата си. Като я държеше все още в обятията си, той закрачи към края на вира. Не я пусна на земята. Тя и не искаше той да направи това. Чувстваше се твърде немощна, задавена не само от водата, но и от огъня, който целувките му бяха запалили в нея.

Тя увисна надолу с ръце, все още обвити около врата му, и глава, склонена на гърдите му. Хладната му, мокра тениска се галеше в бузата му.

Тя усещаше всеки негов допир — едната му ръка, хванала я през раменете, а другата — под колената. Бризът шепнеше към прогизналото ѝ тяло. Тя чувстваше как мускулите на Никоу се разтягаха, докато ходеше.

Нещо в нея се раздвижи и ѝ показва нейната чувствителност към мъжа, в ръцете, на който се намираше.

Като повдигна главата си, тя започна да го изучава през изпаренията върху все още мокрите очила. Наистина не желаше да достига брега. В изражението на лицето му се забелязваше решителност, брадичката му бе властно вдигната напред. Той не каза нищо. Тя също.

Дали този път най-накрая нямаше да я уволни заради необмислените ѝ действия? Но признанието му, че бе победен, я бе накарало да се пошегува с него: да го бутне във водата, да се скрие зад водопада.

А и тези негови целувки си заслужаваха всички нейни действия.

Никоу не забави крачка, когато излезе от водата и стъпи върху калния бряг. Не спря да върви, докато не стигна буйно израсналата трева, която се развяваше на вятъра по брега. Тогава той внимателно положи Пейдж на земята. Ръцете му останаха върху гърба ѝ, сякаш да я подкрепят, докато тя седнаше върху мекия килим трева.

Страхувайки се да направи и едно движение, тя все пак се осмели да го погледне в тъмните непроницаеми очи. Те се взираха в нейните. Какво ли си мислеше той? Беше ли ѝ ядосан?

Неуверена в себе си, тя се опита да сведе глава, но усети пръстите му под брадичката си.

— Време ли е за нашия пикник? — промълви тя със забит в гърдите му поглед.

— Гладна ли сте? — Въпросът избоботи дълбоко в гърлото му и Пейдж, без да го погледне, внезапно усети, че той не говореше за храна.

Беше ли гладна? Тя беше тук сама с най-красивия, най-чудесния мъж, който някога бе познавала. И двамата бяха вир-вода. Тениската му се бе залепила за тялото му, като подчертаваше всеки негов стегнат, силен мускул. Тя се страхуваше да погледне надолу, за да види какво разкриваше нейната собствена мокра тениска.

Беше ли гладна?

— О, да — прошепна тя.

Той я положи внимателно на земята, после се обтегна до нея. Тя случайно погледна нагоре. Горещият му поглед я хипнотизираше. Тя стаи дъх, когато ръката му се протегна към нея. Дългите му, силни пръсти започнаха да я галят през тениската, а после продължиха нагоре. Когато стигнаха гърдата ѝ, тя въздъхна и затвори очи.

Мислите ѝ се вихреха във водовъртеж от усещания, обаче изведнъж нещо неочаквано ѝ хрумна. Какво щеше да стане, ако...?

Сигурно не. Сигурно каквато и причина да имаше Никоу, за да я целуваше, това не беше магия.

Но само за всеки случай тя мислено повика Милисънт!

Нищо. Никакъв отговор. Дори не усети мириса на люляци.
Благодаря ти, Боже.

И после тя не мислеше повече за нищо, докато Никоу я изучаваше с двете си ръце. Пейдж, свикнала да участва активно в живота си, а не да остава безучастна, започна разследване със собствените си пръсти, като докосваше мократа му тениска, галеше издатината на ключицата му и усещаше с дланите си заоблеността на твърдите му гръдни мускули. Когато ръцете му започнаха да се движат надолу, нейните направиха същото.

Мокрите му джинси едновременно я възбуждаха и ядосваха. Те се впираха в него и загатваха всяка извивка на формите му. Той, изглежда, също бе раздразнен, защото започна бързо да разкопчава колана й.

Тя се обърна. Той свали очилата й и ги постави внимателно до нея. После издърпа през главата й мократа тениска. Свали сутиена й. Кожата й бе все още влажна и тя почувства как зърната й настръхнаха даже преди той да започне да ги милва с пръстите, а после и с устните си.

Ръцете му отново се плъзнаха надолу и тя го привлече към себе си, но само за момент. Допирът на ризата му до голите й гърди я подразни. Тя започна да дърпа тениската му през главата. Трепетът на ръцете й я затрудни, но не за дълго. Скоро гърдите му останаха толкова голи, колкото и нейните. Гъсти златисти косми покриваха добре оформените му мускули и се изостряха в тясна ивица над колана на панталоните му. С учестен и пресеклив дъх Пейдж позволи на пръста си да последва ивицата, докато коланът му не я спря.

С дълбок стон, Никоу отново впи устни в нейните. Тя усети как и остатъкът от дрехите им изчезна. Ръцете му я галеха навсякъде. Допирът му бе нежен, но възбуждащ. Тя също го изследваше: рамената му, вдлъбнатините на гърба му, стегнатите му задни части. Гласът й се разнесе в леки, непознати за нея звуци и краката й сами се разтвориха. С желанието да породи у него същото сладко страдание, тя последва възбуждащата ивица косми по корема му. Ръката й го хвана, твърд и горещ, и тя не бе сигурна дали стенанието, което чу, бе негово или нейно, или и на двамата.

Той се повдигна и легна върху нея. Силата и тежестта му й изглеждаха познати; те бяха в същото положение на летището, и още

веднъж в спалнята му през нощта, когато тя бе блестяща за кратко време. Но раздвижването, което бе усетила тогава, бе бледа сянка на удоволствието, което сега я приковаваше. Тя се топеше от горещината му, чувстваше се слаба от твърдостта му.

И тогава той започна да влиза в нея. Беше внимателен, но тя се почувства оживена, подивяла, жадна за него. Заби го в себе си и простена от внезапната болка, която избухна в нея.

Той се поколеба.

— Моля те — прошепна тя. — Не спирай.

Ритъмът на бедрата ѝ го улесни да продължи навътре в нея. Тя падаше в незначайна за нея, прекрасна пропаст и да спре щеше да бъде по-мъчително, отколкото можеше да понесе. Той посрещаше и надминаваше ритъма и когато тя стигна връхната си точка, лекият му вик и внезапното му спиране ѝ показаха, че е свършил.

Тя не помръдна. Искаше да усети вкуса на момента: тежестта и топлината му върху нея, забавеното движение на гърдите му, когато той си поемаше въздух, потта им, аромата му на есенни листа и цитрусови плодове, смесен с миризмата на мускус.

Когато собственото ѝ дишане се успокои, тя внезапно се почувства нервна. Тя се бе любила с принца на Даргентия, нейния работодател. Какво трябваше да направи сега? Какво можеше да каже?

Не съжаляваше за това, което се бе случило. Това бе толкова велико преживяване! Щеше да го запомни като чудно събитие в своето твърде обикновено съществуване.

Но сега какво?

Никоу се извърна от Пейдж, ядосан. Бе позволил на здравия си разум да се поддаде на облекчението, че Пейдж не се бе удавила, и на своите собствени хормони. Какво трябваше да направи сега?

Пейдж Конър бе очарователно същество, пълно с противоположности. Кой би помислил, че такава безгранична чувствителност можеше да се крие под практичните ѝ дрехи? Привидно скучният ѝ вид, правата ѝ и обикновена прическа, очилата ѝ — всичко това бе маска, под която се криеше една тигрица.

Той не съжаляваше за преживяването. Беше се наслаждавал на всеки миг от него.

Но той трябваше да се владее, ако знаеше, че тя бе девствена.

Дали сега тя щеше да предположи, че той ѝ дължеше нещо? Дали това не бе част от план, за да го накара да се ожени за нея?

В края на краищата тя бе американка. Но в живота си той бе срещал както добри американци, така и лоши. И въпреки недоверието му, което го предпазваше като щит, нищо у Пейдж Конър не показваше, че тя бе интригантка.

Тя му предаваше гласа на собствения му народ. Караше го да повярва на легендите. Търсеше легендарните скъпоценности. При все че той трябваше да потуши инстинктите си, щеше да я подложи на разпит.

Когато се обърна отново, тя бе с гръб към него. Наполовина се бе облякла в мокрите си дрехи.

Нима се срамуваше? Чувство на вина премина през него. Той се облегна на лакът и се загледа в нея. Прекрасните ѝ кехлибарени очи бяха ококорени, непрестанно мигаха, докато оглеждаха всичко наоколо, но не и него.

Ръката му я обгърна, когато тя се сви на пашкул под оскъдното си облекло.

— Трябваше да ми кажеш — каза меко той.

Тя подскочи.

— Какво?

— Това бе първият ти път, Пейдж. Трябваше да ми кажеш. На колко години си?

— Двадесет и девет. Има ли някакво значение?

Тонът ѝ бе отбранителен и той се засмя.

— Не, но ти си рядко срещана жена.

— Направила съм няколко опита — отвърна мрачно тя. — Само от любопитство. Но никога не излизаше нищо.

— А този опит? — попита с мек глас Никоу.

— Този бе успешен — прошепна тя. После тя прочисти гърлото си и се претърколи, за да го види. Отново опъна тениската по тялото си. Гледаше го втренчено, въпреки нефокусирания си поглед, което показваше, че се нуждаеше от очилата си.

— Любопитството ми този път бе задоволено. Аз... аз се радвам, че стана. Но не желая това да попречи по някакъв начин на професионалните ни отношения. — Тя вдигна гордо малката си, решителна брадичка, сякаш го предизвикваше да ѝ се противопостави.

— Ще свърша работата си, както се бяхме споразумели. И искам също да продължим търсенето на Легендарните. Но ние просто можем да забравим за това... ако искате.

Наистина ли го мислеше? Той погледна в красивите ѝ, светлокестеняви очи и не откри нищо, което да противоречи на думите ѝ. Завладя го чувство на нежност. Докосна бузата ѝ с показалец.

— Не искам, Пейдж.

Тя затвори очи, сякаш с облекчение, а после ги отвори отново и се усмихна. Погледът ѝ падна върху тялото му. Чудеше се на какво разстояние виждаше без очила. Мисълта за погледа ѝ го възбуди.

Тя му обърна гръб, докато си обуваше бельото. Той започна също да се облича, като едновременно с това наблюдаваше грациозните ѝ движения. Почти се отказа от решението си да я остави. Но те трябваше да се връщат в замъка. Там щеше да разполага с достатъчно време да я опознае по-добре. Да я научи на повече неща — при все че тя, изглежда, схващаше бързо. Той се усмихна.

Когато се облече, прокара пръсти през косите си.

— А очилата ми?

Той ги откри заровени в гъстата трева и ги постави на ушите ѝ. Като ги побутна леко върху носа ѝ, се наведе над нея и я целуна.

— Време е да се връщаме — каза меко.

Тя кимна. После, сякаш импулсивно, тя обви ръце около врата му и наведе главата му, докато устните му отново се впиха в нейните. Езикът ѝ се потопи в устата му и той простена, когато тялото му отвърна на тази ласка.

Но когато той издърпа тениската ѝ от панталоните, тя се изтръгна от прегръдките му.

Пленителните ѝ, тъмnozлатисти очи проблеснаха под очилата и тя се засмя.

— Време е да се връщаме — повтори тя.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Никоу направляваше колата, без да се замисля за това. Не че разполагаше с голям избор по обратния, криволичещ, планински път, заобиколен от дървета. Но имаше проблем с ръцете си. Те го сърбяха. Повече от всичко на света му се искаше да ги откъсне от волана и да ги прокара през меката, копринена коса на Пейдж, която все още бе влажна. Да докосне гладките ѝ бузи.

Той я поглеждаше. Често при това. Тя неведнъж наведе глава, за да скрие изражението си зад завесата от красивите си черни коси. Неповторимите ѝ кехлибарени очи проблясваха в златисти оттенъци на процеждащите се през листата слънчеви лъчи, които си играеха по лицето ѝ.

Може би той трябваше да се подчини на желанията на своите поданици. Да се ожени за обикновена жена може би не бе толкова лошо — не и ако тази обикновена жена бе Пейдж Конър.

Той отново я погледна. Тя се усмихна срамежливо с тези сладки свои устни, все още подпухнали от целувките му.

— Забравихме пикника — внезапно промълви тя.

— Така ли? — Изненадата му трая само миг. Задоволяването на друг, по-ненаситен глад го бе накарало напълно да забрави за храната. — Нещо против?

Тя поклати глава, после обви с пръсти малкия медальон с лебеда, който бяха намерили на мястото на Легендарните.

— Не можем да се откажем, знаеш това.

Разбира се, че тя нямаше да му позволи да се откаже. Едно от най-привлекателните неща у нея бе нейната непреклонност.

— Ако имаш някакви други хрумвания, кажи ми.

— Искам да разгледам пръстена ти с печат и Алфред отново да повтори всичко, което знае за него. Може би някой от нас ще се досети.

Той се сещаше за много неща и всички те бяха свързани с Пейдж Конър. Как някоя като нея толкова сладка и срамежлива можеше да се превърне в такава страстна тигрица?

Не бе сигурен, но искаше да провери това отново. И отново.

Навярно можеше да съобщи на бала, че си е намерил своята обикновена булка и...

Колата се удари в една бразда и отскочи силно.

— О! — възкликна Пейдж до него и се хвана за контролното табло.

Никоу бързо завъртя волана, за да овладее колата, и се върна отново на пътя. Но рязкото движение го бе разтърсило.

Контрол. Трябваше да упражнява по-силен контрол върху мислите си. За какво си бе мислил? Без значение колко хубави жени бе виждал, какви върховни преживявания бе имал, той бе правил любов с тази жена.

Актът бе неповторим. Той бе една смесица от чувства, които го бяха завладели от темето на главата му до върха на пръстите му — и някои други върхове между тях. За няколко минути се бе почувствал по-силен, отколкото при освобождението на кралството му.

Но нима толкова лесно бе забравил годините на непоносима болка в ръцете на интригантките, които се мъчеха да хванат в брачния си капан един принц? Може би грешеше по отношение на Пейдж Конър. Може би целите ѝ бяха прости — секс, после скандал, докато той не ѝ предложи брак и корона.

Въпреки сянката в колата, хвърляна от клоните на дърветата над пътя, и влагата от дрехите му, внезапно му стана много горещо. Затвори прозореца до себе си и включи климатичната система.

— Защо пристигна в Даргентия? — попита остро той. Когато я погледна, тя изглеждаше наранена. Още веднъж главата ѝ клюмна напред.

— Ти ме уволни, Никоу. Като историчка. А аз, по дяволите, съм много добра историчка. — Гласът ѝ бе лек като перце, но той отекна в ушите му, сякаш тя го бе изритала със стоманения ток на обувката си.

— Разбрах, че си отказала работата като управител на музей, за да дойдеш тук. Защо избра работа, която знаеш, че е временна?

С периферното си зрение той забеляза, че тя го изучаваше с поглед. Очевидно се надяваше да открие защо настроението му се бе променило толкова бързо. Той не можеше да си го обясни. Самият не знаеше — освен че преди многократно бе нараняван от лукави

американки, които използваха секса като свое оръжие. Той нямаше да позволи това да се случи отново.

— Беше малък музей в малък град — отвърна Пейдж. После каза с по-висок глас: — Може би трябваше да отида там. Беше чудесна възможност.

— А сегашната не е ли? — Неочаквано за нето, той се почувства наранен.

— Нищо не можеше да е по-прекрасно от работата ми тук. — Той едва чуваше гласа ѝ. Погледна към нея. В очите ѝ, под големите очила с черни рамки, се появиха сълзи.

Той се протегна към нея и стисна ръката ѝ върху коляното.

— Пейдж, съжалявам. Но трябва да зная истината. Работата ти тук ли беше единствената причина да дойдеш? — Разбира се, така трябваше да бъде. Тази жена не можеше да бъде една от интригантките, на които се бе натъквал преди. Тя беше твърде открита. Твърде пряма. Твърде... любвеобилна.

— Не, не беше само тя. — Шепотът ѝ го прониза като остра кама.

Той отдръпна ръката си. Дълго време мълча, поглъщайки болката. За момент му се прииска да повярва, че тя бе най-добрата.

— А защо тогава? — попита той и стисна волана толкова силно с пръстите си, че усети болка в тях.

Тя въздъхна.

— Веднага трябваше да ти кажа истината. Навярно ти дори можеше да ми помогнеш. Търсех човек на име Уензъл.

Колата бе стигнала до края на тесния път и всеки момент щеше да излезе на магистралата. Той я спря. Втренчи се в Пейдж.

— Какво искаш да кажеш?

Бе очаквал признание за домогване към титлата му. Твърдението ѝ, направено с тих глас, нямаше смисъл.

Тя впери погледа си в една точка извън фиата. Доколкото Никоу можеше да забележи, всичко, което тя виждаше, бе обелената кора по ствола на една върба.

— Точно преди една година подготвих дисертацията си за магистърска степен. Беше научно изследване на едно от най-старите семейства в Уилиямсбърг, Вирджиния — семейство Адамсън. Търсех нещо повече от техния произход; изследвах как политическите и

социологическите течения през годините бяха повлияли върху всеки член от семейството през вековете до наши дни.

Никоу се наслаждаваше на въодушевената нотка в гласа ѝ — даже и да избягваше темата. Може би защото я избягваше.

— Нещо като това, което очаквам да направите за Даргентия — съгласи се той. Отпусна се назад; пръстите му изтръпнаха, когато напрежението в тях намалня.

Тя кимна.

— Това е едно от нещата, които се надявам да постигна тук. Много хора намират анализа ми за Уилиямсбърг за нещо твърде значително и са готови да платят, за да го използват. Днес той служи за основа за часовете по история в редица университети и ми носи малък страничен доход. — Тя се обърна към Никоу. В извитите ѝ тъмни вежди се четеше въпрос. — Предположих, че това бе една от причините да ме изберат за работата.

Той кимна.

— Накарах Алфред да пресее списъка с имената на кандидатите. Беше си избрал историка, който бе развил една чудесна теза по неясна историческа тема. Съгласих се с избора му.

По устните на Пейдж заигра усмивка. Тя я скри с ръце, а лицето ѝ пламна от гордост.

— Разкажи ми повече — подкани я той, при все че недоумяваше каква бе връзката между това изследване и причината, поради която бе пристигнала тук.

— Беше много забавно — каза тя. — Разбира се, падна и много работа, но тя ми предостави възможност да се потопя в какви ли не исторически материали. — Тази тема го отегчаваше, но вълнението в очите ѝ показваше, че тя бе открила всичко в това разследване, но не и отегчение. — Следвах много нишки, които водеха до Адамсънс, докато най-накрая се чувствах, сякаш се бях здрависвала и споделяла сълзите на всеки, свързан със семейството — почти всеки. Но разследването ми стигна до задънена улица и... Никоу, трябва да знаеш нещо.

Гласът ѝ звучеше сериозно. Ето, сега щеше да му съобщи истинската причина, поради която бе пристигнала в Даргентия. Никоу изгаси двигателя. Все пак не можеше да се отпусне напълно на седалката; гърбът му бе така скован, сякаш се бе облегал на стена. Скръсти ръце, готов да я изслуша.

Пейдж прехапа долната си устна. Преди бе решена да запази тайната, защото бе сигурна, че той нямаше да я разбере. Но сега той трябваше да я узнае.

Помисли си какво да му каже.

— Моето семейство има далечна връзка с Адамсън, Никоу. — Тя се осмели да го погледне.

— Е, и? — попита той с поглед, вперен напред. Пейдж нервно прочисти гърлото си.

— Една от първите Адамсънс, за която научих, била прабаба ми Летисия. Тя била единствено дете, красавицата на Уилиямсбърг през седемнадесети век. Родителите ѝ починали и тя останала сама. Дълговете, които семейството ѝ оставило, отблъсквали всеки подходящ ухажор. Отчаяна, тя се омъжила за по-възрастен мъж и малкото летописи от онова време сочат, че той се отнасял жестоко към нея.

— Колко тъжно — каза той, макар че в гласа му не се долавяше съчувствие.

Това подразни Пейдж.

— Представи си какво ѝ е било. Тя се е нуждаела от мъж, който да я подкрепи, а бедната, красива Летисия попаднала на капризно, ексцентрично старче. Той я държал заключена в тяхната къща, не позволявал на приятелите ѝ да я посещават и дори, подозирам от намеците, които прочетох от списанията от онова време, я биел. Той...

Никоу я прекъсна:

— Направо на въпроса, Пейдж. — Гласът му бе приел подозрителен тон, сякаш той очакваше от нея да хвърли бомба върху него.

Добре след интимните мигове все още очакваше най-лошото от нея. Стана ѝ болно и търпението, с което бе възнамерявала да му съобщи тайната, се превърна в гняв.

— Добре — каза тя. — Старецът умрял. Летисия повторно се омъжила за човек на име Джон Уензъл. Една бележка под черта, която открих, казва, че този Уензъл е член на кралското семейство на Даргентия. Дойдох тук с надеждата да откроя истината: наистина ли мъжът на Летисия е бил член на детронираната монархия в Даргентия?

Тя премигна, когато видя изражението му: гняв, който би накарал гонче да се възгордее. Въпреки това може би изглеждаше и малко

наранен...

Изведнъж тя се почувства нещастна. Това, че му позволи да я люби, не донесе добро на нито един от тях двамата.

— Не е това, което си мислиш, Никоу — каза тихо тя. — Всъщност...

— Това, което аз мисля, сега няма значение — процеди през зъби той. — Навярно ти си мислиш, че ако откриеш доказателство, че този Уензъл е мой предшественик, ти ще предявиш иск чрез тази твоя Летисия към трона на Даргентия. — Той огъна пръстите си, сякаш искаше да я удуши.

— Никоу, не! — Пейдж почувства как от очите ѝ закапаха сълзи. Беше подхождала към въпроса по толкова неправилен начин. — Ето защо не ти казах за това. Боях се, че точно това ще си помислиш. Но ако ми позволиш да ти обясня, без да ме прекъсваш...

— Добре, няма повече да те прекъсвам. Просто ми обясни защо да не вярвам, че ти се домогваш до трона ми.

Пейдж усети болка в челюстта, когато стисна зъби. Болката ѝ от това, че спореха, се бореше с възмущението ѝ от арогантното отношение на Никоу. Все пак нищо нямаше да спечели, като скрие истината. Гласът ѝ прозвуча сковано даже и за нея.

— Мога да ти докажа, Никоу, че не съм дошла тук, за да предявявам иск относно трона ти. Единственото добро нещо, което първият мъж на Летисия е сторил, било да ѝ даде малко, сладко бебе — момиченце. Донесох със себе си някои книжа, които доказват далечните ми роднински връзки с това бебе. Нямам никаква кръвна връзка с Уензъл, така че няма начин да предявя каквито и да било претенции по отношение на твоето кралство, даже и да исках да го направя. Някой, който би искал да се облагодетелства от това, със сигурност не би носил със себе си доказателство, което прави претенциите му несъстоятелни.

— Тогава ти не си пристигнала тук, за да станеш принцеса? — Пейдж и преди бе чувала скептични гласове, но нито един от тях не можеше да се сравнява по острота с този на Никоу.

Знаеше, че всичките ѝ взаимоотношения с него — като работодател — служител, като възможни приятели... и като любовници — бяха поставени на карта. Той недвусмислено се бе изразил по отношение на жените, които го преследваха заради титлата

му; не мразеше никого повече от човека, който би изтъквал родствените си връзки с него с единствената цел да се издигне в обществото.

— Не, Никоу — твърдо каза тя. — Последното нещо, което ми идваше на ума, когато приех тази работа, бе да стана принцеса на Даргентия.

— Тогава трябва да повярвам, че вътрешният ти мотив да дойдеш тук е бил твоето разследване на тази незначителна бележка под черта?

— Да — каза тя. В края на краищата това бе истината. Беше ѝ се приискало да повярва, че Летисия се е радвала на щастлив живот, след като е загубила първия си съпруг и е открила Уензъл. О, какъв фантастичен край щеше да има тази история, ако тя в действителност се бе омъжила за кралска особа.

Тогава вълшебната приказка щеше да се е сбъднала за човек, с когото Пейдж имаше роднинска връзка, макар и далечна.

Беше по-близо до развързката, откогато и да било преди.

— Аз съм историчка, Никоу — продължи по-нататък тя, защото знаеше, че Никоу се нуждаеше от още обяснения. — Особено се интересувам от родословие. — Когато тя го погледна, каза с тих и умолителен глас. — Обезумявам, когато загубвам следите на миналото: родословни дървета, където клони, даже клончета изчезват без следа; рождени свидетелства без смъртни актове.

Тя замълча за момент. Ако можеше да разбира езика на тялото, би си помислила, че най-накрая Никоу започваше да ѝ вярва. Макар и поне малко; отпускането на скованите му рамене бе едва забележимо.

— Тогава се появи Летисия Адамсън — продължи тя. — Тя сякаш ме викаше от миналото и настояваше да науча всичко за нея. Притежавала е всичко, после загубила всичко, когато останала сираче. Най-накрая е намерила своето щастие — е, исках да се уверя, че така е станало. Този Уензъл е бегло споменат в някаква неясна историческа разработка от онова време — от онези сухи трактати, които не съдържат никакви загадъчни предположения. Но точно този съдържа.

— И всичко е само за това? Ти си била просто заинтригувана от тази незначителна историческа подробност?

Тя кимна.

— Като списъци за покупки, вина, имена на гости за партито, и списъци на прането? — Сега в тона му се долавяше интерес, а всякаква следа от гняв бе изчезнала от лицето му.

Кимайки, Пейдж каза:

— Съжалявам, Никоу. Веднага трябваше да ти кажа, че Летисия и Уензъл са причината, поради която приех работата.

— Да — отвърна той, — трябваше. Историци! — Той поклати глава, сякаш обсъждаше неразбираема, чужда култура.

Тя затвори очи с облекчение, когато той се протегна към нея и я привлече в прегръдките си през тясната седалка на фиата. Притисна главата ѝ под брадичката си и я целуна по косата. Тя въздъхна и прокара пръсти по твърдата му гръд.

— Прощавам ти — каза той с най-царствения глас, на който беше способен. — Но не крий повече тайни от мен.

Имаше, помисли си Пейдж, само една малка, горчива тайна, която не му бе разкрила. *Милисънт*.

Но какво можеше да му каже за същество, което навярно въобще не съществуваше? Не; нямаше смисъл да разисква.

Нейното признание за разследването ѝ по отношение на Уензъл не бе чак толкова ужасно. Всъщност сега тя се чувстваше много по-добре. Никоу не бе я уволнил, не я бе изхвърлил от страната... нито отрече възторженото им преживяване до водопада.

Докато се спускаха от планината, влажните ѝ дрехи все още залепваха за гърба ѝ. Никоу ѝ разказваше за този Уензъл, за когото най-много бе слушал в детството си.

— Както ти казах, когато ти изрецитирах целия списък на даргентийските крале, първият крал на тази страна се е казвал Уензъл. Но той е живял в много по-раншна епоха от тази, която те интересува. Легендата казва, че той в дуел извоювал свободата на тази страна от Германия още преди средновековието.

— Тогава ти наистина вярваш в легендите? — подразни го Пейдж.

— Вярвам в истинските хора, за които са създадени легендите — противопостави ѝ се той. — Но Алфред действително се опитваше да ме накара да вярвам повече в легендите, докато растях.

Пейдж си представи царственото дете със златисто кестенява коса и тъмни, проникателни очи. Усмихна се.

— Искал е да те накара да повярваш в легендите ли?

Никоу кимна.

— Каза ми, че задължението на бъдещия крал е да приема всичко, което вълнува поданиците му. Всички даргентийски легенди, каза той, се основават на истини, и повечето от тях са свързани помежду си. Но когато го попитах какво е истинското в тях, той ми каза, че ще трябва да порасна, за да го науча.

— А сега, когато си вече голям?

— Истината все още ми убягва.

Пейдж се засмя.

— Не мисля, че нещо въобще ще те накара да повярваш в тях.

За момент той отмести изразителните си очи от пътя и я погледна така, че тя усети някаква летаргия, топла и сладка като разтопена меласа, преминаваща по вените ѝ.

— Хората вярват в легендите поради различни причини. Аз навярно мога да бъда убедена да повярвам в легендите на собствената ми страна, даже и да не възприема всички нещастия, които се предполага, че ще ни сполетят, ако не го направя.

Пейдж вътрешно потрепери. Дали това не бе намек, че в края на краищата той можеше да се ожени за обикновена жена? И можеше ли тази късметлийка да е тя?

О, да, помоли се тя. Защото трябваше да си го признае: тя се бе влюбила в принц Никълас, принца на Даргентия.

Знаеше го и преди този ден, даже преди несравнимия им любовен акт до водопада. Но тяхната страст бе разпалила това предположение до такива размери, че тя го усещаше като горски пожар, който я изгаряше отвътре и заплашваше да избухне в ярки и блестящи пламъци, които само той можеше да владее със своето докосване и своята целувка.

Не че щеше да му го каже. Не и докато той пръв не признаеше чувствата си към нея.

Само да беше сигурна, че каквито и да бяха чувствата му към нея, те не бяха резултат от намесата на Милисът.

Поне днес Пейдж не бе усетила присъствието на палавата си кръстница. Любенето ѝ с Никоу бе вълшебно, но то бе магията на двама души, които се привличат един друг — в него нямаше нищо свръхестествено.

Поне така се надяваше.

Тя се мъчеше да намери някакъв отговор на твърдението му, който нямаше да изглежда, че обслужваше собствените ѝ интереси.

— Поданиците ти много ще се зарадват, ако се вслушаш в легендите — най-накрая каза тя. — Те никога не трябва да узнаят, че ти наистина не вярваш в тях.

— Много мило от твоя страна да се тревожиш за поданиците ми. — Никоу вдигна ръката си от волана и я погали по бузата. Тя затвори очи, за да се наслади на мекия и нежен допир.

— Поданиците ти са много мили хора — каза просто тя.

— О, виж! — възкликна Никоу точно когато до слуха ѝ достигна някакъв шум извън колата.

Незабавно отвори очи. Стадо овце пресичаше пътя. Ревностно го пазеше едно джафкащо куче с големи, наострени уши. Един мъж с висока, заоблена гегатичаше през полето до пътя и викаше нещо, което Пейдж не можеше добре да чуе. Последни пресякоха шосето овца с малкото си игриво агне. Никоу изключи климатика и отвори прозореца.

Овчарят приближи колата откъм страната на шофьора. Беше дребен човек със силен загар. От лицето му гледаха две бледи очи.

— Съжалявам, ваше височество — каза той на френски език, като позна принца. Бедният човечец сякаш беше готов да падне на колене, за да му простят.

— Вие, друже, ми доставихте прекрасно преживяване — каза Никоу. — Не всеки ден мога да се натъкна на такова чудесно препятствие по време на моите пътувания.

Лицето на мъжа светна, а широката му усмивка разкри дупките на два липсващи зъба. Той почтително сведе глава, после се втурна напред, за да прогони и последната овца от пътя.

Пейдж се разсмя от удоволствие. Тя се отпусна назад на седалката, като съзнаваше, че усмивката ѝ бе също толкова широка, колкото тази на овчаря. Но нейната поне не показваше никакви дупки между зъбите.

— Ти се отнесе чудесно към него, Никоу — меко каза тя. Той ѝ се усмихна и тя се почувства толкова щастлива, че трябваше да отклони поглед от неговия. Иначе щеше да каже нещо глупаво. Вместо

това продължи прекъснатия им разговор. — Разкажи ми нещо повече за Уензъл.

До края на пътуването те си разказваха истории. Никоу ѝ описа и другите мъже на име Уензъл, за които бе чувал.

— Последният крал Уензъл се наричал Уензъл Четвърти. Досега говорихме за Уензъл Първи. Номер две бил неговият син и, доколкото зная, най-незабравимото нещо, което е направил, било, че следвал стъпките на баща си и пазел свободата на Даргентия.

— Забележителен подвиг — вметна Пейдж.

Принцът кимна.

— Особено в онези враждебни времена. — Той се умълча и погали с пръст свъсеното си чело. — Не мога да си спомня нищо за номер три и четири, освен че не следват пряко първите двама.

— Имало ли е някои на име Уензъл, които не са били крале? — Нима тя наистина водеше този разговор? — чудеше си Пейдж. Тя разговаряше на любимата си тема с най-чудесния мъж, който някога бе срещала. На кого му трябваше магия? На кого му трябваше блясък? На кого му трябваше Милисънт?

Някак си тя, простата Пейдж Конър, изживяваше наистина мечтата си.

— Разбира се — отвърна Никоу. — Уензъл е обикновено срещано име в семейството. Баща ми се казваше Люсиен, а неговият брат, който бе женен за леля Шарлот, се наричаше Уензъл. Мисля, че във всяко едно поколение е имало по един Уензъл. Никълас Първи е имал син на име Уензъл.

Този Уензъл бе ключът на Алфред за Легендарните, където се споменават бягащият крал с кралицата и двамата принцове. Пейдж все още не бе научила за този Уензъл, но той бе от периода, който ѝ трябваше. Можеше да бъде Джон Уензъл от Уилиямсбърг, но тя трябваше да докаже това.

Движението по обратния път към замъка бе слабо. Когато следобедът премина в ранна вечер, въздухът навън захладя. Никоу бе оставил климатичната система изключена. Бризът нахлуваше в колата през отворените прозорци, повдигаше косите на Пейдж, които падаха върху лицето ѝ.

И какво ако бе грозна и носеше очила? Може би това нямаше значение. Въпреки това Никоу я бе забелязал. И сега той си бърбеше с

нея, сякаш бяха стари приятели, за историята на Даргентия, за фермите, покрай които минаваха, за местата, които бе посетил. Облегната назад върху скърцащата кожена седалка на фиата, Пейдж се наслаждаваше на всеки момент от пътуването.

Река Арджънт блещукаше покрай тях и на Пейдж ѝ се прииска да продължи да криволичи; пътят следваше реката и тя не бързаше да се завърне в замъка. Не искаше този прекрасен ден да свършва.

Но скоро те видяха къщите по хълма на Дарджънт Сити. Минаха покрай двата хотела и прекосиха моста към замъка.

— Имаш ли някакви планове за вечерта? — попита Никоу, като обърна колата на първия завой по пътя за замъка.

— Ще попиша малко — отвърна тя. — Започнах брошурата, но първо искам да свърша с черновата.

— Чудесно — съгласи се той. — След два часа ще вечеряме, после може още малко да поработиш, след което ще се срещнем при рова. Съгласна ли си?

Той я питаше, не ѝ нареждаше. Във всеки случай тя би се радвала, но това негово отношение към нея като към равна я трогваше.

— Съгласна — каза тя. Това бе най-прекрасното, съдържано изказване на света.

Но плановите им щяха да се нарушат, както Пейдж щеше да научи няколко минути по-късно. Никоу паркира колата в конюшните и заобиколи фиата, за да ѝ отвори вратата. Той хвана ръката ѝ и тя слезе от колата, готова да избяга.

Точно тогава тя ги видя.

Алфред стоеше до вратата на конюшната. Хилеше се до уши, дявол да го вземе. Други двама души бяха с него. Въпреки че залязващото слънце ги осветяваше в гръб.

Пейдж незабавно разпозна силуетите им и изтръпна.

Единият от тях бе висок, слаб мъж, чиято коса се развяваше непокорно. Рамената му се подчертаваха от елегантното спортно сако; панталоните също му стояха безупречно.

До него стоеше жена, чиято сянка разкриваше съвършено направен кок. Костюмът ѝ бе на „Данел“, имаше дълги крака, носеше елегантни обувки с високи токове. Парфюмът ѝ, оригинален „Армани“, успяваше да задуши обичайните за конюшната миризми.

Пейдж веднага погледна към своята мръсна тениска и прилепналите все още влажни джинси. Преглътна с мъка. Това ли бе жената, която можеше за миг да привлече вниманието на принц?

С въздишка на уста, тя тръгна напред с протегнати с такова оживление ръце, сякаш посягаше към вонящ скункс.

— Мамо? Татко? Какво правите тук?

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Каква очарователна спалня — каза Александра Конър.

Пейдж винаги си бе мислила за майка си като Александра. Както нейното собствено, истинско, малко име — Елеонора, Александра ѝ звучеше като възпитана, прекрасна... блестяща жена. А тези думи със сигурност подхождаха на майката на Пейдж — красноречивата, главозамайващо привлекателна телевизионна водеща.

По нищо не приличаше на Пейдж.

Пейдж не искаше да води майка си в своята стая, но Александра бе настояла.

— Трябва непременно да видя къде точно в истинския замък живее моето бебче.

Пейдж се почувства, сякаш смучеше палец в устата си и викаше гу-гу.

Не биваше да се безпокои за това, че канеше майка си тук. От години насам Милисънт се месеше в живота ѝ, но никога досега не бе издавала присъствието си пред семейството на Пейдж.

Все пак Пейдж се огледа наоколо. Слава богу, не усещаше никакъв мирис на люляци. Нито пък забеляза никакъв стълб от вълшебен прашец. Просто си беше същата чудесна стая в кулата със сводести стени и балдахиново легло, която тя отскоро обитаваше. Бе добавила някои свои собствени вещи — книги по история, за да си чете, преди да заспи, няколко тефтера и автоматични писалки. Тук Пейдж се чувстваше като у дома. Мислеше, че стаята бе прекрасна. Беше се топла и уютна.

Но как изглеждаше тази стая в очите на Александра?

— Значи моето бебче спи тук. Колко... прелестно. — Със свършена походка на модел, Александра тръгна по персийския килим към балдахиновото легло. Полата ѝ бе тясна и достатъчно къса, за да разкрие свършените ѝ крака. Носеше косата си, черна като косата на Пейдж, на любимата си прическа — стегнат, гладък кок. Начинът, по който разкриваше лицето ѝ, подчертаваше прекрасно оформените ѝ

скули и грациозно вдлъбнатите ѝ бузи. Гримът ѝ бе, както винаги, безупречен.

Тя разгледа гравирани рози и листа, които пищно украсяваха таблата на леглото. После докосна с пръст полираното дърво. Благодаря на Бога за Алфред, помисли си Пейдж. Майка ѝ не носеше бели ръкавици, но Пейдж щеше да се почувства унижително, ако Александра бе избърсала цял слой прах от таблата.

Майка ѝ вдигна поглед.

— Стенописът е твърде... интересен. Знаеш ли кого се предполага, че изобразява?

— Н... не — заекна Пейдж. — Искам да кажа, това е сцена от гръцката митология, но...

— Но, любима, нали си историчка. — Бе избрала да стане историчка против желанието на родителите си. — С мозък като твоя, скъпа, ти със сигурност ще станеш доктор. Или: А може би адвокат — Пейдж осъзна, че трябваше да знае какво точно изобразяваше сцената. Тя сведе главата си засрамена.

— Обиколката на замъка бе очарователна. — Александра ловко смени темата. Очевидно не забеляза унижението на Пейдж.

Въобще не приличаше на обиколката ѝ с Никоу: бърза и тиха. Пейдж въобще не бе обърнала внимание на многобройните стаи и прекрасните неща в тях. Но през това време тя можеше да поговори с родителите си върху по-обща теми.

Мислеше си за обиколката, която бяха направили с Никоу. Споменът за нея ѝ напомни за нощта, през която тя толкова много се нуждаеше от Милисънт — нощта, през която трябваше да избяга от Никоу, преди идването на полунощ да изтрие нейния временен блясък.

О, какво ли не би дала за една-единствена частица блясък в този момент! Тя просто трябваше да покаже на Александра колко добре се справяше.

Александра приглади ватираната кувертюра на леглото, обърна се грациозно и седна. После изискано кръстоса крака. Тя се усмихна на Пейдж и погледна дъщеря си, сякаш очакваше от нея да произнесе един или два дълбокомислени коментара.

Пейдж напъна мозъка си да измисли нещо. Каквото и да е. Нищо не ѝ хрумна.

— Много любезно беше от страна на твоя принц Никоу да ни покани на вечеря — наруши тишината Александра.

— Той не е моят принц Никоу. Той е моят шеф. — Все пак след този прекрасен следобед в планините Пейдж можеше да усети, че цялата се изчервява от смущение. — И, да, много мило беше от негова страна.

— Разбира се, че ще се преоблечеш за вечеря, нали? — попита майка ѝ.

Пейдж се огледа. Джинсите ѝ бяха изсъхнали, но нейната тениска от Смитсън бе изцапана с кал от брега на вира.

Не можеше да остане с тези дрехи — не и до майка си, облечена в един от прекрасните си скъпи, направени по поръчка, костюми.

— Разбира се — отвърна тя.

— Ще почакам тук, докато се преоблечеш.

С въздишка на уста, Пейдж отвори гардероба и извади от там една от своите бежови блузи и разкроените си черни поли. Не бяха точно стилни, но поне бяха нещо по-добро от работните ѝ дрехи.

— Предполагам, че си си донесла нещо по-елегантно от това — обади се Александра. — Тази безформена черна пола само подчертава още повече черните рамки на очилата ти. Опитвала ли си напоследък да носиш контактните си лещи?

Пейдж бързо върна на закачалките блузата и полата си и извади синята си рокля.

— Това е по-приемливо — отбеляза Александра.

Пейдж въздъхна от облекчение. След грозния тъмносин костюм това бе най-женствената дреха, която притежаваше.

Никоу седеше в кресло от червена кожа в трофейната зала. Защо седяха тук, заобиколени от древните жители на околностите на замъка — лосове и антилопи, норки и маймуни, които надничаха от стените, той не знаеше. Не знаеше дали широкото кресло или прозрачните очи на животните го притесняваше повече.

Но бащата на Пейдж Конър, Франк, се чувстваше като у дома си.

Той бе висок, слаб мъж, с много малко бръчки по сияещото си продълговато лице. Косата му бе по-тъмнокестениява, отколкото беше обикновено при мъжете от неговата възраст. Никоу се питаше дали тя

бе естествено кестенява, или този неестествен за възрастта му цвят бе резултат на боядисване.

— За да привлечете туристи, които да напълнят тези хотели — казваше Франк, — вие се нуждаете от реклама и публичност. Навсякъде. По целия свят. — Изящните му пръсти се въртяха във въздуха. — Разбира се, добре направена реклама. Някоя от онези подсъзнателно приемани, секси красавици винаги помага; по такъв начин умножих приходите си.

Очевидно, помисли си Никоу без капка въодушевление. Франк се опитваше да го привлече като клиент на рекламната си агенция.

— С радост бих се наел да ви направя реклама — каза Франк.

— Ще обмисля това много сериозно — каза Никоу. Вече го бе направил и сериозно обмисляше как да изхвърли този младеец продавач с всичките му идеи.

Но този мъж бе бащата на Пейдж Конър. След чудесния следобед, който Никоу наскоро бе прекарал с нея — затъмнен само от онова злощастно, но временно недоразумение — това значеше много.

Сега ясно виждаше как Пейдж бе развила своята решителност; тези двама души трябва са я възпитавали. Но с такива родители как можеше да бъде толкова сладка и срамежлива? Животът с родители като тези би подготвил всеки за прословутите Олимпийски игри.

Добре, че все пак тя бе успяла да се превърне в това, което беше, радваше се той. Изглежда, единствената ѝ тайна бе желанието ѝ да открие някакъв неясен предшественик просто от любопитство във връзка със собствената си прабаба. Тя не възнамеряваше да стане принцеса. Въпреки неговото първоначално инстинктивно недоверие, тя се оказа невинна и простодушна. Сега той вярваше, че нейното прекрасно тяло не бе обладано от духа на красива интригантка. От това, което Никоу чу, разбра, че родителите ѝ не възнамеряваха да останат в Даргентия дълго време. Заради нея той щеше да играе ролята на очарователния домакин — поне за тази вечер. Но той жадуваше за следващия път, когато можеше да остане насаме с Пейдж.

Само ако можеше, помисли си Пейдж, Никоу и тя да останеха насаме тази вечер. Как с толкова хора наоколо ще можеше да се наслади на несравнимото им преживяване в планината от този следобед?

Но той бе достатъчно мил да покани родителите ѝ на вечеря. Бе дори още по-мил да превърне вечерята във вечерно парти. Тя се чувстваше засипвана — и смаяна — от толкова много любезност.

Сега той седеше начело на дългата дървена маса в залата с гранитни стени, където блюда се сервираха в изобилие. От пресечените на кръст фенери по стените се отделяше приглушена светлина. Блещукащите пламъчета от малките тънки свещички, поставени в няколкото свещника, танцуваха по лицата на малкото гости.

Щастлива, Пейдж седеше до Никоу. Той изглеждаше чудесно в широката си, бяла, провинциална риза, която разкриваше силния му врат и част от гърдите му.

Без дрехи той изглеждаше даже още по-добре. Но Пейдж не смееше да си мисли за това. Не тук. Не сега.

От дясната ѝ страна седяха родителите ѝ. От другата страна на масата бяха Шарлот, Руди, Сюзън... и, въпреки че присъствието му я отвращаваше и Никоу би трябвало да му се бе противопоставил, Едуард.

— Кажете ми кой сте вие и с какво се занимавате — обърна се Александра към Едуард с най-подкупващия си тон на журналист. Пейдж го бе чувала хиляди пъти по телевизията. Не познаваше някой, който не би отговорил на този глас.

— Аз съм много далечен роднина на Никоу — отвърна Едуард с копринено мекия си, равномерен глас, който показваше, че вниманието на Александра му бе приятно. Тази нощ той носеше тъмен костюм и риза с цветовете на даргентийското знаме — червено и сребристо — и лилава вратовръзка. — А това, с което се занимавам, е колекциониране на неща.

Пейдж опита от ароматния силен бульон с привкус на вино, приготвен от внимателната пъргава Мейбъл. Какво, питаше се тя, искаше да каже Едуард?

Майка ѝ не се смути да попита:

— Разкажете ни какво точно колекционирате. — Тя се бе освежила преди вечеря и се бе преоблякла в една сладка малка рокличка, както я нарече тя — лъскава синя рокля с пайети, която блещукаше, докато тя се движеше. Пейдж бледнееше пред нея със светлосинята си рокля шемизета; тя сякаш се сливаше с дърворезбата

на мебелите наоколо. Александра си бе променила прическата, така че две съвършено извити, черни къдри се спускаха от двете страни на прекрасно изваяното ѝ лице.

— Дреболии. — Едуард размаха във въздуха ръката си с безупречно поддържан маникюр, очевидно забавлявайки се с недоумението, което предизвикваше.

— Том Палеца — изтърси Руди, като целият се изчерви и заби поглед в супата си. — Малко пари, малко власт и няколко дребни хорица.

За такъв срамежлив човек каква смелост да произнесе това — помисли си Пейдж. Искаше ѝ се Руди да не седеше толкова далече от нея и тя да можеше да го потупа по слабия гръб. Когато всички погледи бяха вперени в него, той почервения като узрял домати над закопчаната си догоре бяла риза. Сведе глава толкова ниско, че тънкият му дълъг нос почти докосна лъжицата му.

— Руди — предупреди го меко майка му. Но, изглежда, Шарлот имаше малък проблем да придвижи горната си устна над стърчащите ѝ навън зъби, докато се мъчеше да се усмихне. Яркочервената ѝ коса тази вечер бе фризирана на лимби, но крещящо жълтата рокля ѝ подходеше твърде добре.

Сюзън се разсмя на глас. Красивата руса братовчедка на Никоу носеше черна тясна рокля с дълбоко деколте. Пейдж недоумяваше как всеки мъж в тази стая можеше да се съсредоточи в бульона си.

— Туш, Руди! — каза Сюзън. После се обърна към Едуард, който бе от дясната ѝ страна. — Да е пропуснал някакви други дреболии?

— Хотели — каза Едуард и се усмихна лукаво към Никоу.

Защо принцът позволяваше на този мъж да се измъква така безочливо? Пейдж недоумяваше. Но тя знаеше отговора. Никоу нямаше избор.

Тя осъзна, че си играеше с медальона лебед, който бяха открили с Никоу в имението на Алфред. Защо не бяха открили Легендарните? Тогава Едуард щеше да види.

Това може би щеше да впечатли дори родителите ѝ.

— Не — каза Руди. — Хотели не. Балът бързо ще ги напълни.

— Също така бързо могат и да се изпразнят — изръмжа Едуард.

Пейдж си спомни, че условията за отлагане изплащането на първата вноска от заема от страна на Никоу бе хотелите да са пълни

поне за един месец.

— Но няма да се изпразнят — отрече Сюзън сладко. — Имаме толкова много идеи да задържим хората в тях.

Апетитът на Пейдж се изпари, когато забеляза презрителната гримаса на Едуард.

Никоу прекрати неловката тишина.

— Искам да зная какво доведе насам нашите гости, семейство Конър. Освен това да посетят чудесната си дъщеря, разбира се.

Пейдж не пропусна да забележи смаяните погледи, които баща ѝ и майка ѝ си размениха. Тя бързо подаде празната си купа на Алфред, който като допълнителен прислужник тази вечер си бе облякъл смокинг. Двете бръчки покрай устните му се изкривиха, когато той окуражаващо ѝ се усмихна.

Знаеше, че гримасата, която му направи, бе лишена от всякаква усмивка. Въпреки това тя се изненада колко дълбоко наранена се почувства. Защо родителите ѝ не можеха да приемат комплимент по отношение на тяхната дъщеря — пък бил той просто от любезност?

Баща ѝ пръв се обърна към Никоу.

— Познахте, Никоу. Умирахме от любопитство да видим как нашата Пейдж се справя тук с първото си малко назначение в чужбина.

Малко назначение ли? Пейдж отвори уста да възрази, но намесата на майка ѝ я накара да забие поглед в пода.

— Разбирате ли, донесохме няколко неща. Пейдж се обадила на брат си Джо и го помолила да ѝ изпрати някои компютърни програми. Не зная какви са точно, но си мислехме да попътуваме из Европа. Да донесем тези неща, ни послужи като отличното извинение.

О, Джо, вътрешно простена Пейдж. Защо въобще бе споменавал на родителите ѝ, че се бе обаждала? Но тя наистина не можеше да го вини за това. Александра Конър бе известна с умението си да изкопчи истината даже от камъните. Съпругът ѝ Франк, говореше с такъв ласкателен език, че хората мигновено му се доверяваха.

Мирисът на свещи около масата се смесваше с аромата на лук, домати, риба и подправки. Алфред влезе в залата, като тикаше пред себе си количка, на която бяха наредени блюда със спагети в сос от риба, раци и миди. Пъргавата Мейбъл бързо сервира блюдата на масата.

— Мейбъл е готвачка, възпитаничка на Кордон Блю — изтъкна гордо Пейдж на родителите си.

— Наистина ли? — попита баща ѝ. Той с интерес изгледа поруменялата Мейбъл. — Мислили ли сте някога да продадете рецептите си? Може би даже вашия сос от спагетите?

— О, не, мосю — отвърна тя, като размаха ръце във въздуха. Тя продължи на английски език със силен френски акцент. — Толкова съм щастлива да обслужвам нашия чудесен принц. Това е всичко, което някога съм искала.

Бащата на Пейдж изглеждаше непоколебим и на Пейдж ѝ се прииска да потъне вдън земя. Нима той наистина се опитваше да изкуши готвачката на принца да го напусне с обещание за повишение? Искаше ѝ се да вземе вкусния сос на спагетите и да го захвърли в красивото лице на баща си.

Разбира се, не го направи. Тя не можеше да направи нищо неловко. Особено пък със своите родители. Те ѝ мислеха доброто. Винаги го бяха правили.

— Толкова чудесно от ваша страна бе да наемете Пейдж — каза Александра, която седеше отдясно на Пейдж. — Искам да кажа, ние винаги сме знаели, че тя е великолепна историчка — тя наблегна на последната дума, — но някой от вашия ранг да го оцени — ние не можем да се гордеем повече от това.

Пейдж не можеше да се чувства по-унижена от тази забележка. Все пак нищо не каза. Отново родителите ѝ ѝ мислеха само доброто.

Макар че седеше през няколко места от принца, Александра се наведе напред и се обърна направо към Никоу.

— Казвала ли ви е някога, че винаги е мечтала да стане принцеса и да живее в замък?

Пейдж чу шум от падане на прибори и погледна към Никоу. Сребърният му нож и вилица бяха паднали в чинията пред него, сякаш той ги бе захвърлил там. Бе разлял няколко капки доматиен сос по покривката и чашата си за вино. За щастие, бялата му риза беше неопетнена. Дали случайно бе изпуснал приборите си? Или в действителност ги бе захвърлил?

Тя се осмели да срещне погледа му. Мракът в тях преди бе нищо в сравнение с гневния поглед, с който я стрелна.

Тя потрепери. Той беше бесен. Не можеше да го обвинява за това.

Унижението, което изпитваше преди, не можеше да се сравни с огромната вълна от срам, която я заля със силата на планински водопад. Трябваше да му обясни.

— Майко — каза тя, — това е мечтата на всяко малко десетгодишно момиче. Тогава вълшебните приказки изглеждат истински.

— Но ти не престана да мечтаеш, мила — продължи Александра. — Ти бърбореше за вълшебни приказки дори когато беше в горните класове на гимназията. Дори по времето, когато абитуриентският ти бал настъпи, ти споменавах нещо за някаква вълшебна кръстница.

Сега Пейдж си спомни, че в своя ужас за това, което се бе случило през онази нощ, която бе прекарала с краля на стръвта за риба в училището „Хамилтън Хай“, тя се бе опитала да обясни на родителите си защо всичко се бе объркало. Но не бе продължила след първото си изречение, защото то ги бе накарало да избухнат в смях.

Тя бързо се бе затворила в себе си и никога не спомена за това отново — тъй като самата не можеше напълно да повярва в съществуването на Милисът.

— Това е само една приказка, майко — отвърна тя. — Никога не съм искала да кажа...

— О, но ти бе толкова превзета — намеси се баща ѝ, — като ни говореше за вълшебни феи и Пепеляшки и как един ден на всички ни ще покажеш...

— Как ще станеш принцеса — добави Александра.

На Пейдж ѝ се прииска да избяга от стаята. Тя толкова здраво стисна салфетката си в скута, че усети как изхабените ѝ нокти се забиваха в дланите ѝ. Как можеше да се спаси от това ужасно унижение?

Сега Никоу щеше да я счита за още по-голяма лъжкиня, отколкото преди.

От другата страна на масата Руди погледна към нея само колкото да ѝ покаже съчувствието си. Шарлот, която дъвчеше изпъкналата си долна устна, изглежда, също съчувстваше на Пейдж.

Но не и Сюзън. На съвършеното ѝ лице бе изписана злорада усмивка. О, каква наслада изпитваше тя при този ритник в

обикновения задник на Пейдж.

Едуард също несъмнено изпитваше голямо удовлетворение да вижда някой, дори толкова маловажен като Пейдж Конър, да скимти при намека, че е мечтала да бъде онази обикновена жена, която легендите предвиждаха да се омъжи за принца. Само ако той се осмели да стори такова нещо.

Тя не смееше да погледне принца в очите. Не и отново. Тя сведе главата си ниско напред с желанието да потъне в морето на черната си коса. Помисли си дали да не си свали очилата. Всичко щеше да се размаже пред очите ѝ. Може би така щеше да замъгли и болката, която я терзаше.

Шега, чу в съзнанието си тя. Милисънт!

Сега тя бе последната, с която Пейдж искаше да разговаря. *Махай се*, молеше се тя наум.

Но, скъпа, може би ти просто се нуждаеш, от малко чувство за хумор...

Трябва да съм луда да разговарям с теб тук и сега, отвърна Пейдж, без да пророни и звук.

Но тя се замисли върху съвета на Милисънт. Може би тя щеше да успее да излезе от неловкото положение, ако представи детските си мечти като шега, насочена към родителите ѝ.

— О, мамо, татко — засмя се тя и размаха ръка във въздуха, сякаш изхвърляше мисълта в забвение. — Не знаех, че съм успяла. Тогава се шегувах с вас, не се ли досетихте?

Баща ѝ я погледна въпросително. Тя винаги се бе гордяла с това, че имаше същите очи като неговите; наситеният кехлибар в очите му караха нейните да бледнеят. Той поклати красивата си глава, докато я наблюдаваше леко озадачен.

— Единственото ми желание е — каза той — такава да е била истината. Моето малко момиченце така и не се научи как да се шегува.

— Всъщност, тогава възприехме думите ѝ за напълно сериозни — призна Александра. — Не че преди познавахме никакви принцове. — Тя затрепка с мигли, сякаш флиртуваше с Никоу, и Пейдж се смая, че майка ѝ, изглежда, не забелязваше свъсената гримаса на принца. — Един наш приятел познаваше британския консул — продължи тя, — който беше пер в Кралството. Той имаше син на години колкото Пейдж и ние си помислихме, че сме подготвили нещата. Разбирате ли,

младият мъж, изглежда, жадуваше да излиза с американка от добро семейство. Той дори си мислеше за женитба.

Пейдж се чудеше дали горещината на лицето ѝ няма да подпали храната в чинията ѝ. Тогава беше на двадесет. Родителите ѝ я караха да се омъжи за дребничкия лорд Лафингтън — кльощав, с пъпчиво лице и груб глас. Пръстите му непрекъснато го сърбяха да я докосва в най-неподходящото време. Но никога пред нейните или неговите родители.

Той бе имал чувство за благоприличие.

Това бе причината защо Пейдж толкова бързо се отказа от първоначалната си идея за състезанието, на което туристите щяха да изберат булка на Никоу. Последното нещо, което искаше, бе да се омъжи за такъв отвратителен благородник. Тя дори не пожелаваше такова нещастие на най-заклетия си враг, а да не говорим за мъжа, на когото държеше.

— Видяхте ли, майко — отвърна тя възможно най-лъчезарно, — че не бях толкова въодушевена тази вълшебна приказка да се сбъдне. Успях да избегна женитбата си с лорд Лафингтън.

— Очевидно, скъпа, ти си чакала по-добра партия от него — каза Александра със захаросана усмивка и недвусмислен поглед към Никоу.

Пейдж никога не се бе радвала толкова да се сбогува с родителите си. Алфред любезно им бе предложил да ги откара до Дарджънт Сити. С лимузината, разбира се.

Те не бяха отказали. Бяха убедили управителя на по-модерния на вид хотел да им позволи да останат в ремонтирана стая в почти завършената вече сграда.

Тя им бе обещала да ги посети на следващия ден, преди да отпътуват за френската Ривиера. Или Монако. Все още не бяха решили накъде да потеглят.

Сега Никоу се бе запознал с очарователните ѝ, изтънчени и блестящи родители. Те несъзнателно бяха подчертали колко несръчна бе очилатата им дъщеря.

Какво го бе прихванало Никоу, за да я люби? Може би зад това в края на краищата се криеше Милисът.

Пейдж трябваше да се скара на фантастичната си приятелка. Но не сега.

Сега трябваше да се погрижи да спаси работата си.

Веднага щом вечерята приключи, Едуард закара Сюзън в столицата. Шарлот и Руди се оттеглиха в своите покои. Докато Пейдж изпращаше родителите си с Алфред, с периферното си зрение бе забелязала Никоу да излиза през кухненската врата и да се отправя към рова.

Очакваше ли я там? Или просто искаше да бъде сам след ужасната вечеря?

Тя трябваше да разбере.

С надеждата, че той бе занесъл достатъчно хляб, забърза по едва осветената пътека зад замъка и премина през портата на външната стена. Нощта бе по-хладна от предишните. Или може би тревогата я караше да трепери.

Той не беше там, където тя очакваше да го открие. Никоу не седеше на любимата им пейка.

Вместо това тя трябваше да го потърси в сенките с присвити очи. След няколко минути го забеляза, облегнал се на порутената статуя с лебеда.

Тя направи няколко колебливи крачки към него.

— Мога ли да седна до теб?

— Достатъчно дълго време бяхме заедно през този ден.

Пейдж се шокира от грубия му отговор.

— Никоу, аз само исках да ти обясня...

Той излезе от сянката и светлината от фенерите освети лицето му. Тя спря да говори. Той бе свъсил гневно русите си вежди. Бе стиснал здраво изразителните си устни, които тя толкова обичаше и чийто вкус ѝ бе познат. Брадата му бе презрително вдигната, тялото му — сковано. И тя не смееше да се изправи пред пламъците, с които я обгаряха черните му, разгневени очи.

Тя се огледа наоколо за гъските, но даже те знаеха кога да стоят настрана. Само ако можеше да си прегърне едно гъсе; отчаяно се нуждаеше от утеха.

Можеше да разбере раздразнението му, но защо бе толкова суров, толкова недостъпен? Толкова разгневен?

— Мисля, че родителите ти много добре ми обясниха. И не се ли чувстваш щастливка? Тук си, за да реализираш мечтите си. Замък, принц — който сама легендата ти предоставя. Той трябва да се ожени за обикновена жена. А ти, чудо на чудесата, просто случайно се

оказваш обикновена жена. На кого му трябва далечна родствена връзка, след като можеш да се възползваш от настоящето? О, но разбира се, ти ми каза: последното нещо, за което си мислела, когато си пристигнала тук, било да станеш принцеса.

— Никоу, моля те. Ти не разбираш...

— Разбирам всичко, което трябва да разбере. — В смеха му нямаше веселие, само горчивина. — А аз си мислех, че аз съм този, който те съблазнява. Един нещастен, жалък книжен червей, който се крие зад очилата си, който дори не е познавал секса преди. Или и това бе трик? Ако е така, справяш се добре, Пепеляшке. Наистина много добре.

Пейдж не разбра, че бе вдигнала ръката си. Но тя внезапно я забеляза, когато бързо замахна с нея напред.

Рязко я спря, само на сантиметри от набеязаната цел. Взираше се ужасена в нея, сякаш ръката принадлежеше на някого друг. Някой, който въобще не познаваше.

Тя едва не бе ударила принц Никълас, принца на Даргентия.

Премигна към Никоу, когато сълзите ѝ размазаха скованите му черти. Отвори уста да се извини, но нищо не излезе.

Бързо се обърна и избяга в замък.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Пейдж седна на ръба на единствения стол в стаята си. Питаше се дали извитите му украсени крачка нямаше да се счупят под тежестта ѝ.

Почти бе зашлевила шамар на принца.

Как можеше такъв великолепен ден да завърши толкова отвратително?

— Елеонора! — Гласът сякаш я заобикаляше отвсякъде.

Пейдж въздъхна умърлушена и сведе глава. Милисънт — само тя ѝ трябваше в този ужасен момент от живота ѝ. Тя не бе открила скъпоценностите на короната.

После превърна в свой враг Никоу, чиято прекрасна глава носеше короната на държавата. Мъжът, който я бе любил толкова красиво в планината.

Мъжът, който тя започваше да обича.

Въздухът се изпълни с мирис на люляци, който едва не я задуши. Тя стана и се отправи към прозореца, като се обърна с гръб към спалнята. Не искаше да види как Милисънт се появява.

Въобще не искаше да вижда Милисънт.

Впери поглед в задния двор. Неясното електрическо осветление там бледнееше пред блясъка на пълната луна. По сиво-зеленикавия двор, изпълнен със сенки, за щастие, не се забелязваше жив човек. Ако в този момент бе зърнала Никоу, навярно щеше да се разкрещи.

Някъде високо в небето един слаб лунен лъч проблесна, потрепери, а после се стрелна от дясната ѝ страна. Пейдж въздъхна, отстъпи назад от него, но той вече бе отминал.

Още един се стрелна от лявата ѝ страна. После друг. След миг тя бе заобиколена от цяла река от блестящи петънца. Светеха с някаква вътрешна светлина, сякаш бяха изпълнени с огън. Все пак потокът светлина, който я заливаше, бе студен и със свежия и ободряващ мирис на планинския водопад от този следобед.

Тя се обърна, за да проследи пътя на светлия поток. Цялата ѝ стая бе осветена от блещукащи петънца, които се въртяха в един

миниатюрен Млечен път. Те се събираха в стълб светлина близо до леглото с балдахин.

Милисът.

Когато този вълшебен поток светлина прие форма, Пейдж поклати главата си в отстъпление.

— Това се казва зрелище — промълви тя, когато Милисът се появи и тръгна към нея. След миг тя изненадващо се превърна в плът и кръв. — Това нов номер ли беше?

— О, това не бе трик, мила. Просто манифестация.

— На какво? На лудост, дошла направо от Луната ли?

— Енергия. Толкова съм развълнувана, че почти мога да се превръщам в човек. — Като направи крачка назад, слабичката Милисът огледа Пейдж от главата до петите. Сияещите ѝ кръгли очички я разучаваха, сякаш виждаха през тялото ѝ. Този път надписът върху наситенорозовия ѝ потник гласеше: ВСЕ ПО-НАГОРЕ! — О, скъпа — продължи тя и потри ръцете си една в друга радостно, — бях с теб в имението на Алфред — и след това. За миг. — Тя отново пристъпи напред и прегърна Пейдж. Главата ѝ почти докосна гърдите на Пейдж, която погледна отгоре към късо подстриганата ѝ, златисто сива коса. — Ти никога не си предполагала колко много феите се изкушават да наблюдават двама души, които правят любов...

Пейдж се опита да се изтръгне от нея, но тези малки ръчички бяха изумително силни.

— Милисът, как можа...

— ... но разбира се, това не ни е позволено — довърши вълшебната кръстница. — Все пак трябва да зная. Как беше?

Пейдж най-накрая се изтръгна от прегръдките ѝ и отстъпи назад.

Усмивката на Милисът бе толкова широка, сякаш зъглчетата на устата ѝ още малко щяха да достигнат отпуснатите ѝ клепачи. На Пейдж ѝ се прииска да изтрие тази усмивка от лицето ѝ. И то бързо.

— Как си представяш, че е било? — попита сладко тя.

— Приказно, разбира се. Самотен вир в планината. Сама с най-прекрасния от монарсите на света. Той те спасява от удавяне — или поне така си мисли. Отнася те на тревата, внимателно те поставя върху нея; после... разбира се, точно тогава си отидох. Но не беше ли великолепно?

— Разбира се. Сексът е нещо много по-приятно от това, което си бях представяла. Ние дори разговаряхме за моя тайнствен Уензъл по обратния път за замъка.

— Елеонора, как може да звучиш толкова преситена от удоволствия?

Пейдж отиде до тоалетката и се погледна в огледалото. Очите ѝ изглеждаха мръсни, тъмножълтеникави, със сенки около тях. Бяха пълни със сълзи, които тя с усилие задържа.

— Родителите ми са тук, знаеше ли за това? Но разбира се, че си знаела. Вълшебните кръстници са всезнаещи, нали?

— Не, скъпа. Разбира се, мога да чета мислите ти, когато се съсредоточа. И после мога с мисълта си да отида от едно място на друго — чудесен начин за пътуване. Но всезнаещи...

Пейдж не бе възнамерявала да предизвиква лекция по този въпрос. Тя я прекъсна, за да се върне на главната тема.

— Вечеряхме толкова приятно, моите красиви родители, прекрасният принц, гостите му и аз, която, както винаги, изглеждах абсурдно. — Тя прокара ръце по простата си синя рокля.

— Елеонора, ти просто трябва да престанеш да бъдеш толкова взискателна към себе си.

Пейдж се извърна да срещне погледа на феята, която всъщност не бе тук. Но, о, колко много искаше някой да бъде тук с нея сега! Една буца тръгна от гърдите ѝ и заседна в гърлото ѝ, така че тя едва можеше да говори.

— Но аз съм взискателна и към теб. Как можа да ми сториш това?

— Елеонора, ако ми разкажеш какво се е случило, може би аз...

— Вече достатъчно си сторила, Милисът. Доведе ме тук да вкуся от рая, после позволи да ме изритат като футболна топка точно в...

— Елеонора! Спри с това и ми обясни! — Ръцете на Милисът бяха на хълбоците ѝ, а обикновено сладкото ѝ лице бе приело строго изражение, каквото Пейдж никога преди не бе виждала у нея. В тъжните ѝ очи сега имаше състрадание. Но със сигурност не и сладникава усмивка.

С въздишка на уста, Пейдж отново се върна на стола с извити крачка. Тя разказа колкото се можеше по-бързо как бе започнал денят

й, как бе продължил и стигнал върхната си точка, а после се бе сгромолясал.

— И тогава — завърши тя — почти не му ударих шамар.

Милисът ахна. Тя закри уста с малката си ръчичка.

— О, мила, как можа?

— Лесно беше. Той стоеше точно до мен и ме обиждаше със сарказма си. Просто изтеглих ръката си и бързо замахнах напред. За нещастие обаче мозъкът ми работеше по-бързо от пръстите ми. — Тя ги размърда, за да покаже как. — Сега никога няма да узная какво е чувството да удариш принц.

— Като говорим за сарказъм, Елеонора — каза Милисът с остър глас, — ами, ние с тебе просто трябва да се справим с това. При все че може и да срещнем трудности. Стратегия — ето какво ни трябва — феята седна на леглото. Както обикновено, то не се огъна под тежестта й.

Стратегия ли? Не! Това, от което тя наистина се нуждаеше, бе спокойствие, мир, да се върне към собствения си, обикновен живот без присъствието на вълшебни феи, може би дори без прашните подземия на музея „Милърс Майн“ в Ню Мексико.

Но първо трябваше да узнае нещо.

— Милисът, ти ми каза, че си била с мен горе в планината. Стори ли някаква магия, за да накараш Никоу да почувства увлечение към мен?

Милисът тъжно поклати глава. Късата й права коса се раздвижи на главата й.

— Само ако се опиташе да разбереш тайната на вълшебните приказки, не би задавала такъв въпрос.

— Не зная твоята проклета тайна. Така и не я разбрах и навярно никога няма да я разбера. Но съм сигурна за едно нещо. — Пейдж толкова бързо се изправи от изящния стол, че той падна назад с трясък. Тя решително го вдигна и го постави обратно на извитите му крачета. Изправи се с лице към Милисът. — Дотук бях.

— Но, Елеонора, трябва да си малко по-търпелива. Принцът може и да постъпва малко хитро, но той ще...

— Ти не ме разбра. Свърших вече с вълшебните приказки. Наистина. Тази вечер моите родители ми показаха, че даже и след като в гимназията ти направи онази ужасна пакост, аз в действителност не

спрях да вярвам във вълшебните приказки. Как можах? Продължих да те викам при себе си.

— Оценявам това, мила. Но не захвърляй приказките; не и сега, когато най-накрая сме толкова близо до осъществяването на...

— Омръзна ми от осъществявания на приказки. Това е. Без повече вълшебни приказки, Милисът. Без повече магии. Без повече вълшебен прах и хубави дрехи. Без повече убеждения, че притежавам и капчица блясък. Свършено е с мен.

Милисът скочи от леглото толкова бързо, че Пейдж видя в нея едно младо същество, изпълнено с живот.

— Моля те, Пейдж, не можеш сега да се предадеш.

Пейдж, а не Елеонора? Добре! Най-накрая Милисът започваше да я възприема сериозно.

Пейдж осъзна, че можеше да види през нея така наречената вълшебна кръстница. Не че тя се превърна в своя блестящ стълб от вълшебен прах; тя просто бе станала прозрачна. Даже нейният яркорозов потник бе прозрачен.

Милисът се погледна.

— О, Пейдж — прошепна тя. — Ти трябва да повярваш...

Но Пейдж бавно поклати глава.

— А какво ще кажеш за няколко пеперуди в спалнята ти? — попита оживено Милисът. Тя размаха малките си чисти ръчички. Изведнъж от коша за пране, покрит с дантелено перде, се издигна тънка струя дим. Това напомни на Пейдж за шегата, която Милисът бе изиграла на Никоу пред Шарлот и Руди в библиотеката. Само че този дим бе тънка струйка. И той изсъска, преди да се превърне в молци.

Пейдж приближи към него и погледна отгоре. В средата на коша за пране имаше една-единствена тънка гъсеница. Тя се гърчеше в средата си нагоре, после пристъпи напред с няколко двойки предни крачка, изправи се и изчезна в облак ароматен дим.

— В действителност не разбирам — каза Пейдж. Тя затвори очи. Когато отново ги отвори, Милисът пак размахваше пръсти във въздуха.

— Ще ти покажа — настоя съществото, което никога не бе съществувало. — Бисквитки. — Тя здраво затвори малките си кръгли очички, после отново ги отвори.

Пейдж усети как ръката ѝ сама се протегна напред с дланта си нагоре. В средата на ръката ѝ се появи една шоколадова бисквита. Тя я сложи в устата си.

— Не ми харесва на вкус.

— Тогава нека да видим какво можем да направим с тази рокля, която ти толкова не харесваш. — Но гласът на Милисънт бе толкова слаб, сякаш тя дълго време бе обикаляла из безкраен тунел, преди да стигне края му. Пейдж лесно виждаше леглото през тялото ѝ. Ръцете ѝ правеха кръг, сякаш бавно се движеха. Тя посочи към Пейдж.

Нищо не се случи.

Пейдж се почувства виновна някъде в едно ъгълче на съзнанието си, но отхвърли това чувство. Как можеше да съжалява, че обръщаше гръб на същество, което винаги бе считала за плод на своето прекалено развинуто въображение?

Тя полагаше неимоверни усилия да забрави, че и други хора бяха станали свидетели на присъствието на Милисънт. Но Пейдж се бе преситила от вълшебни приказки.

— О, Елеонора! — Звукът бе само лек бриз, който прошумоля в ушите на Пейдж.

Без обичайния си пукот, без мириса си на люляци, Милисънт изчезна.

— Ами, разбира се, че ще трябва да напусне. — Късно на другата сутрин Никоу отиде в кабинета си и захвърли с трясък няколко книжа на бюрото си. Каква грешка от негова страна бе да доведе Пейдж Конър в този апартамент преди една седмица — когато тя бе избягала точно по средата на любовния им акт и го остави сам като последен глупак.

Нищо чудно, че толкова жадуваше да остане сам с нея на онзи планински връх.

Оттогава насам апартаментът му изглеждаше изпълнен с мълчаливото ѝ присъствие. Мълчаливо? Ха! Никога не бе срещал по-жизнена, по-страстна жена от нея. Свежият ѝ мирис на бебешка пудра все още се долавяше във въздуха.

— Разбира се. — Алфред седна до бюрото в коженото кресло на Никоу. Поведението му, както винаги спокойно, още повече разгневи Никоу. — Но не разбирам в какво се състои проблемът.

— Тя е проблемът. Предполага се, че тя трябва да изследва историята на Даргентия и да извлече от нея най-пикантните факти във вид на брошура, която да привлече туристите. Но тя е тази, която ме привлече. — Той сви ръката си в юмрук и пръстенът с печат, който отново бе започнал да носи от предишния ден, се стовари болезнено в дланта на другата му ръка.

Алфред се изправи и протегна слабото си тяло през бюрото. Никоу познаваше много добре невъзмутимия израз на сбръчканото му лице. Това означаваше, че щяха да му четат лекция.

— О, боже! — Алфред прокара ръка през буйната си бяла коса. — Ако добре ви разбирам, искате да кажете, че тя ви е съблазнила.

На Никоу не му трябваха лекции. И без това знаеше колко глупаво бе постъпил. Той закричи покрай Алфред неспокойно.

— Да. — Спря. Да си признаеше честно, той също толкова копнееше за близост, колкото и тя. Може би и повече от нея. Въздъхна. — Беше неизбежно — призна той. — Още първия път, когато срещнах тази жена, кръвта ми кипна. — Обикновено Никоу не обсъждаше с никой любовния си живот, но бе споделял с Алфред много други свои тайни. Неговият съветник, даже и когато най-малко бе желан, винаги помагаше на Никоу да намери правилното решение.

Алфред се усмихна.

— За инцидента на летището ли говорите?

Никоу кимна.

— Зная, че интересът ми в този момент бе провокиран само от адреналина ми...

— А да не говорим, че сте лежали върху нея.

Никоу кипна.

— Няма значение. Тя е само още една американка, впечатлена от титлата ми. Родителите й ясно дадоха да се разбере това, въпреки че тя отрече. Но всичко е наред; вече съм я изхвърлил от системата си. Тя трябва да си замине и колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Разбира се. Веднага ще намеря списъка с другите историци, за да не прекъсваме работата си.

Никоу рязко спря безумното си крачене. Преди бяха обсъждали списъка, след като Алфред го бе съкратил само до петте най-добри кандидати. Бяха стигнали до заключението, че най-видните историци бяха скъпо платени и не беше сигурно, че щяха да свършат по-добре

работата си, отколкото младата дама, известна с подробните си разследвания и своите хроники. Нямаше много други даровити — и изискващи разумна цена — историци от нейното ниво.

Той въздъхна и седна до бюрото. Докато размишляваше, тупкаше по пода с върха на завързаните си с връзки обувки. После в знак на отстъпление той удари беззвучно с крак по дървеното бюро.

— Не се безпокойте. Няма смисъл да наказвам Даргентия за собствената си глупост. Ще стоя настрана от нея. Няма да позволя на никого да провали плановете ми за възстановяване на даргентийската икономика!

Не очакваше някой да почука на вратата. Беше Пейдж Конър. Носеше бежова блуза и тъмна пола — не обикновеното си работно облекло. В ръцете си държеше тънка купчина книга.

Никоу си помисли, че неговото внезапно сърцебиене бе резултат от гнева му. Това нямаше нищо общо с радостта му да я види. Топлината, която го обля отвътре, бе просто реакция от сексуалната му превъзбуда след последния път, когато се бяха любили заедно. Той не изпитваше абсолютно никакви чувства към тази жена.

— Завърших копието на брошурата, ваше височество. Заповядайте. — Тя му подаде листата — внимателно, забеляза той, да не го докосне.

Изведнъж го обзе неустойимото желание да я сграбчи, да я привлече в обятията си — а в същото време му се прииска да я изгони.

— Не е ли твърде скоро? — Зарадва се, че гласът му прозвуча безчувствено монотонен.

Тя не срещна погледа му, а продължи да се взира в книгата, която той сега държеше в ръцете си.

— Крайният срок е след два дена. Работа по брошурата, откакто приключих предварителното си проучване и мисля, че е добра. — Тя се изчерви, сякаш сама си правеше комплимент. — Днес си заминавам с моите родители — продължи тя. Кехлибарените ѝ очи премигнаха неясно, когато тя за миг срещна погледа му. — Ще отсъствам, без да ми плащате, разбира се. А после ще се върна да довърша историята на Даргентия. — Той имаше чувството, че тя се канеше да му каже още нещо, но вместо това се завъртя на пети и забърза към вратата.

Той тъкмо обясняваше на Алфред всички причини, поради които тя трябваше да напусне, и сега тя наистина напускаше.

Но щеше ли да се върне?

Беше се убедил, че за доброто на страната тя трябваше да остане, но той самият със сигурност щеше да се чувства по-добре без нея.

Защо тогава се чувстваше толкова нещастен, сякаш собствената му страна бе изчезнала изпод краката му?

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Десет дни след това през един следобед Никоу седеше на бюрото си и разлистваше отговорите на поканите за бала. Не бяха достатъчни за терасата... имаше още свободни места там. Само преди седмица бе изпратил поканите и отговорите вече прииждаха — все положителни. Почти всички кралски семейства в Западна Европа изпращаха свои представители — предимно жени. В края на краищата той представляваше само една стока за продан на пазара за женитба за кралски особи.

Той бързо бе преодолял глупавата идея да се ожени за обикновена жена, без значение колко високо неговите поданици ценяха своите абсурдни легенди.

Но някой от знатен род също като него би разбрал тежестта, която той носеше на плещите си. Неговите задължения към народа.

Така скрити мотиви нямаше да го безпокоят; такива нямаше да има в женитбата по сметка.

Нямаше да има и страст. Но той бе вкусил от страстта, когато Пейдж Конър бе тук, а докъде го бе довела тя? До състояние непрекъснато да си спомня едни и същи неща, които го бодяха, сякаш бе хванал кактус, който бе оставил по кожата му множество бодили, ето до какво. Спомени за моментите, които бе прекарал с Пейдж.

Той трябваше да спре да мисли за нея. Още сега.

Върна се към писмата с отговорите, така решен да се съсредоточи в тях, сякаш те криеха тайната на младостта. Едва повдигна поглед от тях, когато Алфред влезе.

— Тя се върна — каза той на Никоу и изпъчи тесните си рамене под своето сиво сако.

— Кой? — Никоу почувства как една абсурдна усмивка заигра на устните му, но я заличи бързо с намръщена гримаса.

— Не се правете на тъп... Сир. — Прислужникът седна на любимия си стол с висока облегалка срещу бюрото на Никоу.

— Тогава, Алфред, не ставайте саркастичен. — Разбира се, че знаеше за кого говореше слугата му. — Предполагам — продължи студено той, — че говорите за вашата прословута госпожица Пейдж.

— Ами, да — призна прислужникът. Лицето му се сбръчка още повече, когато той се начумери. — При все че тя не е точно моя. Ваша ще бъде по-вярно.

— Не ставайте смешен — сръза го Никоу. Но трябваше да попита: — Къде е в момента?

— В стаята си. Разопакова багажа си. Обеща този следобед да поднови работата си по вашата история.

Пет минути по-късно, след като Алфред си бе отишъл, Никоу откри, че се катереше нагоре по стълбите към кулата. Той трябваше да говори по работа със странстващата госпожица Конър. Това бе единствената причина, поради която бе тук.

Поколеба се пред вратата — но само за миг. Той бе принцът и това бе неговият замък. Ако тя не желаше да го види... жалко!

Той рязко почука по твърдото, полирано дърво на вратата и усети как силата на чукането му го наказва по кокалчетата на ръката му.

— Влезте — извика сладкият глас, който той така добре си спомняше.

Завъртя хладната метална дръжка и отвори вратата.

Във въздуха се усещаше слабият мирис на бебешка пудра, който изпълни ноздрите на Никоу, и на него му се прииска да го вдъхва отново и отново. Напомняше му на планински въздух и падаща вода — и една топла, изпълнена с желание, чудесна жена, която...

Той бързо пропъди тези мисли, сякаш се бе сблъскал в непомръдваща стена. Яростно се огледа наоколо.

Пейдж стоеше до украсения гардероб и закачаше някакви дрехи. Когато го видя, спря и притисна обикновената, синя рокля като щит към гърдите си.

— Здравейте, Никоу. — Гласът ѝ бе трепетен, изражението — предпазливо, а кехлибарените ѝ очи — големи като на уплашена кошута.

Да, тя трябваше да се тревожи. Може би той просто трябваше да хвърли дрехите ѝ обратно в куфара и да я изгони оттук.

Но не, по дяволите! Тя бе наета за работа, която бе наполовина свършена. На него му трябваше история на страната. Тя бе историчка и

при това много добра; бе харесал брошурата ѝ, въпреки че акцентът в нея падаше върху онези глупави легенди.

И нейната идея за състезанието бе възхитителна. Откакто брошурата бе публикувана в световния печат, резервациите бяха започнали да прииждат в двата нови даргентийски хотели.

Той се нуждаеше от оригиналността ѝ. От неудържимия ѝ стремеж.

Втрени се в меките влажни устни, които бе целувал преди повече от седмица. Сега бяха леко отворени и треперещи. Той се нуждаеше от... нея.

Не. Интересът му бе чисто професионален. Щеше да я държи тук само още няколко месеца, докато приключеше работата си. После нямаше да я види никога повече.

— Вие се завърнахте — каза грубо той.

Тя погледна надолу към себе си.

— Така изглежда. — Извърна се и окачи роклята, която все още държеше в гардероба. Когато отново го погледна, той забеляза, че все още носеше медальона с лебеда. Малкото златно украшение висеше на верижка под яката на бялата ѝ, по поръчка ушита риза. Все пак верижката не бе достатъчно дълга, за да достигне до гърдите ѝ. Той не би имал нищо против да положи там...

— Забавлявахте ли се? — продължи безцеремонно той. Най-малко искаше тя да си помисли, че забавленията ѝ го интересуваха.

— Беше... чудесно. След Кан отидохме в Париж. Някой ден бих желала да се върна там сама. Родителите ми... — Тя спря и сведе глава, така че погледът ѝ идваше към него отстрани. Изглежда, се колебаеше да обсъжда родителите си с него. — Както и да е, готова съм да се върна към работата си. — В тона ѝ се долавяше нотка на озадаченост, сякаш го питаше дали той още я искаше.

Разбира се, че я искаше... за работата.

— Чудесно — каза той и потърка брадата си с опакото на ръката. После се изтърва: — Много добре сте се справили с брошурата. Към нея добавиха илюстрации, напечатаха я и сега се разпраща по целия свят.

Тя се усмихна толкова лъчезарно под тези отвратителни очила, че на него му се стори, сякаш слънцето бе надникнало през прозореца

на кулата. Но преди този ден то прежуряше така силно, колкото силно бе и отчаянието, което го обзе при нейното заминаване оттук.

Тя незабавно сведе главата си напред и скри гордостта си под потока красиви, черни коси. Защо това движение го караше да се чувства толкова сантиментален и в същото време толкова нещастен?

Той сподави това чувство.

— Само ме дръжте в течение на работата си.

— Разбира се, ваше височество — отвърна тя. Тонът ѝ не звучеше саркастично. Но той имаше чувството, че тя го бе принизила до размера на малкия лебед, който висеше на такова сладко място.

Все пак, по дяволите, изпитваше смешното облекчение, че тя се бе завърнала.

Когато Никоу излезе от стаята с царствената си походка, Пейдж падна на колена точно където допреди миг бе стояла права до гардероба.

Беше си мислила, че вече бе преодоляла това чувство — че щеше да се завърне, да свърши работата си докрай, да се отнася към него хладно и професионално.

Сега не бе толкова уверена в себе си.

Всяка частица от изтерзаното ѝ тяло се измъчваше от копнеж по него. Само ако можеше да види в прекрасните, тъмни очи на Никоу поне искрица от онази сладост и страст, които бяха преживели заедно...

Глупава, глупава романтика, даже и след като бе изхвърлила от живота си цялата тази идея за вълшебните приказки.

Това я терзаше също. Болеше я да се върне в тази стая и да знае, че Милисът нямаше да я посрещне.

Стана на крака и се върна към разопаковането на багажа си. Родителите ѝ бяха настояли да ѝ купят дрехи. За щастие, при все че те разглеждаха оригинални модели на известни дизайнери, тя се бе задоволила с по-практични дрехи — поли и блузи, които в действителност щеше да носи. Въпреки че родителите ѝ поклатаха глави и въздъхнаха.

— Но ти трябва да си изградиш стил, мила ми Пейдж — ѝ бе казала майка ѝ. — Особено след като сега живееш в замък.

Същите думи бе чувала много пъти и преди да заживее в замъка. Ако никога преди не си бе изградила стил, едва ли щеше да успее сега.

А и тя нямаше да живее дълго време в замъка. Но нейната майка ѝ мислеше само доброто.

— Ще се опитам — бе обещала Пейдж.

Но на Пейдж единствено ѝ харесваше стилът на дрехите, които Милисът измисляше за нея. Тя трябваше да остави грижата за стила на облеклото си на вълшебната си кръстница. Винаги когато искаше да изглежда добре, Милисът се бе грижила за гардероба ѝ.

Разбира се, единствената причина, поради която искаше да изглежда добре на това място, току-що бе излязла през вратата. Но него очевидно въобще не го интересуваше дали тя носеше раирана бледозелена риза над червеникавокафяви панталони на точки.

Но Милисът... Докато окачваше в гардероба закачалка с нови поли, които не се нуждаеха от гладене, Пейдж въздъхна. Преди да отлети за Париж, се питаше дали бе постъпила правилно. Силата на Милисът се бе стопила пред очите ѝ. Нима по някакъв необясним начин тя бе унищожила съществото, което я бе дарило единствено с любов и загриженост?

По-добре беше да се опита да повярва, че Милисът не съществуваше. Мисълта, че не беше така, ѝ причиняваше само болка.

Тя огледа спалнята в кулата. Балдахиновото легло изглеждаше както обикновено. Таблата при главата бе гравирана изкусно с цветя, които изглеждаха съвсем скоро избърсани от прахта. Алфред трябва да бе почистил. Полираните колони на леглото се издигаха нагоре към тавана. До тях неведнъж преди се бе появявала Милисът.

Цветната, ватирана кувертюра бе опъната. Пейдж си спомни как Милисът бе седяла върху нея, без дюшекът да се вдлъбва под теглото ѝ.

Веднъж персийският килим на пода бе залят от цял куп лакомства. Върху гравираната масичка до леглото имаше чиния с две бисквити и чаша мляко.

Благодарение на...

— Милисът — извика на глас Пейдж. — Върнах се. Тук ли си?

Нищо. Нито люляци, нито глас в съзнанието ѝ.

Разбира се. Истината беше, че тя винаги бе вярвала в Милисът. Знаеше това. Но когато преднамерено реши да не вярва във вълшебства, изгони феята от съзнанието си. Магиите на Милисът не си заслужаваха труда. Иначе твърде много я болеше да се надява в

противното. За Пейдж вълшебните приказки никога нямаше да се сбъднат.

Пейдж се хвърли на леглото, което се вдлъбна под тежестта ѝ там, където под тялото на Милисът не се образуваше вдлъбнатина. Може би не биваше да се връща обратно. Тя сериозно се замисли дали да не повика Алфред, да му каже, че бе решила да прекрати работата си в Даргентия и бе приела работата в музея „Милърс Майн“ в Ню Мексико.

Не че бе сигурна, че мястото бе още свободно.

Но тя бе обещала да довърши историята на Даргентия. Все още не бе стигнала доникъде с нея, а бе срещнала толкова много обикновени хора, на които можеше да помогне, ако продължеше. Освен това тя все още не бе разрешила собствената си загадка по отношение на Джон Уензъл от Уилиямсбърг.

По-добре беше да се залавя бързо за работата си. Така щеше да успее да напусне по-скоро. Нямаше да има време да съжалява за вълшебната си кръстница, за която бе решила да повярва, че бе само плод на нейната фантазия.

Или за принца от плът и кръв, който не искаше да има нищо общо с нея.

За Пейдж дните се нижеха толкова бързо, колкото късният, пролетен вятър на Даргентия обръщаше страниците на старинните книги, които тя четеше. Когато ѝ бе възможно през деня, отнасяше книгите за прочит при рова. По този начин можеше да храни гъските и лебедите, без да се отбива при рова привечер. Предпочиташе да избягва компанията на Алфред, който я наблюдаваше с очи, които казваха, че той подозираше за чувствата ѝ към Никоу. А последното нещо, което искаше, бе да повтори нощните си преживявания край рова под лунната светлина и спокойствието на дърветата. Това ѝ напомняше на посещенията ѝ тук с Никоу.

Сега принцът се държеше на разстояние от нея, като едновременно с това даваше ясно да се разбере, че наглежда своенравната си служителка.

Тя инсталира компютърните програми, които родителите ѝ бяха донесли, и изпробва някои от тях. Даже и с достъпа чрез Интернет до архивите на всички университетски библиотеки в света тя почти не

откри нещо, което можеше да добави към колекцията от даргентийски исторически книжа в замъка.

Другият ѝ главен източник бяха историите на гражданите, които бе срещнала. Те често я викаха, за да я запознаят с подробности от легендата, която току-що си бяха спомнили. Или я изпращаха при приятел, който имаше баба, пралелята, на която бе написала нещо, което можеше да я заинтересува.

Стана голяма приятелка с Анет и Марсел Мартин — младата двойка, любовта, на която към местните легенди бе толкова силна, колкото тази на по-възрастните граждани. Анет, която бе учителка, често разполагаше със свободни следобеди. Пейдж се срещаше тогава с нея, готова да сподели най-новите си исторически разкрития.

Реконструкцията на града бе почти привършена и повечето от скелетата на сградите бяха махнати.

И двата хотела бяха отворени и при все че още не се бяха напълнили, те сервираха следобеден чай, а Пейдж и Анет често ги посещаваха.

Обикновено избираха „Dargentian Royale“, по-представителния от двата хотела. Не че храната тук бе значително по-добра, тъй като и двата хотела се славеха с незабравимите си деликатеси. Мейбъл не бе единствената даргентийка, която кралското семейство бе изпратило да учи в Кордън Блю.

Но „Dargentian Royale“ предлагаше нещо, което „Hotel Argentvue“ не можеше да предложи — съпруга на Анет като управител на хотела. Когато можеше, той се присъединяваше към тях.

Един ден, почти три седмици след завръщането на Пейдж от Франция, тя седеше на малка маса срещу Анет и Марсел и си играеше с един конец от бродираната, ленена покривка.

Анет изглеждаше уморена. Даже късите ѝ тъмни къдри бяха клюмнали.

— Наближава край на учебната година — обясни тя. — Има още толкова много да се направи, а толкова малко време да се постигне.

Пейдж кимна.

— Това е нещо, което разбирам.

— А твоята история за нашата малка страна — как върви? — Марсел втренчи в Пейдж напрегнатите си сини очи.

Ниският, плещест мъж изглежда се справяше много добре с бизнеса по откриване и запълване стаите на един нов-новеничък хотел. Той често се усмихваше, но погледът му рядко оставаше спокоен. Всеки ден възникваха препятствия, но той с радост посрещаше всеки нововъзникнал проблем.

— Бавно — му отвърна Пейдж. — Но не мога да си представя по-забавен проект от този. — Освен ако, разбира се, шефът ѝ не прекарваше повече време върху него. Тогава тя отново щеше да се чувства много по-добре, колкото Никоу по-малко пъхаше царствения си нос в нейната работа. Тя промени темата.

— Последния път, когато питах, все още не бяхте готови със стаите и оформянето на пейзажа за туристите. Как върви всичко това?

— Учудващо добре — каза Марсел и се усмихна. През следващите двадесет минути тримата разговаряха за трудностите, които възникваха при подготовката на нов хотел за неговата клиентела.

Една млада сервитьорка с престилка, наподобяваща твърде много тази на Мейбъл, им сервира повторно чай в изискани китайски чаши, които подхождаха много добре на украсата в стил рококо. Вътрешният дизайн на главната трапезария на „Dargentian Royale“ трябваше да възхити кралските особи и да очарова туристите. Столовете бяха с изящно гравирани дървени извивки и богата тапицерия. Въпреки че несъмнено бяха репродукции, те наподобяваха някои от най-изисканите мебели от епохата на някои от френските крале на име Луис. Мястото все още миришеше на ново, с едва доловимия дъх на боя и току-що нарязани дървени закачалки. Преобладаваше ароматът на печени сладкиши.

Докато Пейдж размазваше масло по втората си кифла, тя забеляза с периферното си зрение, че Едуард Кемпиън влезе в чайната зала. Той застана на сводестата врата и огледа залата с погледа на изгладнял лъв, който дебне стадо спящи антилопи.

Е, добре, той нямаше лесно да получи тези хотели и премиерското място. Не и ако Пейдж имаше нещо да каже по този въпрос. Тя възнамеряваше да помогне на Никоу, дори и той да не подозираше за това.

Едуард седна наблизо до масата на Пейдж и семейство Мартинс. Добре.

Тя надигна глас точно толкова, колкото Едуард да я чуе, и попита Марсел:

— А как са резервациите в хотела? Ще бъдат ли заети тези чудесни, завършени стаи и след бала?

— О, да! — Усмивката на Марсел не можеше да бъде по-широка; тя разкри неравните му долни зъби. — Обаждат се туристически агенти от целия свят. Те са прочели брошурата ви, мадмоазел Пейдж Конър. Не могат да се примирят с факта, че няма повече свободни места за седмицата след бала. Но даже едно по-късно посещение на това очарователно кралство ще бъде кулминационната точка във ваканциите на техните клиенти. Особено след като всеки иска да участва в състезанието и да помогне на принца в избора му на принцеса.

Това разтревожи Пейдж — само защото се тревожеше да не възникнат някакви недоразумения, опитваше се да се убеди тя. Фактът, че Никоу щеше да избира принцеса, за която да се ожени, вече не можеше да я нарани. Като успокои гласа си, тя попита:

— Нали разбират, че състезанието е само една скица и в нея влизат само тези, които гласуват за избора на Никоу?

— Но, разбира се — отвърна Анет. — Все пак до ушите ми стигна слухът, че нашият принц обича твърде много родината ни, за да премисли върху избора си на красивата дама, която набере най-много гласове. Даже и тя да е обикновена жена.

— Но...

— Това може и да се окаже вярно, мадмоазел — каза Марсел. — А и дори да не е така, самата мисъл да гласуваш и може би даже да бъдеш избран за почетен гост на сватбеното пиршество, е твърде привлекателна. Сигурно е, че тя ще напълни хотела ми, пък дори и този на моя конкурент по-надолу по улицата.

— Освен това — продължи Анет, — вашата брошура привлече туристите и поради други причини. Пътешествениците трябва да видят мястото, където са се родили такива чудесни легенди. Разполагат с възможността да се срещнат с принц, сякаш изваден от приказките, който е възвърнал свободата на родината си, но сега трябва да избира между традициите и днешните ценности — казаха ни, че те просто не могат да спрат да говорят за това.

Нито пък, очевидно, Марсел и Анет можеха да се спрат да говорят за това. Те бяха убедени, че Никоу щеше да направи правилния избор: една обикновена булка, точно както толкова добре описаната от Пейдж легенда предричаше.

Похвалата им накара Пейдж да засияе от гордост. Тя не бе авторката на легендите; само ги бе разказала с простия, стегнат стил на вълшебните приказки.

Едно време Пейдж умееше да съчинява вълшебни приказки.

Като погледна към Едуард с периферното си зрение, Пейдж още веднъж повиши тон.

— Тогава мислите ли, че и двата хотела ще се напълнят за бала и поне за още един месец след това?

— Напълно съм убеден в това — потвърди Марсел.

Пейдж запази спокоен израз на лицето си, когато случайно зърна намръщената физиономия на посребрялата лисица и срещна отвратителния му поглед. Тя леко му помахаше с ръка, сякаш едва сега го забелязваше.

Въпреки че работеше по цял ден, на Пейдж ѝ се струваше, че едва се докосваше до даргентийската история. В кутиите, които почти не бе докоснала, трябваше да се крият приказни съкровища — включително и тайната на Летисия Адамсън Уензъл.

Почти всеки ден напредъкът в работата ѝ някак си приятно се забавяше. Всеки ден идваха даргентийци от провинцията, разговаряха със семейство Мартинс, като всеки един от тях твърдеше, че имал да сподели с нея по-смайващи, исторически факти.

Искаше ѝ се да напусне страната преди този противен бал. Но това бе само още едно желание, което не можеше да осъществи, не и ако възнамеряваше да изпълни докрай задълженията си тук. И може би най-накрая да успее да намери Легендарните навреме, за да помогне на Гикоу да спаси Даргентия. Без значение бяха душевните терзания, които можеха да последват от това, но тя не бе човек, който пренебрегва задълженията си. Освен това тя обичаше историческите разследвания.

И ако се налагаше да се самоизмъчва с присъствието си на бала и гледката, при която Никоу ухажваше своята принцеса — е, добре, тя щеше да оцелее.

Гордееше се с това, че най-накрая се бе научила да се ориентира в замъка. Вече не поемаше по грешен коридор, но въпреки това понякога се чувстваше като изгубена.

Сутрин работата ѝ в библиотеката, когато не ходеше при рова, все пак бе една спокойна прелюдия. Въпреки че работеше бързо, тя се радваше на по-забавения темп на работа след бързото довършване на брошурата.

Като достоен за възхищение работодател, всяка сутрин принцът се отбиваше в библиотеката, за да се поинтересува за разследването ѝ. Тогава сърцето на Пейдж биеше учестено, но тя съумяваше да стаи дълбоко в себе си радостта от това, че го виждаше.

И другите се спираха в библиотеката. Шарлот, често придружавана от Руди, я посещаваше веднъж дневно.

От дъжд на вятър Сюзън напомняше за присъствието си. Тя винаги бързаше да постави Пейдж на мястото ѝ.

— Вашата симпатична, малка брошурка е толкова странна — ѝ каза тя една сутрин. — Всички знатни гости, с които си бърбях за приготовленията, я споменават. Състезание за туристи, което ги кара да си мислят, че помагат на принца в избора му на принцеса — ами всички просто си мислят, че това е най-очарователното в брошурата. — Но начупеното изражение върху красивото лице на Сюзън показваше точно какво си мислеше тя за идеята — и за Пейдж.

Тези дни, изглежда, Едуард въобще не посещаваше замъка и това бе добре дошло за Пейдж.

Животът беше цял хаос извън блаженството на библиотеката. Винаги когато Пейдж излизаше на обяд или да посети Даргент Сити, трябваше да внимава да не налети с колата върху стълбите, ведрата и дунапренените гъби на оживените чистачи, които щъкаха из целия замък. Всички спални в целия замък се излъскваха за царствените гости.

През следобедите, когато посещаваше семейство Мартинс в града, тя започна да забелязва чужденци, които крачеха по улиците. Те не бяха облечени в роклите на цветя и ярките ризи, толкова типични за даргентийците. Вместо това бяха облечени във всичко друго от делови костюми до сини джинси.

Туристите бяха започнали да прииждат отвсякъде.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Една седмица преди бала Пейдж разрови една от кутиите, която съдържаше най-старите домакински сметки, даже отпреди времето на Никълас Първи. Домакинът от онова време е бил педантичен. Всеки франк за покупката на брашно или фураж за конете бе отчетен.

Дже на места се споменаваше за това, че кралят се сдобил с някакви необикновено красиви скъпоценности: една диадема с диамант и рубин за тогавашната кралица; и едно великолепно колие с инкрустирани в него безброй скъпоценни камъни.

Пейдж погледна надолу към самотния си медальон със златен лебед. Не беше чак толкова ценен. Не, това златно украшение не можеше да бъде част от Легендарните. Семейството на горкия мосю Пелерин предаваше от поколение на поколение един прост, макар и зашеметяващо красив, пръстен с печат без никаква връзка със загубените скъпоценности, от които Никоу толкова спешно се нуждаеше, за да спаси родината си.

Единственият ключ, с който все пак разполагаше, бе стихът на Алфред. Тя трябваше да го накара да го повтори някой ден, докато в същото време изучаваше пръстена на Никоу. Прислужникът ѝ го бе донесъл в библиотеката, но без резултат. Никакви предположения не доведоха до разрешението на загадката.

Сега, след като толкова често си припомняше изминалите седмици, тя мислено се връщаше към странните думи от миналото. Нещо за семейството на Никълас Първи, което трябвало да избяга, докато силите на доброто, които защитавали страната, останали. Очарователно, но какво ли означаваше?

Тя нямаше ни най-малка представа. Отново се унесе със счетоводните сметки в продължение на час, докато някакъв звук не я прекъсна. Тя погледна нагоре. Никоу се изправяше на прага и я наблюдаваше. Тя не можеше да разбере израза на лицето му. Ако не го познаваше по-добре, щеше да си помисли, че бе отчаян, че съжаляваше за нещо.

Той влезе в стаята, като се прокашля.

— И така, Пейдж, всичко ли е наред?

— Разбира се. Всъщност няма никакви проблеми. — Тя побутна очилата върху носа си и се замисли за някакъв остроумен коментар. После продължи:

— Как се развиват плановете ви за бала?

— Твърде добре, благодаря. — Той седна на гравирания дървен стол до нея. — Почти всички отговори на поканите пристигнаха и досега всички те са положителни. Това, разбира се, са само поканите към нашите царствени гости.

— Често се срещам с управителя на „Dargentian Royale“ и неговата съпруга — сподели Пейдж. — Там всички стаи са резервирани за седмици напред, а и в Арджътвю също.

— Така ми съобщиха и на мен. — Той се наведе толкова близо към нея, че пръстите ѝ копнееха да докоснат меките косми на прекрасната му брада. Вместо това тя сви ръцете си върху пожълтелите страници в скута си.

— Успехът ни се дължи предимно на вашата брошура и идеята ви за състезанието.

С желанието да не се изчерви, Пейдж заби поглед в тези книжа в скута си, които внезапно възбудиха интереса ѝ.

— И Сюзън има големи заслуги за това. — Тя внимаваше тези думи да не я задавят. — Тя знае как да направи бала и състезанието публично достояние.

Пейдж все още си мислеше, че Никоу — и Даргентия — щяха да се радват на по-добро бъдеще, ако той се вслушаше в легендата и се оженеше за обикновена жена. Въпреки че не харесваше Сюзън, тя щеше да бъде най-подходяща.

— Да, тя наистина е способна туристическа агентка. — Той замълча, но Пейдж не можеше да го погледне в очите. Когато отново заговори, гласът му прозвуча напрегнато.

— А вие, Пейдж... за кого ще гласувате на бала?

Тя затаи дъх, докато търсеше какво да му отвърне.

— Ще оставя това на туристите. Служителите на този, който прави състезанието, не могат да участват. Така е честно. — Друга идея я осени.

— И като служителка ще бъда твърде заета да помагам на Мейбъл и останалите, за да присъствам на бала.

— Но вие няма да присъствате на него като сервитьорка. — Гласът му прозвуча гневно и тя се осмели да го погледне.

Той седеше сковано, с лице към нея, и недоверчиво вдигнати вежди. Ръцете му бяха сграбчили облегалките на креслото. Тя не можеше да понесе повече да погледне към инкрустирания с диаманти пръстен, докато той го носеше на ръката си. Това я връщаше към твърде болезнените за нея спомени на фантастичното им преживяване в планините.

Когато тя не каза нищо, той продължи:

— Вие най-добре знаете, че балът не е само за кралски особи. На него ще присъстват и туристите, които ще гласуват за съвършената булка. Жителите на Даргентия също ще присъстват и само някои от тях ще изпълняват ролята на прислужници. Вие също трябва да дойдете — но не като слугиня, или да гледате от терасата като посетителите, а като моя гостенка.

Не можеше да се подложи на агонията да го гледа как танцува с една блестяща принцеса, а после с друга. Или, по-лошо: да насочи всичките си усилия към единствената любов в своя живот. Присъствието ѝ на балкона щеше да бъде също толкова лошо, колкото и на дансинга в балната зала, така че тя възнамеряваше да избегне и двете.

— Тук съм да работя; това е всичко.

Той се изправи на крака и бутна стола си по ориенталския си килим. После пристъпи към нея с протегнатата ръка, сякаш готова да я сграбчи.

— Пейдж, никога не съм искал да ви обиждам. — Гласът му бе нисък и неравен.

Тя се почувства обезкуражена, вдигна поглед към него и също стана от мястото си. Остави на бюрото книгата, които държеше, и се отдръпна от него. Държеше гордо вдигната главата си и здраво стискаше ръцете си отзад — защото те можеха своеволно да се протегнат към него. Болката в сърцето ѝ бе почти непоносима. Тя трябваше да възпре всяко сладко увлечение по него, или иначе никога повече нямаше да успее да се върне обратно в черупката си.

Затова излъга най-безочливо.

— Малкото ни преживяване до имението на Алфред беше само една лудория; това е всичко. Просто балът не ме интересува.

Той трепна, докато тя говореше. Стисна устни и вдигна брадичката си с властния жест, който сега тя добре познаваше.

— А ако ви заповядам да дойдете?

Тя се усмихна тъжно.

— Казах ви и преди: аз съм само ваша служителка, но не и подчинена. Може да ме уволните, но не може да ми нареждате какво да правя извън работно време. — После тя бързо смени темата, като отново взе книгата от бюрото.

— Искате ли да ви покажа сметките, върху които работя?

— Не, благодаря — отвърна с леден глас той. — Трябва да се подготвя за среща на Градския съвет в Даргент Сити. Там ще обсъждаме приготовленията за бала.

Той ѝ обърна гръб и се оттегли със скован гръб. Познаваше добре походката му и цялата сила в нея. Обикновено се радваше само при вида му. Този път изпита болка.

Тя се върна към работата си, преди той да успее да стигне до вратата.

— Пейдж? — Гласът му я стресна.

— Да?

Изглежда се колебаеше.

— Нали разполагате с всички средства, нужни за проучването ви? — Тонът му бе строг, но тя имаше чувството, че той искаше да каже нещо друго?

— О, да — отвърна тя.

— Ще ми кажете, ако нещо ви потрябва, нали?

Имам нужда от теб, помисли си тя, а отговори:

— Разбира се.

Той остана още една минута, сякаш искаше още нещо да попита. После си отиде.

Пейдж бързо се върна към кутията с книга, които подреждаше. Искаше ѝ се да се самозабрави в работата си.

Но сред домакинските сметки от времето преди бащата на Никълас Първи да се възкачи на трона, Пейдж продължи да вижда кафеникав очертанията на Никълас Втори.

На следващия ден Пейдж отново прегледа съдържанието на кутията със старите счетоводни сметки. Вече три пъти ги преглеждаше: веднъж с див възторг да види какво имаше в тях, следващия път да картотекира съдържанието им, и сега да го изучи подробно.

Материалът я поглъщаше, изпълнен с наименования на ястия, за които никога не бе чувала, и идиоматични изрази, които не разбираше. Един ден щеше да се свърже с Интернет да попита дали някой можеше да ѝ ги обясни.

Животът през шестнадесети век не е бил лек.

Плащали се заплати на армия по-голяма, отколкото цялото население на Даргентия днес. Купували се оръжия. Водели се и са се печелили битки.

Но тя знаеше какво щеше да открие, когато проследеше хронологически съдържанието на последната кутия. Въпреки познанията си и силата, наследена от прадедите си, крал Никълас Първи не е бил достатъчно силен, за да запази кралството си.

За разлика от потомъка му Никълас Втори, си помисли Пейдж. Поне дотогава, докато тя му помагаше.

Тя се засмя на себе си. Коя бе тя да казва каквото и да било за това, как принцът трябваше да се задържи на трона си? Особено на принц толкова съобразителен и самоуверен като Никоу.

Като поклати глава на собствената си дързост, тя вдигна следващата кутия на масата. Това бе кутията, която съдържаше материали от последните години насам. Стандартната процедура за изследванията препоръчваше да се потопи в следващата по старинност кутия, но тя бе по-любопитна да разбере какви са били роднините на Никоу от по-нови времена. И тя искаше да задоволи това свое любопитство.

Заради историята, която пишеше, разбира се. Интересът ѝ бе напълно професионален.

Тя бе толкова погълната от няколко писма, че ахна и скочи на крака, когато чу шум зад себе си.

Шарлот надникна през рамото ѝ. После се отдръпна назад и протегна ръце за извинение.

— Съжалявам, Пейдж. Не исках да ви изплаша. — Носеше жълта рокля, която напълно подходеше на оранжевата ѝ коса, но

правеше кожата на лицето ѝ някак си бледа. Не носеше червило, но ужасната подутина на долната ѝ устна все пак се забелязваше.

— Да сте ме изплашили ли? Нищо подобно. Всъщност тъкмо четях за вас.

— За мен ли?

— Бащата на Никоу, Люсиен, очевидно е запазил всички писма от брат си Уензъл — вашия съпруг, нали така?

Шарлот кимна и косата ѝ щръкна над рамената ѝ.

— Скъпият Уензъл имаше такова чувство за... как казвате вие, перка?

Сдържайки смеха си, Пейдж се опита да ѝ помогне.

— Чувство за... гордост? — Шарлот поклати глава.

— Прогрес? — Отново отрицателен отговор. Думите се изреждаха в главата на Пейдж: претенциозност, псувни, перуники, илюзионизъм. Раздразнението на Шарлот нарастваше и Пейдж се почувства под голямо напрежение. И точно в този момент ѝ просветна:

— О, да! Имал е чувство за благоприличие.

— Да — усмихна се Шарлот и кимна. Оранжевите ѝ къдри заподскачаха като разръфани топки прежда. — Той искаше да е сигурен, че Люсиен знаеше какво става тук.

— Люсиен е бил коронованият принц, нали така?

— Да, съпругът ми бе временен наместник. Роден бе точно след La Guerre — Втората световна война.

— Времената трябва да са били тежки тук.

— О, разбира се, Даргентия, както и останалата част от Франция, бе окупирана. Когато войната свърши, всички ние се надявахме, че и Даргентия ще бъде освободена като другите съюзници. Но това не стана. — Шарлот сведе поглед, сякаш силно развълнувана. — Да спрем с лошите спомени. Разкажете ми какво четяхте.

— Съпругът ви е бил чудесен кореспондент. Особено много ми харесаха писмата, в които разказва за вашата женитба и тази на сестра ви Лилиан за Едуард Кемпиън. — Пейдж се поколеба. Искаше ѝ се после да попита за всички подробности относно женитбата и за отношенията на Едуард към нея. Спря се на нещо по-невинно.

— Тогава това е връзката на Едуард със семейството? Той наистина не ви е толкова далечен роднина. Той е ваш зет.

Шарлот кимна, после се отпусна на един от гравираните дървени столове и въздъхна.

— Вярвам, че Лилиан наистина е обичала Едуард. Изглеждаха толкова щастливи. Но после бедната ми сестра умря при раждане.

— Детето...? — Пейдж се колебаеше да попита. Бледите, замислени очи на Шарлот се наляха със сълзи.

— Едно хубаво момченце, но то не оживя. — Поколеба се, а после продължи: — Начинът, по който Едуард тъжеше, не прилича на моя; той стаи мъката в себе си. Въпреки това се опита да остане член на семейството. Но връзката бе прекрасната...

Пейдж преведе това като прекъсната.

— ... и нито Люсиен, нито Уензъл го считаха вече за свой роднина. Може би това обяснява защо Едуард е обсебен от силното желание за власт, даже и да трябва да я купи. Той не е човек, който забравя обидите, даже и да са непреднамерени.

— Разбирам — каза Пейдж, като произнесе думите с мъка. Имаше нещо повече от желанието на богатия banker да осигури връщането на отпуснатия от него заем. Той бе и обикновен амбициозен човек, който жадуваше за власт. Тук голяма роля играеше егото му. А от това, което Пейдж можеше да се досети, егото на Едуард бе достатъчно да напълни просечените между високите даргентийски планини долини на река Арджънт, та дори и да прелее извън тях.

После идваше егото на Никоу. Какъв сблъсък между титани: егото на сребърна лисица срещу гордостта на даргентийския лъв.

За щастие, Никоу, бъдещият крал, имаше последната дума в тази чудовищна ситуация. И той надделяваше над Едуард по един лесен начин — благодарение на бала, състезанието, прииждането на туристи. Но щеше ли Едуард да приеме неизбежното?

— Не съм сигурна колко далече може да стигне Едуард, за да защити интересите си — помисли на глас Пейдж.

— Колко далече? О, той пътува по целия свят по работа — отвърна напълно сериозно Шарлот.

— Не — каза Пейдж. — Искях да ви попитам: смятате ли, че Едуард е безмилостен?

— Безмилостен? А, не. Сестра ми се казваше Лилиан.

Пейдж реши да не продължава разговора, който бързо губеше своя смисъл. Докато някой не подрежеше за добро опашката на тази

лисица, тя предполагаше, че Едуард нямаше да се спре пред нищо, за да осуети намерението на Никоу да остане единственият крал на тази джунгла.

На следващия ден Пейдж влезе в библиотеката с желание и трескаво очакване, както винаги ставаше, когато се впускаше в своето проучване.

След по-малко от час работа тя бе възнаградена с откритие, което накара сърцето ѝ да се разтупти от радост. Но въодушевлението ѝ приключи твърде бързо със сърцераздирателен провал.

Тази сутрин започна с повторно разглеждане на кутията с втората по старинност информация. В нея имаше книга, в които тя прочете за множеството хора на име Уензъл, които са живели по времето на Летисия Адамсън. Както и при първата кутия, вместо да картотекира бързо съдържанието ѝ, Пейдж се зае да прочете всички книга внимателно.

И тогава — те се появиха! Няколко писма от времето, което я интересуваше, във вид на изпокъсани, смачкани страници. Писмата, които държеше в ръцете си, може би бяха кореспонденция на нейния Уензъл!

Този бе синът на Никълас Първи — този, който според нея трябваше да се проучи и който бе избягал в Америка. И даже през същото време.

Неговият брат, Стивън, му бе писал в цветуща проза за политическите течения в Европа, за съюзниците, новородените и починалите. Отговорите на Уензъл бяха с още по-ярки краски. Харесваше живота в Америка. Стивън бе в Шотландия, а Уензъл — във Вирджиния. И двамата бяха изгнаници.

Но докато Пейдж четеше по-нататък, тя откри с тъжното чувство, че този Уензъл не бе човекът, който ѝ трябваше. Синът на Никълас Първи бе женен за жена на име Марта. Те бяха живели в Кълониал Джеймстаун, не в Уилиямсбърг, и Марта не бе звездата на обществото, каквато бе Летисия на Пейдж преди първата си женитба. Всъщност беше твърде старомодна.

Пейдж се разпозна в нея, бедната жена.

Загадката на Пейдж все още оставаше неразрешена. Кой бе нейният Уензъл?

Тя продължи да чете, за да успокои разочарованието си, и скоро откри, че книгата в дъното на кашона привлякоха вниманието ѝ. Не, направо я шокираха — особено в сравнение със странните, най-щателни подробности на другите материали.

Тя четеше тези книга, когато Никоу влезе.

— Как вървят нещата днес, Пейдж? — попита той със заповеднически си глас. Тя вдигна поглед, загубена в миналото, и почти не го забеляза.

— Неща... — Тя спря и възвърна способността си да разсъждава. — Трябва да прочетете това. — Тя разклати книгата в ръката си, сякаш се колебаеше. — Или може би не.

Русите му вежди се смръщиха и той протегна силна ръка към нея.

Пейдж преглътна с усилие и му подаде книгата. После започна да наблюдава израза на лицето му, докато четеше.

Тези пожълтели листове описваха ужасните събития при падането на даргентийската монархия.

Пейдж можеше да потвърди събитията и датите от независим източник. Границите на Франция често се бяха променяли в средата на шестдесетте години и не се знаеше кой точно е бил собственикът на териториите, известни като Елзас и Лотарингия. Малката държавица Даргентия граничела и с двете области — докато френският крал Луи Четиринадесети решил, че Даргентия имала някакво стратегическо значение и нахлул в нея.

В писма до края ужасени членове на кралското семейство се извиняваха за това, че напускали домовете си. Прокламациите на крал Никълас Първи изглеждат не са били чути от никого; поданиците му не останали да гледат спокойно как целият свят около тях се разтърсвал от набезите на нашествениците.

Това трябва да е било, когато Алфред скриЛ Легендарните и съчинил тази заплетена загадка. Но в тези книга Пейдж не можеше да намери никаква връзка с Легендарните.

Тя наблюдаваше как Никоу пребледнява, докато четеше книгата, хванал ги в ръката, на която носеше пръстена с печат. Той също бе реликва от онова време, когато е започнал да се предава от поколение на поколение в семейството на Пелерин. Тя остави книгата на масата, после бутна към него един украсен дървен стол, като се стараеше да не

отвори някоя от кутиите на пода. С кимване на благодарност, Никоу седна и веднага се зачете в подадените му страници.

Най-накрая вдигна поглед. Беше стиснал мрачно устни между кестенявите си мустаци и брада.

— Онези времена се били... даже не мога да намеря думи да изразя ужаса, който целият ми народ е преживял.

Пейдж знаеше, че той имаше предвид не само своите — царствени прадеди. Той съчувстваше дълбоко и на поданиците си. А това я накара да изпита още по-голямо състрадание към Никоу.

Не. Тя си напомни, както често го правеше, че бе само негова служителка и при това не особено предпочитана.

— Да, било е ужасно — съгласи се с него тя. — Но това е било преди толкова дълго време. Вие компенсирате това, като възвърнахте свободата на Даргентия.

Погледът, с който тези негови пламенни тъмни очи я стрелнаха, бе изпълнен с благодарност. Но той само сви широките си рамене под своята спортна риза в американски стил. Ръкавите му бяха вдигнати до лактите и откриваха силните му мускулисти ръце. Пейдж преглътна с усилие.

— Поне засега. Но кой знае дали ще успея да запазя дълго време тази свобода? — Той стана на крака и заобиколи масата, за да погледне в кутиите, които я заобикаляха. — Не вярвам да сте открили някакъв ключ към Легендарните или греша?

Тя въздъхна.

— Ако открия нещо, вие пръв ще научите за това.

— Разбира се.

Но този въпрос я накара да се почувства, сякаш не бе изпълнила задължението си към него.

Разбира се, работата ѝ бе да подготви история за Даргентия. Тя това и правеше. Но като историчка със сигурност трябваше да намери скритите от толкова много години скъпоценности.

Ако успееше, Никоу можеше да запази кралството си; тяхната стойност и легендата за тях щяха да му помогнат да постигне това.

А ако се провалеше... кой знаеше?

— Ще продължа да търся — обеща тя и подреди няколко папки с книжа върху бюрото. Поне можеше да изглежда, че си вършеше добре работата.

— Зная, че ще го направите. — Топлината в гласа му я накара уплашена да вдигне поглед към него. Той я наблюдаваше. Тя не искаше да се опитва да разбере изражението по лицето му.

То беше... копнеж, който веднъж вече бе забелязала в очите му.

Но тя не трябваше да си въобразява.

Тогава защо изпитваше толкова познато и прекрасно чувство?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Този ден Пейдж не остана за обяд в замъка. Беше твърде изтощена от сутрешните разкрития: вълнуващата възможност да бе доказала кой е истинският Уензъл; разочарованието ѝ от откритието, че бе сгрешила; ужасът, когато прочете как първият крал Никълас е бил детрониран; раздразнението ѝ от неуспеха си да открие ключове за Легендарните.

Най-много я нервираше посещението на Никоу.

Тя пристигна в Даргент Сити твърде рано за срещата си с Анет Мартин; часовете ѝ в училище щяха да свършат късно този следобед.

Но Пейдж си намисли нещо друго. Тя паркира фиата на страничната улица, която водеше до магазина на мосю Пелерин.

— Принц Никоу ме изпрати — започна тя, когато грамадният човек се показва на прага от работилницата си. Отново носеше яркочервена риза с шарени тиранти.

— Заради историята, която ми е възложил да напиша, той иска да знае дали някои от вашите прадеди не са оставили някакви книжа от своето време. Същия въпрос задавам и на другите жители на Даргентия — добави бързо тя.

Имаше такова намерение. При все че бе изслушала разказите им, тя в действителност не ги бе питала за някакви стари книжа, които можеше да прегледа. Но идеята ѝ изглеждаше добра.

По-важното бе, че искаше да получи някаква информация — каквато и да е — от Пелерин. Неговите прадеди, както тези на Алфред, бяха оставили ключ към скривалището на Легендарните.

Но огромният мъж поклати бавно глава, при което дебелата му гуша се надипли.

— Съжалявам, мадмоазел, но аз вече предадох пръстена на принца. Това е всичко, което имам от миналото.

— Каза ли ви Никоу, че в края на краищата пръстенът не е ключ към Легендарните?

Той предизвикателно изпъна напред долната си устна, сякаш Пейдж го бе обидила.

— Направих това, което моите прадеди ми заръчаха. И ако те са казали, че това е ключ, тогава, мадмоазел, това наистина е ключ към тях.

Той ѝ обърна гръб. Тя долови някакви щракащи звуци, когато той се зае с работата си зад тезгяха.

С чувството, че бе изгонена, Пейдж напусна магазина.

Тя застана на нажежения от лятното слънце тротоар пред магазина и въздъхна. Какво можеше да направи сега, за да открие Легендарните за Никоу? Наум започна да рецитира това, което си спомняше от загатката на Алфред: Никълас Първи и семейството му бягат; страната е в опасност.

Както винаги, не разбра нищо от това. Като минаваше покрай банката, тя надникна вътре през витрината. Вътре имаше много хора. Огледа се да види една позната, но отблъскваща физиономия, но не можа да види Едуард.

Беше все още рано за срещата ѝ с Анет и тя реши да отиде на мястото, което се бе зарекла да посети, откакто Никоу ѝ го бе показал: Общинската сграда на Даргентия. Ако имаше някакви архиви за Даргентия, те със сигурност се пазеха там.

Горещината на ранния следобед бе толкова непоносима и влажна, че Пейдж си помисли да попие потта си с кърпа. Малката сграда с купола бе само през две улици от банката. За нещастие, тя откри, когато влезе вътре, че нямаше климатична система.

В галерията с мраморен под нямаше почти никой. И така, Пейдж тръгна нагоре по стълбите към втория етаж с балкон, по периферията, на който се намираха канцелариите. Първите стаи, в които надникна, бяха празни, но в третата имаше човек, който разполагаше с нужната ѝ информация. Една приятна, стара дама с розови бузки като на катерица и странна, рибешка усмивка я въведе в малка стая с голям апарат за разчитане на микрофилми. Беше свързан към шкаф с множество малки чекмеджета. Очевидно Даргентия поддържаше архивите си с модерна апаратура.

Следващия един час Пейдж прекара в разглеждане на вестници, събрани върху микрофилм. Обаче нито един от тях не бе достатъчно

стар, а повечето бяха копия от френските местни вестници, които не съдържаха почти никаква информация само за Даргентия.

Все пак Пейдж се натъкна на няколко страници, които си заслужаваха да бъдат запазени, и тя плати на дамата за няколко копия от тях. След това вече бе готова да се срещне с Анет.

Обаче, когато напускаше стаята с микрофилми, тя спря. От балкона бе съзряла Едуард Кемпиън, който бе застанал в мраморната галерия под кръглата ротонда. Не беше сам. Всъщност с него имаше много малко хора, сред които мосю Пелерин, братята Лебланк и други мъже, които Пейдж бе срещнала.

Акустиката на сградата не бе от най-добрите и Пейдж можеше да чуе само съскащо ехо, докато говореше Едуард. Не можеше да разбере много добре какво казваше, но не й хареса особено начинът, по който хората около него мърмореха и кимаха при всяка негова дума.

Тя реши да подслуша по-добре и затова заслиза тихо по стълбите, но докато успя да стигне първия етаж, тълпата се бе отдалечила. Вероятно Едуард се тревожеше, че някой можеше да чуе разговора им.

Или може би тук Пейдж бе единствената параноичка. Навярно Едуард само даваше съвети на някои от клиентите си в банката.

Малко по-късно обаче тя откри, че се бе разтревожила с основание. Докато пиеше чая си с Анет, Марсел влезе в ресторанта и се присъедини към тях. Обикновено закръгленото му лице изглеждаше асиметрично под гневно свъсените му вежди.

— Току-що разговарях с някои от съседите ми, мадмоазел — започна той с толкова нисък глас, че едва го чуваше през тракането на чинии и оживените разговори наоколо. Тя се наведе към него.

— Вие трябва да предупредите принц Никоу — продължи той. — Ако си избере принцеса за булка на бала, даргентийците ще се разбунтуват. Те, разбирате ли, вярват в нашите легенди.

— О, Марсел — изрече Анет и поклати глава така, че дребните й тъмни къдри настръхнаха. — И преди съм чувала такива слухове, но...

— Тихо — прекъсна я съпругът ѝ. — Зная, че преди само така си говореха, но днес... Ние всички трябва сериозно да се замислим за това, и особено нашият принц. — Той се наведе още по-близо до Пейдж, но само за момент, докато шепнеше:

— Ако принцът пренебрегне легендите, в нощта на бала ще го сполети нещастие. — Той се изправи, после каза достатъчно високо, за да го чуят клиентите наоколо:

— Сега, мадмоазел, вие опитвате съвсем нова марка чай. Тайнствена смес. Вие трябва да ми кажете какво мислите за него.

Със спокоен глас Пейдж попита:

— Това има ли нещо общо с разговора на Едуард с някои от гражданите този следобед?

Марсел сви едрите си рамене.

— Нищо не сте чували от мен, мадмоазел. — Но не го отрече.

Малко по-късно Пейдж почука на вратата на Никовия апартамент в замъка. Мейбъл ѝ бе казала къде може да го намери.

Алфред отвори вратата колкото да надникне с рошавата си глава.

— Можете ли да почакате, Пейдж? Сега Никоу е зает.

— Важно е — настоя тя.

Дребният прислужник, както обикновено облечен в тъмния си костюм, я покани вътре.

След само един миг на колебание, Пейдж влезе. Не можеше да си позволи горчиво-сладкия спомен за това, което почти бяха преживели тук с Никоу — през нощта, когато вълшебният ѝ блясък се бе превърнал в нейно мъчение — да ѝ попречи да го предупреди.

Седеше зад бюрото си и гледаше намръщено в монитора на компютъра. Когато тя и Алфред го приближиха, той вдигна поглед. Не изглеждаше много доволен, че го безпокояха.

— Да?

Пейдж застана до бюрото му, като се опитваше да не потрепери под гневния поглед в тъмните му очи. Той носеше една от провинциалните си ризи. Една голяма част от покритата му с тъмни косми гръд се виждаше. Пейдж се застави да го погледне в очите.

— Никоу, току-що се върнах от Дарджънт Сити. Там стават странни неща.

И тя продължи разказа си как бе забелязала Едуард сред цяла тълпа даргентийци в сградата на Градския съвет. После му предаде предупреждението на Марсел, името, на който не спомена.

— Казаха ми, че някои жители на града са готови да стигнат до крайности, за да ви накарат да се вслушате в техните легенди.

— Благодаря — отвърна той, когато тя приключи. След което отново се обърна към компютъра си.

— Животът ви може да се окаже в опасност на бала. — Усети как у нея се надига раздразнение. Не можеше да не е разбрал предупреждението ѝ. Тя се обърна към Алфред с умолителен поглед. Прислужникът просто сви рамене.

— Лично аз съм в безопасност, госпожице Конър. — Гласът на Никоу бе отчайващо спокоен. — Каквото и да е намислил Едуард, той няма да ме нарани физически, а там, където най-много ме боли — съкровищата на страната и тронната ми зала.

Нима само толкова се безпокоеше? Но Пейдж предпочете да се убеди, че я е разбрал, вместо после да му каже: „Казах ли ви, че така ще стане?“ А тя бе също вече убедена, че лукавият, жаден за власт, Едуард нямаше да се спре пред нищо, за да задоволи вълчия си апетит — без значение, че от това можеха да пострадат и други хора.

— Може би вие трябва да поговорите с Едуард; сам да се убедите в това — каза тя на Никоу.

— Забравете — той се изправи на крака. — Едуард ще каже на своите съучастници, че ме е изплашил. Ако аз трябва да управлявам тази държава, последното нещо, което искам да си помислят за мене, е, че отстъпвам при най-малката заплаха към трона ми.

— Или да предположат, че бъдещият крал на Даргентия не е един герой — изрече Пейдж.

Присвитите очи на Никоу просветнаха враждебно. Той бе вбесен и имаше право. Тя не трябваше да говори по този начин на нито един мъж, а още повече на принц. Особено на принц, който наистина беше герой. Той бе освободил родината си. Той се бе хвърлил пред вилата на самотоварача, за да спаси живота ѝ. Тя прехапа устни. Трябваше ли да му се извини?

Преди да се реши, скованите му рамена се отпуснаха. Изненадващо, той се усмихна с тези свои изключително чувствени устни.

— Права сте, Пейдж. Бъдещият крал на Даргентия иска да изглежда, че стои над страховете и опасенията на обикновените мъже. Но с вашите намеци не мога да не си спомня, че съм смъртен. Въпреки всичко трябва да мисля за моята страна, а не за чувствата си. Ще внимавам за Едуард, повярвайте ми.

Тя не му вярваше, но какво можеше да стори? Като хвърли един последен, умотелен поглед към Алфред, тя си отиде.

— Какво мислите за това? — Никоу закри из стаята, след като Пейдж си отиде. Едва поглеждаше към Алфред, който стоеше на едно място и непрекъснато въртеше главата си насам-натам, за да го наблюдава. Той беше бесен.

Уравновесеният глас на Алфред както винаги прозвуча спокойно:

— Някои от вашите поданици, Никоу, ви обичат твърде много и са готови да ви предупредят и за най-малката опасност. Вярвам, че що се отнася до Едуард, вие ще вземете някакви предпазни мерки.

— Разбира се, но в разумни граници. Обаче няма да предприема нищо, което може да издаде, че зная за плановете му. Моят облик е твърде важен както за пред поданиците ми, така и за пред туристите. Но не това имах предвид.

Алфред внимателно пресече пътя на Никоу. Той бавно седна в старинния стол пред бюрото.

— Какво искате да кажете, ваше височество?

Никоу се обърна към него.

— Познавам този тон, Алфред, приятелю. Когато ме наричате „ваше височество“, значи съм в беда. Кажете ми какво мислите в действителност.

— За тази млада жена ли?

По дяволите този Алфред! Ставаше глупав, а това не бе присъщо за него.

— Не, за бога! Тя е тук временно, докато свърши работата си. Не трябва да мислите каквото и да било за нея.

— Но вие мислите за нея. — Блестящите сини очи на Алфред го гледаха втренчено. През детството му очите на Алфред често пъти бяха по-красноречиви от лекциите му. Те сияеха, когато Алфред се гордееше с делата му, и потъмняваха, когато бе недоволен. И, изглежда, винаги умееха да четат мислите му.

Така стана и този път — не че Никоу щеше да признае увлечението си към Пейдж Конър. Не и на Алфред. А със сигурност не и на самия себе си.

— Алфред — каза той с най-голямото търпение, на което беше способен, — ето за какво искам мнението ви: правилно ли постъпвам? На път съм да изпълня най-важната социална функция в живота си.

Отнася се за моето бъдеще. Дори бъдещето на Даргентия. Желая да свържа моето кралство с кралството на една от световните знатни фамилии. По този начин и моите предшественици са се грижили за кралството преди набезите на французите. Най-подходящата бъдеща кралица ще привлече туристите. Туристите означават пари. Нали така?

— Да, ваше височество. — Алфред сведе глава. — Идеята за бала бе чудесна, ако трябва да бъда искрен.

— Долавям едно „но“ в гласа ви. Като оставим манипулациите на Едуард настрана, нали наистина не вярвате, че трябва да се ожения за обикновена жена, както гласи легендата? — Никоу отиде до мястото, където бе седнал, и се втренчи в него. Той се доверяваше на този мъдър, стар човек, но нещата се движеха твърде бързо. Не можеше да си позволи да забави темпа и да възприеме обичайното за Алфред спокойно настроение.

Прислужникът стана. На ръст достигаше само до носа на Никоу, но имаше царствена стойка, сякаш предшествениците му бяха крале. С непокорни кичури коси, щръкнали като птиче гнездо, той се вгледа втренчено в принца.

— Никоу, скъпи ми млади човече, балът е една чудесна идея. Надявам се да откриете своята принцеса, с която вие и Даргентия ще заживеете в щастие. Но при все че причините, поради които следваме вълшебните приказки, някога се обезсмислят, други могат да възникнат на тяхното място.

— Какво искате да кажете?

Алфред не отговори направо.

— Знаете, има и други вълшебни приказки.

— Алфред, ставате глупав и...

Прислужникът не спря да говори.

— За всяка Спяща красавица си има и по една Пепеляшка. А после идва Принцът жаба. Или Красавицата и Звяра.

На Никоу му се прииска да цапардоса по главата своя наставник заради неговите странности, които вече изкарваха принца извън нерви. Той нетърпеливо почеса брадата си с опакото на ръката.

— И да не забравяме Грозното патенце — изръмжа той. — Или Малката русалка. Или онази приказка, в която танцуващите принцеси всяка нощ скъсвали пантофките си.

Бръчките по челото на Алфред се изгладиха, когато се усмихна.

— Добро момче. Поне си спомняте за тях.

Свят се виеше на Пейдж, докато бързаше надолу по стълбите към библиотеката. Да вървят по дяволите Никоу и неговият инат!

Можеше и да не му казва за бунта на поданиците му, разпален от врага му, Едуард. Въпреки всичко той нямаше да им обърне внимание и щеше да даде глупавия си бал, без да взима Едуард на сериозно.

В библиотеката тя откри нов файл в компютъра и започна да си отбелязва кои бе видяла с Едуард този следобед: Пелерин, братята Ле Бланк и другите, които разпозна. Не ѝ се искаше да напише, че бе предупредена от Марсел; ако някой друг прочетеше тези бележки, приятелите ѝ, семейство Марсел, щяха да бъдат в опасност.

Тя бе предупредила Никоу. Щеше да продължи да търси тези проклети скъпоценности — ако въобще още съществуваха.

Какво можеше да стори сега, за да го спаси въпреки упорството му?

Само една-единствена идея ѝ хрумна. Не, това бе смешно.

Все пак тя изтича в стаята си при кулата.

— Милисънт — прошепна тя. Но, разбира се, стаята бе празна. Така бе от деня, в който накара въображаемата си вълшебна кръстница да изчезне.

Вярваше ли в нея сега?

Не я интересувахе. Не и когато най-накрая бе приела, без да се почувства зле, че вълшебните приказки не се сбъдват. Поне не и за нея.

Но, о, колко много ѝ липсваше нейната вълшебна кръстница.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

За Пейдж денят на бала, изглежда, се приближаваше с бясна скорост. С всеки изминат ден се тревожеше все повече и повече.

Никоу, разбира се, не стори нищо, за да разпръсне опасенията ѝ. Все още почти не го виждаше, освен при обичайните му сутрешни посещения в библиотеката и сдържаните разговори на вечеря. Бе свикнала да се забавлява, като си го представяше като малка топчица, скрита дълбоко в пазвата ѝ — като издут балон, който всеки момент заплашваше да се спуска право в лицето ѝ. Въпреки това тя не даваше и най-малкия признак, че въздиша по него всеки път, когато я погледнеше с хладните си, тъмни очи, сякаш никога не се бяха любили. И ако понякога си мислеше, че погледът му бе по-топъл, тя бързо го отдаваше на своето развихрено въображение.

Сега Съюзън прекарваше повече време в замъка, за да помага с планове за бала и приготовления за кралските особи. За най-голям ужас на Пейдж, Едуард също се бе установил в замъка, за да подреди покоите си за посещенията на аристократите.

Тя се изненада, че при своето отвращение към бала сребърната лисица се бе съгласила на такава доблестна саможертва. Може би присъствието му тук бе за добро; по този начин Никоу можеше да го държи под око — ако въобще вярваше, че Едуард наистина настройваше даргентийците срещу Никоу.

Междувременно обаче Едуард можеше да наблюдава всичко наоколо.

Тя бе намекнала на Шарлот и Руди за слуховете, които се разпространяваха в града.

— О! Вече много хора ни казаха за подмолните действия на нашия скъп роднина — бе отвърнал Руди, а издутият му като корабно платно нос остана извърнат настрана, даже, след като погледът му наистина за момент бе срещнал нейния.

— Но, благодаря ви, Пейдж, че и вие ми казахте.

Тя също бе отвела Алфред настрана. Очевидно мъжът също се безпокоеше за упоритото царствено магаре, което бе поверено на грижите му.

— Никоу винаги е склонен да върши нещата, както си е наумил, без значение какви ще бъдат последиците от това. Тази негова неумолима решителност му помогна да възвърне свободата на своята родина.

— Тя може и да му помогне да я загуби отново, ако пренебрегне чувствата на поданиците си — отвърна Пейдж, като осъзнаваше, че се обръща точно към подходящия човек. Тя бе чула Алфред да отвръща дръзко на шефа си винаги когато чувстваше, че Никоу имаше нужда от порицание. Сега бедният Алфред изглеждаше много разстроен. Бръчките му около начупените му устни бяха станали по-дълбоки.

Въпреки цялото оживление около себе си, Пейдж бе решила да следва възможно най-неотклонно ежедневния си режим на работа. Въпреки това след обяда, два дни преди бала, се върна по-рано от града. Отново се бе срещнала с Анет и Марсел Мартин. Новините от Дарджънт Сити не бяха добри.

Откри принца до рова. Облечен в провинциалната си риза, която подчертаваше мускулите му, той седеше на една пейка и гледаше замислено към водата. Палецът и показалецът му галеха краищата на брадата му.

Пейдж си спомни предишните пъти, когато идваше при рова с Никоу. Тя докосна устни, после отпусна ръцете си отстрани.

Принцът, изглежда, се бе самозабравил в размишления. Дали се притесняваше за бала, който щеше да промени бъдещето му след два дни? Щеше да бъде или благословен — или заробен — от избора си на булка. Тя въздъхна. Това въобще не я радваше.

Чудеше се защо и той не се суетеше около приготовленията като прислугата. Или, възможно беше, именно поради суетенето на прислугата се нуждаеше от миг спокойствие.

— Никоу — каза тихо тя, за да не го стряска.

Той се обърна към нея. В първия момент кафеникавите му очи, изглежда, не я познаха. След момент те се спряха върху нейните.

— Искате да ми покажете ли нещо, Пейдж?

Тя поклати глава отрицателно, но приближи към него. Вятърът разроши косите ѝ, които нахлуха в лицето ѝ. Тя ги приглади назад

безуспешно. Гъските, които цапаха в рова, крякаха ядосано, че никой от хората на пейката не им хвърляше трохи. Те приближиха към брега.

Никоу прихна да се смее, когато Пейдж дойде при него. За нейна най-голяма изненада той хвана ръцете ѝ в своите. Докосването му бе топло, но тя се разтрепери.

— Знаете, че не трябва да правите така — каза той.

— Да правя какво?

— Да се тревожите за мен.

— Въобще не се тревожа за вас — каза тя и повдигна брадичката си с негодувание. Тя напразно се опитваше да се отскубне от него, когато ръцете му още по-здраво я стиснаха.

— Само за другите. Тук съм да ви накарам за последен път да се вслушате в разума си. Никой не е против да танцувате на бала с всички принцеси на света. По десет пъти с всяка, ако искате. Но с тези разгневени граждани, които Едуард непрекъснато настройва срещу вас, само ако оповестите, че ще се ожените за обикновена жена, всичко мигновено ще утихне. — Тя извърна погледа си от неговия. — Подходяща обикновена жена, разбира се. Може би Сюзън. Или може би някоя от туристките.

— Моят народ просто не разбира. Ако бях оповестил, че ще се женя за обикновена жена, щяха ли всички тези туристи да се съберат тук?

— Разбира се, ако бяхте казали, че булката ще бъде една от тях. Вижте колко много отзиви получихте за състезанието. Участието на публиката винаги помага. И ако това участие означава принц като награда, ами...

Студенината в смръщената му гримаса можеше да замрази дори Хадес. Тя със сигурност бе накарала Пейдж да се запита дали не бе по-добре да внимава какво говореше.

— И тогава какво? — попита Никоу. — Може и да има много аплодисменти за сватбата, но кой би посетил тази малка страна само за да види принца и незнайната му булка? Освен ако не искате да обещаете, че публиката ще участва и на медения ми месец.

Само ако публиката беше тя, помисли си тъжно Пейдж. И той беше прав: кой щеше да продължи престоя си само за да види една никому неизвестна булка? Никой. Ако не друго, действителността трябваше да я предпази от дълбокото разочарование. Тя внимателно

издърпа ръцете си от Никовите и се обърна към рова. Крякащите гъски все още цапаха с плавници по затревения бряг. Лебедите се носеха по повърхността на водата и протягаха дългите си извити шии.

— Една принцеса ще продължи да привлича туристите в страната — продължи Никоу. — А освен това тази връзка може да ни донесе и финансова помощ. Не съм горделив, когато се отнася до моята страна; приех заема, защото спешно се нуждаехме от пари — особено, след като не успяхме да намерим Легендарните.

Тази забележка проряза Пейдж като с нож. Най-вероятно тя можеше да ги намери, като се вземеше предвид обхватът на нейното проучване.

Но тя се бе провалила.

Извърна глава, за да го погледне, като стоеше все още на брега.

— Как ми се иска да не бяхте толкова упорит, Никоу — промълви тя, въпреки че със сърцето си не го осъждаше. — Ако бяхте обещали само на думи, за да постъпите разумно...

— Да обещаю само на думи ли, сладка ми Пейдж? — В гласа му се долавяше леко раздразнение, което не бе забелязала преди. Той очевидно се опитваше да я забрави.

И успяваше. Наведе се напред, а прочувственият му тон допълваше напрегнатото му изражение. Той щеше да я целуне; тя знаеше това. И също знаеше, че щеше да избяга.

Вместо това той не помръдна. Само за миг на нея ѝ се прииска да бе принцеса, за която Никоу искаше да се ожени.

Но тя бе само една обикновена жена. И той не се интересувахе от нея. Тя бързо затвори очи точно когато устните му се приближаваха към нейните.

Тя рязко се извърна настрана.

Трябваше да каже нещо и се върна към последната тема, която обсъждаха.

— Само размислете върху възможността да кажете на народа си, че ще си изберете обикновена жена — помоли го тя. — Винаги можете да кажете по-късно, че отново сте си променили решението.

Изведнъж той стисна ръцете си в юмруци и почти изкрещя:

— Няма да излъжа народа си, без значение за какво!

Пейдж потрепери от болка и се втурна покрай статуята на лебеда обратно към вратата в крепостната стена.

Докато седеше в библиотеката и работеше през останалата част от утринта, през главата ѝ минаваха какви ли не ядни мисли, въртящи се предимно около думи като муле и твърдоглав.

И склонен към целувки.

Не, по-добре бе да се придържа към животинските сравнения — тези, които оприличаваха Никоу като инат, а не като сексапилен мъж.

Защо просто не даде на народа си малка надежда, докато не свърши балът и не си избере булка? Дотогава може би туризмът в Даргентия ще бележи своя бум и хората ще бъдат омилоствени от непрестанния приток на пари. Но, не; Никоу нямаше да се престори, дори за съвсем кратко време, че подхранваше желанията на поданиците си. Нямаше да го стори, дори това да ги накараше да се почувстват по-добре.

Притежаваше всичко, което можеше да прекъсне силното ѝ желание да излее мислите си върху страниците с каталозите на монитора. Пред нея имаше още исторически данни, които да сортира; вече окончателно бе приключила с предупрежденията си към Никоу.

Но безпокойството ѝ не бе спряло.

За нея бе неописуема изненада, когато късно през този следобед Никоу я посети в библиотеката.

— Печелите — изсумтя той, като не звучеше ни най-малко доволен.

Какво бе спечелила, се питаше Пейдж? Удоволствието от присъствието му, което я дразнеше?

— Елате с мен — нареди ѝ той.

Повече от любопитство, отколкото да се подчини на заповедта му, тя се съгласи. Той я заведе навън при конюшните, а после отвори вратата на фиата.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Ще видите.

Тя наистина видя малко по-късно, когато паркираха колата близо до парка със статуята на стария Никълас Първи. Цяла тълпа от граждани я заобикаляше. Очевидно чакаха нещо или някого.

Никоу.

Когато се появи, облечен в бежова риза, той ясно се разграничаваше от тълпата, защото даргентийците обичаха да носят

ризи с ярки цветове. Той се изкачи на пиедестала на известния си предшественик и започна реч на френски език.

— Благодаря, че всички вие дойдохте тук. Искам да ви кажа само няколко думи, защото въпреки слуховете, които стигнаха до ушите ми... — Той погледна Пейдж, сякаш тя бе тази, която бе разбунтувала най-непокорните от тях. — Мисля за всички вас и чувствата ви.

Сред събраните граждани се разнесе мърморене. Много от хората Пейдж познаваше от срещите си с тях, когато събираше народните приказки и легенди: Анет и Марсел Мартин, разбира се. Също братята Ле Бланк, мадам Дефо, Пелерин и съседа му — месаря, мосю Полон и сладката му, възрастна майка и други.

Но не и Едуард.

Няколко души близо до нея й се усмихнаха.

— Той ще ни каже, че балът е само блъф — се обади един мъж с остър нос.

— В края на краищата, той ще се ожени за обикновена жена — съгласи се слабата като върлина жена до него. Усмивка озари лицето й.

Пейдж се чудеше дали в края на краищата идеята й бе добра. Разбира се, че трябваше да каже на хората, че бе загрижен за тях. Но ако не стореше това, което те желаеха, щеше ли да има някакво значение неговата загриженост? Тя се заслуша, когато той продължи речта си.

— Ето защо, дължа ви обяснение за моите доводи. Балът ще се състои, както бе планиран. Организирам този бал, за да си намеря знатна булка, защото нашата страна е бедна. Искане ми се да ви обеща, че ще се ожения за обикновена жена, за да се изпълни поне част от предсказанията на легендата. Опитвам се по всякакъв начин да изправам икономическото състояние на Даргентия отново на крака. Но женитбата ми с обикновена жена няма да помогне на никого.

Явно тълпата не искаше да чуе това.

— Няма значение — извика някой.

— Ще се справим, но не и ако родината ни отново загуби свободата си.

И още един изкрещя:

— Следвай предсказанията на легендата!

Никоу вдигна умолително ръце. Пейдж забеляза, че той все още носеше пръстена с печат, който бяха открили през онзи паметен ден,

когато... По-добре да се съсредоточи върху речта му, а не да се връща към спомените си.

— Приятели мои — продължи той, — по-вероятно е страната да падне, защото не може да оцелее икономически, отколкото заради това, че не сме спазили една древна легенда.

— Той е прав — извика някой близо до Пейдж.

— Принцът е загрижен за нас — каза и някой друг. — Ние всички трябва да го последваме и да се надяваме на най-доброто.

Никоу говори още няколко минути. Когато свърши и гражданите се разотидоха, той се обърна към Пейдж.

— Какво ще кажете? — Думите му бяха предизвикателни и това се виждаше от надменно вдигнатата му брадичка. Прииска й се да го зашлеви и така да изтрие от тези чувствени устни усмивката, която я караше да кипне от гняв. Може би ако се наведеше малко напред, тя можеше да я изтрие с целувка... Нямаше значение. Той бе сторил това, което тя искаше. Резултатът беше ли същият, който очакваше?

— Сигурна съм, че са блажени онези, които не следват сляпо легендите. Сега те трябва да са сигурни в чувствата си към вас.

— А тези, които ги следват сляпо?

— Съмнявам се, че каквото и да правите или казвате, освен ако не намерите Легендарните и не се ожените за обикновена жена, ще ги ощастливи.

— А вие, Пейдж... — Гласът му, изглежда, се смекчи, което накара Пейдж да потрепери. — Какво мислите? Той я погледна, докато караше, и ръката му се протегна към нея. Топлият му, грапав палец погали чувствителната кожа на бузата й.

— Мисля — прошепна тя, като извърна глава, — че е по-добре да внимаваме със знака стоп пред нас.

Пейдж прекара следващия ден — последния преди бала — в библиотеката както обикновено.

Тя бързо преглеждаше старинните документи, като удвои усилията си. Надяваше се, че щеше да открие в тези последни часове, преди Никоу да си избере булка, някаква, макар и бегла, следа, която би й помогнала да намери Легендарните.

Поне това щеше да успокои духовете и да даде на Даргентия икономическа независимост.

— Пейдж?

Тя скочи от стола си.

— Съжалявам. — Шарлот се колебаеше на прага на библиотеката. Съвсем оголеният ѝ зъб стърчеше от подутите ѝ устни.
— Не исках да ви срещна.

Стресна, помисли си Пейдж.

— Мога ли да вляза?

— Разбира се.

Шарлот заситни към масата, а дантелената ѝ червеникавокафява пола се замотаваше около краката ѝ. Спря се до Пейдж.

— Дойдох да ви съобщя, че безброй туристи пристигат за бала. Гледах горе от парапета.

Парапета?

— В града цари такова оживление; случи се и първото за страната пътно забъркване.

Задръстване, разбира се.

— Искате ли да видите?

— Разбира се!

Тя последва Шарлот в задния двор, после нагоре по каменните стълби при външната стена, докато най-накрая се изкачиха до парапета, който я заобикаляше. Никога преди не бе идвала тук. Дъхът ѝ секна при гледката на блестящата река Арджънт, която криволичеше през града и планините.

— Каква красота!

— Пътното забъркване ли? Да, очарователно е, разбира се, но чак пък прекрасно...?

Пейдж се засмя. Погледна към града. Целият път от двете страни на моста бе задръстен от коли. През последните няколко дни Пейдж бе срещала по улиците на Дарджънт Сити много туристи, но сега гостите на Никовия бал прииждаха като река.

— Видях ви да се качвате тук — обади се женски глас зад тях. Пейдж се обърна. Сюзън се присъедини към тях. — Четири от кралските семейства, които ще отседнат в замъка, пристигат с по-късен полет днес. Повечето вече са придружени до някои от правителствените резиденции, където ще отседнат. Организирах пътешествия с лодки и игри за туристите, които пристигнаха вчера и

онзи ден, а повече забавления са предвидени за утре. Не бях за този налудничав план, но всичко това е толкова вълнуващо.

Пейдж трябваше да се съгласи с нея.

По-късно, когато дойде време за обяд и Никоу я повика да се присъедини към тях, Пейдж реши, че можеше да мине и без това вълнение. Само пътят обратно към нейната стая ѝ отне много усилия. Залите бяха претъпкани с чужденци и Пейдж се почувства неудобно в тениската и джинсите си сред изискано облечените царствени гости.

Замисли се сериозно дали да не остане в стаята си. Твърде лошо, че не можеше просто да извика Милисът, която да я нагости с шоколадови бисквити.

Милисът. В края на краищата, тя в действителност не вярваше в своята вълшебна фея, нали?

Разбира се, че не. Дали крайното ѝ убеждение, че феята не съществуваше, бе прогонило Милисът?

Все пак бедното създание — било то плод на нейното въображение или истинска фея — винаги ѝ мислеше доброто. Тя се бе опитвала да ѝ помогне.

А как Пейдж ѝ се бе отплатила? С остри думи, порицание и други подобни гадости. В този момент Пейдж се отвърщаваше от себе си, тя въздъхна и седна на края на балдахиновото си легло. Облегна лакти на колената си и сведе глава в ръцете си.

— Съжалявам, Милисът — каза на глас.

Не последва отговор. И никакъв мирис на люляци.

Е, добре, това надминаваше всякакви граници. Ако Милисът бе истинска вълшебна фея, тя щеше да приеме извиненията на Пейдж и да се върне при нея. Но никой не се появи. В стаята както винаги се разнасяше мирисът на мухъл от вековете.

Добре тогава. Пейдж трябваше да престане да си въобразява, че Никоу изпитваше някакво увлечение по нея. Или че начинът, по който я поглеждаше или докосваше ръката ѝ, беше нещо повече от обикновената учтивост на работодателя ѝ.

Облече си рокля — пак онази невзрачна синя рокля шемизета. Почти започваше да съжалява, че бе отхвърлила предложението на родителите си да ѝ купят стилна модерна рокля от Париж. Нужна ѝ бе всяка възможна помощ, за да се изправи лице в лице дори с най-хубавите принцеси на света.

Когато свърши с приготовленията по тоалета си, тя се огледа в огледалото. Беше си същата Пейдж Конър с правата черна коса и проклетите очила.

С решителна гримаса на лицето си тя сграбчи един комплект с козметика от шкафа. После си сложи малко руж по бузите, сенки на клепачите, очна спирала на миглите, и светло червило на устните.

Дали сега изглеждаше по-добре?

Навярно не.

Тя поклати отчаяно глава и после излезе от стаята.

На обяда се чувстваше като повлекана.

В единия край на парадната зала на няколко маси бяха подредени блюда от китайски порцелан и кристални чаши.

Руди беше със смокинг. Закопчаната му догоре яка и голямата черна вратовръзка под яката само още повече подчертаваха големия му, издут като корабно платно, нос.

Шарлот бе избрала да носи розова рокля, която, както обикновено, въобще не си подходеше с яркия цвят на оранжевата ѝ коса. Въпреки това тя сияеше, когато забавляваше знатните гости около масата.

Никоу нареди на Пейдж да седне на неговата маса, до две невъзмутимо смеещи се принцеси и техните изпълнени с достойнство, царствени родители. Едното семейство бе от Скандинавия, а принцесата бе красива блондинка с дълги крака и къса разкроена рокля. Казваше се Грета.

Другата принцеса бе Наталия, от Източна Европа. Тя бе стройна брюнетка с дълбок, привлекателен глас.

И, разбира се, и двете бяха блестящи.

Всички, освен Пейдж, изглеждаха очаровани от тях. Никоу, в тъмния си костюм, който още повече подчертаваше прекрасната му руса коса, обърна внимание първо на едната, а после на другата принцеса. От време на време очите му се спираха върху Пейдж. Ако не го познаваше по-добре, би си помислила, че тези погледи я окуражаваха. Тя просто се усмихваше мило, сякаш се забавляваше. Без значение колко я болеше отвътре.

О, ако можеше да се бори за вниманието на Никоу с тези очарователни принцеси!

Сюзън бе на върха на своята слава. На нейната маса седяха не само принцесите с техните родители, но така също и братята им. Всеки мъж я изпиваше с очи — и тя явно осъзнаваше това.

Дже Алфред бе домакинят на една маса. Присъщата му резервираност бе изчезнала, докато той разговаряше с благородниците на своята маса. Едуард бе настанен на същата маса, но Алфред не го остави и дума да промълви. Това не бе добре за превъзбуденото его на начумерената сребърна лисица, помисли си Пейдж.

Към края на обяда, който заплашваше да продължи безкрайно, Пейдж набързо се извини и стана от масата. Видя, че погледът на Никоу я последва, когато напускаше стаята, но не забави крачка — не, докато почти не се сблъска с един чужденец пред вратата.

— Извинете — отстъпи тя назад.

— Няма проблем — каза мъжът. На Пейдж ѝ отне малко време, за да разбере какво точно ѝ казваше чужденецът. Свикнала да слуша американски английски, въпреки че тук често го говореха с френски акцент, тя трябваше да се замисли за значението на думите. Гласните звукове на мъжа звучаха, сякаш бяха попаднали в електрически миксер и бяха разбити на пюре.

— Виждам, че вече се познавате — се обади зад нея дълбок глас, който ѝ се стори познат. Пейдж се обърна и видя Никоу. Той затвори зад себе си огромната дървена врата на Парадната зала, после се облегна на стената до огромен пейзаж на замръзналата през зимата река Арджънт. Скръсти ръце на гърдите си и се усмихна.

— Не точно — изрече чужденецът на своя странен английски език. Беше млад, набит мъж, с много късо подстригана коса и предизвикателно издадена напред челюст. Малките му очички огледаха Пейдж от главата до петите, сякаш я преценяваха, което я караше да се чувства неудобно в негово присъствие.

— Пейдж — каза Никоу, — това е Джордж Елкинс. Той е началникът на временно наетата охрана в замъка за бала. Той ще се погрижи за спокойствието на посетителите.

— О, чудесно — изрече тя, преди да размисли върху думите му. — Вие не се вслушвате в желанията на подчинените си, но ще пуснете срещу тях жандармерията, ако се осмелят да изразят своето мнение.

Отпуснатата поза на Никоу изчезна незабавно. Широките му рамена под тъмния костюм се стегнаха като леда на замръзналата

Арджънт, а и погледът му не бе по-топъл.

— Не пускам никой срещу никого. Просто искам да съм сигурен, че няма да имаме неприятности.

— Няма да имаме неприятности, ако покажете на поданиците си, че вземате присърце техните чувства. Само така те ще спрат да слушат Едуард.

Пейдж осъзна, че бе почти на пръст разстояние от ядосания принц. Беше толкова близо до него, че усещаше топлината, която се излъчваше от тялото му под елегантните дрехи. Мирисът на есенни листа и цитрусови плодове замая главата ѝ, и без това вече бе замаяна от чашата вино, която изпи на обяд. Тя бе извила главата си нагоре, за да погледне гневно в лицето му. Усети, че брадичката ѝ бе също толкова предизвикателно вирната напред, колкото и неговата.

— Казах им, че ме интересуват — изръмжа Никоу. — И чувствата на моите поданици не влизат в работата на един чужденец.

— Напротив, влизат. Вие сам направихте така, че да влизат в работата на този чужденец. — Пейдж посочи към Елкинс. — А тази чужденка — тя посочи с пръст към себе си — е тук от достатъчно дълго време, за да я е грижа за това... — Тя спря потока си от думи, отстъпи назад и сведе глава, така че косата закри лицето ѝ. — О, каква полза има да говорим?

— Да ви е грижа за какво? — попита принцът с по-мек тон.

— За... вашия народ. Вашата страна. — За теб, извика мислено тя, но не изрече гласно мисълта си. Имаше нужда от нещо, за което да се хване, и пръстите ѝ сграбчиха гънките на полата.

— Е, стига вече, не се безпокойте — обади се Елкинс и потупа Пейдж по рамото с голямата си набита ръка. — Принцът ми разказа за вярата на неговия народ в тези легенди и как са разбунтувани от този Едуард. Тук съм просто, за да не позволя нещата да излязат от контрол.

Най-накрая Пейдж успя да разпознае акцента му: кокни. Никоу бе наел ченге от Кокни, за да пази безопасността на замъка от собствените си поданици.

— Ще видите, Пейдж, на бала утре. — Гласът на Никоу прозвуча нежно като милувка и тя му позволи да я погали. — Всичко ще е наред. — После замълча. — Вие трябва да бъдете на бала утре.

Тя не долови никакъв въпрос в гласа му. Той я изкушаваше, изкушаваше я да свали щита си, докато отново ѝ заповядваше.

Тя най-малко имаше намерение да се подчинява на един арогантен принц, който не бе разбрал правилно приоритетите си.

— Разбира се — сладко отвърна тя. — А ако пожелаете да ме видите, просто се отбийте в кухнята. Ще бъда тази с най-мръсната престилка.

— Пейдж, вие няма...

Но тя не остана, за да го чуе докрай. Като им обърна гръб, тя се насочи по коридора, който водеше към стаята ѝ. Тя бе нейният дом. Нейното царство. Не можеше да му каже нищо за това, как да ръководи бала.

Точно както той не можеше да ѝ каже нищо за това, дали въобще да се появи на бала.

Но, о, колко много се тревожеше дали балът утре вечерта щеше да превърне Даргентия в любимо място на туристите, или ще откъсне тази малка, крехка държавица като гълъб, хванат в капан.

Тази нощ Пейдж на няколко пъти се събуждаше. Струваше ѝ се, че усещаше мириса на люляци.

— Милисънт? — извика тя отново.

Разбира се, не последва отговор. Сънуваше. Милисънт бе изчезнала, както всички феи изчезват.

Но, о, да можеше сега Пейдж да използва поне едно вълшебство.

Още по-често си мислеше за това на другата сутрин — в деня на бала, когато се нуждаеше от всичката помощ на света, за да се съсредоточи единствено върху историята. Нищо не помогна; съзнанието ѝ непрекъснато се връщаше към ужаса на настоящето.

Най-накрая, в ранния следобед, тя се предаде, скочи във фиата и се отправи към града. Училищата бяха във ваканция, за да отпразнуват голямото събитие. Дори учителката Анет не си бе у дома.

Пейдж остави колата до бордюра на пътеката за пешеходци; паркингите в сърцето на Дарджънт Сити, изглежда, бяха препълнени. Тя тръгна бързо по задръстените от хора улици и се отправи към „Dargentian Royale“.

Пътят ѝ минаваше покрай банката на Едуард. За забавление — или просто ей така — тя се отби в нея. Не можеше да го види никъде наоколо. Тя изтегли малко пари от сметката си, в която Никоу депозираше заплатата ѝ, и попита един-двама служители за тяхното

мнение за шефа им. Може би бе твърде мнителна към банкера. Може би, в края на краищата, той щеше да бъде един добър премиер.

Но когато излезе, главата ѝ се въртеше. Във вените на този човек трябва да течеше синя кръв — цвета на даргентийските франкове. А сърцето му трябва да биеше като печатница. Тя не чу нищо човешко за него.

И да, хората също така искаха Никоу да последва легендите. Речта му бе затрогваща и прочувствена, но той грешеше. Само като се подчинеше на легендите, си мислеха те, страната щеше да запази независимостта си — и да се спаси от лапите на техния стиснат, свадлив шеф, който наемаше и уволняваше без предизвестие, който не се спираше пред нищо, за да придобие чрез измама още някой и друг франк.

Пейдж отново тръгна към хотела. Вървеше бавно. Беше замаяна, а тротоарите — препълнени. Беше денят на бала. Тази вечер Никоу щеше да си избере принцеса.

А тя дори не бе му помогнала да намери Легендарните.

Здраво стисна медальона с лебеда, който висеше на шията ѝ. Само ако бяха открили съкровището! Само ако ключът, който криеше пръстенът с печат, наистина водеше към Легендарните!

Какво значеше загатката на Алфред за скъпоценностите на короната?

През цялото време тя се опитваше да открие това.

Най-накрая стигна в „Dargentian Royale“. Току-що завършеното фоайе на хотела бе изпълнено с туристи от цял свят. Навсякъде имаше куфари. Пикола бяха наети от цялата страна — четиринадесет — осемнадесетгодишни и на възраст между тях. Всеки един носеше традиционните даргентийски поли на цветя и дантелени блузи или шарени ризи и всеки буташе багаж или показваше на туристите асансьорите. Чудесно! Помисли си Пейдж. Само ако можеше така да се задържат нещата в продължение на още един месец. Или десет. Или един милион.

Но ако Едуард успееше да внуши на даргентийците да развалят бала, страната щеше да остане така пуста, както Пейдж я бе видяла за първи път, преди да бе отворила вратите си за туристите.

Това сигурно нямаше да се случи. Всички хора от страната бяха дошли, за да приветстват туристите, ако това значеше нещо. Кой щеше

да има време да развали бала?

Пейдж зърна Анет, която въвеждаше във фоайето една голяма група туристи, настояващи сами да носят багажа си. Тя помахна на Пейдж, като ѝ казваше, че ще се срещнат навън на терасата.

Пейдж отиде да я изчака там и си избра едно сенчесто място. Почти цялата тераса бе изложена на слънцето, с изключение на сянката, хвърляна от самата сграда; насажденията около хотела бяха твърде малки фиданки все още. Но след няколко години, помисли си Пейдж, младите смокинови дървета и кленовете, рододендроните, лавандулите и многогодишните растения, засадени край алеите в градината, щяха да израснат и разцъфнат.

Заслуша се в глъчката, идваща от туристите, и се ухили. Този шум означаваше успех. Успеха на Никоу.

Това трябваше да продължи.

Скоро при нея дойдоха Анет и Марсел. Около красивите сиви очи на Анет се забелязваха тъмни кръгове, а късата ѝ тъмна коса, изглежда, бе загубила чупките си. Набитото тяло на Марсел като че ли се бе стопило. Изражението на лицето му бе разтревожено.

— Повечето хора обичат Никоу и харесват идеята му за бала — каза Анет и се облегна върху външната стена на хотела. — Особено след неговата реч, те му вярват. Сигурни са, че той ще стори най-доброто за Даргентия, даже и не по начина, по който ние всички искаме това да стане. Но сега с тази фракция...

— Фанатици — процеди през зъби Марсел и прегърна съпругата си през рамо. Както Пейдж и преди бе забелязала, гневното му настроение се отразяваше в белотата на кокалчетата му. — Ръководени от Едуард. Те не се вслушват в разума си, даже, след като им казахме, че Едуард ги използва за постигане на собствените си цели. Те са уморени хора и не ги интересува мнението на другите. Мислят си, че Никоу е различен...

— Той е различен — прекъсна го жена му. — Той върши това, което смята за правилно.

— Кажете ми — каза Пейдж, — разбирам, че повечето даргентийци ще помагат на бала. Ще играят ли ролята на прислужници, за която бяха наети?

Марсел кимна. Лицето му бе почервенияло от гняв.

— Разбира се. И повечето ще се справят отлично. Но само няколко от тях са достатъчни, за да развалят бала. А точно това иска Едуард.

Но точно това Едуард нямаше да постигне. Не и ако Пейдж помогне на Никоу.

Все пак тя се замисли, докато управляваше фиата по обратния път за замъка. Не можеше да стори и най-малкото нещо, ако не присъстваше на бала.

Не бе излъгала Никоу; единственият начин, по който планираше да присъства там, бе да остане в кухнята и да помага на Мейбъл и другите готвачи. Възможността да реже лук я привличаше; така, ако ѝ се доплачеше, поне щеше да разполага с добра причина.

Но сега нямаше време за сълзи. Имаше работа. Тя щеше да следи неотклонно Никоу и Едуард. Не можеше да се довери на Джордж Елкинс, този наемник от Кокни, да въдвори спокойствие.

Но тя не можеше да стори това сама. Имаше само един човек — или каквото беше там — който можеше да ѝ помогне.

Тя паркира фиата в гаража и се насили, макар и през стиснати зъби, да поздрави кралските особи, които се разхождаха из залите. Тръгна към стаята си в кулата.

Милисът, викаше в съзнанието си тя през целия път към кулата. Моля те, прости ми. Но се появи. Умолявам те. Знаеш, че каквото и да става, винаги съм вярвала в теб. Ще ти позволя да ме облечеш, както ти намериш за добре. Даже ще се помъча да разбера тайната на вълшебните приказки, при все че ти трябваше да ми я разкриеш досега. Не. Няма значение. Сама ще се справя. Но, моля те, Милисът, появи се!

Тя се спря пред вратата и скръсти ръце. Щеше ли да се сбъдне желанието ѝ? Щеше ли Милисът да е вътре?

Тя се послуша за миг. Да! Отвътре се чуваше шум. Леко шумолене като тихото бълбукане на планински поток.

Последното нещо, за което искаше да си мисли в замъка на Никоу, бяха планинските потоци. Като си пое дълбоко дъх, тя отвори вратата.

Милисът наистина бе там.

Но тя не бе сама. Тя се намираше в обятията на Алфред. Дребничкият прислужник в костюма си и малката вълшебна кръстница

с обичайния си ярък потник си разменяха една затрогваща, спираща дъха, вълнуваща, пламенна целувка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Като не се сети за нищо подходящо, Пейдж изтърси първото нещо, което ѝ хрумна.

— Как вие двамата можете да се държите така лекомислено точно тук, в моята стая? Трябва да открием Легендарните и да изпълним предсказанията на легендите. Даргентия е в опасност!

Двамата се откъснаха един от друг като две целуващи се кукли, чиито магнити бяха изгубили притегателната си сила. Алфред задържа Милисът в прегръдките си, сякаш да я защити от Пейдж.

Което бе добра идея, си помисли Пейдж. Прииска ѝ се да удуши своята въображаема...

Въображаема? Ха! От доста време насам знаеше, че Милисът бе истинска, но ако бяха останали някакви съмнения в нея, то целувката на Алфред трябваше да я убеди.

— Здравей, Елеонора, скъпа. — Гласът на Милисът не потрепери както обичайно. Сега бе по-дълбок, по-дрезгав, сякаш бе напълно променен от целувката на Алфред.

— Ние не се държим лекомислено, госпожице Конър. — Явно Алфред се връщаше към скованите си маниери, когато се видеше натясно. — Ние просто се...

— Целувахме — го прекъсна феята. — Е, какво, скъпа, ние не се възпротивихме, когато ти целуваше Никоу. Или даже когато вие двамата...

— Престани! — изрева Пейдж. — Виж, нямам време да обсъждам това. Милисът, все още ли... — Тя погледна Алфред, несигурна какво знаеше за кръстницата ѝ.

— Съм твоята вълшебна кръстница? Разбира се. Винаги съм била такава.

Алфред не изглеждаше шокиран. Той просто се усмихна мило на жената — или каквото бе там — в обятията си.

— Тогава действай като такава. — Пейдж се спря. Не беше ли обещала да се отнася внимателно към Милисът? И сега, след като

вече бе готова да приеме факта, че Милисът бе истинска, а не просто плод на болното ѝ въображение, тя ѝ дължеше поне малко уважение.

— Съжалявам, Милисът. Позволи ми да ти разкажа какво става в Даргентия.

— Държах я в течение на събитията, Пейдж — каза Алфред. Можеше да се обзаложи, че бе така.

— Както и... да, балът започва само след няколко часа. Не възнамерявах да ходя на него, освен като прислужница, но...

Милисът я спря, като се отдръпна от Алфред и плесна с ръце.

— О, чудесно! Значи сега наистина искаш да присъстваш на бала!

Пейдж бавно кимна, сякаш се съгласяваше да я убият, да разделят тялото ѝ на четири и да я изядат за вечеря.

— Сега тичай, скъпи мой Алфред — продължи Милисът. — Зная, че и ти имаше много работа довечера.

Той кимна, но преди да напусне, още веднъж целуна Милисът по устните. Пейдж тактично се извърна, но ги наблюдаваше тайно с крайчеца на окото си и поклати глава от изумление.

Когато той си отиде, Милисът я изгледа критично от горе до долу.

Пейдж почувства, че цялата се изчервява. Беше с обичайните си работни дрехи: тениска от Смитсън, сини джинси и ярки маратонки. Какво очакваше Милисът?

— Бих казала, скъпа Елеонора — каза Милисът замислено, — че ни чака много работа.

На прага на Парадната зала се изправяше Никоу с гордо вдигнати рамене. Пред него в редица се бяха подредили Шарлот, Руди, Сюзън — и, разбира се, Едуард, който стоеше и се усмихваше, сякаш идеята за бала му бе любимата.

През гърдите си Никоу бе праметнал червена лента. Усещаше нейната тежест, защото тя бе покрита с медали, извоювани преди години в битките от неговите предшественици.

Той бе принцът на Даргентия, скоро щеше да стане крал — веднъж само да си избере принцеса за булка, защото само жененият принц на Даргентия наистина заслужаваше да бъде крал. Стана точно така, както го бе планирал. Чудесно!

Но защо тогава се чувстваше толкова тъжен и неспокоен?

— Техни Кралски величества, крал Евгений, кралица Олга и принцеса Стана от Лихтенберг!

Когато пристигаха, Алфред високо оповестяваше знатните гости от техните визитни картички, които държеше в облечените си с бели ръкавици ръце. Той се изправяше с царствената си осанка, облян от ярката светлина, която се процеждаше през вратата на залата. Червеникавата му буйна коса бе пригладена в стилна прическа. Никоу се усмихна, като си припомни кашлянето от съседната зала, когато ароматът от лака за коса на прислужника нахлу през вратата. Лакеят изглеждаше затрупан от работа, но Никоу не го бе чул да се оплаква. Е, добре. Точно сега изглеждаше просто чудесно.

Семейството от Лихтенберг премина покрай домакините, като започна от Шарлот. Никоу ги посрещна с официална и все пак приветлива усмивка. Гордееше се с начина, по който роднините му се справяха с гостите.

Шарлот носеше дълга до земята рокля с много волани, по-подходяща за жена на половината на нейната възраст. Бледорозовият ѝ цвят не подходеше на оранжевата ѝ коса. Все пак в това съчетание изглеждаше добре. Трябва да бе казала нещо ласкателно на краля на Лихтенберг, защото мъжът в гълъбов костюм се наду като паун, докато минаваше покрай домакините. Никоу се питаше на какъв ли език говореше леля му.

Руди изглеждаше царствен и спокоен в официалния си костюм. Обичайната му стеснителност бе заместена от чувството за лично достойнство, което му отиваше. В лъскавата си сребриста рокля Сюзън изглеждаше, сякаш през целия си живот се бе занимавала с приеми.

А после следваше Едуард. Дали бе планирал да развали бала, както всички предполагаха?

Е, добре, сред знатните особи на дансинга и тълпите от туристи, които наблюдаваха от балкона на залата, се разхождаха хората от охраната на Джордж Елкинс. Всеки един от тях бе добър професионалист; всички бяха нащрек. Ако се случеше нещо непредвидено, то бързо и незабелязано от гостите щеше да бъде овладяно. Кралските особи и туристите въобще не биваше да знаят за охраната.

Никоу погледна нагоре към балкона, от който се виждаше цялата зала. Хора, със също толкова изискани като на благородниците дрехи, се навеждаха оттам и надничаха. Ръце в ръкавици сочеха, когато пристигаха принцесите. Гласовете им се усилваха и заглъхваха, когато всяка група от гостите влизаше в залата. Тълпата на балкона можеше по-лесно да се разграничи от царствените особи долу; осветлението горе бе по-силно, отколкото на дансинга, където бяха разпръснати старинни фенери с електрически крушки.

Най-накрая семейство Лихтенберг се представи на Никоу. Той се здрависа с всеки по ред, поклони се леко над изящните пръсти на принцеса Стана, като внимаваше да не я стиска много силно, за да не нарани пръстите ѝ с пръстена си с печат. Тя бе ниска, с чудно извити, черни вежди и ореол от късо подстригани къдри на главата. Морскозелената ѝ рокля проблясваше с пайетите си.

— Ваше височество — промърмори тя и направи изтънчен реверанс. Лицето ѝ бе безизразно, при все че малките ѝ кестеняви очички сякаш го преценяваха.

Тази ли щеше да бъде принцесата, която щеше да плени сърцето и кралството му?

Неочаквано, образът на Пейдж Конър се появи в съзнанието му. Кехлибарените ѝ очи гневно проблеснаха зад черните рамки на очилата, както я бе видял последния път. Той замръзна на мястото си. Той бе този, който трябваше да се гневи. Тя бе обидила шефа на охраната му — и самия него. И бе отказала да му се подчини, като го увери, пренебрегвайки заповедта му, че нямаше да присъства на бала.

Бе бесен заради нея. И заради цялата тази ситуация. Защото в името на народа си трябваше да си избере принцеса за булка — независимо дали те разбираха това или не. Но неговото бунтуващо се сърце му казваше, че изборът му трябваше да се основава не на благоденствието на кралството му, а на любовта.

А може би щеше да съчетае и двете. Той прогони от съзнанието си това сляпо увлечение по Пейдж — защото със сигурност всичко бе само една безумна страст — и върна вниманието си отново към редицата от посрещачи. Решително се усмихна на принцеса Стана, която все още стоеше пред него.

Лицето ѝ светна, сякаш тя повярва, че усмивката бе предназначена за нея.

— С нетърпение очаквам първия ни танц — каза тя на френски език, когато най-накрая се оттегли.

Следващите няколко часа Никоу се здрависваше, покланяше и разменяше любезности, докато най-накрая не се почувства като робот. Горди, царствени бащи представяха цял взвод от изискани дъщери, всички те облечени в рокли, шити при известни моделиери, за да привлекат вниманието му. Много от роклите бяха с дълбоко изрязани деколтета, които разкриваха нещо повече от намек за пищна гръд. Повечето рокли бяха дълги до земята, покрити със смайващи съчетания с дантели, мъниста и лъскави пайети. Привлекателните дами, дукеси, баронеси и принцеси в тях изглеждаха в съзнанието на Никоу едни и същи. Даже се затрудняваше да си спомни имената на гостите, с които бе вечерял предишната вечер. Наталия и Грета бяха между тях.

Щеше да успее да ги различи една от друга, каза си той, след като поговореше с всяка една от тях насаме.

Поне така се надяваше. Това обаче щеше да се случи едва след като приключеше с това безкрайно посрещане на гостите и започнеше да танцува.

Той често се оглеждаше наоколо с удоволствие сред оскъдно осветената зала. Мейбъл бе направила украсата. Сребристи знаменца потрепваха от парапета на горната галерия, където свиреше нежна музика оркестър от двадесет музиканти. Венци от благоуханни цветя и орнаменти в средата на тавана в кървавочервено, сребристо и лилаво — цветовете на даргетийския трикоълор, даваха цвят на иначе сивата Парадна зала. Част от нея бе преградена за трапезария.

Свещници от ковано желязо разпръскваха меката си, приглушена светлина сред пируващите на долния етаж. Разстоянието между свещниците създаваше сенчести петна сред залата. Хората се смесваха около масите, които предлагаха шампанско и пунш. Даргентийци в черни униформи се движеха сред гостите с подноси с ордьоври.

На бала бяха дошли и царствените благородници в своите черни и официални, изискани костюми. Тъй като Никоу не можеше да танцува с всичките дами наведнъж, той бе поканил както братята на кандидатките, така и много други подходящи ергени. Докато приветстваше младите принцове, графове, дукове и барони, те го

потупваха добродушно по рамото. На бала те също можеха да си намерят подходящи партии за женитба.

Това се отнасяше и за Едуард, помисли си Никоу. Това можеше да разреши всички проблеми, ако някоя сладка чуждестранна госпожица очароваше сребърната лисица и го отмъкнеше в нейното кралство.

Най-вероятно той щеше да направи всичко възможно, за да се възкачи на трона и на това кралство. Но не и ако Никоу имаше думата. Той и царствената му булка щяха да управляват възстановеното му кралство; множество туристи щяха да посещават страната и да пръскат франкове като конфети; слуховете за истинността на легендите щеше да отмре. Така трябваше да стане всичко.

Отделна вечеря бе сервирана отвън, в задния двор, за даргентийците и туристите. Някои от ястията, които бяха сервирани, участваха в местното кулинарно състезание, предложено от Пейдж. Състезанието бе станало хит и много вкусни традиционни ястия спечелиха награди за жителите на Даргентия. До бюфета бе поставена друга маса с урни за чужденците, за да гласуват за булката.

Ако Никоу не си харесаше нито една от тях, може би щеше да се подчини на мнението на мнозинството.

Не; дори не можеше да си представи така безцеремонно да обърне гръб на останалата част от живота си. Трябваше да има някоя в тази зала, пълна с кралски особи, която щеше да привлече вниманието му.

Най-накрая Алфред свърши с представянето на гостите. Знатните особи спряха да прииждат.

Беше време да започне празненството.

Протоколът бе съставен от Алфред. Никоу щеше да открие бала, като танцува първо с леля си Шарлот. През следващите два часа той щеше да прекара точно три минути с всяка млада дама по реда на получаване на поканата за бала от нейното семейство, а не по социалното ѝ положение, какъвто понякога бе критерият при такива балове. По този начин нямаше да има засегнати кралски особи, които считаха, че тяхната власт и богатство са омаловажени. Картата му за танци бе пълна; почти никой не бе отказал поканата за бала.

След танците на Никоу с всяка една гостенка, точно в девет часа, той щеше да придружи за вечеря една от тях по свой избор. По-късно

отново може да си избере дамите, с които отново да танцува. Само онези, които все още искаха да се омъжат за него, щяха да бъдат избрани за следващия танц.

Никоу погледна към Шарлот.

— Готова ли сте за нашия танц, леля?

Тя се усмихна с детско въодушевление и показа стърчащите си горни зъби.

— Всичко е толкова вълнуващо, Никоу. Има ли някоя, която вече е завладяла фантазията ви?

— Фантазията ми, леля? — Никоу вдигна до нивото на гърдите си покритата ѝ с ръкавица ръка и я поведе през тълпата към гранитния под, който бе пригоден за дансинг.

— Твърде скоро е да ви кажа. Има ли някакви признаци, че Руди се възползва от бала за собствения си избор на булка?

Тя се изкиска.

— Познавам сина си, той ще изтанцува всичките танци. Вие по-добре внимавайте; той е очарователен млад мъж. Може да ви открадне принцесата, която вие си изберете.

— Открадне, леля. — Това звучеше повече като оптимизма на една майка, отколкото като евентуално поведение на този Руди, който Никоу познаваше. Но той от сърце желаше думите на леля му да се сбъднат. Ако Руди откриеше някоя специална жена тук, поне балът щеше да си заслужава всичките приготовления.

Някоя специална... Питаше се какво ли правеше в момента вбесяващата, упорита Пейдж Конър? Тя трябваше да бъде точно тук, на бала. Дали наистина не помагаше в кухнята? Или бе решила да се присъедини към туристите и да наблюдава отгоре празненството?

Вдигна поглед към горната галерия. Тълпата бе твърде голяма, за да бъде сигурен в това, но не видя Пейдж. Ярката светлина на балкона обаче осветяваше повечето хора в гръб.

Като стъпи върху дансинга, той отново погледна леля си.

— Готова ли сте?

Тя кимна. Той подаде на оркестъра предварително уговорения сигнал. Музикантите незабавно прекратиха нежната музика, която свиреха за фон при представянето на гостите, и подеха познатите акорди на валса „Синия Дунав“. Никоу завъртя леля си на дансинга под

меката светлина на фенерите. След интервала, предвиден в протокола, и други двойки започнаха да танцуват.

След три минути Алфред потупа Никоу по рамото. Застаряващият лакей доведе една от принцесите, която се завъртя в разтворените за нея ръце на Никоу.

— Разкажете ми за вашата страна — обърна се той към първата си партньорка — мъничко същество със зловничка физиономия и вирнат нос. Семейството ѝ бе от Югославия и тя от години живееше в изгнание в Англия.

С напредването на вечерта другите също му разказаха тъжните си, фамилни истории. А после дойде ред на принцесите от Англия, Холандия, Скандинавските държави, чиито семейства бяха оцелели и бяха дори преуспели.

Роклята на всяка следваща изглеждаше още по-пищна. Някои ухаеха на тежки екзотични парфюми, които отблъскваха и той стоеше толкова далече от тях, колкото валсът и дължината на ръцете му позволяваха. Парфюмът на други му напомняха сладки, благоуханни цветя. Тези принцеси той държеше малко по-близо до себе си. Но сетивата му не уловиха мириса на бебешка пудра.

Запомни няколко млади дами. Те бяха говорили за участието му в освобождението на Даргентия. Това показваше истинския им интерес към него и страната му. От тези дами само някои бяха блестящи. Все пак малко бяха тези, които той хареса. Постави си за задача да запомни имената им, въпреки че кимна на Алфред да ги отбележи, преди да дойде ред на другите.

Като цяло той бе приключил с първоначалните си задължения. Бяха останали само няколко принцеси, с които да танцува.

Крайно време беше вече, помисли си той. Танците го бяха накарали да изгладнее.

След това той не бе сигурен какво привлече вниманието му. Не чу нищо необикновено. Партньорката в ръцете му, една твърде темпераментна млада дама с австрийски произход, не пропусна нито една стъпка. Но изведнъж, той усети нещо различно в Парадната зала.

Инстинктивно погледна към входа и осъзна, че почти всички в залата — даже туристите в горната галерия — направиха същото. За миг музиката заглъхна, после отново засвири, сякаш в триумфален

марш. Никоу остана неподвижен. Той бе стиснал здраво партньорката си и тя също бе спряла да танцува.

На входа стоеше млада жена, висока, с изправена стойка, очарователна. Ярката светлина от коридора сякаш образуваше ореол зад нея. Тъмната ѝ коса бе пригладена в елегантна прическа под блестящата диамантена диадема. Семплата ѝ, разкроена бяла рокля подчертаваше колко прекалено натруфени бяха роклите на останалите.

Само ако можеше Никоу да я види малко по-добре в тази оскъдна светлина.

Тя изчака, докато Алфред си пробиваше път към нея през морето от хора, и му подаде малка картичка.

— Принцеса Елеонора от Монтебик — оповести той към тълпата с гръмкия си глас.

Къде се намираше това? Нямаше значение. Никоу сграбчи своята карта за танци от джоба си.

На нея липсваше името на принцеса Елеонора.

По дяволите! Нямаше да може да танцува с нея преди вечеря. Единствената принцеса, която се открояваше сред останалите. Нетърпеливо, той поведе партньорката си за още един танц. Гореше от нетърпение да се срещне с принцеса Елеонора.

За миг го проряза острата болка на вина, когато пред очите му проблесна най-прочувственият поглед на Пейдж Конър. Той прогони образа от съзнанието си. Длъжен бе да си избере принцеса, въпреки чувствата си към Пейдж.

Каквито и да бяха те.

Очите му отново се извърнаха към стройната млада жена, която бе пристигнала току-що. Скоро щеше да се срещне с нея. Междувременно видя как тя се въртеше от ръцете на един в ръцете на друг от благородниците. Сигурно невъзможността му да танцува с нея, а не неговата ревност, караше дъха му да спре при вида на принцесата, която гледаше мило в очите на партньорите си и им се усмихваше очарователно.

Колко грациозна бе тя, колко прекрасна, когато се плъзгаше от бледата светлина към неясните сенки и после отново обратно. У нея имаше нещо познато. Той се развълнува, когато тя валсираше на около двадесет стъпки от него, а после отново се плъзна към другия край на залата.

Най-накрая имаше жена на бала, която той можеше да си представи като своя булка — ако въобще успееше да се справи с този щур план.

Но, разбира се, той нямаше избор.

Следващите минути се проточиха безкрайно дълго.

Тогава Алфред дойде при него.

— Не ме интересува дали е време за вечеря — каза Никоу с втренчен поглед в принцесата, облечена в бяло. — Искам да танцувам с всяка една от принцесите преди вечерята.

— Радвам се, ваше височество — каза Алфред с такова облекчение, че Никоу го погледна. — Боя се, че е станала някаква грешка. Има три принцеси, имената, на които са пропуснати във вашата карта за танци. Картите на две от тях показват, че последните два танца с вас са за тях. Третата е принцеса Елеонора, която въобще не е включена в списъка. Но, о, какво ще стане с протокола...

— Протоколът да върви по дяволите! — прошепна Никоу. — Искам следващият танц да е с принцеса Елеонора.

Алфред ужасено вдигна червеникавите си вежди.

— О, не! Сега вие трябва да танцувате с двете принцеси, предвидени в списъка.

Никоу изглежда намръщено Алфред и се остави да бъде отведен до една от чакащите принцеси.

Първата, руса госпожица с германско потекло, го настъпи по пръстите. Втората, красавица от Бразилия, се опита да го заинтригува с плантацията си за кафе.

През цялото време Никоу следеше изпод око Елеонора. На нея със сигурност не ѝ липсваха партньори за танци. Веднъж черната фризирана глава се наклони твърде близо до кестенявата коса на млад английски аристократ. Тя, изглежда, се забавляваше.

И на него му се искаше да каже същото за себе си. Може би щеше да се почувства по-добре, когато хване в обятията си оживената Елеонора.

А може би нямаше.

Той отново си помисли с вина за сладката, страстна Пейдж. Тя щеше да го разбере. Трябваше.

Само ако можеше да се убеди в това.

Най-накрая двата танца свършиха. Никоу се огледа наоколо. Елеонора бе в най-далечния край на дансинга. Забеляза как Алфред се насочи към нея през тълпата. Лакеят ѝ каза нещо и тя се усмихна на Никоу и тръгна към него.

С крайчеца на окото си Никоу забеляза, че Мейбъл стоеше до вратата. Алфред също я видя и се завтече към нея.

Но вниманието на Никоу бе привлечено незабавно от принцесата. Меката светлина в Парадната зала само подчертаваше красотата на принцесата, която се приближаваше към него. Дългата ѝ до земята рокля подчертаваше свършените ѝ женствени форми. Набраното ѝ деколте изкусително разкриваше млечнобялата ѝ кожа. Тя имаше свършена уста с пълни розови устни, които бяха леко откренати. Скулите ѝ бяха високи, а брадичката ѝ — решителна.

Само ако можеше тя да излезе от сянката и той да я огледаше по-добре.

Преди жената да го доближи, Алфред отново изтича до нея и двамата заедно стигнаха до Никоу.

— Мога ли да говоря с вас, сир? — попита той и хвърли извинителен поглед към принцесата.

С разярен поглед към лакея си, Никоу го последва.

— Какво става? Искam да танцувам и този последен...

— Съжалявам, ваше височество, но сега трябва да започнем с вечерята. Всичко е планирано точно за девет часа, а вече сме закъснели с няколко минути. Някои от кралските особи вече се сърдят заради нарушението на протокола, а и готвачката се безпокои, че някои от ястията ще се развалят.

Но валсът ще трае само три минути. — Той искаше да види близо до себе си привлекателната Елеонора.

— Всичко е наред — каза един сладък, мелодичен глас зад гърба на Никоу. Принцесата го бе последвала.

— Ще запазя правото си на танц за след вечеря, нали така?

— Разбира се — каза Никоу, като се опитваше да я заобиколи, за да я види по-добре. — Вие ще ме придружите за вечеря, нали?

— Разбира се.

Но Алфред сграбчи Никоу за лакътя, преди той да успее да се извърне.

— Има няколко други важни дела, за които първо трябва да се погрижите, ваше височество. В залата. Може ли аз да придружа принцесата до масата?

Дали не беше това намесата на Едуард? Той огледа балната зала. Сребърната лисица си бърбеше приятелски с едно семейство от Финландия.

— Това е само един сблъсък между две личности — прошепна Алфред. — Но няма да има вечеря, ако вие не се намесите.

С ръмжене, което Никоу почти не се постара да прикрие, той се наведе към принцесата.

— Моля, позволете на Алфред да ви въведе в трапезарията — каза той със стиснати зъби и забърза към вратата.

Той премигна на ярката светлина отвън, в коридора. Там стоеше Мейбъл с Елкинс, шефа на охраната. На Никоу отне само няколко минути, за да разреши спора им. Той нареди Елкинс и подчинените му да напуснат кухнята. После направи комплимент на Мейбъл за апетитния аромат на храната, който се усещаше в залата от кухнята, и ѝ поблагодари за търпението. Най-накрая я помоли да сътрудничи на Елкинс.

Дойде време да се завърне на бала. И да говори с принцеса Елеонора.

Тя стоеше сам-самичка на входа на Парадната зала, преградена от останалата част за вечерята.

Той се отправи към нея. Едва се сдържаше, за да не затича. Сърцето му се разтупкваше бясно при мисълта, че бе намерил принцесата, подходяща за женитба.

Тя го наблюдаваше — тази жена, за която може би щеше да се ожени. Чужденка. Може би той залагаше бъдещето си. Та тя бе само една непозната.

Красива непозната — но тя не бе неговата забавна и весела Пейдж.

Забави крачка, когато чувствата му отново се засилиха.

Когато най-накрая стигна до Елеонора, той каза:

— *Altesse* — после повтори на английски език: — Ваше височество — и протегна напред ръка. Тя положи ръката си в неговата и той се наведе, за да целуне меката ѝ гладка кожа. Парфюмът ѝ му напомни за екзотични пътешествия и страстни нощи.

Той затвори очи само за миг. Не усещаше аромата на бебешка пудра.

Бързо поведе принцесата, уплашен, че тя можеше да усети тъжното му настроение. Тя направи елегантен реверанс и каза с лек, задъхан глас:

— Ваше височество.

Той я погледна, когато тя се изправи. За нещастие, тази част на залата беше още по-тъмна.

В мрака очите ѝ, изглежда, притежаваха необичайния златист оттенък на зеленото. Те го гледаха с неописуемо вълнение, сякаш тя считаше бала за шега, която двамата си споделяха.

В нея имаше нещо познато. След миг той осъзна какво бе то; тя му напомняше за Пейдж.

Но тя не можеше да бъде Пейдж. Не носеше очила. И нещо повече, той бе забелязал, че докато вървеше, тя се поклащаше съблазнително. Тя винаги изглеждаше самоуверена, дори когато бе спокойна — нещо, което никога не бе забелязвал у Пейдж.

Позитивно мислене, си каза той. Неговата упорита историчка нямаше да се появи на бала. Така му бе казала тя.

Неговата историчка? Думите отекнаха в главата му. Тук, изправен всеки момент пред трудния избор, който трябваше да направи, който щеше да промени целия му живот, той осъзна, че Пейдж Конър бе пленила сърцето му.

Но слава на Бога, принцесата бе привлякла вниманието му.

— Принцесо Елеонора — каза той, — ще вечеряме ли?

Когато тя кимна в съгласие, той протегна към нея ръка на нивото на гърдите си. Тя грациозно постави своята ръка и той я въведе в трапезарията.

Там масите бяха наредени в дълги прави редици, а една схема на местата на входа упътваше гостите къде да седнат. Тук светлината бе дори по-оскъдна, отколкото на входа, защото главното осветление се състоеше от блещукащи свещи.

— Не мисля, че съм записана — каза принцеса Елеонора и се наведе, за да погледне в списъка. Говореше английски език с някакъв екзотичен глас! Монтебикски, си помисли той.

— Провалих партито ви — продължи тя.

— Никога преди не съм срещал по-привлекателна натрапница — каза той. — Ще седнете ли на моята маса?

Тя докосна ръката му. Думите ѝ прозвучаха с искреност, която му донесе наслада.

— В този момент не бих искала да съм никъде другаде на света.

— Даже не и в Монтебик?

— Моята родина е едно чудесно място — призна тя, — но аз я напуснах, за да се срещна с вас. Сега съм много доволна, че го направих.

Той се усмихна, а после отново взе ръката ѝ в своята. После я настави на мястото ѝ и се извини. Потърси Алфред.

— Трябва бързо да ми направите една справка — каза той. — Искам да зная всичко за Монтебик и неговата кралска фамилия. Принцеса Елеонора си призна, че е дошла без покана. Защо не сме я поканили? Може ли тя да е самозванка?

— Ако е такава, то тя е прекрасна самозванка — каза Алфред и се усмихна. — Ще проверя в Кралските фамилии на света на Бърк. И ще се опитам да открия дали Монтебик има програма за чуждестранна взаимопомощ.

Никоу се завърна на мястото си до принцесата и се обърна към нея:

— Приемете моите извинения за това, че ви оставих, макар и за миг, сама.

Блещукащите свещи хвърляха трепкащи отблясъци по млечнобялата ѝ кожа и по роклята ѝ. Очите ѝ изглеждаха меки, зелени, със златист оттенък.

— Вашето отсъствие само ме накара да копнея за момента, когато отново ще се видим. — Усмивката превърна думите ѝ от сериозни в подигравателни.

Може би той щеше да хареса празнословието на тази очарователна принцеса.

Въпреки че щеше да му липсва сериозността на неговата сладка историчка.

Семейството на Никоу също бе на неговата маса: Шарлот, Руди и Сюън. Всеки от тях си бе избрал компаньон за вечеря. Компаньонката на Руди бе русата Грета с дълги крака, една от гостенките, с която вечеряха предишната вечер. Тя носеше рубиненочервена рокля с

бюстие. Сюзън си бе избрала брата на принцеса с българско потекло, представен ѝ като принц Михаил. Бе висок, с необикновено гъсти, кестеняви вежди. Изглеждаше очарован от думите на Сюзън, докато погледът му падаше върху дълбокото деколте на лъскавата ѝ рокля. Сумракът в стаята бе добре дошъл за него.

До него седеше Едуард. Той се бе задълбочил в разговора си с член на британското кралско семейство — жена, която носеше огърлица от диаманти.

Никоу забеляза усмихнато с каква радост повечето от гостите приеха като сувенир по един екземпляр от брошурата, поставена на всяко място. Много от тях я бяха виждали и преди, разбира се, но не така официално поднесена; тя бе изпратена навсякъде по света, за да оповести за бала. Все пак той трябваше да уведоми Пейдж... тя самата трябваше да присъства тук, за да види с очите си!

Но тогава как той щеше да се съсредоточи върху задачата си да омае една принцеса?

Може би въпреки всичко не бе успял. Мислите му все се въртяха около Пейдж.

Никоу взе чашата си с вино и вдигна тост толкова тихо, че само принцесата го чу:

— За Монтебик. — Отпи. Виното бе благоуханно, достатъчно старо „Каберне“ от специалните му запаси.

Принцеса Елеонора вдигна чашата си.

— За Даргентия и нейния най-мил принц, който ми позволи да разваля бала му.

Никоу се засмя, но само за миг. Той се втренчи в принцесата, докато тя доближи чашата до устните си и отпи.

Очите ѝ и за момент не се откъснаха от неговите. Когато изпи чашата до дъно, тя облиза с език пълните си устни. Влагата върху тях блестеше на светлината от свещите. Той бързо извърна поглед с чувството, че изневеряваше на Пейдж.

Колко абсурдно, си каза той. Пейдж не можеше да има значение в държавните дела.

Но тя имаше.

Измъчен, той се зарадва на влизането на цял взвод даргентийци с униформа, които им сервираха първото блюдо — вкусен бульон.

— Прекрасно — каза принцесата, след като изискано опита от супата.

— Но не и наполовина толкова прекрасно, колкото сте, самата вие — насили се той да каже, решен да насочи цялото си внимание към принцесата.

Тя му хвърли самодоволен поглед, а после постави лъжицата на чинийката до купата си.

— Разкажете ми нещо повече за Монтебик — каза Никоу. — Трябва да си призная, че не зная нищо за тази страна.

Тя сви деликатните си рамене под ефирната рокля.

— Боя се, че много малко хора знаят за нея, както и за нещастната Даргентия, докато вие не я освободихте.

Сърцето му заби от гордост. Тя продължи:

— Монтебик е малък остров в Средиземно море. Някога, преди много години, той бе независима държава, но сега е част от Италия.

Той не можеше да си представи къде се намираше това. Огледа се. Алфред го нямаше. Никоу се надяваше, че щеше да донесе и карта заедно с информацията за тази чудесна принцеса и нейната родина.

— Какво ще кажете за бъдещето на Монтебик? — попита той. — Не искате ли да възвърне свободата си?

Очите на Елеонора помръкнаха.

— Аз не съм вие, ваше височество. Не притежавам като вас таланта да водя дипломатически преговори, за да освободя родината си, нито пък нужните пари, за да я превърна в просперираща, независима държава. Не, родината ми трябва да остане такава, каквато е.

— А какво ще кажете, ако ви помогна? — прибързано предложи той. В края на краищата тази можеше да бъде принцесата, с която щеше да се свърже в брачен съюз. — Бих могъл да посетя страната ви, може би през следващата седмица. Мога да се заема с преговорите. Вашата страна и моята ще станат съюзници и аз ще ви помогна да възвърнете независимостта си.

По прекрасното лице на принцеса Елеонора премина сянка на уплаха. Та сведе глава само за миг, а после отново я изправи. Това движение му бе познато...

Това бе Пейдж! Никоу почти бе сигурен в това, но той запази самообладание и остана напълно спокоен.

Едно младо даргентийче им сервира ястие от риба, но той почти не му обърна внимание. Вместо това се взираше в жената до себе си, като се опитваше да види озареното ѝ от светлината на свещите лице, когато се обърна да поблагодари на сервитьорката.

У него се надигна гняв, първо едва забележим, а после почти необуздан. Като си помислеше, той дори изпитваше вина, че бе проявил интерес към друга жена.

Но не можеше да бъде някоя друга; това трябваше да бъде Пейдж.

Колкото повече разсъждаваше върху ситуацията, толкова повече нарастваше гневът му.

Сега, след като бе сигурен коя бе жената, той трябваше да знае: каква игра играеше тя?

Пейдж бе казала, че не иска да има нищо общо с бала, и все пак бе тук. Той я бе поканил да дойде като самата себе си, а тя бе избрала да се представи като принцеса.

Той, разбира се, щеше да изясни на всеки един целта на бала: щеше да си намери знатна булка. Нима Пейдж бе тук като самозванка, за да го накара да ѝ обърне внимание? Може би дори да я ухажва и да се ожени за нея? Колко дълго тя си мислеше, че щеше да поддържа този фарс?

Дяволите да я вземат! След предишното им недоразумение той ѝ бе повярвал, че тя не искаше короната му. Но може би въобще не бе имало недоразумение. Ето, той сега бе тук, залепен за нея като влюбен младеж, но тя бе просто като всяка друга американка, която той някога бе срещал. Още по-лошо. Поне те си признаваха честно, че се опитваха да хванат в брачните си окови принц.

Той умишлено поддържаше гнева си, за да не се изпари. Пейдж го бе подвела, това поне бе сигурно.

Със свръхчовешко усилие запази гласа си спокоен.

— Преди малко бяхте права. Може би пренебрегвам другите си гости.

Той стана и започна да обикаля другите маси, като остави Елеонора/Пейдж да седи сама на масата. Усети как погледът ѝ го следваше, но когато се върна, видя, че тя бе започнала разпален разговор с огромния, несръчен принц Михаил от дясната си страна.

Как тя успяваше да не втренчи погледа си в странно събиращите се по средата на челото му вежди?

Всички бяха приключили с ястието си от риба. Приборите бяха прибрани, но друго ястие не сервираха. Никоу тръгна към кухнята, за да провери какво ставаше с храната.

Когато напусна Парадната зала, чу стъпки след себе си. Той се озърна. Нервите му бяха изопнати до краен предел.

Принцеса Елеонора го бе последвала.

— Надявам се, не възразявате, ваше височество — каза тя, — но исках да разгледам по-подробно замъка ви. И освен това — снижи глас тя, — започнахте да ми липсвате.

Какъв бе този глупав флирт? Все пак Никоу усети как пулсът му се учести. За човек, който се преструваше да бъде тих и срамежлив, Пейдж със сигурност играеше добре игричката си. По дяволите, той вече бе увлечен по нея.

Ако това бе самата тя. Може би това не бе истинската Пейдж Конър.

Но защо тогава се правеше на принцеса? За да привлече вниманието му ли?

Тогава защо се променяше сега?

В кухнята той съзря Мейбъл с бялата си шапчица да се смее неудържимо с един едър, запотен доставчик. Тя забеляза Никоу.

— Всичко е наред, принц Никоу — увери го тя. — Следващото блюдо ще бъде сервирано след момент.

Той ѝ поблагодари и се обърна, за да си върви, когато видя Пейдж зад себе си.

— Върнете се на масата — ѝ каза той, като се почуди дали въобще тя щеше да го послуша. Като Пейдж Конър, тя не приемаше заповеди.

Той се отправи към стълбите за избата. Трябваше да провери доставката на вино. Двама млади даргентийци носеха нова каса с бутилки вино.

— Добре. — Той им направи път, докато те се насочваха към кухнята. Когато се обърна, разпозна един от хората на Елкинс, който се разхождаше в залата, и отвърна на поздрава му. Жестът означаваше, че всичко бе наред.

А точно зад него бе Пейдж. Тя го следваше навсякъде.

Тогава разбра. Може и да играеше някаква своя игричка, за да го плени, но имаше нещо повече, и той знаеше какво бе то. Тя го следваше като сянка, за да не остане и за минута сам през нощта на бала. Пейдж Конър се опитваше да го защити!

Това бе смешно. Какво можеше да стори тя, ако подстрекаваните от Едуард даргентийци наистина създаяха проблем?

Но все пак през цялото му тяло премина топла вълна; усети някакво задоволство. Той поглади брадата си, докато размишляваше как да постъпи с нея.

А защо да не продължеше играта заедно с нея? Все още се налагаше да опознае другите млади дами, за да си избере принцеса за булка, но можеше също и да се позабавлява с принцеса Елеонора.

— Да се върнем на масата — предложи ѝ той ръката си.

Когато тя го хвана, от мястото, където го бе докоснала, премина по цялото му тяло топлина. Той чу цигулки, но балът все още не бе възобновен. О, Пейдж, помисли си той. Защо трябваше да усложняваш нещо, което бе така просто?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Тя го бе направила!

Не, за да бъде точна, Милисът го бе направила. Не само че вълшебната кръстница на Пейдж се бе появила точно в момента, когато тя наистина се нуждаеше от нея, но феята бе действала точно както Пейдж бе пожелала.

Но какво, по дяволите, тази вълшебна супержена правеше, като си играеше с Алфред?

Е, добре, после щеше да се погрижи за това. Разбира се, сега Алфред знаеше някои от тайните ѝ, но и тя самата знаеше тайната му.

Сега тя, обикновената Пейдж Конър от Съединените американски щати, вечеряше в Парадната зала на даргентийския дворец на бала на един принц. Роклята ѝ бе елегантна. Косата ѝ бе съвършено фризирана и прихваната с една ослепителна диадема. Носеше контактни лещи със зелен оттенък, като очите ѝ нито се насълзяваха, нито премигваха често. В малко вътрешно джобче на роклята, тя носеше медальона с лебеда, ей така, за късмет. Беше си преправила гласа само малко и сега сама не можеше да разпознае собствената си интонация. Всичко бе съвършено.

Поне засега. Милисът, която щъкаше около нея и оглеждаше вълшебството си, я бе предупредила както обикновено.

— До полунощ, Елеонора — ѝ бе казала тя. — Знаеш как стават нещата. Запомни: трябва да се върнеш тук точно преди дванадесет часа. Една секунда след това и всичко ще възвърне обичайния си вид.

Точно както при случая с блясъка, когато тя за първи път едва не бе съблазнила Никоу. Или той почти я бе съблазнил — не бе напълно сигурна кой кого.

И сега тя бе тук. Пред нея се простираше величествено украсена маса, с фина ленена покривка, скъпи, кристални чаши и изящен порцелан. На всяко място бе оставено по едно копие от специалното издание на нейната брошура, подвързана с пергаментова кожа, напечатана с изящни букви, със страници, зашити една за друга със

сребърен конец. С тежка, сребърна вилица тя отхапваше от вкусен гълъб, пълен с ориз и гъби. Като фон се разнасяха звуците на старинни мелодии.

Но най-голям интерес от всичко наоколо представляваха хората. Бе заобиколена с представители на всички кралски фамилии в света. Даже разпозна сред тях някои популярни особи — семейство Грималди от Монако и няколко членове на фамилията Уиндзор от Обединеното кралство.

Отгоре галерията бе препълнена с оживени туристи. Непоколебими, но приятелски настроени даргентийци всяваха ред сред зрителите отгоре; туристите се редуваха на перилата на балкона да наблюдават романтичната сцена, която се разиграваше долу на дансинга. Пейдж се питаше дали някой от тях не бе прозрял през маската ѝ, че тя не бе с по-благородна кръв от тяхната собствена. Но тя се съмняваше в това.

А до нея седеше принц Никълас, принцът на Даргентия. Ако преди го бе считала за красив, то сега той изглеждаше великолепно в бялата си риза с жабо и червената лента, обсипана с ордени, които подчертаваха още повече широката му гръд. Той изглеждаше съвсем като принц, какъвто в действителност си и беше — съвършен във всяко едно отношение с царствената си осанка.

Той я смяташе за принцеса Елеонора от Монтебик. Въпреки че никога не бе вярвала, че Люис Лейн не можеше веднага да разпознае в лицето на Супермен Кларк Кент, Железният мъж никога не бе имал вълшебна кръстница. Пейдж бе помолила Милисът да я омагьоса до неузнаваемост. А от начина, по който Никоу я гледаше, ставаше ясно, че той дори не подозираше, че тя бе обикновената Пейдж Конър.

Тя се усмихна и погледна в чинията си.

— Харесва ли ви ястието? — Нежността в дълбокия му баритон превърна този обикновен въпрос в истинска милувка за ухото ѝ. Все пак в него имаше нещо, което тя не можеше да разбере. Дали не бе фалш или очарование? Каквото и да беше то, тя не го бе чувала преди.

— О, да. — Тя извърна глава и премигна. — Но още повече ми харесва компанията.

Чувстваше се чудесно. О, дали Милисът най-накрая бе успяла!

Не само че тя наистина изглеждаше като принцеса Елеонора — за втори път в живота си тя наистина изглеждаше блестящо.

Разбира се, това нямаше да трае дълго време. Тя се намираше тук само заради безопасността на Никоу. За да го убеди, ако поданиците му се разбунтуваха и настояваха да се придържа към легендата, че най-добре за всички щеше да бъде, ако пренебрегнеш поне за миг ината си и се съгласеше с тях.

Едуард седеше на тяхната маса и флиртуваше с една от принцесите. Тя и него можеше да държи под око, но може би той бе планирал „бомбата“ да се взриви автоматично, без неговата явна намеса.

Тя щеше да остане нащрек, при все че бе възможно това за Едуард да е само слух или даргентийците, които се бе опитал да разбунтува, да не го бяха послушали. Може би нищо лошо нямаше да се случи в тази прекрасна нощ.

Но за всеки случай и само за тази нощ тя бе принцеса. Принцеса Елеонора от Монтебик.

Но точно след ястието от риба тя преживя нещо неприятно. Никоу грубо я бе изоставил. Нима той толкова бързо я бе разпознал?

Тя го бе последвала, за да се убеди, че нямаше да бъде сам, ако го нападнеха разгневените му поданици. Изглеждаше радостен, че я виждаше. И я бе поканил да се върнат заедно на масата.

Не, той не можеше да е узнал играта ѝ — въпреки че възможността за това някак си я дразнеше. Смяташе го за прозорлив, но той не се различаваше от повечето мъже, заслепени от красивите финтифлюшки и блясъка.

За всеки случай тя измисли начин, за да го изпита.

— Този памфлет за миналото на Даргентия е очарователен. Вие ли го написахте?

— Не, наех един виден историк от Съединените щати да свърши тази работа. — Тонът му бе безизразен и той продължи да яде. Нима това бе всичко, което можеше да каже за нея?

— И доволен ли сте от този историк? — Тя сви изящните си рамена, когато любопитният му поглед падна върху нея. — Може и да поискам също такъв памфлет за Монтебик.

Монтебик съществуваше наистина; Милисънт я бе уверила в това. Това бе мъничък Средиземноморски остров, който вероятно винаги е бил италианско владение, но вълшебната фея на Пейдж добави ред-два в книгите по история за някакво въображаемо кралско

семейство, за да представи промененото его на Пейдж в достоверна светлина.

— Да, предполагам, че мога да ви я препоръчам.

Предполагам? И нищо по-блестящо за нея? Пейдж едва не се намръщи. Знаеше, че трябва да прекрати тази тема; повече въпроси за самата нея могат да доведат до отговори, които тя не искаше да чуе. Но продължи:

— Тогава историкът е жена?

— Да. Отлична професионалистка. Изключителна.

Какво наистина си мислеше за нея? Преди да успее да разбере какво да стори с раздразнението си, Алфред влезе в залата и направи знак на Никоу.

— Извинете ме — каза принцът. Той попи устните си със салфетка и стана от мястото си.

Пейдж го наблюдаваше, докато той се отправяше към прислужника. По дяволите! Скучното описание на американската историчка я нараняваше.

Е, добре, тя нямаше да позволи на това чувство да развали вечерта ѝ. Обърна се към мъжа, който седеше от дясната ѝ страна.

— Не ви ли се струва, че храната е прекрасна? — попита тя принц Михаил.

— Да, вечерята е чудесна. — Английският му бе гърлен със силно подчертан акцент. — Харесва ли ви?

— Много. — Тя дари на принца една прелестна усмивка.

Когато отвърна на усмивката ѝ, дебелиите му бузи се издуха като балони и почти закриха светлокафявите му очи.

— Какво ще кажете за един танц по-късно?

Бе планирала да не се отделя от Никоу нито за миг тази вечер. Така винаги щеше да знае къде се намира той и можеше да го подкрепи, ако възникнеше някаква неприятност. Но не можеше да обясни това на мъжа до себе си с нос като на мишка.

— Може би — отвърна тя и сведе поглед престорено свенливо.

Усмивката му се разшири и разкри един златен зъб.

Пейдж погледна към Никоу. Той и Алфред разговаряха много оживено. Алфред държеше в ръцете си някакви книжа и двамата често поглеждаха към нея.

Дали Алфред не я бе издал? Дори това да бяха резултатите от проучването му за Монтебик, нищо не можеше да разкрие истинската ѝ самоличност.

Освен ако Милисънт не се бе провалила. Но Алфред сигурно щеше да я прикрие. А дали/?

Тя изгуби апетит. Когато Мейбъл дойде на тяхната маса, за да попита дали всички харесват ястията ѝ, тя се втренчи в наполовина пълната чиния на Мейбъл.

— Нещо не е ли наред? — попита загрижено тя. Поне по лицето ѝ се виждаше, че не я бе разпознала.

Храната бе чудесна, но не така стоеше въпросът с опасенията на Пейдж. За да успокои готвачката, Пейдж отвърна:

— Толкова съм развълнувана, че почти нищо не мога да хапна.

Това бе истина. Една огромна буца заседна в стомаха ѝ, когато Никоу се приближи. Дали сега щеше да я изхвърли като мръсно коте?

Но той се усмихна и отново седна на мястото си. Не направи коментар за това, което го бе откъснало от вечерята, когато се върна към ястията на масата.

Тя нямаше да се безпокои повече за това. Поне не много.

Скоро чиниите бяха отсервирани. Пейдж забеляза, че сред лакеите бяха и двамата братя Ле Бланк — пламенните привърженици на легендите, — които тя бе видяла да говорят с Едуард. Може би присъствието им въобще не биваше да я изненадва. Никоу бе наел даргентийци отвсякъде, за да помагат за бала. Все пак тя и тях, заедно с Едуард, щеше да държи под око. Но да наблюдава трима души само със своите две очи, това бе твърде голяма хапка за нейната уста.

По-добре — и по-забавно — беше да съсредоточи вниманието си към Никоу.

Засега вниманието ѝ бе погълнато единствено от храната пред нея. За момента всичко бе спокойно. Десертът се състоеше от лека френска торта и плодов сладолед от Италия. Кафето бе силно и тъмнокафяво, с цвят, който ѝ напомняше за очите на Никоу.

После вечерята приключи.

Пейдж стана, когато Никоу издърпа стола ѝ. Тя се обърна към него и успя да застане толкова близо до него, че почти опря гърдите си в неговите. Тя погледна в разширените му от дързостта ѝ очи.

— Как ще прекараме остатъка от вечерта, ваше височество?

— Както вие пожелаете.

Тя се усмихна двусмислено. Но каза само:

— Да потанцуваме.

— Така да бъде.

Докато принцът я водеше към дансинга, оркестърът засвири нова мелодия. Усети изгаряща топлина на мястото, където той докосна ръката ѝ. После я завъртя в ритъма на мелодията.

Дълбоките му, тъмни, хипнотизиращи я очи се втренчиха в нейните. Когато Пейдж се унесе в танцовите стъпки по дансинга, изпита импулсивното желание да прокара пръсти по неговите чувствени, усмихващи се устни, да докосне копринената му брада. Тя се засмя на глас. Чувстваше се, сякаш вълшебната пръчка на Милисът висеше над нея и сипеше щастие върху главата ѝ. О, каква прекрасна вечер се очертаваше пред нея в обятията на ИКОВ.

Първият танц продължи много по-дълго от три минути, може би, за да компенсира това, че Никоу не бе танцувал с нея преди вечерята. Когато той свърши, Никоу я хвана за ръка и я отведе до края на дансинга. После я пусна и направи лек поклон.

— Благодаря ви, ваше височество. Сега трябва да ме извините.

Кръвта на Пейдж замръзна във вените ѝ.

— Но... — Къде бе блясъкът на Милисът сега, когато тя така отчаяно се нуждаеше от него? Едва се сдържа да не сведе глава, за да прикрие тревогата в очите си. Вместо това протегна ръце нагоре, за да стегне диадемата си. — Но, ваше височество, аз се надяхах, че цяла нощ ще танцувате с мен. — Тя приглади леките гънки на дългата си, бяла рокля.

— Нищо не би ме ощастливило повече от това — каза той, — но разбирате ли... — Той посочи към всички онези танцьори, които се бяха присъединили към тях — цяло море от блясък и красота. — Всички те са мои гости. Не искам да пренебрегвам никого. Сигурен съм, че ще можете да танцувате, колкото пожелаете. Толкова очарователна жена като вас... — И той ѝ обърна гръб. След миг хвана за ръката една грациозна жена в рокля с цвят на праскова, чиято шия напомняше на Пейдж за лебедите.

Тя стоеше там разгневена. Как можеше да опази Никоу, ако не танцуваше с него през цялата нощ? Нима не ставаше така в приказките — принцът е толкова очарован от принцесата, че не обръща внимание

на никой друг? Милисънт! — извика Пейдж наум. — Какво да правя сега?

Продължи да кокетничиш, скъпа, отвърна гласът в мислите ѝ.

Така и направи. Първо потърси с поглед тромавия принц Михаил. Той бе в края на дансинга, като очевидно се чудеше на коя от прекрасните млади дами да се спре. Предишната му партньорка Сюзън се намираше близо до него, но сега тя блестеше в обятията на друг, много по-елегантен от него мъж. Лицето на нещастния Михаил бе тъжно, докато светлокафявите му очи не се спряха върху Пейдж.

— Принцесо! Забавлявате ли се?

Тя нацупи долната си устна.

— Не, Михаил. Все още не съм танцувала достатъчно.

— Бихте ли... Искам да кажа, ще ми позволите ли следващия танц?

— А защо не, ваше височество. Ще ми бъде много приятно.

Той я завъртя в кръг и тя се опита да не обръща внимание на резките му прикляквания и подскоци в сравнение с грациозните движения на принц Никоу.

Наблюдаваше блясъка и великолепието, когато другите танцьори се въртяха под нежните звуци на музиката. Просторната зала се загрея от топлината, излъчвана от всички тези движещи се хора. От време на време я лъхваше мимолетният мирис на скъп парфюм.

Михаил очевидно щеше да бъде щастлив от възможността да бъде неин партньор през останалата част от вечерта. Но тя откри, че щеше да бъде почти невъзможно да наблюдава Никоу, докато кимаше в ритъм след танцовите стъпки на Михаил.

А тя бе тук само за да наблюдава Никоу.

И така, тя си избра нов кавалер. Съзря Руди на дансинга да танцува с дългокраката Трета. Като благодари на Михаил, тя се извини и се насочи към братовчеда на Никоу.

За щастие, той стоеше близо до Никоу, който отново бе сменил дамата си. За нещастие, тази дама бе една великолепна брюнетка. Никоу изглеждаше прехласнат от разговора си с нея.

Все пак, когато Пейдж мина покрай него, той извърна поглед към нея. Очите им се срещнаха и нещо недоизказано премина през тях. Вълна от топлина обля Пейдж.

Сигурно и той усети магнитното привличане помежду им. Тя отвори устни, като се опитваше да каже нещо.

Но погледът на Никоу се върна към жената в прегръдките му. В очите на Пейдж се появи мъка.

Тя се съвзе. Време бе отново да заблести.

Руди я забеляза над голото рамо на Грета. Пейдж стоеше спокойна, усмихваше се кокетно и после свеждаше поглед. Преструваше се, че наблюдаваше някой друг, което не бе трудно за нея, защото бе истина. Но тя знаеше точно къде бе Никоу — наблизо, с красивата брюнетка в обятията си.

Когато песента свърши, Руди се поклони и извини пред Грета. Той се доближи до Пейдж. Очите му шареха по каменния под на балната зала.

— Принцесо Елеонора — заекна той, — мога ли да танцувам с вас следващия танц?

Пейдж запърха с клепки, сякаш той можеше да забележи това.

— Ще бъда очарована.

Въпреки че той нямаше изящни маниери, Руди бе изненадващо добър танцьор — при все че не толкова добър, колкото Никоу. Той я въртеше в прекрасни кръгове, с които се промъкваша сред многобройните други танцьори. Музиката бе нежна, ритъмът — класически, и Пейдж танцуваше щастлива с обикновено срамежливия братовчед на принца.

Най-хубавото бе, че тя остана близо до Никоу и дразнещо красивата му дама.

— Даргентия е прекрасно място — каза тя замечтано, но с достатъчно висок глас, за да я чуе през музиката. — Колко ли щастлив се чувствате да живеете тук и да сте роднина с принц Никълас.

— Да, Очарователният принц. Всички даргентийци се гордеят с него.

— Но... — отвърна Пейдж — усещам някакво „но“ в гласа ви.

— О, не, принцесо — бързо я опроверга Руди, без да среща погледа ѝ. — Ако вие станете избраницата на нашия принц, ще бъдете много щастлива.

Тази идея породил у Пейдж искрица надежда, която премина през нея, макар и само за миг. Тя моментално си спомни коя бе и защо бе тук. Принцеса Елеонора бе също такъв мит, каквито бяха толкова

почитаните от даргентийците легенди, а принц Никоу бе решен да се ожени единствено за булка със синя кръв.

Все пак тя реши да изпита Руди още малко.

— А какво ще кажете за легендите, за които толкова много съм слушала? Тези, които казват, че той трябва да открие изчезналите съкровища на короната, а после да се венчае за обикновена жена.

Руди отговори тактично:

— Има хора, които наистина считат, че легендите трябва да се следват дословно. Но всички са сигурни, че Никоу взема интересите на даргентийците присърце.

— Даже и ако той не се подчини на легендите?

— Той ще стори правилното нещо, принцесо Елеонора, каквото и да се окаже то.

Радостна да се увери в неизменната вяност на Руди, тя си помисли дали да не му се довери.

Но това би означавало да разкрие вълшебството на Милисънт, тъй като иначе Руди със сигурност нямаше да повярва, че ослепителна принцеса пред него бе обикновената Пейдж Конър. А опазването на тайната бе едно от многобройните правила на Милисънт.

Правило, което самата вълшебна фея бе нарушила с Алфред.

Въпреки това Пейдж нямаше да каже и дума по този въпрос, но щеше да остане нащрек с всяка частица от тялото си. Само по този начин можеше да помогне на Никоу.

Когато танцът приключи, тя се извини. Никоу, изглежда, си търсеше нова партньорка и тя се изпречи на пътя му.

Той се отправи към нея. Очите им се срещнаха. Той спря рязко, усмихна се и мина покрай нея.

Пейдж се почувства разочарована. Прехапа устни, но отново се застави да възвърне ослепителната си усмивка. Тя се престори, че не я интересуваше как Никоу се покланя на младата жена с превзета усмивка пред него — една ниска, зачервена личност, която сякаш бе изляла върху себе си един тон парфюм с есенция на лавандула.

Погледът на Пейдж падна върху най-близкия до себе си свободен кавалер. Той бе брат на някоя принцеса, помисли си тя, даже нямаше още двадесет години. Но късо подстриганият красавец я завъртя галантно в следващия танц. Той се състоеше от сложни, плъзгащи се стъпки и завъртания. За щастие, партньорът ѝ танцуваше добре, така

че тя можеше да го следва с лекота, като през цялото време погледът ѝ не се отделяше от Никоу.

Поне тук, където имаше толкова много хора, той се намираше в пълна безопасност.

А дали това бе така? Може би нямаше да се появят никакви разярени поданици, които да развалят бала, за да пречупят желанието на Никоу да се ожени за принцеса.

А дали точно това щяха да направят?

Пейдж внезапно се разтревожи и се огледа наоколо. Може би трябваше да се сприятели с Елкинс.

А, ето го! Точно в средата на дансинга се намираше самият Джордж Елкинс, натруфен в официален костюм, който не скриваше огромното му туловище. Шарлот танцуваше с него. Какво ли казваше този шеф на охраната от Кокни, че лелята на Никоу се изчервяваше така? Въпреки волята си Пейдж се усмихна очарователно и кавалерът ѝ отвърна на усмивката.

След този танц тя отново привлече погледа на Никоу. Въпреки че усмивката му изглеждаше почти тъжна, той отново си избра друга дама.

С въздишка на уста, Пейдж си потърси друг кавалер за следващия танц.

Едуард. Той бе останал сам.

Тя успя да се доближи до него и започна да флиртува със сребърната лисица. Мигновено отвърна поглед, когато лукавите му очи срещнаха кокетния ѝ поглед. Приглади ръкавите на падащата на дипли бяла рокля, като знаеше, че той я наблюдаваше. Тя изглеждаше много добре в тази прелестна рокля. Благодаря ти, Милисънт!

— Искате ли да танцуваме? — каза той на френски език, а тънките му устни едва се разтегнаха във фалшива усмивка. Той протегна ръка към нея. Ръкавиците му бяха снежнобели, сякаш през цялата нощ не бе докосвал нищо и никого.

— Oui, merci, mosю — отвърна Пейдж, като се стараеше да прозвучи очарована. Оркестърът засвири ча-ча-ча, чийто отсечен ритъм не ѝ позволяваше да го разпита подробно. Когато обаче свърши, Пейдж остана до Едуард.

— Кажете ми, мосю — каза тя с нисък и гърлен глас. — Чух, че сте близък с принца. Не мислите ли, че този бал е едно изключително

събитие?

Смехът му прозвуча безрадостно.

— Това бе глупава идея. Тя няма да спаси страната.

— Това ли бе целта на бала?

— Даргентия е много бедна страна — процеди през зъби той. —

И принцът продължава да крои интриги, за да я спаси. Но това няма да помогне.

Пейдж се престори на шокирана.

— А защо не? Може би тук принцът ще успее да си намери богата булка от знатен род.

Вие ли? Презрителният поглед на Едуард питаше.

— Разбира се, че може и така да стане — каза той, — но истинската причина за бала е да превърне тази страна в голяма туристическа атракция. Смятате ли, че това място може да се превърне във втори Лондон, Париж или Рим?

— Много е хубава. — Пейдж се опита да скрие отбранителния тон в гласа си; той нямаше и най-малка представа, че за нея тази страна бе от огромно значение. Решена да го подтикне да разкрие плановете си, тя се наведе към него заговорнически и излъга:

— Дочух, че принцът е открил съкровището на даргентийската корона. Вярно ли е това?

Едуард бе висок мъж, а когато се изправи, изглеждаше още по-висок.

— Не зная, ваше височество. Но ако причината, поради която сте тук, е да се опитате да се ожените за богат и могъщ принц, губите си времето.

— Но принц Никълас не е ли...

— Той със сигурност не е богат, а ако неговата власт наричате могъщество, то подозирам, че това няма да продължи дълго време. Твърде скоро ще загуби и нея. — Дълбокият, мрачен смях на Едуард смрази Пейдж.

— Разкажете ми нещо повече. — Тя се насили да се усмихне и докосна диадемата си, като се наведе към него.

Кестенявите му очи се присвиха и после той отново се засмя.

— Не, не мисля, че трябва. Но дръжте очите си отворени... — Той, изглежда, се задави със собствените си думи, а после възвърна самообладанието си. — Помислете върху това: ако възнамерявате да

свържете вашето семейство и страна с Даргентия, скоро ще откриете, че е по-добре да си потърсите друга партия. — Той се протегна към нея и я потупа по рамото с облечената си в ръкавица ръка.

Тя се застави да премигне кокетно с очи, без да потрепери.

— Ще имам това предвид — отвърна меко тя.

Но мислите ѝ бяха безрадостни. Ако правилно бе разбрала недоизказаното от думите на Едуард, той намекваше, че нещо наистина щеше да се случи на бала. Той вероятно си мислеше, че щеше да се добере до властта. А това можеше да се случи само ако Даргентия не успееше да развие туризма си.

Тя вдигна поглед към претъпканата галерия и се заслуша в развълнуваното жужене на гласовете.

Тази нощ нещо трябваше да изплаши гостите.

Тази нощ.

Слуховете, изглежда, бяха истина. Едуард трябва да бе подстрекавал поданиците на Никоу да настояват за неговото сляпо спазване на легендите и женитбата му с обикновена жена.

Пейдж трябваше да предотврати всяка намеса. Дали нямаше да ѝ помогне, ако преглътне отвращението си към Едуард и да се залепи за него? Сребърната лисица, изглежда, бе харесал принцеса Елеонора.

Но както и преди си бе помислила, коварният план може би се задействаше от само себе си. Може би никой нямаше нужда да чака сигнал от Едуард.

По-добре беше да се залепи за смелия, упорит Никоу, който я вбесяваше.

Тя го потърси с поглед, като се опитваше да не изглежда това твърде очевидно.

— Тези танцуващи двойки са такава прекрасна гледка — обърна се тя към Едуард.

— Не сте ли чули легендите, ваше височество? Ако принц Никоу има и капчица разум, той ще си избере булка от горната галерия, а не оттук, в балната зала. — Той срещна погледа ѝ и се усмихна изкуствено. — Може би трябва да се качите там горе и да го изчакате.

Дали не я бе разпознал? Не, разбира се, че не. Той просто се опитваше да се подиграе с ослепителната принцеса, която мислеше, че държеше в обятията си. Тя се засмя.

— О, но тогава, мосю, той със сигурност няма да ме избере. Съмнявам се, че принц Никълас от Даргентия би се оженил за жена, която се е пошегувала с него.

Това бе единственото истинско нещо, което бе казала през тази вечер. Но вече не я бе грижа за себе си. Единственото ѝ желание сега бе само успехът на Никоу и оцеляването на Даргентия.

Съзря принца в центъра на дансинга. Сега танцуваше с ниска, слаба жена, със ситно накъдрена коса с широко падаща, морскосиня рокля.

Ако изпитваше толкова силно увлечение към принцеса Елеонора, защо тогава я избягваше? Той със сигурност можеше да танцува с нея всеки втори танц.

Не ѝ се искаше да остане дълго време с Едуард, при все че все още желаше да го държи под око. Тя вдигна поглед към кавалера си в очакване.

— Искате ли да танцуваме? — попита той.

— Разбира се.

Когато валсът приключи, Едуард, изглежда, искаше да запази компанията на принцеса Елеонора за себе си, но Пейдж се извини.

— Мисля, че имам нужда от почивка. — Когато той се опита да я последва, тя се усмихна сладко и вдигна ръка. — О, моля ви, не искам да ви развалям празника. Има толкова много други млади дами, които с радост ще приемат да танцуват с вас.

Тя бързо се оттегли, а после се извърна, за да се увери, че Едуард не я следваше. За щастие, той се бе спрял да поговори с една ниска блондинка в дълга, черна, прилепнала по тялото, рокля.

Когато следващият валс започна, Пейдж застана близо до дансинга. Погледът на принц Никълас блуждаеше сред тълпата. Принцеса Елеонора отново се изпречи на пътя му. Той се усмихна. Тя сведе брадичка и облиза устните си. Сигурно този път той нямаше да откаже на толкова изкусителна покана.

И наистина не отказа. Започна да се приближава към нея. Всичко в Пейдж потрепери от очакване.

Тя бе тук просто за да му помогне да спаси страната си, предупреди се тя наум. Нямаше смисъл да се вълнува толкова само защото Негово височество идваше към нея. И какво ако усмивката на чувствените му устни бе за нея? И дори ако напрегнатите му,

кафеникави очи се втренчваха в нея, всичко бе само бизнес. Сигурно бе така.

Той спря пред нея. Гръдта му едва не се докосна до нейната, което накара всичко у нея да затрепти. Гласът му отекна някъде издълбоко в него.

— През цялата тази вечер жадувах да танцувам отново с вас.

— И аз също — едва доловимо прошепна тя. Устата ѝ пресъхна. Почувства се замаяна от аромата на есенни листа и цитрусови плодове.

Той хвана ръката ѝ и я привлече към себе си. Тя въздъхна, когато стегнатото му топло тяло се притисна в нейното. Допирът му ѝ се стори като прелюдия за правене на любов.

Оркестърът засвири бавна, чувствена мелодия, пропита с дълбоко, затрогващо чувство, твърде пламенно, за да стимулира въртеливите движения на валса или на който и да било друг танц, познат на Пейдж.

Но Никоу, изглежда, не го интересуваше. Той просто водеше принцеса Елеонора, притиснал я плътно до себе си. Едната му ръка бе положена на гърба ѝ, а другата здраво стискаше ръката ѝ към неговите широки гърди. Тя сгуши глава под брадичката му. Усети как къдрите на брадата му се смесиха с косите ѝ.

Стъпките им следваха чувствения ритъм на музиката. Пейдж усети в тялото си едно откликващо пулсиране. Спомни си онзи прекрасен следобед с него, горе в планините. Споменът за техните стенания и нашепвания, милувки и тласъци, отекна в съзнанието ѝ, възплътен във вълшебните, затрогващи ритми на музиката.

Краката ѝ едва не се подкосиха. Никоу я задържа. Той я привлече още по-близо до себе си и на нея ѝ се прииска отново да припадне.

Затвори очи. Нямаше представа къде се намира. Бе напълно замаяна.

— Принцесо — промърмори той в косите ѝ. Ръцете му още по-силно я прегърнаха.

И после разхлабиха прегръдката си. Едва тогава Пейдж наистина осъзна, че музиката бе спряла.

Тя отвори очи. Преглътна с мъка. Опита се да отстъпи, но Никоу все още я държеше. Като повдигна брадичката си, тя го погледна. В тъмните му очи бушуваше огън. Устните му бяха отворени леко и на Пейдж ѝ се прииска да ги докосне.

От балкона горе заваляха приветствия. Също и аплодисменти, макар и заглушени от покритите с ръкавици ръце. Пейдж почувства, че цялата порумения, и се надяваше това да не е истина.

Разбира се, че само така ѝ се струваше в тази вълшебна нощ, в която бе красива. В която бе ослепителна.

Само ако можеше хората на балкона наистина да изберат булката на Никоу! За пръв път те реагираха по този начин.

Но Пейдж знаеше правилата. Победителят в състезанието между туристите щеше да бъде този, който ще гласува за избраната от самия Никоу принцеса.

— Благодаря ви за този танц — каза той с дълбокия си плътен глас, който я накара да потрепери.

Тогава я пусна.

Тя се почувства слаба, сякаш щеше да се строполи на пода, но той я хвана за лакътя.

Едва тогава тя осъзна, че бяха останали сами на дансинга. Другите знатни особи се бяха отдръпнали встрани, наблюдаваха ги като една блестяща, смълчана тълпа в сравнение с оживените наблюдатели отгоре. Едуард се намръщи. В очите на някои принцеси Пейдж съзря ревност; други изглеждаха замислени. Но в някои нямаше приятелско чувство.

Това бе без значение; тя бе с Никоу. Само това бе от значение. След този танц, след тяхната неустойчива връзка, той навярно разбираше, че те си принадлежаха — поне за тази нощ. Това бе всичко. И тя ще можеше да го защити.

Той щеше да остане до нея. Тя знаеше, че щеше да го направи.

Аплодисментите на туристите отгоре започнаха отново. Първо бяха само няколко, а после се подеха от цялата тълпа. Няколко мъжки гласа ги приветстваха. Пейдж отново усети как се изчервява — от удоволствие, както и от признателност. Всички бяха видели това. Всички, дори и кралските особи, бяха станали свидетели на магията на принцеса Елеонора от Монтебик в обятията на принц Никълас.

Само ако това бе действителност. Само ако тя бе принцеса, която можеше да се надява на благоволенieto на принца тази вечер. Само ако можеше той да я качи на жребеца си и да избяга с нея в нощта. Да я провъзгласи за своя булка.

Но най-доброто, на което можеше да се надява, бе, че ще може да му помогне да предотврати бунта на поданиците му, подстрекавани от Едуард.

Оркестърът засвири следващата песен. Това бе една весела жива мелодия и Пейдж се олюля под ритъма ѝ. Тя се обърна в очакване към Никоу — и изведнъж замръзна на мястото си.

Погледът му изглеждаше замъглен, наранен. Но само за миг. Той затвори очи и се поклони.

Не! Той трябваше да остане с нея. Не можеше просто отново да я изостави.

Но той го направи.

— Благодаря ви, ваше височество. — Гласът му бе скован и официален. Някъде дълбоко в него се долавяше острога.

— Този танц бе прекрасен, но трябва отново да ви се извиня.

На Пейдж ѝ се прииска да изкрещи: „Чакайте! Спрете!“

Вместо това вежливо му поблагодари.

Загледа се след него със сърце, натежало от отчаяние. Къде отиваше сега без нея?

Той се поклони пред друга дама. Отчаяна, Пейдж се огледа наоколо. Михаил стоеше наблизко и тя се насили да се усмихне. Трябваше да изглежда спокойна. Грациозна. Царствена.

— Може ли отново да танцувам с вас?

Бедният Михаил. Опитваше се да очарова жена, която в момента бе неспособна да прояви каквито и да е приятелски чувства.

— Разбира се — отвърна тя. Хвърли се в танца, но забави темпо, за да последва клатушкащите се движения на Михаил.

Танцът сякаш нямаше край. Когато приключи, тя се огледа наоколо и изстена.

Очите ѝ шареха по дансинга, после се плъзнаха по останалата част на залата. Нищо.

Принц Никоу бе изчезнал.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Пейдж измърмори някакво извинение на Михаил и избяга от дансинга, а после се завъртя около него. Сигурно грешеше. Никоу трябваше да бъде тук.

Но него го нямаше.

Добре тогава. Трябваше да върши нещата едно по едно. Огледа залата за неговите поданици.

Не съзря нито един от тях. Нито пък Едуард. О, не!

Нито дори Руди или Шарлот, Сюзън или Алфред, или някой друг, който познаваше отпреди тази нощ. Не видя дори Мейбъл. Нито този Елкинс.

Само ако можеше да разпознае някой от охраната!

Но доколкото разбираше, те също бяха изчезнали.

След вечерята тя загуби и следите на братята Ле Бланк. Може би именно тях трябваше да последва, а не Никоу. В края на краищата, те бяха възможните съзаклятници на Едуард. И те със сигурност дадоха ясно да се разбере, че желаеха Никоу да се вслуша в легендите — да намери Легендарните, а после да се ожени за обикновена жена.

Той не бе съумял да постигне първото отчасти и заради нея, а сега като домакин на този бал демонстрираше, че няма да изпълни и второто. Той бе обяснил всичко това на поданиците си, но не изглежда да ги бе ощастливил.

Дали сега те не се канеха да му покажат колко нещастни се чувстваха по отношение на него и идеите му?

Тя трябваше да присъства там, за да ги убеди в обратното.

Щеше ли да успее? Сякаш тя, обикновената Пейдж Конър, щеше да бъде много по-убедителна, отколкото техният принц.

Едва не забави крачка. Какво си мислеше? Защо дори бе тук, вярваща, че може да помогне на принц Никоу пред заплахата от гнева на разярените му поданици?

Погледна се с презрение — и се усмихна. Не бе просто обикновената Пейдж Конър, не и в този момент; тя бе заслепяващата

принцеса Елеонора!

Вдигна китката си и погледна инкрустираната с диаманти гривна, която Милисът бе сътворила с магия за нея. Вече минаваше единадесет часът. Тя бе пристигнала по-късно, а вечерта бе минала така бързо. Не разполагаше с много време.

Тя излезе бързо от залата. Стрелна се покрай облечени в ярки дрехи хора, които кимаха на любопитните ѝ погледи. Това ли трябваше да прави някой, който бе ослепително красив?

Тя се огледа. Червената пътека се раздвояваше. Накъде да тръгне?

Към галерията на втория етаж. Оттам можеше да огледа цялата бална зала. Вече не знаеше колко пъти бе казала:

— Извинете — а после усмихнато си проправяше път през тълпата от официално облечените мъже и жени. Много от тях се опитваха да я спрат. Явно я бяха разпознали от танца ѝ с Никоу.

— Гласувах за вас — каза една дама в къса черна рокля.

— Благодаря — отвърна Пейдж с ослепителната си усмивка, с която прикриваше дълбоко в себе си тревогата.

— Такава очарователна принцеса — отбеляза един седемдесетгодишен мъж в розов смокинг.

Пейдж отново си послужи с блестящи маниери, за да му поблагодари както подобава на принцеса.

Но Пейдж не можеше да види Никоу нито на балкона, нито долу.

Къде беше той? Може би показваше замъка на следващата принцеса в списъка си. Наблизо се намираше портретната галерия. Като си проправи път обратно през тълпата на балкона, тя се насочи към нея. Галерията бе ярко осветена, но освен прадедите на Никоу, нямаше никого другото. Те се взираха в нея с обвинителен поглед.

— Ще го открия, обещавам — прошепна тя.

Когато се опита бързо да напусне залата, един особено високомерен поглед я накара да замръзне на място до вратата. Тя се спря пред портрета в цял размер на крал Никълас Първи, целия облечен в бяла униформа с блестящи медали върху нея. Изглеждаше ядосан и невъзмутим със своята аристократична осанка. Тя потрепери. Това ли бе предшественикът и съименникът на Никоу?

Не го хареса.

Сякаш за да го успокои, тя се обърна към него:

— Всичко с Никоу ще бъде наред — тя се молеше така да бъде.
— Но бих искала твоят Алфред да бе по-ясен по отношение на загадката си. Никоу щеше да бъде много по-добре сега, ако бе успял да намери тези проклети скъпоценности на короната.

Ти ще ги откриеш, обади се един глас в съзнанието ѝ. Тя въздъхна на глас.

— Милисънт, ти ли си?

Да, мила. Но по-добре е да отидеш при рова.

— Разбира се. Още сега тръгвам. Там ли е Никоу?

Да, и има нужда от теб.

„Благословени да сте ти и твоята магия, Милисънт“ — помисли си Пейдж.

Никоу имаше нужда от нея.

Тя повдигна полата на дългата си бяла рокля и изтича през залата. В края на стълбите едва не се сблъска с Руди.

— Нещо не е ли наред, ваше височество? — Той погледна право в очите ѝ.

Тя отвърна на въпроса му с въпрос.

— Знаете ли къде е Никоу? Аз му обещах следващия танц.

Той бързо поклати глава.

— Трябва да е тук някъде. Той свика спешно съвещание на семейството, а после го отложи... Съжалявам. Не трябваше да ви казвам това.

Той очевидно бе обезпокоен. И Пейдж наистина трябваше да чуе това, но не като принцеса Елеонора.

— Ами, ако отново го видите, кажете му, че няма цял живот да чакам този танц. — Тя запази гласа си игрив, но дълбоко в нея мехурът на надеждата, че всичко бе наред, се спуска.

Затича от една зала в друга. Повечето от тях бяха празни, но когато доближи Парадната зала, срещна различни представители на кралските фамилии. За щастие, сега тя се ориентираше добре в замъка. За нещастие, не можеше да тича бързо с дългата си рокля. Не че се опитваше да впечатли, когото и да било сега. Но обувките ѝ бяха с високи токове, а дългите поли на роклята ѝ се заплитаха в краката ѝ.

Стигна до кухнята. Това бе най-прекият път до рова. Забеляза, че наоколо не се суетяха слуги, които да почистват след вечерята, и

потрепери. Къде бяха всички? Дали това наистина не представляваше открит бунт?

Когато протегна ръка да отвори вратата, спря. Едуард се приближи към нея от обратната посока.

След като той се намираше тук, може би всичко бе наред. Той сигурно щеше да иска да присъства в разгара на събитията, ако въобще имаше такива.

Въпреки това пулсът ѝ се ускори. Тя възпря краката си, въпреки че едва ги удържаше.

— Мосю — поздрави го тя кокетно. — Помислих си, че може да сте напуснали бала.

— Нима отсъствието ми ви е направило впечатление? — По лукавите устни на сребърната лисица се появи хладна, надута усмивка. Той се спря сковано до нея.

— Извикаха ме. Национално бедствие.

— О, боже! — Гърлото на Пейдж се сви. Това ли бе причината за срещата, която Никоу бе свикал? Тя запази гласа си престорено срамежлив и го погледна игриво.

— Какво бедствие?

— Покушение над нашия принц — отвърна той.

— Какво? — Пейдж усети как очите ѝ се насълзяват. Нима бе закъсняла? — Да извикаме ли властите?

Едуард прихна да се смее. Смахът му бе дрезгав, отвратителен.

— Аз съм властта, ваше височество. А и покушението не бе нещо сериозно — угризение на съвестта, мисля аз.

Тогава той просто се шегуваше с нея. Или се опитваше да прикрие това, което ставаше в действителност?

Не бе за вярване; колкото повече посетители на Даргентия изплашеше, включително и принцеса Елеонора от Монтебик, толкова по-щастлив щеше да се чувства той.

Той не каза нищо повече по тази тема. Пейдж си помисли, че имаше предвид споменатата от Руди среща и неуспеха на Никоу да каже каквото си бе намислил. Почувства огромно облекчение, че покушението върху Никоу не бе физическо — поне не още. Но какво ли бе намислил принцът?

Добре и да знаеше Едуард, Пейдж не вярваше да ѝ каже каквото и да било. Трябваше да намери Никоу.

— Може по-късно отново да потанцуваме, мосю — каза тя с най-нежния тон, на който бе способна. — Точно в този момент трябва да си напудря носа.

— Имате чудесен нос — отвърна той. Ръката му, облечена в ръкавица, се протегна към нея и го докосна. Пейдж се въздържа да не потрепери; вместо това тя се усмихна, обърна се и излезе от залата.

След миг тя се обърна, за да се увери, че Едуард бе тръгнал в обратната посока. После тя надникна в празната кухня и изтича през нея.

Нощта бе мрачна, черното небе бе обсипано от Луната и звездите. Някаква влага бе надвиснала във въздуха — знак за приближаваща буря.

За щастие, вечерята за туристите и гражданите на Дарджънт Сити бе приключила; само голите маси се изправяха в редици, за да покажат къде бе сервирана тя. В задния двор не се забелязваше жива душа.

Все пак, за да изглежда по-правдоподобно отстрани, Пейдж знаеше, че трябваше да се препъва на оскъдната светлина от фенерите по крепостните стени. Принцеса Елеонора не можеше да знае пътя от укрепленията до тихото кътче при рова.

Но тя нямаше време за преструвки. Никоу може би се намираше в беда.

Пейдж вдигна полите си и се втурна напред.

Както тичаше по пътеката към малката порта в крепостната стена, изведнъж тя спря и се послуша. Някъде пред нея се разнасяха ядосани гласове, много по-високи, отколкото звуците от партито, идващи зад нея.

Пейдж се опита да преглътне едрата буца, която бе заседнала в гърлото ѝ. О, Никоу, извика тя в сърцето си. Отново се затича с още по-голяма бързина. Какво можеше да стори срещу обезумялата тълпа? Може би, ако все още бе достатъчно умна, още можеше да му помогне по някакъв начин да спаси кралството. Но кога Пейдж Конър въобще е била достатъчно умна?

Запомни, предупреди се тя, в този момент, за около още един час, тя не бе обикновената Пейдж Конър. Тя бе ослепителната принцеса Елеонора от Монтебик. Тя можеше да върши чудеса.

Крачеше с уверена стъпка, когато бутна и отвори вратата в крепостната стена. И тогава замръзна на мястото си! Сърцето ѝ се сви като гумена топка в ръцете на палаво дете.

Никоу се изправяше върху любимата ѝ каменна пейка. В своя смокинг, украсен с ордените за слава на прадедите му, той изглеждаше като истински крал. Брадичката му, с късо подстригана, гъста брада, бе вдигната както винаги гордо и самоуверено.

Брегът на рова бе неясно осветен от електрическите фенери по стената. Но лицето на Никоу изглеждаше още по-мрачно от горчивата гримаса върху него.

Бе заобиколен от даргентийци. Те всички бяха ядосани.

Алфред също се изправяше до Никоу на пейката, като се опитваше да вземе думата.

— Чуйте ме — извика той. — Легендите не са това, което вие...

— Кои сте вие, за да говорите за нашите легенди? — изкрещя Жан ле Бланк. Сивият му мустак, който Пейдж ясно си спомняше от разговора си с братята Ле Бланк, сега изглеждаше повече застрашително, отколкото комично.

— Вие двамата живяхте далече от тук в лукс, а не в тирания като нас — съгласи се неговият висок брат на средна възраст.

— Вие въобще не трябва да се жените, докато не откриете Легендарните.

Странно, помисли си Пейдж, че мосю Пелерин — този гигант с ключа към съкровището, който се предаваше от поколения наред в семейството му и най-накрая се бе оказал безполезен, изтъкваше това пред разярената тълпа. В края на краищата отчасти и той бе виновен за това, че принцът все още не бе открил скъпоценностите на короната.

А дали бе виновен?

Тя бръкна в джоба си. Малкият медальон с лебеда все още бе там.

Изведнъж тя забеляза, че започна да трепери. Топлият, летен бриз духаше в изпотеното ѝ лице, но я вледеняваше. Или може би нервността ѝ я караше да трепери?

Тук присъстваха може би хиляди даргентийци. Много от тях носеха тъмните униформи, с които сервираха на гостите на принц Никоу. Те изпълваха пространството между стената и рова, като заобикаляха Никоу и Алфред от всички страни. По водата се носеха

белите гъски, а в сенките, хвърляни от неясно осветените даргентийци, се носеха черните лебеди.

Лебеди, символите на Даргентия, ѝ бе казал веднъж Алфред.

Като малкия медальон в джоба ѝ, който тя все още стискаше в ръката си.

Като порутената статуя, сега заобиколена от вбесените даргентийци.

Какво казваше за символите гатанката, измислена от предшественика на Алфред за Легендарните? Не, това бяха духове.

Не си спомняше много добре загадката, въпреки че той ѝ я бе написал и тя веднъж я бе научила наизуст. Но сега мъжът, на който тълпата не даваше да говори, сякаш мълвеше в главата ѝ цялата загадка:

Нашият крал бяга. Той ще вземе със себе си Легендарните. От тях ще има най-голяма нужда, когато се възстанови тронът, за да пребъде.

О, колко тъжен е денят, в който пълноправните владетели на Даргентия крал Никълас, кралица Ана, принц Стивън и принц Уензъл не могат повече да виждат скъпоценните и прекрасни Легендарни.

Но техните имена и души ще се запазят заедно с тяхното кралство.

Нима душите на всички наши воители също са избягали? Та как иначе би могъл да падне тронът?

Така и ще бъдат открити скъпоценните камъни на короната.

Какво можеше да значи това?

Пейдж се опитваше да се съсредоточи върху загадката. Поданиците на Никоу закрепяха още по-силно. От време на време започваха да говорят толкова разпалено, че Пейдж трябваше да се съсредоточи върху думите им, за да разбере френския език, на който говореха. За щастие, нейният френски се бе подобрил значително по време на престоя ѝ в Даргентия.

— Вас не ви е грижа за нас — извика над другите един мъж.

Никоу вдигна ръце, като се опитваше да въдвори тишина сред тълпата.

— Казах ви и преди — започна той. — Най-голямата ми грижа е благоденствието на моя народ. И затова...

Друг крясък го заглуши. Но Пейдж не чу какво извика ядосаната жена. Мислите ѝ се втурваха в главата ѝ една след друга. Душите на нашите войни. Лебеди.

На върна следа си! — извика един развълнуван глас в съзнанието ѝ. — *Захвани се за това, Елеонора.*

Благодаря ти, Милисънт, помисли си тя. Но все още не знаеше...

— Моля — извика Никоу на разярените си поданици. — Имам нещо много важно да ви кажа.

— Единственото важно нещо, което можете да кажете — извика Пелерин, — е, че ще отстъпите престола на някой, който приема присърце грижите на неговия народ.

— Без повече приказки. Да нахлуем в замъка и да изгоним от там принцесите — изкрещя някой, който Пейдж не можа да разпознае.

Изведнъж тя чу тропота на много стъпки зад гърба си. Обърна се към вратата и вида цял взвод от здравеняци в смокинги, водени от Джордж Елкинс, който се насочваше към нея. Хората от охраната бяха пристигнали.

Но каква катастрофа щеше да бъде за Никоу, ако в стремежа си да управлява Даргентия и да въдвори ред в страната, заставеше своите охранителни войски да обявят война на народа му.

И колко ли бързо ще пристигнат туристите, за да разберат каква бе тази глъчка? Сигурно щяха да избягат в последвалия хаос яко дим.

Пейдж трябваше да действа. Сега!

Но как?

Съзнанието ѝ, почти неволно, се върна към предишния ѝ поток от мисли. Душите на нашите войни. Лебеди.

Имената и душите на истинските владетели ще останат в кралството. Имената ли? Крал Никълас, кралица Ана и принцовете, Стивън и Уензъл.

Стивън, Уензъл, Ана и Никълас. Първите букви на техните имена образуваха думата лебед на английски език: swan!

Всичко водеше до тези великолепно, горди птици.

Тя стисна силно малкия медальон, който все още държеше в ръката си. Каква връзка имаха лебедите със скривалището на Легендарните? Какъв лебед, освен медальона, би могъл да е останал от онова време...

— Внимание! — извика Пейдж. — Чакайте! — Гласът ѝ се разнесе по-високо от останалите гневни гласове около нея и заплашителните стъпки, които се доближаваха откъм гърба ѝ. Изведнъж целият този шум заглъхна.

Всички погледи бяха впити в нея.

Като пусна медальона обратно в джоба си, тя излезе от сянката на стената.

Веднага потърси погледа на Никоу. Въпреки че той я гледаше намръщено, на лицето му имаше изписано и нещо друго: страх. Но не за самия него, а за нея.

— Това не е ваша работа, принцесо Елеонора — каза той. — Върнете се обратно в замъка при другите.

— О, така и ще направя, ваше височество — отвърна тя с най-очарователния си глас. — Но първо трябва да се погрижа за един малък проблем тук.

Тя тръгна напред, като не обръщаше внимание на хората, които се изпречваха на пътя ѝ. Полата на дългата ѝ бяла рокля се развяваше около краката ѝ и се завъртя в кръг, когато тя спря пред порутената статуя на лебеда.

И какво, ако носеше великолепна бална рокля? И какво, ако тази рокля бе снежнобяла? Щеше да я носи само за тази нощ.

Погледна часовника си. Оу! Оставаха ѝ само четиридесет и пет минути.

За момент тя проучи статуята, като опипа камъните в пиедестала ѝ и пукнатините в хоросана.

Знаеше, че всички я наблюдаваха. А какво щеше да стане, ако грешеше?

Не грешеше; беше сигурна в това.

Тя бързо коленичи, напълно безразлична към петното, което бе сигурна, че щеше да се появи върху роклята ѝ. Започна да издърпва камъните от пиедестала. Хоросанът бе изронен и тя с лекота започна да изважда един след друг камъните, но нищо не намери — докато не хвана още един камък. Издърпа го навън, протегна ръце вътре — и усети студената повърхност на метал.

— Никоу! — извика развълнувано тя.

Никой не се втурна да го възпре, когато той скочи от пейката и се присъедини към нея. Двамата заедно започнаха да дърпат огромното

ръждясало ковчеже, докато то се отдели от пиедестала на статуята.

Шепот на възхищение се разнесе около тях като перца на вятъра. Думата „Легендарните“ отекнаха навсякъде.

Пейдж погледна Никоу. Тъмните му очи блестяха в очакване. Тъглчетата на устните му се извиваха в нервна усмивка. С треперещи, силни ръце, със символичния пръстен с печат на един от пръстите му, той се напъна и отвори скърцащия капак на ковчежето.

Вътре имаше парцаливи остатъци от стара мушама.

А в тях бяха скъпоценностите.

Един развълнуван рев отекна около тях. Всички, които ги заобикаляха, ги поздравяваха.

— Легендарните!

Скъпоценностите на короната бяха неописуемо красиви! Никоу и Пейдж ги опипваха, като едновременно с това въздишаха и се смееха. Рубини и диаманти, сапфири и аметисти с най-различна форма и големина.

Между тях имаше златна корона за краля и една за кралицата. Скъпоценната диадема и огърлицата, за които бе чула, че са инкрустирани с диаманти. Няколко огромни скъпоценни камъни, които някога може би са украсявали скиптри. Имаше изобилие от медальони, игли за шапки и купчина от перли. Пейдж ги докосваше с пръсти по гладката, студена, твърда повърхност.

Никоу внимателно ги взе изпод ръката ѝ. Той се обърна към поданиците си и вдигна над главата си ковчежето със скъпоценности.

Всички млъкнаха. Никоу запази дълго време мълчание, като по този начин изостри нетърпението им да чуят неговите думи. Пейдж почувства нетърпението и въодушевлението на всички хора около нея. Те чакаха да чуят какво щеше да им каже техният принц.

И най-накрая той проговори:

— Мой народе, представям ви скъпоценностите на короната. Легендарните.

Дълго време никой не проговори. После отекна един вик:

— Да живее Никоу! Да живеят Легендарните! — Викът се поде от три гласа, после от тридесет; после цялата тълпа възкликна „Да живеят и преуспяват Никоу и Легендарните!“

Едва сега Пейдж си позволи да огледа тълпата. Сред тях разпозна много от хората, които бе посетила, докато събираше

легендите: братята Ле Бланк, разбира се, и великана Пелерин. Но и други, които тя бе помислила за много по-приятни, си бяха направили труда да дойдат тук и да заставят със сила принца си да спази легендите на тази страна: тук бяха пълният мосю Полон и добре закръглената му съседка мадам Дефо. Обаче не забеляза Анет и Марсел Мартин. Те бяха твърде заети с посрещането на туристите в хотела — и въпреки че и те също държаха много на народните легенди, не бяха склонни да принуждават принца си насила да се вслуша в тях.

Пейдж погледна към портата в крепостната стена. Въпреки че Джордж Елкинс все още стоеше там с официално облечените си хора зад гърба, те останаха неподвижни. Устремът им бе задържан от събитията, които се развиха до рова.

Едва сега Пейдж си позволи да въздъхне с огромно облекчение.

Като се стараеше да остане незабележима зад статуята с лебеда, тя се загледа в порутената каменна творба и се усмихна. Колко ли често бе седяла до рова, взирайки се в истинските лебеди и пренебрегвайки древната скулптура, която съдържаше ключа към загадката, който можеше да спаси кралството?

Тя протегна ръка към статуята и погали студената ѝ грапава повърхност. Почувства как по пръстите ѝ полепна прахът и калта на вековете.

— Благодаря ти, приятелче — прошепна тя.

После отправи поглед към Никоу. Той отново се бе качил на пейката. Държеше здраво в силните си ръце ковчежето с Легендарните. Той бе господарят и все още държеше нещата в ръцете си.

А дали бе така? Пейдж разбра, че бурята все още не бе отминала.

— Това е само половината от легендата — извика дрезгав мъжки глас. Пейдж видя, че това бе кльощавият, но заплашително изправен Андре ле Бланк. Беше скръстил ръце пред себе си и гледаше сърдито към Никоу.

— Този бал е все пак един фарс. Длъжен сте да се ожените за обикновена жена.

— Я почакайте малко — обади се Алфред, който все още стоеше върху пейката, и размаха ръце, за да привлече вниманието към себе си. — Моето семейство дълго време е съветвало кралската фамилия. Легендата е възникнала, за да запълни необходимостта на народа от нея, но тази нужда вече отдавна е престанала да съществува.

— Мълчи, старче — каза Пелерин, чиято огромна фигура се надвеси над пейката.

— Позволете му да се изкаже — пресече го мосю Полон, управителят на универсалния магазин, който застана пред тълпата. — Какво искате да кажете, Алфред?

— И аз имам да ви разказвам една моя, собствена легенда — каза той с нисък глас, за да привлече вниманието на тълпата. — Само че това е истинска история — причината, поради която бе измислена легендата за скъпоценностите и женитбата на принца. Първият Алфред я съчинил и я разказал на сина си, така че неговите потомци я предавали от уста на уста в продължение на векове. Всяко следващо поколение се заклевало да я запази в тайна — въпреки че не виждам смисъла в това, освен в началото. — Той замълча и попи челото си. — Предполагам, както при всички легенди, здравият разум се омаловажава за сметка на традицията.

— Говорете по същество, старче — изръмжа един глас от тълпата, която бързо го застави да мълчи.

Издълженото лице на Алфред изглеждаше наранено, сякаш думите му го бяха уязвили.

— Мисля, че сега много по-важни неща са заложили на карта, отколкото задължението на моята семейна чест да запазя тайната. Ще говоря.

Пейдж бе заинтригувана и облиза устни в очакване. Може би сега щеше да чуе истинската история на тази страна.

Цялата тълпа също изглеждаше нетърпелива да чуе Алфред. Цареше пълна тишина, когато Алфред — един слаб човечец, който се изправяше смело пред възбудената тълпа, започна с историята си.

— Вие всички знаете историята как Никълас Първи бил прогонен от Даргентия.

Стотици глави кимнаха в съгласие на мъжделивата светлина. Добре, помисли си Пейдж. Всички щяха да се увлекат по думите му и може би щяха да забравят мрачните си мисли.

Никоу ги наблюдаваше от пейката. Тъмните му очи се стрелкаха тревожно от едната страна към другата, сякаш се безпокоеше, че жаждата за саморазправа отново щеше да набере сили в тях. Но всички бяха вперили очи в Алфред.

— И тогава, както и сега, семейството ми слугуваше на краля — започна лакеят. — В първия момент Алфред от онова време не избягал веднага. Той трябвало да изпълни своята мисия. Разбирате, французите нахлули в Даргентия. Има дори легенда, която разказва събитията от онова време: приказката за Орела, който прелитал през цялата страна и се грижел за прехраната на хората.

През тълпата се разнесе шепот. По време на своето проучване Пейдж бе открила, че историята за Орела бе може би най-популярната от всички легенди. Алфред бе намерил най-подходящия начин да задържи вниманието на слушателите към себе си.

Алфред наду тесните си гърди важно.

— Аз, приятели мои, знам кой е бил Орела.

— И аз също — обади се слаб гласец от задните редове на тълпата. Пейдж разпозна закръглената фигура на мадам Дефо. Ако добре си спомняше, мадам Дефо бе една от многобройните жители на Дарджънт Сити, които особено много се гордееха с легендата за Орела. — Той е бил братът на Никълас Първи, нали така?

Издутите гърди на Алфред се свиха, но само за миг.

— Така казва легендата. А знаете ли какво, приятели? Случайно знам, че това е истина. Всъщност той е причината, поради която са измислени легендите, които вие сега поставяте пред Никоу, сякаш те са закон. Но единствен моят прадядо Алфред е съчинил тези приказки, за да спаси страната.

— Какво искате да кажете? — извика набита дама, която си проби път през тълпата към предните ѝ редици.

Алфред, чиято непокорна червеникава коса се развяваше на топлия, летен бриз, погледна нагоре към нощното небе, сякаш се двоумеше как да продължи. Много хора от тълпата последваха погледа му, но не и Никоу; неговият поглед не се отмести от поданиците му. Но даже и Пейдж най-накрая погледна към небето; луната се издигаше като ярък сърп, заобиколена от хиляди звезди. Въпреки влагата във въздуха, небето бе почти безоблачно.

Алфред продължи, като отново погледна слушателите си.

— Станало е така: Никълас Първи не бил особено добър владетел. При все че никой от даргентийците не искал французите да завладеят Даргентия, много от тях се разбунтували срещу него. Когато

той избягал, трябва да са изпитали голямо облекчение — въпреки нашествието на френските завоеватели. Точно тогава се появил Орела.

— Братът на Никълас — повтори мадам Дефо, която застана до краката на Алфред и впери в него поглед, захласната от думите му.

— Точно той — съгласи се Алфред. — Той обикалял всички кътчета на Даргентия, за да се убеди, че народът му имало какво да яде. Но накрая французите започнали да го преследват. Нещата се развили твърде зле за него и той последвал примера на брат си. Избягал от Даргентия.

— Къде отишъл? — обади се глас от тълпата. На Пейдж ѝ се стори, че от гневна тълпа те се бяха превърнали в деца, жадни да чуят приказката си за лека нощ.

Изглежда и Никоу забеляза това, защото седна на пейката и остави на прислужника си да им говори.

— Америка — отвърна Алфред. — Принц Уензъл се заселил в една колония на Америка, на име Уилиямсбърг.

Пейдж ахна. Тя усети погледа на Никоу върху себе си. Той седеше само на няколко стъпки от нея. Знаеше, че Пейдж се опитваше да открие нещо за своя тайнствен Уензъл. Въпреки това той се взираше не в Пейдж, а в Елеонора. Тя прикри грешката си с прозявка и една сънлива усмивка.

Но цялото ѝ тяло пулсираше, сякаш се бе облегнала върху състезателна кола със запален мотор. Дали този не бе нейният Уензъл? Можеше ли нейният въображаем Уензъл да е бил братът на Никълас Първи и да бе свързан с толкова почитаните легенди на Даргентия?

Тя отново се заслуша в думите на прислужника, който бе привлякъл вниманието на всички даргентийци със своята приказка.

— Там той се оженил за обикновена жена на име, мисля, Лусинда.

Не, помисли си Пейдж. Летисия. Летисия Адамсън бе жената, която се бе омъжила за легендарния Орел, а той, от своя страна, превръщаше вълшебната ѝ приказка в действителност. Но тази подробност, толкова важна за Пейдж, не бе от никакво значение за когото и да било друго. Тя не каза нищо, само стисна силно статуята, за да се задържи на краката си.

— Когато нещата се поуспокоили, страната поискала отново да възвърне независимостта си — при все че вече били поробени.

Мислите на народа се обърнали с надежда към Орела, но за повечето от тях всеки, който успеел да прогони французите, можел да се възкачи на престола. Но не и за моя пралядо Алфред. Може би някой от синовете на Никълас можел да стане крал, обаче те били все още много млади. Не, Алфред искал да се върне Орела — той също искал това да бъде желанието на целия народ. И така той съчинил легендата.

— Никой не може да съчинява легенди — разнесе се викът на Жан ле Бланк, и Пейдж, която наблюдаваше Никоу почти от същото близко разстояние, както и Алфред, забеляза как принцът настръхна и започна да се изправя на крака. Но останалите от тълпата изгледаха сърдито Жан и той замлъкна. Никоу остана на мястото си, но скръсти ръце на гърдите си.

— Все отнякъде трябва да са започнали — отвърна меко Алфред и попи потта от челото си. Очевидно напрежението не му понасяше, но той продължи с игрив тон:

— За да накара народа да чака принца Уензъл, който избягал в Америка, старият Алфред разпространил слуха, че единственият човек, който завинаги можел да разчупи оковите на френското владичество над Даргентия, първо трябвало да открие скъпоценностите на короната. Това не представлявало трудност за Уензъл; моят пралядо ги скрил и лесно можел отново да ги възстанови.

— Той е този, който също съчинил онази глупава гатанка, нали така? — обади се този път мосю Полон.

— И дал на моите прадеди пръстена с печат — проряза въздуха дрезгавият глас на Пелерин. Той погледна Никоу, който размаха ръката си пред всички, за да видят пръстена.

— Какво означава пръстенът?

— Той бе ключът към едно скривалище в имението на моите прадеди. Той е точно копие на една арка в къщата. Там той скрил медальон с лебед. Едва сега разбирам защо. Макар наистина да е вярвал, че постъпвал правилно, когато Уензъл се върнел, той измислил един последователен план и оставил следи за всеки принц само в случай, че вече не бил наблизо, за да оправи нещата — както и в действителност станало. Трябва да се е надявал, че принцът, който откриел медальона с лебеда, в най-лошия случай щял да си спомни лебедите при рова и щял да се досети за статуята на лебед, която се издигала точно там.

Всички погледи се обърнаха към Пейдж, а тя на свой ред погледна статуята и отново я погали, сякаш имаше пера.

— Тази принцеса разкри ключа — обади се Мейбъл от тълпата. Пейдж се чудеше дали всестранно развитата готвачка, облечена все още в своята престилка, бе познала в лицето на принцесата обикновената историчка.

Не, това не можеше да бъде.

— Обзалагам се, че тя е тази, която Никоу си е избрал за съпруга. — Гласът от тълпата не звучеше много приветливо. — Принцеса, вместо обикновена жена.

Пейдж нямаше сили да погледне Никоу, въпреки че жадуваше да види израза на лицето му.

Но какво значение имаше това сега? Ако той се съгласеше, това само щеше да означава, че е повярвал на фарса на принцеса Елеонора. Той не изпитваше никакъв интерес към своята обикновена историчка, Пейдж Конър. Тя съсредоточи погледа си в грапавия камък под дланта на ръката си, от който бе изваян лебедът. По-добре бе да помисли как се чувстваше отвън, отколкото в сърцето си.

Алфред вдигна ръце, за да успокои развълнуваната тълпа.

— Чакайте! Все още не съм свършил с мотивите за легендата. Спомнете си, че моят прадядо все още се опитва да приготи народа за връщането на Уензъл Орела. Уензъл се оженил за обикновена жена в Америка. А колкото до изискването човекът, който щял да се възкачи на даргентийския трон, да открие Легендарните, той добавил още една уловка. Този, който имал първото право да господства над Даргентия, трябвало да се ожени за обикновена жена. Толкова е просто за разбиране.

— Уензъл опитвал ли се е някога да се завърне? — Мадам Дефо бе седнала в края на пейката и извиваше главата си нагоре, за да може да наблюдава Алфред.

— Правил няколко опита, но французите предполагали завръщането му и били готови да го заловят. Накрая той се примирил и се установил завинаги в Америка. Алфред отишъл да живее при него, както и синовете на Никълас Първи, които били пълноправните наследници на трона — принц Никоу е потомък на по-големия престолонаследник, принц Стивън. Алфред от онова време бил техен прислужник, но продължил да се осведомява за състоянието на

Даргентия. Така направили и неговите потомци. По този начин се запазила легендата през всичките тези векове.

— Тогава вие твърдите — обади се Пелерин, — че легендата, която настоява принцът да се ожени за обикновена жена, за да се запази свободата на кралството, е само начин да се издигне на власт онзи Уензъл?

— Точно така — отвърна Алфред. — След всичките тези години Никоу със свои собствени сили се възкачи на престола. На моите прадеди било наредено да пазят това в тайна, в случай че възникнела нужда от прилагането на легендата. Тази заповед се отнасяше и до мен. Но, приятели, няма никаква причина нашият Никоу да не се ожени за жената, която той сам си избере.

Повечето хора от тълпата обърнаха поглед към Никоу. Принцът, седнал на пейката с кръстосани един върху друг крака, имаше доволен вид, си помисли Пейдж. Алфред бе успял. Той бе разпръснал напрежението и помогна на Никоу да се върне към плановите си за бала.

Разбира се, Алфред знаеше, че Пейдж не бе принцеса. Но той бе подготвил почвата Никоу да си избере принцеса за булка.

Тя се насили да се усмихне щастливо на Никоу.

Но усмивката ѝ замръзна, когато всеки един от тълпата извърна очи от принца към нея.

— Която жена пожелае — отекна глас от тълпата, докато се взираха в нея.

Пейдж преглътна с усилие и отвърна погледа си от всички тези очи, вперени в нея, към единствените две очи, които имаха някакво значение за нея. Никоу също я наблюдаваше напрегнато.

— Която жена пожелае — повтори той.

Никоу стана на крака. Той се наведе към мястото, където бе оставил ковчежето с Легендарните под пейката. После се отправи към нея.

Пейдж бе готова да избяга.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Пейдж се почувства, сякаш краката ѝ се бяха изпарили. Някак си тя успя да остане на мястото си, докато Никоу се приближаваше към нея.

Как, питаше се тя, всички нейни сетива можеха да бъдат така будни и все пак така неподвижни?

По каменната пътека между пейката и статуята на лебеда, където се изправяше тя, меко отекнаха неговите стъпки.

Наблюдаваше го, докато едрото му, мъжествено тяло, облечено в изискан смокинг, който му стоеше безукорно, приближаваше към нея с тази негова глупава, наперена походка, която тя толкова добре познаваше.

През мъглива пелена тя съзря светлина и сенки по красивото му, брадато лице, в което се бе влюбила. Тези негови очи я хипнотизираха, черни от мрака наоколо и все пак блестящи от нещо, което тя не се осмеляваше да назове.

Тя вдъхна аромата му на есенни листа и цитрусови плодове, примесен с влажния мирис на цветята около рова. Устните ѝ сякаш жадуваха да се впият в неговите.

Но тя не забеляза как всички около нея се раздвижиха. После осъзна, че някакви сенки се раздвижиха и една вълна се понесе към отворената порта в крепостната стена. Помисли си, че долови шепот, без да разбира какво казваше, освен обичайното: „Да ги оставим насаме“ или „Личен разговор.“

Сякаш изминаха цели часове, преди той да стигне до нея. И ето, най-накрая той бе до нея. Ръката му улови нейната и той бързо я поведе назад към каменната пейка. После ѝ помогна да се качи до него, а дългата ѝ бяла рокля се развя около краката ѝ.

Не, помисли си тя. Какво ставаше тук? Не знаеше какво или коя бе тя. Той беше на прага да се превърне в глупак, благодарение на нея — и тя не знаеше как да предотврати това.

— Никоу, почакайте — прошепна тя. — Трябва да ви кажа нещо...

Той пресече думите ѝ с целувка, която я остави без дъх, воля и дори памет. Какво искаше да му каже тя?

Опита се да възвърне нормалното си дишане, когато той се отдръпна от нея.

— Народе мой — извика той на френски език. Плътният му глас се разнесе високо. — Искам да ви представя една жена.

Пейдж видя как тълпата се връща назад, десетки хора в хубави премени, повечето в черни униформи, чиято жажда за саморазправа бе премахната от признанието на Алфред. Всички се готвеха да напуснат парка край рова.

— Моля ви, оставете ги да си отидат — прошепна тя, като се мъчеше да не прозвучи налудничаво. — Никоу, вие не разбирате.

— Имайте ми поне малко доверие, принцесо. — Той стисна нежно, но настоятелно бузите ѝ с пръстите на ръката си.

Хората останаха по местата си. Лицата, облени в мъжделива светлина, ги гледаха в очакване. Всички погледи бяха втренчени отново в Никълас Втори, владетеля на Даргентия.

Десетки очи бяха вперени в ослепителната актриса, Пейдж Конър. Тя изправи раменете си под нежната материя на роклята и гордо вдигна брадичка напред. Тези хора не бяха едно разбунтувало се военно поделение, въпреки че само допреди миг почти не детронираха своя принц. А това, което сега щеше да се случи, със сигурност щеше да доведе до нейното уволнение.

Но засега, каза си тя, дръж се като принцеса. Заради Никоу. После ще се изправи пред гнева му, когато му остане време да се разправи с нея насаме — и реши какво да каже на поданиците си.

Стомахът ѝ започна да се свива като стените на затворите в старите филми, които заплашваха да смажат главния герой. Спря се, обзета от странна решителност; и без това вече имаше достатъчно объркани дела, с които да се справи.

— Сега — каза Никоу високо, така че всички да могат да го чуят. Ръката му прегърна Пейдж. Сграбчи рамото ѝ и тя усети нещо недоизказано в прегръдката му. Задържаше ли я да не избяга, или ѝ вдъхваше кураж — или може би по малко и от двете? — Бих искал да се запознаете с жената, която искам да стане моя съпруга.

Пейдж започна да се дърпа, но силната ръка на Никоу здраво я държеше.

— Спрете — изсъска тя. Мъчеше се да направи нещо, за да привлече вниманието му. — Не сте ме молили да се омъжа за вас.

— И това ще направя, любов моя — каза меко той.

Пейдж затаи дъх при тези думи.

Той отново надигна глас и каза:

— Вие видяхте как танцувам с тази прекрасна жена по-рано тази вечер. Мисля, че много от туристите горе в галерията вече са подали своя глас да се ожения за принцеса Елеонора от Монтебик.

— Ако не бяха легендите, обзалагам се, че и ние щяхме да гласуваме за нея — извика Пелерин и смая с думите си Пейдж. Разнесе се смях сред тълпата и Пейдж усети тяхното одобрение — за принцеса Елеонора, напомни си тя. Не за самата нея.

— Е, добре, благодарение на Алфред сега познаваме по-добре легендите — каза Никоу. — И оценявам високо вашето разбиране, че това, което е било създадено преди хиляди години, вече може и да не е в сила днес. Но аз съм ви приготвил една малка изненада. Както се оказа, аз в действителност спазвам легендите.

Сред тълпата се разнесе шепот. Какво бе намислил Никоу? Чудеше се Пейдж.

— Приятели мои, бих искал да споделя тази малка тайна с вас — тайна, която и сами щяхте да узнаете. Тук са се събрали много смели хора. Например Алфред, който ви каза истината. — Всички кимнаха в съгласие.

— Вие всички трябва да благодарите на принцеса Елеонора, че намери Легендарните. — Отново последва положително кимване.

Никоу обърна Пейдж към себе си с ръка и се втренчи в нея. Влагата във вечерния въздух сякаш се изпаряваше под пламенния му поглед. После той отново се обърна към хората, които ги наблюдаваха.

— Някой от вас не се ли зачуди как така една напълно непозната чужденка случайно успя да открие скривалището на Легендарните?

Към мястото, където Никоу и Пейдж играеха своите роли в тази неочаквана драма, се разнесоха различни забележки.

— Да.

— Точно така.

— Откъде знаеше тя?

— Това е, защото тя самата проведе едно голямо проучване с ваша помощ, приятели мои. Всъщност, някои от вас вече са говорили с нея. Позволете ми да ви представя Пейдж Конър.

Пейдж си помисли, че сърцето ѝ престана да бие. Но после заби двойно по-бързо, сякаш да компенсира паузата.

— Вие сте знаели? — попита тя с обвиняващ тон.

Той кимна и се усмихна.

Вече не ѝ бе до смях, но си наложи да се усмихне печално, когато отново погледна тълпата пред себе си. Тя размаха приветливо ръка пред техните смаяни възклицания. Десетки очи се взираха преценяващо в нея. Дали успяваха да различат обикновената историчка под грима и магията на Милисът? Предположи, че така беше, защото няколко души закимаха утвърдително, а после техният брой неимоверно се увеличи. Повечето от тях се усмихваха — но какво ли си мислеха в действителност?

— Съжалявам — започна тя, но Никоу я възпря.

— Ние и двамата съжаляваме, че трябваше да ви излъжем — каза той, — но си помислихме, че Пейдж можеше да е по-полезна за мен — и за кралството — ако през цялата вечер се намираше близо до мен, а не в библиотеката или в галерията горе при туристите. А сега... Мисля, че никой от вас не може да се усъмни, че нашата Пейдж Конър, или принцеса Елеонора, е една истинска обикновена жена, нали така?

Никой не се съмняваше в това.

— И благодарение на нея ние намерихме Легендарните, преди да си избира булка.

— Да! — разнесоха се екзалтирани викове. — Истина е! Легендата наистина се сбъдва!

Нямаше значение, че никой от тях повече нямаше да се вслушва в легендите, помисли си тя. Тази идея бе така дълбоко втъпена в съзнанието им, че те моментално престанаха да вярват в нея, когато се разкри произходът ѝ.

Сега Никоу бе доказал, че се вслушваше в легендите. Че бе загрижен за своите поданици. Те се убедиха, че той бе пълноправният им владетел. За Даргентия всичко щеше да се развие добре.

Но не и за Пейдж Конър — в това тя бе убедена. Имаше нещо повече в маскарада на Пейдж да се появи като принцеса. Нейният

блясък бе част от прикритието ѝ. И това не беше всичко. Никоу трябваше да узнае цялата истина.

— Сега, приятели мои — продължи Никоу, — ако ни извините, има един незначителен въпрос, с който да се занимаем: да поискаме ръката на булката.

Сред развеселената тълпа се разнесе кикот.

— Поискайте половината от кралството, Пейдж — извика приятелски глас.

Даргентийците отново си тръгнаха.

Този път Никоу не ги възпря. Гражданите на Дарджънт Сити се смесиха с хората от охраната, които с облекчение започнаха да си бърбят приятелски с тях.

След миг Пейдж и Никоу останаха сами.

Миг ли? Пейдж погледна крадешком към часовника на ръката си. Нима всичко това бе продължило само половин час? Оставаха ѝ още петнадесет минути, преди отново да се превърне в невзрачната историчка в джинси и тениска: Но как можеше да обясни всичко това на Никоу за толкова кратко време?

Той внимателно хвана ръката ѝ и ѝ помогна да слезе от пейката. Съблече сакото на смокинга си и го разстла върху пейката.

— Не — запротестира тя. — Ще го изцапате.

Той сви рамене с безразличие, после я издърпа, докато тя най-накрая седна върху сакото с плътно прилепналата си към тялото рокля. Седалката под нея бе твърда и сакото почти не я предпазваше от студената повърхност.

Той седна до нея и отначало нищо не каза, а само безмълвно наблюдаваше нещо отвъд рова. Гъските заплуваха към тях. Но те отново се държаха на разстояние от брега.

Той все още я държеше за ръката. После се приближи до нея, докато колената им не се докоснаха. Погали с палци меката кожа на дланта ѝ.

— Вече споменах на моите роднини, че се предавам и ще се ожения за обикновена жена — започна той.

Пейдж се наслаждаваше на сладкото усещане от лекото като перце докосване на неговите пръсти и попита:

— За това ли свикахте семейно събрание?

— Да. Обаче за нещастие и Едуард се присъедини към останалите, така че реших да изчакам по-подходящ момент. Това бе, преди ти да откриеш Легендарните. Помислих си, че той можеше да се наслади на провала ми и по-късно, когато потокът от туристи в хотелите секнеше и аз не успеях да върна дълговете си към него. Сега всичко се промени.

— Но, Никоу, балът има небивал успех! Тук са толкова много прекрасни принцеси, сред които можете да си изберете булка. И при това богата. Въобще не трябва да се отказвате.

— Разбира се, че трябва. От ума ми не може да излезе сияйният образ на принцеса Елеонора...

— Но...

— ... която вече знаех, че е Пейдж Конър. Но защо бе цялата тази игра, Пейдж?

Той знаеше защо и искаше да се омъжи за нея. Тя усети как очите ѝ се насълзиха — от признателност за подаръка, който ѝ правеше, и от тъга, че скоро щеше да си го вземе обратно.

Опита се да измисли начин, по който да започне.

— Това е дълга история. Това, което направих тази вечер, беше продиктувано от безпокойството ми за вас. Отначало вие, изглежда, не вземахте на сериозно всички онези слухове за бунта на вашите поданици, а когато го направихте, наехте телохранители. Обичам... обичам поданиците ви, поне повечето от тях. Искях да предотвратя да не се случи нещо лошо.

— И донесе нещо прекрасно.

— Не зная какво искате да кажете... — започна тя, но той я спря, като хвана в шепи брадичката ѝ.

— Ти си това нещо — каза той тихо като бриза, който отнесе думите му.

Тя замръзна на мястото си. Разтопи се. Но не можеше да му позволи да продължи. Тази нощ той бе увлечен по нея заради всичките онези уловки, които Милисът му бе подготвила. А да не говорим за проклетия ѝ ослепителен блясък.

Тя не можеше да се омъжи за него, дори и преди това да бе говорил сериозно. Само след минути тя отново щеше да се превърне в самата себе си.

Как можеше да му обясни това — особено след като той се наведе и устните му се впиха в нейните.

Тя затвори очи. Забрави всеки свой протест под лекия му, възбуждащ допир. Прииска ѝ се да се протегне към него и да го привлече още по-близо до себе си. Вместо това тя остана напълно неподвижна.

Изведнъж, тя се озова там, където искаше да бъде: в неговите прегръдки, притисната в силното му, разгорещено тяло.

— Пейдж — промърмори той и я целуна. Устните му я изследваха само за миг, преди да пхне език в устата ѝ, горящ от нетърпение да открие нейния. Тя го посрещна, изстена леко. Устата ѝ бе също толкова оживена и копнееща, както и неговата.

В този миг тя напълно се самозабрави, възбудена от ръцете му, които милваха нежната ѝ кожа върху бузата и после продължиха надолу към шията ѝ. Те си проправяха път, който отнемаше и сетните сили на Пейдж от страстно желание: докосваха жадните ѝ за любов гърди, а после надолу възбудените ѝ бедра.

Цялото ѝ тяло се обля от плътска наслада, която пулсираше в нея и разтапяше последните ѝ сили. Тя също започна да изследва с пръсти напрегнатите му широки гърди, копринената му коса, коравата му брада. Испита отново желание да се намира в спалнята на принца. Театърът ѝ свърши...

Театър. Тя не бе истинска и трябваше да му каже това. Сега, преди нещата да бяха стигнали твърде далеч.

Изскубна се от него. Наведе се напред, като се опитваше да си поеме дъх. Неравният ѝ глас избухна в нещо средно между вик и стенание.

— Откога знаете, че аз не съм Елеонора?

Той я хвана за рамото и се опита да я привлече отново към себе си. Обаче тя се задърпа назад, а всяка частица от съзнанието ѝ се бореше да устои на съпротивата.

— Почти от мига, в който влезе в Парадната зала — отвърна той. Той намери това за много забавно и плътният му глас премина в лек кикот. — От седмици насам работим твърде близо един до друг, Пейдж. — Той се отказа от опита си да я привлече към себе си. Прошепна в ухото ѝ: — Та нали ние се любихме, Пейдж. Познавам

всяка частица от тялото ти. Научих и твоите маниери. Наистина ли си мислеше, че ще ме измамиш?

Тя се замисли за миг. Искаше да успее; но се бе надявала, че нямаше да го излъже.

— Но без моите очила, с високо вдигнатата ми коса... и аз бях ослепителна, нали?

— Какво?

— Няма значение, Никоу. Не възнамерявах да идвам тази вечер. Не исках да отвличам вниманието ти от принцесите.

Той бурно се разсмя.

— Все пак това свърши много добра работа.

— Но вие бяхте такъв инат — продължи тя, сякаш той нищо не бе казвал. — Исках да помогна на вас и вашите поданици да се споразумеете.

— Ти със сигурност успя да го постигнеш. Спечели любовта на всеки един от тях, като откри Легендарните. Хората ще ни обикнат и двамата още повече, когато се оженим. Те толкова много искат за кралица обикновена жена. — Той я вдигна на ръце и я завъртя така силно, че главата ѝ се замая. После отново я пусна на крака. Тя се олюля и той я хвана за ръцете. Изведнъж се втренчи сериозно в лицето ѝ, сякаш търсеше да прочетат отговора там.

— Ти ще се омъжиш за мен, нали ще го направиш?

Тя въздъхна и се отдръпна назад. Бавно се отправи към затревения бряг на рова.

— Не мога — отвърна тя и осъзна, че говореше твърде тихо, за да я чуе той.

Но той бе по-близо до нея, отколкото тя предполагаше. Той се изпречи на пътя ѝ и спря.

— Защо не? — Дълбокият му глас, който тя така много обичаше да слуша, бе изпълнен с болка. Тя отстъпи назад, като се стараше да не погледне в очите му.

— Има неща, които не знаете — каза тя. Погледна часовника си. Оставаха ѝ само десет минути. Как можеше да му разкаже всичко, преди времето ѝ да изтече?

Или може би не трябваше да го прави. Можеше просто да си остане тук и да му позволи да я види как отново възвръща безличния си облик, който той добре познаваше и презираше. Ако нищо друго не

успееше да охлади страстта му, това със сигурност щеше да го направи.

Но така можеше да постъпи само една страхливка. Тя бе длъжна да му обясни.

Няколко крякащи гъски зацапаха към брега. Очевидно се надяваха да получат храна. Сега гъсетата бяха станали много големи, отколкото когато ги видя за първи път. Тя поклати глава. Тази вечер разочароваше дори своите пернати приятели. Но най-голямо щеше да се окаже нейното собствено разочарование, когато погледнеше в очите на Никоу, след като му разкажеше всичко.

— Спомняте ли си деня, в който за пръв път пристигнах тук, когато самотоварачът тръгна към мен и вие спасихте живота ми? В него нямаше никой.

Той кимна тъжно.

— Тогава добре смърших строителните работници на летището. Сега ще помнят до края на живота си винаги да пускат ръчната спирачка, когато излизат от самотоварачите.

— Но това не бе просто... о, чуйте, помните ли деня в библиотеката, когато си помислихме, че виждаме дим? Нали си спомняте това?

— Разбира се. — Прозвуча озадачен и даже малко ядосан, сякаш го вбесяваше това, че тя сменяше темата с тези глупави спомени. — Оказа се, че това бе само рояк молци, скрили се в една от кутиите.

Тя кимна.

— Това наистина изглеждаше така. А какво ще кажете за бисквитите и млякото в моята стая през онази нощ, когато ме оставихте без вечеря?

Той се разсмя нервно.

— Все още се чувствам зле, но ако за това ме наказваш...

Тя се извърна, за да го погледне в очите.

— Но, Никоу, приемате всичко това по погрешен начин! — Тя въздъхна и втренчи поглед в тревата по засенчения бряг. — Родителите ми — отново се обади тя. — Спомняте ли си какво казаха те за детството ми?

— Да. Обичала си вълшебните приказки. — Гласът му бе напрегнат, което я увери, че тя бе открила начина, по който да му каже.

— Не само ги обичах, Никоу, аз живеях с тях. — Гласът ѝ стана писклив и тя прочисти гърлото си. — Не е това, което може би си мислите; разбирате ли...

Той я прекъсна:

— Предполагам, че си дошла тук, за да плениш принц, както каза майка ти. — Тя знаеше, че гласът му не звучеше както обикновено.

— Не е така. Само моята вълшебна кръстница искаше това. — Ето, беше му казала. Сега нека си мисли каквото си искаше.

Той не каза нищо в продължение на толкова дълго време, че Пейдж се запита дали времето ѝ вече не бе изтекло и той я гледаше смаян как тя се преобразяваше.

Но тогава той се изсмя високо, привлече я към себе си и я целуна бързо по устата.

— За това ли било всичко? Ти все още си представяш, че вълшебница изпълнява желанията ти, както когато си била дете? О, Пейдж, та това е прекрасно!

— Не си представям! Истина е. Попитайте Алфред. — Тя се отдръпна назад, но не много далече от него. Все още можеше да усети топлината, която тялото му излъчваше. Добре, помисли си тя, кажи му всичко.

— Облечена съм с тази рокля благодарение на Милисът.

— Коя е...

— Моята вълшебна кръстница. И единствената причина, поради която вие ме харесавате тази вечер, е, защото помолих Милисът поне веднъж да изглеждам ослепително. Всъщност за втори път. Първият път беше, когато отидох в спалнята ви. Но тогава имаше краен срок за действието на магията; винаги има такъв. Всъщност сега моят срок ще изтече след около... — Тя погледна часовника си. — О, боже! След седем минути. Никоу, боя се, че ще трябва да приключим този разговор утре сутринта. Всъщност това е добра идея, защото...

— Ти бръцолеваш глупости — прекъсна я той и пресече отговора ѝ с целувка.

Тя не можеше повече да бръцолеви глупости, сграбчена толкова силно в обятията му. Дори не можеше повече да разсъждава, когато едрото му тяло се притискаше така силно в нейното. От гърдите ѝ срещу неговите, та чак до бедрата ѝ — и, о, нещо твърдо, което се

допираше точно в стомаха ѝ и накара цялото ѝ тяло отново да запулсира във възбуда.

Е, добре, тя бе сторила всичко по силите си. Казала му бе истината. И ако той искаше да я пренебрегне...

Устните му докосваха нейните, докато шепнеше нещо тихо срещу кожата ѝ, което тя не можеше да чуе. После те се спуснаха по бузата ѝ и захапаха нежно месестата част на ухото ѝ. Цялото ѝ тяло потрепери от страстно желание.

— О, Пейдж — каза той. — Моя принцесо Елеонора, или която и да си. Обичам те.

Тогава устните му отново се озоваха върху нейните и задушиха отговора, който тя жадуваше да му даде, да върне скъпоценния му дар, който той току-що ѝ бе дал.

После той се отдръпна от нея.

— Но, Пейдж, ако наистина си мислех, че ти си една вампирка, както всяка друга американка, която искаше да се омъжи за мен само заради титлата ми, или ако вярвах, че ти наистина можеше да ме прелъстиш чрез магия — ами, нека повече не говорим за това. В едното има толкова истина, колкото и в другото.

Той не я бе разбрал. Това беше нещо твърде невероятно, за да ѝ повярва, че тя бе сторила всичко с помощта на вълшебната си кръстница. Но когато един ден той осъзнаеше истината...

— Сега — продължи той — нека се върнем към нашите задължения. Вътре има бал, който протича без мен, и цяла тълпа туристи, които изгарят от нетърпение. Трябва да съобщя името на булката. — Изведнъж той я пусна от обятията си. Застана на колене пред нея в своя смокинг, там, върху калния, затревен бряг на рова.

Наобиколиха го любопитни гъски, които отстъпиха назад и закряха ядосано веднага щом разбраха, че за тях нямаше храна в романтичната сцена, която се разиграваше.

Арогантният крал Никълас на Даргентия стоеше на колене пред обикновената Пейдж Конър и искаше ръката ѝ.

— Омъжи се за мен, Пейдж. По дяволите последствията!

— О, Никоу, обичам те и, разбира се, ще се омъжа за теб, веднага щом разбереш...

— Каква прекрасна гледка — обади се нисък глас някъде зад принца.

Никоу незабавно се изправи. Обърна се да види нахалника, като застана до Пейдж.

Тя ахна. Това бе Едуард. Лукавата сребърна лисица държеше малък, но невероятно лъскав револвер, насочен право в гърдите ѝ.

Никоу се опита да застане пред Пейдж с желанието да защити тази прекрасна жена, в която бе влюбен. Вместо това тя се изправи пред него.

— Помисли за поданиците си — настоя шепнешком тя. — Те се нуждаят от теб.

— Ни най-малко. — Едуард прозвуча твърде официално. Изглеждаше нелепо в смокинга си и насочваше оръжие като обикновен главорез. — Защо тази вечер нито един човек в замъка въобще не забеляза отсъствието ви? Докато стоите тук, навън, Руди и Шарлот забавляват кралските особи, а туристите поглъщат жадно всичко, което става долу. Въпреки че всички чуха някакъв шум, Шарлот обясни на английски език, както само тя умее, че жителите на Дарджънт Сити пускат изненадващи „фойерверки“ като поздрав към Никоу за успеха на неговия бал. О, и между другото, трябва да ви поздравя. Чух, че тази вечер двамата сте открили Легендарните. Колко хубаво. С радост ще се възползвам от тях.

— Не разчитай на това — Никоу крещеше.

— О, напротив — каза Едуард. — Разбира се, ще плъзне слух, че някой турист е чул за скъпоценностите и ги е откраднал. Чужденците нямат никакви скрупули по отношение на кралските особи. Ето защо, те са убили принца и неговата булка, без ни най-малко да се замислят. — Той въздъхна. — За щастие, разполагам с писмено свидетелство за едно обещание на Никоу към мен. Веднага щом скъпоценностите и туристите изчезнат, тронът ще бъде мой, а аз самият ще зная отлично как да поддържам законите и реда в страната.

Въпреки опитите на Никоу да задържи Пейдж зад себе си, Пейдж отново излезе пред него.

— Няма да ви карам да се смееете на това старо клише, че вие никога няма да се измъкнете просто ей така. Вие разбирате, че Никоу е разположил телохранители навсякъде. Те ще узнаят...

— Те си мислят, че тяхната работа вече е приключила, скъпа моя. Хората от охраната танцуват с гостите. Бунтът на даргентийците, за

който бяха подготвени, вече отмина, макар и не по начина, по който го бях планирал. Съжалявам, признавам си. Но това е без значение. Умея много добре да импровизирам. Същият резултат, но по различен начин. Няма значение.

— Но за мен има — изсъска Никоу. Той сграбчи Пейдж за рамената, за да я закрие с тялото си веднъж и завинаги, но тя отказа и застана точно до него. Суровото, решително изражение върху лицето ѝ го накара да потрепери. Тя щеше да опита нещо — нещо, което можеше да доведе до убийството ѝ.

— Недей! — прошепна разпалено той, защото тя рядко се подчиняваше на заповедите му.

— Отличен съвет — каза Едуард. Револверът бе насочен право в гърдите на Никоу.

— Спрете незабавно със своите глупости или иначе ще застрелям вашия принц.

Никоу погледна в очите на Пейдж и разбра, че страхът в тях бе за него.

— Добре — нареди ѝ той. — Пейдж, просто се махни от пътя ми.

Той видя как тя се колебаеше. Тя погледна револвера. После погледът ѝ отново падна върху Никоу. Погледна към рова, където тези проклетите гъски крякаха при близкия бряг.

И тогава тя извика:

— Милисът, гладна съм! Веднага ми дай храна. Хляб. Много хляб!

Какво, по дяволите, правеше тя?

Въздухът наоколо се превърна в непрогледен хаос. Той усети мириса на някакви цветя — люляци? Изведнъж облак блестящ прах се завъртя като вихрушка около тях и се превърна в нещо като цилиндър до Пейдж. За момент Никоу си помисли, че видя някакво лице в него — една усмихната, хубавичка, стара дама с късо подстригана, златиста коса.

После около тях навсякъде заваля хляб, който покри земята. Едуард бе затрупан с филии хляб.

Гъските зацапаха напред с невероятна бързина, крякаха, оплакваха се шумно и кълвяха хляба. Пейдж им извика:

— Тук, тук — подкани ги тя към смаяния Едуард. Сега той стискаше здраво револвера е двете си ръце, без да го накланя надолу.

Пейдж постави хляб в извивката на лактите му.

— Хей! — извика ѝ той, когато тя избяга от него. Той направи заплашително крачка напред и веднага бе заобиколен от цяло ято гъски. Те започнаха да го кълват, протягаха шии нагоре, за да достигнат хляба върху ръцете му. Той насочи револвера първо към едната гъска, после към другата, но изглеждаше твърде объркан, за да стреля. С мощно „крък“ един гъсок запляска с криле и литна достатъчно високо, за да достигне с протегнатия си напред клюн хляба върху косата на Едуард. Той отстъпи назад и вдигна ръце, за да закрие лицето си. Гъсокът удари револвера му и той падна от ръцете му.

— Оу! Спрете това! Тези птици ми причиняват болка! — Докато Едуард ръкомахаше към нападащите го птици, Пейдж коленичи и вдигна оръжието му.

Никоу гледаше с невярващ поглед. Какво бе станало? Никоу не можеше да разбере.

И коя бе тази мистериозна личност?

Той изстиска от бедния си, изтощен мозък целия здрав разум, на който бе способен, и реши да действа както ако нищо необичайно не се бе случило. Трябваше да се убеди, че все още не бе полудял.

А дали това бе така?

Той отиде до Пейдж. Принцът в него пое нещата в свои ръце. Той взе револвера от треперещите ѝ ръце и го насочи към охлузения и обезобразен Едуард, който не мърдаше и гледаше с празен поглед. Никоу огледа гъските, които сега щастливо кълвяха парчетата хляб, разпилян на брега. Откъде се бе появил този проклет хляб?

Никоу поклати невярващо глава и се съсредоточи върху действителността — оръжието и мъжа, който бе заплашил да го използва срещу жената, която Никоу обичаше, и срещу неговата кралска особа.

— Хайде — изръмжа той на Едуард, изненадан, че гласът му прозвуча толкова силен и спокоен. — Имам телохранител, който знае какво точно да направи с теб.

— Разбира се — изрече Едуард. Гласът на сребърната лисица сега бе мазен като агнешки котлет. Главата му бе увиснала тъжно. Някога безупречните му официални дрехи сега представляваха парцали от скъп плат. Той тръгна към вратата в крепостната стена.

Никоу го последва, а после се извърна назад, за да се увери, че и Пейдж го следваше. И за да се убеди още веднъж, че в действителност не бе видял това, което си бе помислил.

Гъските, които крякаха щастливо, кълвяха купищата хляб, който не можеше да се бе появил ей така, от нищото.

Пейдж все още стоеше на брега на рова, изправена и силна, но някак си крехка.

Точно тогава Никоу забеляза някаква мъглявина около нея. Влагата на нощния въздух, изглежда, се бе събрала в мъгла, която изведнъж се завъртя с бясна скорост около стройното ѝ тяло. Потоци от мъгла се насочиха към лицето ѝ и я погалиха по черната загладена коса под диадемата с искрящи на вечерните светлини диаманти. Дългата ѝ, копринена рокля се удължи в призрачно бял шлейф.

Без да се замисля, Никоу извика:

— Пейдж?

През мъглата, която я заобикаляше отвсякъде, тя протегна ръка и се втрени в нея. За момент на Никоу му се стори, че тя гледаше блестящия си ръчен часовник.

— О, по дяволите, тези проклети правила! — чу Никоу вика ѝ. Гласът ѝ отекна дрезгав, сякаш тя се намираше в тръба от нагъната ламарина.

— Милисънт!

Преди Никоу да ѝ зададе какъвто и да било въпрос, Пейдж профуча към него, все още заобиколена от мъглата.

Той поклати глава. Това бе една дълга, изтощителна нощ, която бе започнала с вълненията на бала, после с обуздаването на недоволните му поданици, откритието на Легендарните и най-накрая спречкването с коварния Едуард.

Беше естествено да се чувства изтощен.

Това обясняваше факта, че му се привиждаха въображаеми лица и случки.

Пейдж остана зад гърба му само за секунда, преди да избяга към замъка. Тя със сигурност бе поизцапала прекрасната си бяла рокля, когато копаеше, за да открие скъпоценностите, и го предпазваше от обезумелия Едуард. Гарвановочерната ѝ коса започна да се разпилява от бясната скорост, с която тичаше. Може би и нейните очи бяха уморени, защото той предполагаше, че тя бе с контактни лещи; как

иначе кехлибарените ѝ очи можеха да придобият този временно зелен оттенък?

Но когато тя изтича покрай него, той я погледна. Внимателно. Със сигурност тя не можеше да бъде облечена отново в размъкнатата си тениска от Смитсън... и да носи грозните си очила.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Рано на другата сутрин, облечена в бяла блуза и тъмна пола, Пейдж седеше в чакалнята на шумното и претъпкано даргентийско летище. За разлика от деня, когато тя за първи път пристигна, сега то бе завършено и обзаведено. Ароматът на кафе, вентилиран въздух и леки закуски се смесваше с миризмите на прясна боя и нещо ново.

Изненадващо за ранния час, летището гъмжеше от хора. Някои работеха тук: продавачите на самолетни билети, разносвачите, персоналът по обработка на документите. Другите бяха пътници: новопристигащи туристи, кралски семейства и повече туристи, които си заминаваха.

Пейдж също си заминаваше.

Тя не си взе довиждане с никого, дори с Анет и Марсел. Щеше да им пише...

Наричаше себе си с всички имена за страхливка, които бе научила от книгите. А тя бе прочела много книги.

Но тъй като предишната вечер се бе оказала такава катастрофа, какво друго можеше да направи, освен да избяга със следващия полет?

Един самолет SAS отлиташе за Стокхолм след четиридесет минути. Тя си бе резервирала билет за него. Сигурно щеше да има някакви полети от Швеция, с които да се върне обратно вкъщи.

Тялото ѝ, но не и сърцето ѝ. То я бе предало, като остана в Даргентия. И по-конкретно, то принадлежеше на красивия, героичен владетел на Даргентия. Но тя щеше да оцелее и без него.

Точно както трябваше да преживее и без една от любимите си маратонки.

О, тя не бе Пепеляшка, не дори и като си загуби обувката. Старата Пепеляшка изящно изгубва стъклената си пантофка, когато избягва от бала в полунощ.

Но не и нескопосаната Пейдж Конър. Още пред принца тя бе започнала да се преобразява от хубава принцеса в невзрачна историчка с очила. Едуард я бе видял, когато тя се стрелна през вратата, но поне

сега никой нямаше да му повярва. Сега името му в това кралство бе опетнено. Но какво ли си бе помислил Никоу?

На всичко отгоре, магията на Милисът не бе стигнала до там поне да завърже маратонките ѝ. Докато тичаше през кухнята, едната от тях се бе изхлузила от крака ѝ.

Но в кухнята тъкмо влизаха хора и тя нямаше време да се спре и да я вземе. Вместо това трябваше да се спотаи зад хладилника до стената, за да избегне Мейбъл и останалите. Когато всички ѝ обърнаха гръб, тя се втурна към вратата и се прокрадна до стаята си.

Дори Милисът не бе там, за да я успокои, когато тя изплака очите си. Дяволите да я вземат! Навярно се целуваше с Алфред в някое потайно кътче.

През нощта Пейдж бе заключила вратата, така че никой без магически способности не можеше да влезе при нея.

Никоу бе дошъл. Първо почука на вратата, а после заудря с всички сили по нея.

— Добре, Пейдж — бе казал най-накрая той. Звучеше отново арогантен в очевидния си гняв. — Първото нещо, което ще направя утре сутринта, е да ти поискам обяснение.

Ето защо още преди изгрев — слънце тя тръгна с няколко други знатни фамилии, ето защо сега седеше на летището и чакаше първия отлитащ самолет. Принцесите и техните семейства летяха с частни самолети.

Един дрезгав глас направи съобщение по високоговорителя. Пейдж въздъхна и се отпусна върху твърдата седалка в чакалнята. Протегна крака върху грапавия нов килим с националните цветове на Даргентия: сребристо, червено и лилаво. После тя се зарови в пътната си чанта да открие нещо там, с което да се забавлява — може би някаква загадка. Вместо това ръката ѝ се натъкна на брошурата, която бе написала за бала.

— О, вие сте тук. Колко хубаво! — Една сбръчкана дама седна от лявата ѝ страна и радостно запляска с ръце. Носеше яркосиня даргентийска мъжка риза, втъкната в тясната ѝ пола, която добре очертаваше задните ѝ части.

— Не зная дали слуховете са верни, но чухте ли, че миналата нощ са открили Легендарните?

Пейдж кимна, но не каза нищо с надеждата, че жената щеше да си тръгне. Но тя остана.

— За коя принцеса гласувахте?

— Боя се, че аз не гласувах за никого — отвърна Пейдж. Може би студеният ѝ тон щеше да разкрие неохотата ѝ да разговаря.

Но нямаше този късмет. Мирисът на мента се разнесе от мястото, където седеше жената.

— След като не сте гласували, да не би и вие да сте една от принцесите? — Тя се втренчи в Пейдж с късогледите си светли очи.

— Аз съм една никоя — отвърна мрачно Пейдж. Но един въпрос, на който тя се бе надявала да получи отговор, я оживи. Тази жена бе туристка. — Нека да ви попитам нещо. Принц Никоу си мисли, че единственият начин да привлече един постоянен поток от туристи, е да се ожени за принцеса. А какво мислите, ако съпругата му е обикновена жена?

Жената, изглежда, се затрудни да отговори на този въпрос.

— Ами, като се омъжи за принц, тя ще стане принцеса. Тогава няма повече да бъде обикновена жена.

Пейдж се усмихна тъжно на този аргумент.

— Вярно.

Дали всички туристи в света разсъждаваха по този начин и щяха да прииждат тук, без значение за коя се е оженил принцът? Ако станеше така, първоначалната идея на Никоу имаше недостатъци.

Но това сега беше без значение. Сега той разполагаше със скъпоценностите на короната и сделката му с Едуард вече не го обвързваше с никакви задължения. Най-малкото, Едуард щеше да бъде изгонен от страната. А и поданиците на Никоу сега вярваха, че той можеше да се ожени, за когото поискаше.

Може би щеше да предложи на някоя от принцесите на бала. Или на обикновена жена. Или на Сюзън.

Но не и на Пейдж.

— Защо не? — попита един треперещ глас от дясната ѝ страна. Тя си помисли, че усещаше мириса на люляци.

— Милисънт! — Погледна по посока на гласа. Милисънт изглеждаше като всяко обикновено човешко същество и седна на пейката. Слава богу, около нея не се забелязваше никакъв вълшебен прашец.

— Как си, Елеонора, скъпа? — Върху яркооранжевия ѝ потник надписът гласеше: НЕ ЦЕЛУВАЙ ЖАБИТЕ. ДНЕС ПОВИКАЙ ТВОЯТА ВЪЛШЕБНА КРЪСТНИЦА.

Пейдж отвори уста, за да се възпротиви, че Милисът отново не я назоваваше с истинското ѝ име, особено сега, когато хората наоколо можеха да я разпознаят от бала миналата нощ.

Но какво значение имаше сега това?

Все пак присъствието на Милисът на обществено място я изнервяше.

— Какво правиш тук?

— Ще пътувам, както всеки друг тук, мила.

— Но...

— И вълшебните кръстници имат своите ваканции.

— Шшшт! — Пейдж бързо погледна зад гърба си, но дамата, която допреди минута разговаряше с нея, си бе отишла.

Всъщност тази част на летището внезапно бе опустяла. Магия, предположи Пейдж. Милисът може и да пътуваше, но не като простосмъртните. Ако тя се нуждаеше от усамотеност, имаше я.

— Както и да е — продължи Милисът. Очите ѝ, обикновено тъжни, сега блестяха. — Всяка част от мен копнее за почивка. Ти ме държи заета за години напред, Елеонора. Не знаеш колко изтощително е всеки момент да си готова да действаш като вълшебна фея.

Пейдж отвори уста да ѝ се противопостави, но Милисът не я остави да продума.

— О, с радост го вършех за теб, мила. Но все пак чувствам огромно облекчение, като зная, че повече няма да имаш нужда от мен.

— Не — отвърна тъжно Пейдж, — няма. Този път наистина ми дойде до гуша от принцове, желания и вълшебни приказки. Поне вече няма да има нужда да се безпокоя за това, че не съм ослепителна. Но, Милисът, тъй като повече няма да се видим, не можеше ли поне малко да ми подскажеш каква е тайната на вълшебните приказки?

Милисът се засмя, при което гладката ѝ кожа се сбръчка в ъгълчетата на устните ѝ.

— Знаеш, че не мога, Елеонора. Но ти сама откри тайната миналата нощ — само трябва да я осъзнаеш.

Пейдж се обърка. Какво бе научила миналата нощ, освен че Никоу си мислеше, че я обича, когато тя бе използвала магия и се бе

превърнала в ослепително красива жена. Тя не искаше да го получи чрез вълшебства — но, о, колко много го желаше!

Може би, в края на краищата, малко магия никому не вреди.

— Само помисли. — По застаряващото лице на феята просветна състрадание. — Ти знаеш отговорите.

— Нека първо ти задам въпросите — промърмори Пейдж. Тя се поколеба: — Милисът, преди да престанеш да бъдеш моя вълшебна кръстница, има ли някаква възможност да направиш така, че да придобия ослепителна красота завинаги? Само малко красота. Достатъчна, че да не изглеждам повече така недодялана.

— Разбира се, скъпа. Но ти никога не си била недодялана, освен в собствените си очи.

Пейдж се изправи. Разбира се, Милисът грешеше — но тя се бе съгласила да я направи ослепително красива.

— Да отидем ли в тоалетната или някъде другаде, или можеш да го направиш точно тук?

Очите на Милисът загубиха веселия си блясък.

— О, Елеонора, ти не мислиш с мозъка си. Не искаш ли да узнаеш тайната на вълшебните приказки?

Разбира се, че искаше. След всички тези години, през които непрекъснато ѝ говореха за нея, това можеше да е последната ѝ възможност да я научи, защото Милисът прекратяваше със своите вълшебства.

— Помогни ми, Милисът. Поне ми подскажи малко.

Вълшебната ѝ кръстница кимна и от главата ѝ се разпръсна тънка струйка блестящ прашец, който изпълни цялата чакалня.

— Кога точно миналата нощ започна да изглеждаш ослепително красива?

— Не съм сигурна. — И какво общо имаше това с тайната на вълшебните приказки? Все пак, трябваше да не ѝ противоречи, особено ако желаше да изглежда блестящо завинаги.

— Не забелязах, докато не отидох на бала. Това ли беше част от вълшебството, което ти направи, за да ме облечеш, или може би беше друга магия, която се задейства по-късно?

Милисът затвори устата ѝ с пръст.

— Предполагам, че са две отделни магии — продължи Пейдж, — защото в онази нощ аз не пожелах да си сменям дрехите, но ти ме

накара да изглеждам блестящо до полунощ. О, колко неловко ми беше, когато внезапно изгубих блясъка си?

— Нима?

Меко зададеният въпрос сякаш удари Пейдж през лицето.

— Ами да. А не беше ли така?

Милисънт сви рамене и се усмихна окуражително, но от сбръчканите ѝ устни не се отрони дума.

— Разбира се, че се почувствах неловко. И не изглеждах блестящо отново до миналата нощ.

— А какво ще кажеш за случилото се в планините, Елеонора?

Пейдж цялата се изчерви.

— Това бе различно. Бяхме развълнувани от търсенето на съкровището и не говорихме много — поне не и извън колата.

— А миналата нощ? Не разговаряхте ли?

Пейдж кимна и усети правата си тъмна коса да я гали по бузите.

— Разбира се, Никоу първо си помисли, че аз съм принцеса Елеонора. Но аз бях влюбена в него. Нещо повече, исках да изглеждам ослепително красива в очите му, така че... — Тя спря и се втренчи подозрително в Милисънт.

— Ти наистина ме омагьоса, нали?

— Да, разбира се, мила. Ти не носеше със себе си такава красива рокля. А също така знаеш колко много дразнят очите ти контактните лещи. — Мъничките, кръгли очички на Милисънт не срещнаха погледа ѝ. Всъщност те бяха вдигнати нагоре, сякаш брояха някакви интересни точки по тавана.

— Но тези неща бяха на повърхността. Говоря за магията, която направи за моето... — Пейдж не довърши. Замисли се. Ами ако...? — Не стори ли някакво вълшебство и за сърцето ми? Нима същността си сама трябваше да направя да изглежда ослепително?

Милисънт се наведе напред и прегърна Пейдж в меките си прегръдки.

— Знаех си, че ще разбереш!

Пейдж се издърпа от прегръдките ѝ, бързо стана на крака и се втренчи в хубавичкото старо същество, което през всичките тези години бе държало ключа на щастиято ѝ в своите ръце — а дали това бе така? Тя попита бавно:

— Тогава тайната на вълшебните приказки е, че вълшебните кръстници могат само да осигурят уловките, а ти трябва да заблестиш със своите собствени способности?

— Точно така!

— И това винаги е било в моите възможности?

Милисът поклати глава и къдрите на косата ѝ щръкнаха нагоре, а на Пейдж ѝ се прииска да я разтърси, докато къдрите ѝ не щръкнат още по-нависоко.

— Точно така!

Пейдж се отпусна назад на стола в чакалнята. Хвана с ръце бузите си и поклати глава. Всичко бе толкова просто.

— Тогава самата Пепеляшка е изглеждала ослепително. А така също и Снежанка, Красавицата и Звяра и всички онези сладки, приказни герои. Те самите са били прекрасни личности, а магията ги е обгръщала само отвън. Та това е очевидно. Защо ли не го разбрах?

— Защото ти искаше твърде много от вълшебствата, скъпа ми Пейдж.

— Но вълшебството е било у мен през цялото това време. Не мога да повярвам. Аз...

— Ако си мислиш, че ще ти позволя да отлетиш оттук без едно „довиждане“, госпожице Конър, тогава ти трябва да си луда! — разнесе се един прекрасен, познат баритон зад гърба ѝ.

Пейдж преглътна с усилие и първо погледна Милисът, която ѝ се усмихна мило. После се обърна към него.

Никоу бе там. В ръката си държеше нейната маратонка.

— Не си ли изгубила това? — попита я той.

Той се изправи пред нея строен и висок в обикновената си провинциална риза и тесни панталони. В тези дрехи изглеждаше още по-внушителен, отколкото в официалния си смокинг на бала. Изглеждаше единствено по-добре, когато не носеше нищо...

Пейдж прочисти гърлото си. Вместо това ѝ се искаше да прочисти съзнанието си от тези похотливи мисли.

— Благодаря ти, че дойде да ми пожелаеш „довиждане“, Никоу — каза тя.

— Тук съм да получа няколко отговора — каза той, — макар и да зная вече някои от тях. — Той кимна към Алфред, който пристъпи зад гърба му. Застаряващият слуга за пръв път, откакто Пейдж го

познаваше, не носеше костюм. Беше облечен в сини джинси и потник над тях, надписът, на който гласеше: ДНЕС ОБИЧАЙ ВЪЛШЕБНАТА КРЪСТНИЦА.

Пейдж погледна първо Алфред, после Милисът, а после отново Алфред. Не можа да се въздържи да не каже:

— Вие двамата, да не би да бягате заедно?

— Точно така, мила. Алфред и аз — ами, мисля, че вече е време да започна свой собствен живот.

— Нима ти си жива? — попита смаяна Пейдж.

— Нещо повече дори — обади се Алфред и намигна на Пейдж, което я накара да се изчерви.

Поне всичко това свършваше добре за някои от тях.

— А сега, Елеонора, дай ми го — нареди Милисът.

— Какво? — попита Пейдж напълно объркана.

— Твоя самолетен билет. Вече няма да имаш нужда от него. Алфред и аз решихме да хванем първия самолет и да попътешествуваме.

— Но...

Никоу се приближи до Пейдж и се надвесил над нея. Острата му миризма на есенни листа и цитрусови плодове ѝ припомни един рай на върха на планината, където те се бяха любили толкова сладко.

Той бе тук, за да получи обяснение от нея. Щеше ли тя да посмее да му разкрие всичко?

— Забравих добрите си обноски — каза тя. — Никоу, това е Милисът. Тя е моята...

— Алфред вече ни представи — прекъсна я Никоу с плътния си глас, който тя толкова много обичаше — и Милисът ми разказа някои неща за тебе и за себе си... за необикновените ѝ способности. Трябва да си призная, нямаше да ѝ повярвам, ако не бях видял магиите ѝ със собствените си очи. — Той погледна към Пейдж настойчиво.

— Предполагам, че си ме омагьосала. — Погледът му бе обвинителен и Пейдж сякаш потрепери под него.

Въпреки това запази самообладание. Животът ѝ отсега нататък може би зависеше от това, което тя щеше да направи и каже сега.

— Никоу, моля те, изслушай ме. Аз наистина вярвах във вълшебните приказки, както ти казаха родителите ми. Но аз не пристигнах тук, за да пленя принц. Ти не трябва да обръщаш внимание

на вълшебството, което поисках от Милисът, но то ми послужи да ти помогна.

Освен може би малко блясък тук и там. Но ако този блясък се излъчваше някак си от самата нея, е, добре, той нямаше значение.

Никоу направи крачка към нея. Той бе толкова близо, че тя почти можеше да го докосне. Искаше да го направи — но задържа ръцете си отпуснати.

— Миналата нощ мислих много — каза бавно Никоу. — Може би, в края на краищата, титлата принц не е все пак за мен. Мисля си дали да не абдикирам и по този начин да оставя моя народ сам да се управлява.

Пейдж изстена.

— О, Никоу, не! Те искат теб. Нуждаят се от теб.

— Ако бях обикновеният Никълас Смит или Джоунс и те помолех да се омъжиш за мен, тогава щеше ли да го направиш?

Очите на Пейдж се насълзиха и тя премигна, за да не позволи на сълзите си да се търкулнат по бузите ѝ. Беше си помислила, че може би той имаше това предвид миналата нощ, преди да се появи Едуард с насочен към тях пистолет. Но тогава той смяташе, че тя бе принцеса Елеонора.

Не, той знаеше истината още преди това. Но тогава тя блестеше с красотата си. Нейната собствена красота. Не чрез магия. Все пак онова бе вчера; а това ставаше днес. Тя не криеше нищо от него, със сигурност не и истината.

— Никоу, за мен няма никакво значение дали имаш титла или не. Обичам теб, не името ти, ранга или единния ти граждански номер. Но аз съм загрижена за твоята страна, за поданиците ти. Не мога да ти позволя да им сториш това.

— Ти, скъпа ми госпожице Конър, не можеш да ми нареждаш какво да правя.

Когато чу арогантния му тон, който толкова добре познаваше, тя вдигна поглед към него през сълзи и видя, че той се усмихваше.

Високоговорителят забръмча; после един дрезгав глас съобщи полета на Пейдж. Каквато и магия да бе използвала Милисът, за да останат сами, сега тя бе свършила. Изведнъж те се оказаха заобиколени от пътници, които образуваха дълга опашка. Хора в якета

и с шапки, с книги, чанти и куфари, се втурнаха да заемат най-доброто място на опашката.

И тогава някой разпозна Никоу.

— Ей, вижте! Та това е принцът!

Изведнъж стотици туристи ги заобиколиха и заговориха в един глас:

— Балът бе прекрасен, ваше височество.

— Възнамерявам да спечеля вашето състезание и да танцувам на сватбата ви.

— За кого ще се ожените?

При последния въпрос Пейдж се осмели да погледне Никоу. Той сигурно се бе шегувал. Нямаше да захвърли трона ей така. Но дали си бе избрал принцеса?

Той я гледаше право в очите. Брадичката му бе вдигната напред арогантно. Тя не можа да разбере изражението на непроницаемите му очи.

Нямаше значение. Всичко свърши. Трябваше да хване самолета.

После той се приближи до нея и прошепна в ухото ѝ:

— Да видим. Мисля, че миналата нощ Едуард много грубо ни прекъсна. — Сякаш забравил за тълпата около тях, Никоу коленичи на пода. — Пейдж Конър, ще се омъжиш ли за мен?

Тя вече не можеше да се въздържа; топли сълзи потекоха по бузите ѝ, когато усмихнато го изправи отново на крака.

— За принц Никоу или за Никълас Смит?

— Има ли значение?

Пейдж поклати бурно глава само за да открие, че всеки отговор, който тя би дала, ще бъде задушен от целувката на Никоу. Устните му се впиха в нейните. Първо я докосна леко, а после подразни зъбите ѝ с езика си. Ръцете ѝ го прегърнаха, пръстите ѝ се заровиха в меката му, късо подстригана коса, когато тя съсредоточи всичките си мисли в тази спираща дъха целувка. Тя въздъхна, когато той започна да изследва вътрешността на устата ѝ. В гърлото му отекнаха страстни стонове. Краката ѝ се подкосиха и той в миг я вдигна на ръце. Устните му нито за миг не се отлъчиха от сладките ѝ месести устни.

Светкавиците на фотоапаратите на туристите превърнаха чакалнята в зала, изпълнена с фойерверки.

— О, Никоу — най-накрая успя да прошепне тя. — Ако наистина си сигурен...

— Аз, скъпа ми Пейдж, винаги съм сигурен в себе си. — Той внимателно я изправи на крака, после изтегли от пръста си огромния пръстен с печат. Постави го на палеца на лявата ѝ ръка.

— Това ще трябва да свърши работа, докато не намерим сред Легендарните нещо по-подходящо за нежните ти пръсти. — Той вдигна ръката ѝ, бързо я целуна, сякаш да се убеди, че пръстенът бе на мястото си, и после се обърна към събралата се тълпа: — Колко от вас гласуваха да се ожения за принцеса Елеонора от Монтебик?

Почти всички туристи вдигнаха ръце.

— Чудесно! Значи имената ви са включени в списъка. Това означава, че някой от вас може да се окаже щастливият победител и да се върне тук за нашата сватба... — Думите му бяха прекъснати от поздравителни възгласи, при които бузите на Пейдж поруменяха.

— Кога ще бъде сватбата? — извика някой.

— Утре? — отвърна Никоу и погледна Пейдж.

— Мисля, че е по-добре първо да обсъдим това с твоите поданици...

— Нашите поданици — прекъсна я той.

Тя се усмихна и продължи:

— Спомних си една легенда, която казваше кога и за кого да се ожени принцът.

Никоу простена, после се засмя и вдигна Пейдж във въздуха. Завъртя я, като я целуваше толкова звучно, че на Пейдж ѝ се прииска Милисът да направи магия, за да може отново да остане насаме с него.

Някакво странно бибиждане се разнесе зад гърба им. Пейдж се отдръпна от прегръдките на Никоу, за да види как една кола се задаваше право към тях.

Някакво странно чувство я обзе. Нима същото не се бе случило точно тук, на летището, преди няколко месеца, когато Милисът едва не бе я убила със самотоварача, за да я запознае с Никоу?

Тя втренчи поглед в натъпканата кола. Тя бе от онези, които се използват на летищата, за да превозват хора, когато нямаше достатъчно време или пътниците се нуждаеха от помощ.

Отпред седеше Алфред, а Милисът я управляваше.

— Скачайте, ваше височество — нареди Алфред.

— Трябва да ви измъкнем оттук — каза Милисънт. — Бързо, за да не изпуснем самолета.

— Нали ще се върнеш скоро, Милисънт? — попита Пейдж, когато тълпата неохотно се разпръсна, за да стори път на колата. — Искам да ми изпълниш едно последно желание.

Тя се усмихна, когато вълшебната кръстница и слугата си размениха угрижени погледи. Пейдж хвана Никоу за ръката и се облегна върху силното му, топло рамо. После вдигна поглед към тези негови тъмни, прекрасни очи, които толкова много обичаше, и каза с очарователен глас:

— Очаквам с нетърпение една вълшебна сватба.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.